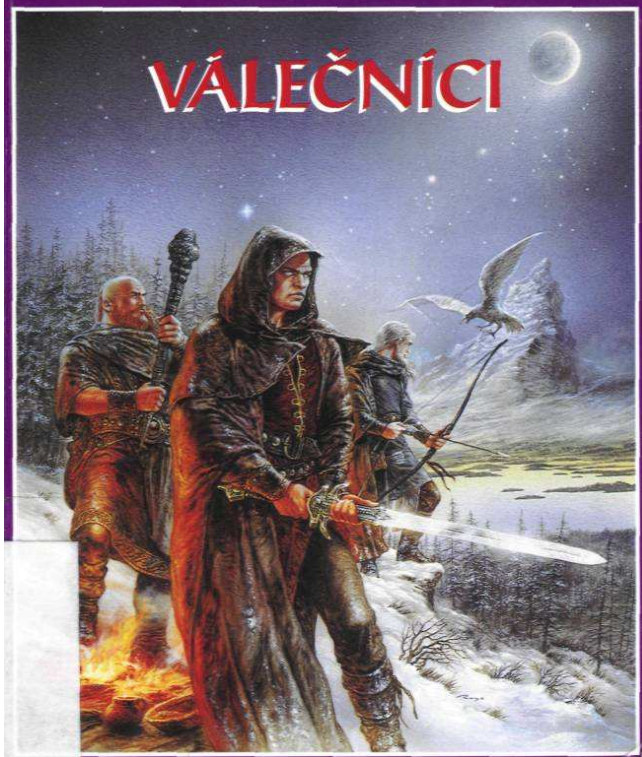

**DAVID
GEMMELL**

VÁLEČNÍCI

Po smrti tří králů bude svět uvržen do chaosu a všichni vyhnání démoni se vrátí, aby na svět přinesli hrůzy a krveprolití.

Dva králové jsou již mrtví. Třetího, jenž se má právě narodit, pronásledují démoničtí jezdci krayakinové, pánové nemrtvých. Proti těhotné královně, která se dostala do úzkých ve strašidelném lese, se spikly děsivé síly zla.

Královna však není sama. Po jejím boku stojí trojice válečníků, poslední zbytky kdysi tak pyšného drenajského vojska. Jsou to tři starci, dávní hrdinové, které král odvrhl. Nogusta Šermíř, Kebra Střelec a mohutný zápasník Bizon.

Osud říší spočívá na jejich slábnoucích pažích, když se vydávají zmučeným světem na nebezpečnou výpravu za záchranou nenarozeného krále.

„David Gemmell patří mezi nejlepší představitele hrdinské fantasy.“

TIME OUT

„Nejlepší fantasy vzbuzuje opravdový zájem. Knihy Davida Gemmella jsou právě takové. „

INTERZONE

Cena včetně DPH 229 Kč

ISBN 80-7174-450-6

Před třiceti lety jsem uviděl mladou ženu, jak v lijáku šplhá na skálu. Byla příliš malá, aby dosáhla na horní chyty, a neexistoval způsob, jak by se mohla dostat na vrcholek, ona však visela na skále a odmítala se nechat spustit, dokud ji vyčerpání nedonutilo se pustit. O dvacet let později ta samá žena chtěla uběhnout Londýnský maratón pod čtyři hodiny. Na patnácté míli si zlomila nohu — a doběhla do cíle za tři hodiny padesát devět minut. *Válečnický* s láskou věnuji Valerii Gemmellové.

DAVID GEMMELL

VÁLEČNÍCI

NÁVRAT®

název originálu WINTER WARRIORS

© Copyright by David A. Gemmell - 1997

© Translation by Dana Krejčová - 2001

© Cover by Luis Royo via Norma Editorial S. A. - 2002

© for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2002

ISBN 80-7174-450-6

Děkuji své redaktorce Lize Reevesové, svým zkušebním čtenářkám Val Gemmellové a Stelle Grahamové, korektorce Carol Johnsonové, zkušebnímu čtenáři Michaelu Benniemu a Alanu Fisherovi, jehož názory jsou k nezaplacení.

A zvláštní poděkování patří mé kmotřence Chloe Reevesové za potěšení, jaké poskytuje její přítomnost.

NOČNÍ OBLOHA NAD HORAMI BYLA ČISTÁ a jasná, hvězdy jako démanty na sobolině. Zima byla na vrcholu, noc oplývala studenou a strašlivou krásou, na větších sosnách a cedrů visel těžký sníh. Nebyly tu žádné barvy, žádný život. Krajina byla tichá, jen občas praskla přetížená větev či drsný severák zvrhl napadaný sníh.

Z lesa se vynořil jezdec v kápi, jedoucí na tmavém koni, jenž se pomalu prodíral závějemi. Muž byl sehnuty nízkou nad krkem svého oře, hlavu skláněl proti větru a rukama v rukavicích si pevně držel zasněžený šedý plášť u krku. Když se dostal z lesa, zuřivý vítr jako by se zaměřil přímo na něj, s vytím se na něho vrhl. Jezdec, nezastrašen, pobídl koně dál. Z vrcholku stromu se snesla bílá sova a proplula vzduchem kolem jezdce a koně. Po sněhu zalitým měsíčním světlem přeběhla vyhublá krysa a uhnula, když se jí po hřbetě svezly soví pařáty. Téměř se jí podařilo uniknout.

Téměř.

Na tomto zmrzlém místě znamenalo *téměř* rozsudek smrti. Všechno tu bylo černé a bílé, ostré, s jasnými obrysy, bez jemných odstínů šedi. Ostrý kontrast. Úspěch či neúspěch, život nebo smrt. Žádné druhé šance, žádné výmluvy.

Když sova odlétala s kořistí, jezdec vzhlédl. V tom světě bez barev jeho jasně modré oči zářily stříbřitou šedí ve tváři tmavé jako eben. Černoch pobídl svého unaveného koně a navedl ho k lesu. „Oba jsme utahaní,“ zašeptal a poplálal valacha po dlouhé šiji. „Ale brzo zastavíme.“

Nogusta vzhlédl k obloze. Stále bylo jasno. Dnes v noci žádný nový sníh nenapadá, usoudil, což znamenalo, že stopy, které sledovali, budou s ránem jasně vidět. Vysokými stromy procházelo rozptýlené světlo luny a Nogusta začal hledat místo k odpočinku. Přes těžký šedý plášť s kapuci a černou vlněnou košili a kamaše mu byla zima, pronikala mu až do morku kostí. Nejvíce však trpěly jeho uši. Za normálních okolností by si kolem obličeje omotal šátek. Což však nebylo nejmoudřejší, když stopoval tři zoufalé muže. Musel se mít na pozoru, aby mu neunikl žádný zvuk, žádný pohyb. Tihle muži již zabili a nezaváhají, budou-li to muset udělat znovu.

Nogusta pověsil otěže na sedlovou hrušku, zvedl ruce k uším a třel si je. Bolelo to. Neboj se zimy, říkal si. Zima je život. Strach by měl přijít, teprve když tělo přestane se zimou bojovat. Když se začne cítit v teple a ospalý. Protože v tom iluzorním teple číhá ledový spár zimy. Kůň se ploužil dál a sledoval stopy jako honící pes. Nogusta ho zastavil. Někde vpředu se tři zabijáci utábořili na noc. Zavěťřil, ale

pach kouře nezachytil. Museli zapálit oheň. Jinak by už byli mrtví.

Nogusta teď nebyl ve stavu, kdy by se s nimi mohl potýkat. Uhnul ze stezky, zajel hlouběji do lesa a hledal nějaký dolík za větrem či skálu, kde by si mohl zapálit oheň a odpočinout si.

Kůň v hlubokém sněhu zakopl, ale hned se vzpamatoval. Nogusta málem spadl ze sedla. Když se narovnal, mezerou mezi stromy zahlédl stěnu srubu. Byl téměř celý zasypaný sněhem a skoro neviditelný, a kdyby byl pod ním neklopýtl kůň, nebyl by si ho všiml a projel by kolem. Nogusta sesedl a vedl valacha k opuštěnému stavení. Dveře visely na jednom koženém závěsu - ten druhý uhnul. Srub byl dlouhý a úzký, měl drnovou střechu a po straně za větrem byla kůlna. Tady Nogusta odsedlal koně a celého ho vytřel. Do pytlíku nasypal oves a pověsil ho zvířeti přes uši, pak mu přes široký hřbet přehodil pokrývku.

Nechal koně, aby se nažral, obešel srub a protáhl se sněhem, který byl navátý přede dveřmi. Uvnitř byla tma, rozeznal pouze šedý kámen krbu. Jak bylo v divočině zvykem, oheň byl založen, ale komínem dovnitř napadal sníh a dřevo bylo zasypané. Nogusta sníh opatrně odmetl a pak znovu připravil dřevo. Vyndal z váčku krabičku s troudem a zaváhal. Troud bude hořet jen chvíli. Jestli tenké chrastí okamžitě nechytí, potrvá mu snad celé hodiny, než rozdělá oheň s pomocí nože a křemene. A on oheň zoufale potřeboval. Ze zimy se roztřásl. Křísł. Troud vzplál. Nogusta ho podržel u třísek a zašeptal modlitbičku ke své hvězdě. Plamínky olízly suché dřevo a to chytilo. Nogusta se posadil a vydechł úlevou. Když oheň vzplál, rozhlédl se kolem sebe. Srub byl obratně postavený někým starostlivým. Spojí do sebe dokonale zapadaly a nábytek, stůl, čtyři židle a úzká postel byly dobře vyrobené. Na severní zdi byly police. Teď byly prázdné. Bylo tu jen jedno okno, okenice byly zavřené a utěsněné. Po straně krbu byla naskládána polena, přes ně byla natažená stará pavučina.

Police byly prázdné a nebyly zde žádné osobní věci, což ukazovalo, že se muž, který srub postavil, rozhodl odejít. Nogustu napadlo, proč asi. Způsob, jakým byl srub postaven, ukazoval na pečlivého, trpělivého člověka. Ne někoho, koho je snadné vypudit. Nogusta prohlédl zdi. Nebylo tu ani stopy po přítomnosti ženy. Stavitel byl sám. Možná lovec kožešin. A když nakonec odešel, možná už v horách nebylo co lovit, pečlivě připravil oheň pro dalšího, kdo nalezne jeho domov. Uvážlivý muž. Nogusta se ve srubu cítil příjemně, jako by ho majitel přivítal. Byl to dobrý pocit.

Nogusta vstal a vyšel ven, kde trpělivě čekal jeho kůň. Nogusta mu sundal prázdný pytlík z hlavy a pohládl ho po krku. Nebylo zapotřebí ho poutat. Valach by tento úkryt ne-

opustil. V jedné stěně srubu byl zabudovaný kamenný komín a oheň kámen brzy prohřeje. „Na noc tu budeš v pořádku, kamaráde,“ řekl Nogusta valachovi.

Vzal si sedlové brašny a vrátil se do srubu, přitáhl dveře a zaklínal je o pokroucený rám. Potom si k ohni přitáhl židli. Studené kameny krbu z ohně vysávaly téměř všechno teplo. „Trpělivost,“ napomínal se muž. Míjely minuty. Když plameny vyšlehly výš, všiml si, že po poleni běží stínka. Nogusta vytáhl meč a přidržel čepel u dřeva, nabídl tak zvířátku cestu ven. Stínka se přiblížila k čepeli a pak od ní uhnula a spadla do ohně. „Hlupáčku,“ pravil Nogusta. „Jen meč znamenal život.“

Oheň již jasně hořel a černoch vstal a sundal si plášť a košili. Trup měl svalnatý a zjizvený. Když se znovu posadil, předklonil se a natáhl ruce k teplu. Mimoděk si sáhl na malý zdobený talisman, který nosil kolem krku. Byla to stará práce, stříbrný půlměsíc, držený ve štíhlé zlaté ruce. Zlato bylo těžké a tmavé a stříbro nikdy nezčernalo. Zůstalo, stejně jako měsíc, čisté a lesklé. Síněmi jeho paměti zazněl hlas jeho otce. „Tenhle talisman nosíval muž větší než králové, Nogusto. Velikán. Byl to náš předek, a dokud to budeš nosit, ať jsou tvé činy vždycky ušlechtilé. Pokud takové budou, budeš mít dar třetího oka.“

„Takhle ses dozvěděl, že na severní pastvině jsou lupiči?“

„Ano.“

„Nechceš si ho ale nechat?“

„Vybral si tebe, Nogusto. Viděl jsi kouzlo. Talisman si vybírá sám. Činí tak po staletí. A, bude-li to vůle Pramene, vybere si i jednoho z tvých synů.“

Bude-li to vůle Pramene...

Ale Pramen si nepřál.

Nogusta sevřel talisman v ruce a zahleděl se do ohně, doufal ve vidění. Žádné nepřišlo.

Ze sedlové brašny vyndal malý balíček a otevřel ho. Bylo v něm pár kousků sušeného soleného hovězího. Pomalu žvýkal.

Přiložil do ohně dvě polena a šel si lehnout. Pokrývky byly tenké a plné prachu a on je vytřepal. Dál od ohně se třásl, pak se sám sobě vysmál. „Stárneš,“ řekl. „Kdysi by ti zima tolik nevadila.“

Vrátil se k ohni a natáhl si košili. Vybavil se mu jeden obličej, s ostře řezanými rysy a milým, přátelským úsměvem. Zvěd Orendo. Jezdili spolu skoro dvacet let, sloužili nejdrív starému králi a potom jeho synovi válečníkovi. Nogusta měl Orenda vždycky rád. Byl to veterán, a když mu

člověk dal rozkaz, tak věděl, že ho splní do písmene. A měl srdce. Jednou, před několika lety, našel Orendo ve sněhu zbloudilé děcko, bylo v bezvědomí a polozmrzlé. Odněl ho s sebou do tábora, celou noc u něho seděl, nahříval mu pokrývky a třel chlapci prochladlou kůži. Dítě přežilo.

Nogusta si povzdechl. Teď Orendo utekl se dvěma dalšími vojáky, po tom, co zavraždili kupce a znásilnili jeho dceru. Ji také nechali ležet jako mrtvou, nůž však její srdce minul a ona přežila a označila útočníky.

„Nevod’ je zpátky,“ řekl mu Bílý vlk. „Já je chci mrtvé. *Žádné* veřejné soudy. Neprospívá to morálce.“ Nogusta se starému pánovi podíval do světlých, chladných očí.

„Ano, můj generále.“

„Chceš s sebou vzít Bizona a Kebru?“ otázal se generál.

„Ne. Orendo a Bizon bývali přátelé. Udělám to sám.“

„Nebyl Orendo také tvým přítelem?“ ozval se Banelion a pozorně se na něj zadíval.

„Chceš jejich hlavy jako důkaz, že jsem je zabil?“

„Ne. Tvoje slovo mi stačí,“ odvětil Banelion. To bylo pro Nogustu zdrojem pýchy. Sloužil Banelionovi již téměř pětaticet let, skoro celý svůj dospělý život. Generál nikdy neplýtl chválou, ale jeho muži mu sloužili se železnou věrností. Nogusta hleděl do ohně. Že ho Orendo zradil, bylo víc než překvapivé. Ale Orenda poslali domů. Jako Bizona a Kebru. A dokonce i samotného Bílého vlka.

Král chtěl starce dostat z vojska. Ty samé starce, kteří bojovali pro jeho otce a zachránili Drenai, když již všechno vypadalo ztraceno. Ty samé starce, kteří vytáhli do Ventrie a rozdrtili císařova vojska. Vyplatit a poslat do důchodu. Tak se to povídalo. Orendo tomu uvěřil a oloupil kupce. Přesto bylo těžké uvěřit, že se rovněž zúčastnil znásilnění a pokusu o vraždu dívky. Důkazy však byly přesvědčivé. Tvrdila, že byl nejen původcem znásilnění, ale že to on jí vrazil nůž do prsou.

Nogusta zachmuřeně hleděl do ohně. Šokoval ho ten zločin? Uměl lidi dobře odhadnout a nikdy by ho nenapadlo, že je Orendo tak ohavného činu schopen. Ale zase před všemi těmi lety zjistil, čeho jsou *dobří* lidé schopni. Zjistil to v ohni, krvi a smrti. Zjistil to v troskách snů a zničených nadějích. Přihrnul oheň a posunul postel blíž ke krbu. Stáhl si vysoké boty, lehl si a zakryl se tenkými pokrývkami.

Venku vyl vítr.

Nogusta se probudil za úsvitu. Ve srubu bylo stále teplo. Válečník vstal z postele a natáhl si holínky. Oheň vyhasl, zůstaly jen řeřavé uhlíky. Nogusta se zhluboka napil z čutory, natáhl si plášť, na rameno si hodil sedlové brašny a vy-

šel ven k valachovi. Kameny za ohništěm byly rozpálené a teplota v kůlně vysoko nad bodem mrazu. „Jak se cítíš, chlapče?“ zabroukal černochoch a pohladil zvíře po krku. Valach se mu nosem otřel o prsa. „Dneska je chytíme a pak tě odvedu zpátky do teplé stáje.“ Ve srubu vymetl uhlíky a založil nový oheň, přichystal ho pro dalšího unaveného poutníka, jenž narazí na srub. Osedlal valacha a vyjel do zimního hvozdů.

• • •

Orendo zachmuřeně hleděl na klenoty, nachové ametysty, jasné dýmanty a rudé rubíny, které se mu třpytily v dlani. S povzdechem otevřel váček a díval se, jak padají zpět do jeho tmavého vnitřku.

„Koupím si statek,“ ozval se mladičký Cassin. „Na Sent-ranské planině. S dojnicema. Vždycky jsem miloval čerstvý mlíko.“ Orendo unavenými očima vzhlédl k štíhlému mladenci a neřekl nic.

„Jaký to má smysl?“ namítl Eris, rozložitý vousatý válečník s malými tmavými očky. „Život je moc krátký, abys kupoval těžkou práci. Dej mi nevěstince v Drenanu a hezkej malej domeček vysoko na Šestém pahorku. Jinou holku každě den v týdnu, malou, hezkou, s úzkejma bokama.“

Ticho narůstalo, jak si každý vzpomněl na malou hezkou dívku, kterou zavraždili ve městě Usa. „Vypadá to, že dneska nebude sněžit,“ řekl nakonec Cassin.

„Sníh je pro nás dobrý,“ podotkl Orendo. „Zakrývá stopy.“

„Proč by nás někdo stopoval?“ zeptal se Eris. „V domě toho kupce nás nikdo neviděl a do zítřka není žádné nastup.“

„Pošlou Nogustu,“ pokračoval Orendo, pak se předklonil a hodil do ohně klacek. Noc v dolíku byla studená a on špatně spal, zdály se mu strašné sny o bolesti a smrti. To, co vypadalo jako prostá loupež, se změnilo v noc vraždění a hanby, na kterou nikdy nezapomene. Protřel si unavené oči.

„No a co?“ ohrnul pysk Eris. „My jsme tři a nejsme zrovna snadná kořist. Jestli pošlou toho černýho parchanta, vyříznu mu srdce.“ Orendo spolkl hněvivou odpověď. Místo toho vstal a přikročil k vyššímu, těžšímu muži.

„Tys nikdy neviděl Nogustu při práci, chlapče. Modli se, abys ho ani nikdy neuviděl.“ Orendo prošel kolem dvojice mladších mužů, zastavil se opodál u stromu a vymočil se. „Ten chlap je neuvěřitelně záhadný,“ prohodil přes rameno. „Jednou jsem s ním byl, když stopoval čtyři vrahy na území Sathulů. Stopy dokázal přečíst i na skále a vyčenichal i to, co by nenašel pes slídič. Ale kvůli tomu není tak nebezpečný,“ Orendo dál močil, moč padala v krátkých, pra-

videlných sprškách a ze sněhu stoupala pára. Potíže s močovým měchýřem ho trápily již přes rok, za noc musel několikrát vstávat. „Víte, proč je tak nebezpečnej?“ zeptal se jich. „On se nikdy nevytahuje. Vyrazí, zabije. Tak je to rychlý. Když ty vrahy našel, prostě přišel rovnou do jejich tábora a oni zemřeli. Říkám vám, že to bylo hrůzostrašný.“

„To já vím,“ poznamenal Nogusta hlasem hlubokým jako hrobka. „Já tam byl.“

Orendo stál úplně nehybně a udělalo se mu špatně od žaludku. Proud moči okamžitě vyschl. Vrah si zavázal kamaše a velmi pomalu se otočil. Eris ležel na zádech s nožem v pravém oku. Cassin byl vedle něj s čepelí v srdci. „Věděl jsem, že tě pošlou,“ prohodil Orendo. „Jak jsi nás našel tak rychle?“

„To děvče přežilo,“ řekl Nogusta.

„Díky Prameni za to,“ oddechl si Orendo. „Jsi sám?“

„Ano.“ Černoch měl meč v pochvě a v rukou nedržel vrhací nože. Ale Orendo věděl, že to není podstatné. Věděl, že není dost dobrý, aby Nogustu přebral.

„Jsem rád. Nechtěl bych, aby mě teďka viděl Bizon. Odvedeš mě zpátky?“

„Ne. Zůstaneš tady, se svými přáteli.“

Orendo kývl. „Je to škoda, takhle skončit přátelství, Nogusto. Odneseš zpátky naše hlavy?“

„Bílý vlk mi řekl, že moje slovo stačí.“

Orendo pocítil záchvěv naděje. „Hele, člověče, já byl jenom na hlídce. Nevěděl jsem, že dojde k vraždě. Ale stalo se. V tomhle měsíci je dost klenotů, abychom si mohli žít... skutečně žít. Mohli bychom si za ně koupit palác, ty a já.“ Nogusta zavrtěl hlavou. „Mohl bys jim prostě říct, žeš mě zabil. A nechat si půlku těch drahokamů.“

„To jim taky povím. Protože ty budeš mrtvý. Tys nestál na hlídce,“ pokračoval Nogusta smutně. „Tys tu dívku znásilnil a probodl. To jsi udělal. Za to musíš zaplatit.“

Orendo došel k ohni a cestou překročil těla svých společníků. „Posílali mě domů,“ řekl, klekl si a stáhl si rukavice. Oheň hřál a on k němu natáhl ruce. „Jak by ses cítil ty? Jak se cítí Bizon?“ Vzhlédl k vysokému válečníkovi. „Aha, pro tebe je to jiný, co? Šampión. Mistr Šermíř. Nejsi tak starý jako my. Tobě zatím nikdo neřekl, že nejsi k ničemu. Ale na to dojde, Nogusto. Ten den přijde.“ Sedl si a zadíval se do plamenů. „Víš, nechtěl jsem toho kupce zabít. Jenomže se bránil a Eris ho probodl. Potom přiběhla ta holka. Spala a měla na sobě takovou průsvitnou košilku. Pořád nemůžu uvěřit, že se to stalo. Byla tam hrozná zima. Na to si vzpomínám, taky jsem cítil, jak na mě něco sáhlo. A pak jsem

ucítil vztek a žádost. U nich to bylo to samý. Včera v noci jsme se o tom bavili.“ Vzhlédl k Nogustovi. Přisáhám, Nogusto, že podle mě jsme byli posedlí. Možná byl ten kupec čaroděj. Bylo tam ale něco zlého. Působilo to na nás na všechny. Znáš mě přece dobře. Za všechny ty roky, co jsme spolu bojovali, jsem nikdy ženskou neznásilnil. Nikdy.“

„Ale udělal jsi to před třemi dny,“ poznamenal Nogusta, popošel blíž a tasil meč.

Orendo zvedl ruku. „Jestli dovolíš, udělám to sám.“

Nogusta přikývl a dřepł si naproti němu. Orendo pomalu vytáhl dýku. Chvilku zvažoval, že ji po černochovi hodí. Pak se mu před očima objevila ta dívka a on slyšel, jak žebře o život. Rychle si ostřím přejel zápěstí. Okamžitě se objevila krev. „Mám v sedlové brašně lahvinku žitný. Podal bys mi ji?“

Nogusta tak učinil a Orendo se zhluboka napil. „Ta holka mě vážně mrzí,“ pronesl umírající. „Vzpamatuje se?“

„To nevím.“

Orendo se znovu napil a pak hodil láhev Nogustovi. Černoch se zhluboka napil. „Vše se to zvrťlo,“ pravil Orendo. „Nikdy nevěř králům. To se říká. Ze začátku to bylo všechno tak nádherný. Věděli jsme, jak si stojíme. Ventrijci nás napadli a my se bránili. Věděli jsme, zač bojujeme.“ Sníh rudl krví. „Pak nás ten nedospělej králík přesvědčil, že bychom měli napadnout Ventrii a přinutit císaře, aby válku ukončil. Nechce získat žádný nový území, to říkal. Spravedlnost a mír bylo to jediný, co chtěl. Věřili jsme mu, co? Teď se na něho koukni! Císař Skanda, budoucí uchvatitel světa. Teď chce napadnout Cadii. Ale nechce získat žádný nový území. To ne... ten všivák!“ Orendo se položil a Nogusta obešel oheň a posadil se vedle něj. „Pamatuješ na toho kluka, co jsem zachránil?“ zeptal se Orendo.

„Ano. To bylo šlechtné.“

„Myslíš, že se mi to bude počítat? Víš... jestli existuje ráj?“

„Doufám.“

Orendo si povzdechl. „Už necítím zimu. To je moc dobře. Vždycky jsem zimu nesnášel. Pověz Bizonovi, aby mě nesoudil moc tvrdě, ano?“

„Jsem si jistý, že nebude.“

Orendo začal mluvit nezřetelně, potom vytřeštil oči. „*Démoni existují*“ vyhrkl náhle. „Vidím je. Démoni existují!“

Pak zemřel. Nogusta vstal, sebral váček s klenoty a došel ke svému koni.

Vzhlédl k obloze, byla modrá, čistá a jasná. Ani stopy po mracích.

Vyhoupl se do sedla, chytil ostatní tři koně a zamířil zpět k městu.

• • •

Vzduchem nad městem Usou poletovali démoni, bledí a vyzáblí, s dlouhými drápy a ostrými zubisky. Pro oči obyčejných lidí byli neviditelní a taky pro ně zřejmě neznamenali žádné nebezpečí.

Proč tu tedy jsou? divila se Ulmenetha. Proč se drží tak blízko paláce? Velká kněžka si silnými prsty prohrábla nakrátko ostříhané světlé vlasy. Vstala z postele, nalila si do mísy vodu a opláchla si obličej. Osvěžená tiše otevřela spojovací dveře a vstoupila do královniny ložnice. Axiana spala, ležela na zádech a štíhlou bílou ruku měla obtočenou kolem saténového polštáře. Ulmenetha se usmála. Teprve před několika málo roky ta stejná ruka svírala vycpanou hračku, vlněnou lvici jen s jedním skleněným okem.

Axiana již nebyla dítě.

Ulmenetha si povzddechla. Přes své rozměry se kněžka po královské ložnici pohybovala tiše a na těhotnou Axianu vrhala láskyplné pohledy. Královnina tvář ve světle luny zářila, a jak spala, Ulmenetha rozeznávala dítě, jež si zamilovala. „Kéž jsou tvoje sny krásné a radostné,“ zašeptala.

Axiana se nepohnula. Tlustá kněžka došla ke dveřím na balkon a vyšla do měsíčního světla. Prošedivělé plavé vlasy se ji pod hvězdami leskly jako stříbro a objemná noční košile z bílé bavlny připomínala měňavé hedvábí. Na balkoně byl stolek s mramorovou deskou a čtyři křesílka. Ulmenetha vzhlédla k noční obloze. Svými tělesnými očima viděla jen jasně zářící hvězdy. Srpek měsíce nalevo jako by vachrlatě spočíval na nejvyšší věži Vešinova chrámu. Zavřela tělesné oči a otevřela oči duchovní. Hvězdy zůstaly, nyní však byly jasnější a čistší, obrané o mihotání způsobené lidským astigmatismem a pozemskou atmosférou. Na předalekém povrchu měsíčního srpku jasně rozeznávala vysoká pohoří. Noční oblohu však Ulmenetha vidět nechtěla.

Nad palácem se vznášely tři šupinaté postavy.

Již celé týdny ji jejich zlovolná přítomnost držela upoutanou v těle a ona toužila volně létat. Když se však o to pokusila naposledy, šly po ní, s vriskáním ji hnaly po obloze. Ulmenetha se jen tak tak dokázala vrátit do svého těla.

Kdo je povolal a proč?

Zavřela oči, rozvázala tkanici na runovém váčku a sáhla dovnitř, prsty pohladila kamínky. Byly hladké, oblé a ploché a ona je chvíli hladila. Nakonec jako by ji jeden oblázek zavolal a ona jej vyndala z váčku. Byla na něm namalována

šarlatová číše. Ulmenetha se opřela v křesle

Rozbitá číše byl kámen značící nedůvěru. Přinejlepším ji varoval při jednání s cizinci. Přinejhorším znamenal zradu přátel.

Z kapsy bílé košile vyndala dva lístky. Stočila je do kuličky, dala si je do úst a začala žvýkat. Šťáva byla pálivá a hořká. Hlavou jí projela bolest, Ulmenetha potlačila záupnění. Teď jí na okraji zorného pole tančily jasné barvy a ona si představila rozbitou číši, obraz podržela a uvolnila mysl.

Kolem číše se ovinul stříbrný had a pomalu ji mačkal. Číše se náhle roztříštila, kousky se rozletěly na všechny strany a roztrhly oponu času. Ulmenetha uviděla stromy zastíněný dolík a v něm čtyři muže. Byla tam i Axiana. Ulmenetha se viděla, jak klečí vedle královny a kolem jejích ramen má ochranně položenou ruku. Čtyři muži byli válečníci a utvořili kolem Axiany kruh. Dívali se ven, připravení bojovat s nějakou neviditelnou hrozbou. Nad nimi se vznášela bílá vrána a pomalu mávala křídly.

Ulmenetha cítila, jak se jakési nesmíme zlo připravuje vrhnout na dolík. Vidění se pomalu vytrácelo. Snažila se ho udržet, ale ono se zbortilo do sebe a před ní se rozvinula další scéna. Táborový oheň na břehu dlouhého tmavého zamrzlého jezera táhnoucího se mezi vysokými horami. Zádý k vodě tu seděl jakýsi muž, vysoký muž. Za ním se z ledu vynořila tmavá ruka s drápy, potom vylezl démon celý. Byl neobyčejně velký, okřídlený, stál a mrkal v měsíčním světle. Roztáhl obrovská křídla a popoletěl k muži u táborového ohně. Natáhl ruku. Ulmenetha chtěla vykřiknout, varovat ho, ale nemohla. Drápy se sedícímu muži zaryly do zad. Muž se vymrštil, jednou vykřikl a pak se sesul dopředu.

Jak se Ulmenetha dívala, démon se začal rozplývat, jeho tělo se změnilo v černý dým, který pronikl do těla skrze zakrvácenou ránu na zádech mrtvého. Potom byl démon pryč a tělo muže se zvedlo. Ulmenetha mu neviděla do tváře, neboť měl kápi. Obrátil se k jezeru a zvedl ruce. Ledem pronikly tisíce pařátů a pozdravily ho.

Vidění se znovu vytratilo a ona uviděla oltář. Na něm byl ohnivými řetězy připoután nahý muž se zlatým plnovousem. Byl to Axianin otec, zavražděný císař. Promluvil hlas, tichý hlas, o němž cítila, že by jej měla znát, ale byl jaksi nezřetelný, jako by slyšela vzdálenou ozvěnu. „Nyní,“ pravil ten hlas, „se přiblížil den Zmrtvýchvstání. Ty jsi první ze tří.“ Připoutaný císař chtěl promluvit, když tu se mu do prsou zaryla zakřivená dýka. Jeho tělo se vzepjalo.

Ulmenetha vykřikla - a vidění zmizelo. Nyní viděla jen holou, měsíčním světlem zalitou stěnu královské ložnice.

Vidění nedávala smysl. Císař nebyl obětován. Když prohrál bitvu, uprchl se svými pobočníky. Povídalo se, že ho

zabili důstojníci jeho vlastní gardy, jež znechutila jeho zbabělost. Proč ho tedy viděla takhle obětovaného? Bylo to snad symbolické vidění?

Příhoda u jezera byla stejně nesmyslná. Démoni nežijí pod ledem.

A královna by nikdy nešla sama do lesa jen se čtyřmi válečníky. Kde byl král a jeho vojsko? Kde byli gardisté?

„Zapomeň na ta vidění,“ řekla si. „Jsou nějak chybná. Třeba ses špatně připravila.“

Axiana ze spánku zasténala a kněžka vstala a přistoupila k lůžku. „Jen klid, miláčku,“ zašeptala, aby ji uklidnila. „Všechno je v pořádku.“

Jenomže to v pořádku nebylo a Ulmenetha to věděla. Její *lorašová* vidění byla určitě záhadná a skutečně mohla být symbolická. Nikdy se však nemýlila.

A kdo byli ti čtyři muži? V duchu si vyvolala jejich obličeje. Jeden byl černoš s jasně modrými očima, druhý obrovský plešatý muž s bílými svěšenými kníry. Třetí muž byl mladý a pohledný. Čtvrtý držel luk. Vzpomněla si na bílou vránu a zachvěla se.

To bylo jediné znamení, které dokázala poznat bez dalšího zkoumání.

Bílá vrána značila Smrt.

• • •

Kebra Střelec hodil rozhořčenému hostinskému do dlaně malý zlatáček. Tloušťákův hněv okamžitě ustoupil. Ve světě snad neexistoval hřejivější pocit než zlato na kůži. Spalující hněv, způsobený pomyšlením na rozbitý nábytek a ušlý zisk, ustoupil mírnému podráždění. Hostinský vzhlédl k lučištníkovi, který obhlížel dílo zkázy. Ilbren dlouho studoval lidskou povahu a dokázal si člověka přechíst rychle a přesně. Přesto mu přátelství Kebry s Bizonem zůstávalo záhadou. Střelec byl vybíravý člověk. Šaty měl vždy bez poskvrnky, ruce i tělo umyté. Byl kultivovaný, mluvil potichu a měl to vzácné nadání, že kamkoliv přišel, vytvořilo se kolem něj volné místo, jako by neměl rád tlačenicu a blízkost jiných lidí. Bizon, na druhou stranu, byl nekultivovaný medvěd a Ilbren ho neměl rád. Byl to ten muž, který vždycky vypije o dva korbele piva víc, než dokáže zvládnout, a pak je agresivní. Hostinští takovéhle zákazníci nesnášeli. Bizona zachraňovalo jen to, že než došel k těm dvěma korbelům navíc, dokázal vypít hospodu dosucha, a vždy se o to snažil. Přirozeně to znamenalo značný příjem. Ilbren uvažoval, jak dokáže Kebra snést takového přítele.

„Tohle všechno udělal on?“ zeptal se Kebra a zakroutil hlavou. Dva dlouhé stoly na kozách byly rozbité a z několika židlí zůstaly na pilinami posypané podlaze jen třísky.

Protější okno bylo vyražené ven a v oloveném rámu ještě visely skleněné střepy. U okna ošetřovali Ventrijského důstojníka v bezvědomí a dva další zranění, obyčejní vojáci, seděli u dveří, jednomu tekla krev z rozseknuté tváře a druhý si oběma rukama svíral obvázanou hlavu.

„Tohle všechno a víc. Rozbité hliněné nádoby a dva promáčknuté hrnce, které se už nebudou moci použít, jsme už uklidili.“

„No, alespoň není nikdo mrtvý,“ řekl Kebra hlubokým, vážným hlasem, „za to musíme být vděční.“

Hostinský se usmál, vzal láhev vína a pokynul šedě oděnému lučištníkovi, aby se k němu připojil u stolu. Když se posadili, pozorně se Kebrovi podíval do tváře. Kebra měl hluboké vrásky, obličej jako vyřezaný z kamene a každým coulem vypadal na svých pětasedesát. Lučištník si protřel unavené oči. „Bizon je jako dítě,“ řekl. „Když mu něco vadí, přestane se ovládat.“

„Nevím, jak to začalo,“ přiznal Ilbren. „Že nastaly potíže jsem poznal, když jsem uviděl, jak ten důstojník letí vzduchem. Dopadl támhle na stůl a ten se rozlomil.“

Přišli dva ventrijští vojáci s nosítky. Jemně na ně muže v bezvědomí položili a odnesli ho pryč. Za Kebrou přišel drenajský důstojník. Byl to veterán a lučištník ho dobře znal jako spravedlivého člověka. „Radši bys ho měl najít, a hezky rychle!“ varoval Kebra. „Ten zraněný je důstojník Malikadova štábu. Víš, jaký bude trest, jestli umře.“

„To vím, pane.“

„Bohové, člověče! Jako bych už tak neměl s těmi prokletými Ventrijci dost problémů, a teď ještě jeden z našich mužů nakrápne jejich důstojníkovi hlavu.“ Drenajec se otočil k hostinskému. „Bez urážky, Ilbrene,“ řekl.

„Ale, nic se nestalo,“ opáčil Ventrijec s náznakem sarkasmu. Důstojník odešel.

„Ty potíže mě mrzí, Ilbrene,“ řekl Kebra. „Nevíš, kam Bizon šel?“

„To nevím. Je dost starý, aby věděl, že nemá dělat takový... takový vylomeniny.“ Hostinský nalil do dvou pohárů a jeden podal Kebrovi.

„Tohle pro něj nebyl dobrý den,“ podotkl Kebra potichu. „Pro žádného z nás to nebyl dobrý den.“ Upil vína a pohár zase položil.

Ilbren si povzddechl. „Slyšel jsem o královském výnosu. My všichni. Jestli ti to pomůže, tak mi budeš moc chybět.“ Usmál se. „Dokonce i Bizon mi bude chybět.“ Zadíval se na bělovlasého lučištníka. „Jenomže válka je pro mladé, ne?“

Už dávno ses měl někde usadit se ženou a vychovávat

syny.“

Kebra poznámku přešel. „Kudy Bizon odešel?“

„Neviděl jsem ho.“

Kebra vstal a cestou ke dveřím prošel kolem zraněných vojáků. „Byl to jen blbej vtip,“ poznamenal ten s ovázanou hlavou. „Pak zešlel.“

„Nech mě hádat,“ řekl Kebra. „Něco o jeho věku, že?“

Mladý voják se náhle zatvářil sklíčeně. „Byl to jen vtip,“ zopakoval.

„No, jsem si jistý, že to Bizon nebral moc vážně.“

„Jak to můžeš říct?“ vybuchl druhý voják. „Hele, co mi udělal s obličejem.“ Z rány na nateklé lící kosti ještě crčela krev, pravé oko měl zavřené a víčko mu nabíhalo purpurem.

„Můžu to říct, poněvadž jsi ještě naživu, synku,“ opáčil chladně Kebra. „Neviděl někdo, kudy odešel?“

Oba muži zavrtěli hlavou a Kebra vyšel do slábnoucích světla zimního západu slunce. Na čtvercovém tržišti kupci balili své zboží a u zamrzlé kašny si hrály děti, nabíraly sněh a koulovaly se. Mezi lidmi procházel vysoký černoch v dlouhém tmavém plášti. Děti přestaly s hrou a dívaly se na něj. Pak za něj tiše proklouzl jeden klučina a napřáhl ruku s koulí.

„To není moc chytré, dítě,“ pronesl černoch bez ohlížení. „Protože jestli to hodíš, budu ti muset —“ náhle se prudce otočil, „— useknout hlavu!“ Hošík, strachy bez sebe, sněhovou kouli upustil a utíkal zpátky ke kamarádům. Černoch se zasmál a zamířil k místu, kde čekal Kebra.

„Mám za to, že v kasárnách není,“ řekl Kebra. Nogusta zavrtěl hlavou.

„Neviděli ho.“

Když oba muži vykročili společně, tvořili značně nesourodý pár, Nogusta černý a mohutný, Kebra štíhlý jako proutek, bělovlasý a se světlou pletí. Procházeli úzkými uličkami, až došli k malé jídelně s výhledem na řeku. Posadili se ke stolu u krbu a objednali si. Nogusta si sundal plášť a ovčí novou kazajku, kterou pod ním nosil, posadil se a natáhl ruce k teplu. „Já například se s touhle zmrzlou zemí rozloučím s radostí. Proč je Bizon tak nešťastný? Copak na něj doma nečekají tři ženy?“

„To snad stačí, aby byl nešťastný každý,“ opáčil Kebra s úsměvem.

Jedli v přátelském tichu a Nogusta přiložil na oheň. „Proč je nešťastný?“ zeptal se znovu, když dojedli. „Musí přece přijít doba, kdy je muž na vojákování už příliš starý, a my všichni jsme ještě starší. A král každému vojákovi

nabídl váček zlata a dekret, na který po návratu do Drenanu dostane dílec půdy. Už sám ten přepis stojí za sto zlatých.“

Kebra se na chvíli zamyslel. „Bývala doba,“ začal, „kdy jsem střílel líp než kterýkoliv živý lučištník. Pak, jak mýjela léta, jsem si všiml, že už nevidím tak jasně. Po padesátce jsem už nepřečetl malé písmo. Tehdy jsem začal uvažovat o tom, že půjdu domů. Nic netrvá věčně. Ale Bizon není myslitel. Co se jeho týče, tak mu král právě řekl, že už ne ní mužem. A to ho bolí.“

„Všechny nás to trochu bolí,“ poznamenal Nogusta. „Bílý vlk povede domů skoro dva tisíce mužů. Každý z nich se bude cítit trochu odstrčený. Ale jsme naživu, Kebro. Já bojoval za králova otce - stejně jako ty - a pronesl jsem svůj meč pětatřiceti lety válčení. Teď už jsem unavený. Dlouhé pochody jsou na staré kosti mor. To musí přiznat dokonce i Bizon.“

Kebra zakroutil hlavou. „Bizon nepřizná nic. Měl jsi vidět, jak se tvářil, když četli seznam. Nemohl uvěřit, že ho vybrali. Stál jsem vedle něj. Víš, co řekl? Jak mě můžou poslat domů se všema těma dědkama?' Já se jenom zasmál. Chvilí jsem si myslel, že si dělá legraci. Ale nedělal. Pořád si myslí, že mu je pětadvacet.“ Tiše zaklel. „Proč musel praštit toho Ventrijce? A co když ten chlap umře?“

„Jestli zemře, Bizona pověsí,“ řekl Nogusta. „To není radostná představa. Proč ho praštil?“

„Zavtipkoval si o Bizonově věku.“

„A ti ostatní?“

„Nemám tušení. Zeptáme se ho, až ho najdeme. Ten důstojník byl jedním z Malikadových mužů.“

„To věci jen zhoršuje,“ zabručel Nogusta. „Ten by mohl žádat oběšení, ať už to dopadne jakkoliv. Je to tvrdý chlap.“

„Bílý vlk to nikdy nedovolí.“

„Časy se mění, Kebro. Bílého vlka posílají domů s námi ostatními. Pochybuji, že má moc postavit se Malikadovi.“

„Mor na Bizona,“ vybuchl Kebra. „Vždycky dělal potíže. Vzpomínáš, když s Orendem ukradli toho vepře...?“ Lučištník se odmlčel. „Odpusť, příteli, to byla hrubost.“

Nogusta pokrčil rameny. „Orendo se zúčastnil znásilnění a vraždy. Je mi líto, že je mrtvý, stal se obětí vlastních činů.“

„Ale stejně je to zvláštní,“ řekl Kebra. „Umím lidi dobře posoudit, a nikdy bych neuvěřil, že je Orendo schopný něčeho takového.“

„Já taky ne. Nepodíváme se po Bizonovi?“ zeptal se Nogusta, aby změnil téma.

Kebra pokrčil rameny. „Když ty muže zpráskal, byl opilý. Znáš Bizona. Po bitce vždycky hledá ženskou. V okolí musí být na dvě stě nevěstinců. Nehodlám strávit noc jejich prohlížením.“

Nogusta kývl a pak se široce zazubil. „Jeden bychom ale zkusit mohli,“ řekl.

„A k čemu? Šance, že tam bude, je prostě nepatrná.“

Nogusta se předklonil a položil příteli ruku na rameno. „Já nemyslel na *hledání* Bizona,“ řekl. „Já myslel na hebkou plet' a teplou postel.“

Kebra zavrtěl hlavou. „Myslím, že se vrátím do kasáren. Mám teplou postel tam.“

Nogusta si povzdechl. „Bizon odmítá zestárnout a ty odmítáš zůstat mladý. Vážně, vy běloši jste mi záhadou.“

„Život bez záhad by byl nudný,“ opáčil Kebra.

Když Nogusta odešel, objednal si další láhev vína. Pokojík, který sdílel s Nogustou a Bizonem, byl studený a prázdný. Bizonova postel nebyla ustlaná, pokrývky ležely v hromadě na podlaze. Starší cul už nedělal prohlídky, a když mu nehrozil trest, Bizon se vrátil k lajdáckému chovám.

Nogustova postel byla úhledně ustlaná, ale nechal na ní ležet tuniku.

Kebrův kavalec byl bez chybičky, pokrývky byly složené do čtverce, na nich ležel polštář a prostěradlo bylo natažené, rohy se překrývaly v dokonalých vodorovných záhybech. Kebra přistoupil ke krbu a zapálil oheň. Ráno vymetl popel a znovu založil dřevo, chrastí bylo rozmístěno dokonale symetricky.

Touhle dobou bude Nogusta ležet vedle tlusté, zpcené dívky. Bude tak asi dvacátý chlap, pro něhož dnes roztáhla nohy. Kebra se otrásl. Z té představy se mu dělalo nevolno.

Tiše prošel do lázně. Pod kotly už se netopilo a voda byla studená. Přesto se Kebra svlékl, ponořil se do vody a namylil se. Na věšáku nebyly žádné čisté ručníky. Rozzlobeně se přehrabal velkým košem na prádlo a opatrně se oťel nejčistším z použitých ručníků.

Zhroucení disciplíny lučištníka vyvádělo z míry. Odnesl si šaty zpátky do pokoje a sedl si, celý roztřesený, před krb. Potom z truhly vytáhl noční košili a natáhl si ji. Byla čistá a naškrobená a on cítil svěžest bavlny. Uklidnilo ho to.

Pronásledovala ho Ilbrenova slova. „Už dávno ses měl někde usadit se ženou a vychovávat syny.“

Kebru ta slova tížila na srdci jako kámen.

• • •

Většina zákazníků považovala Palimu za děvku se zla-

tým srdcem. Tenhle názor na sebe si pěstovala, zvlášť co začínala stárnout, kdy se věk a zákony přitažlivosti spikly za účelem toho, aby jí zničily rysy. Pravda byla mnohem prostší. Palima měla srdce jako zlato, chladné, tvrdé a dobře ukryté.

Nyní ležela v posteli a dívala se na mohutnou postavu u okna. Bizona znala dobře, byl to velkorysý obr, nepostižený představivostí či intelektem. Jeho potřeby byly prosté, jeho přání omezená, jeho energie nevyčerpatelná. Nyní tomu byl již rok, od chvíle, kdy město dobyli Drenajci, co k ní chodil alespoň jednou týdně. Platil dobře a nikdy ji neobtěžoval nezávazným hovorem či sliby a málokdy zůstával déle, než byl vítán.

Dnešní noc byla jiná. Přišel za ní do postele a přitulil se k ní. Pak usnul. Bizon jí při odchodu obvykle platil stříbrňák. Dnes v noci jí však hned po příchodu dal zlatý *púlraq*. Palima se ho snažila vzrušit, obvykle to nebylo nijak obtížné. Bizon však neměl na sex náladu. To Palimě těžkou hlavu nedělalo. Chtěl-li muž zaplatit za objetí zlatem, velmi ráda ho uspokojila. Bizon neklidně spal dvě hodiny a držel ji u sebe. Pak se oblékl a přešel k oknu. Tam už nějakou dobu postával ve světle lucerny, kolohnát se širokými šikmými rameny a dlouhými svalnatými pažemi. Nepřítomně se tahal za dlouhé mroží kníry a vyhlížel na tmavé náměstí dole.

„Vrať se do postele, lásko,“ ozvala se Palima. „Nech Palimu předvést svý kouzlo.“

„Dneska ne,“ sdělil jí.

„Co se děje?“ zeptala se. „Palimě se můžeš svěřit.“

Obrátil se k ní. „Jak jsem podle tebe starej?“ zeptal se náhle.

Pětašedesát a ani o den míň, pomyslela si s pohledem na jeho holou hlavu a bílé kníry. Muži byli jako děti. „Tak snad čtyřicet,“ řekla.

Odpověď ho asi uspokojila, Palima viděla, jak se uvolnil. „Jsem starší, ale necejtím se tak. Posílají mě domů,“ prohlásil. „Všichni starší muži odcházejí domů.“

„Copak ty nechceš jít domů?“

„Já byl jeden z prvních, co se připojili k Bílému vlkovi,“ sdělil jí. „Ještě když byl Drenan obklíčenej ze všech stran a královo vojsko skoro zničený. My je všechny porazili, víš. Jednoho po druhým. Když jsem byl malej, vládce naší země byl daleko. My byli jen rolníci. Ale změnili jsme svět. Králova říše se táhne na -“ malou chvíli zápolil s matematikou, „— tisíce mil,“ zakončil neohrabaně.

„Je to největší král, co kdy žil,“ řekla Palima tiše v naději, že tohle chtěl slyšet.

„Jeho otec byl ale větší,“ namítl Bizon. „Stavěl z ničeho. Sloužil jsem mu sedumadvacet let. Potom mladýmu králi dalších dvacet. Šestadvacet velkejch bitev jsem vybojoval. Tak. Šestadvacet. Co si o tom myslíš?“

„To je spousta bitev,“ připustila Palima nevědouc, kam tím míří. „Pojď zpátky do postele.“

„Je to spousta bitev, to jo. Jedenáctkrát mě zranili. Teď už mě nechtějí. Osmnáct set z nás. Děkujeme a těšilo nás. Tady je pytlík zlata. Jděte domů. Kde je doma, co?“ S povzdechem si šel lehnout a postel pod jeho mohutným tělem zaskřípala. „Nevím, co mám dělat, Palimo.“

„Jseš silák. Můžeš dělat, co budeš chtít. Jít, kam budeš chtít.“

„Ale já chci zůstat ve vojsku. Bejt v první řadě. Tohle umím. Tohle chci.“

Palima se posadila a uchopila jeho hlavu do dlaní. „Občas, většinou, nedostaneme to, co chceme. Málokdy dostaneme i to, co si zasloužíme. Dostaneme, co dostaneme. Tak je to. Včerejšek je pryč, Bizone. Už se nikdy nevrátí. A zítřek ještě nenastal. Máme to, co je teď. A víš, co je skutečný?“ Vzala jeho ruku do své, položila si ji na nahé ňadro a zmáčkla mu prsty. „*Tohle je skutečný*, Bizone. My jsme skuteční. A v tyhle chvíli jsme my všechno, co je.“

Bizon ruku odtáhl, pak se naklonil a políbil ji na tvář. To ještě nikdy neudělal. Vlastně si nemohla vzpomenout, kdy ji nějaký muž naposledy políbil na tvář. Pak vstal. „Radši bych se měl vrátit,“ prohlásil,

„Proč bys nezůstal? Znám tě, Bizone. Po tom by ses cítil líp. Vždycky to tak je.“

„Jo, to je naprostá pravda. Ty jseš nejlepší, víš. A to mluvím z celoživotní zkušenosti, kdy jsem za to musel platit. Ale musím jít. Bude na mě zatykač. Hlídka už mě asi hledá.“

„Cos udělal?“

„Neovlád jsem se. Klepl jsem pár vojáků.“

„Klepl?“

„No, možná víc než klepl. Jeden z nich se mi vysmíval. Ventrijská chamra! Řekl, že vojsko na tom bude líp bez šedobradejch. Tak jsem ho popad a hodil jako oštěp. Byla to vážně legrace. Ale přistál na stole a hlavou ho rozbil. To rozčílilo drenajský vojáky, co tam jedli. Tak jsem je klepl všechny.“

„Kolik jich bylo?“

„Jenom asi pět nebo tak. Nikomu jsem vážně neublížil. No, ne moc vážně.“ Zakřenil se. „No, ne *úplně* moc vážně.“

Ale bude na mě zatykač.“

„Jaký trest tě čeká?“

„Nevím... deset ran.“ Pokrčil rameny. „Dvacet. To nic není.“

Palima slezla z postele a nahá se před něj postavila. „Jak ses cítil, když jsi je klepal?“ zeptala se ho.

„Bylo to... skvělý,“ přiznal.

„Cítil ses jako chlap?“

„Ano. Cejtil jsem se zase mladej.“

Pohladila mu rukou kamaše. „Jako chlap,“ šeptala chrapotivě. Cítila, jak při jejím doteku mohutní.

„A jak se cítíš teď?“ otázala se.

Dlouze si vydechl. „Jako chlap,“ řekl. „Ale oni nechtějí, abych jím byl. Měj se dobře, Palimo.“

Bez dalšího slova vyšel do noci.

Palima se za ním dívala z okna. „Mor na tebe a všechny tvoje příbuzný, Drenajče,“ zašeptala. „Táhni pryč a chcípní!“

• • •

Banelion, slavný Bílý vlk, si posbíral mapy a pečlivě je uložil do mosazí obité truhlice. Byl vysoký a štíhlý, dlouhé bílé vlasy měl na šíji sepnuté. Když s obratností celoživotního vojáka balil truhlu, pohyboval se rychle a přesně. Všechno úhledně pokládal na své místo. Mapy byly poskládané v pořadí, v jakém je bude na čtrnáct set mil dlouhé cestě do přístavu na západě potřebovat. Vedle nich byly poznámky se jmény kmenů a jejich náčelníků, stanic, pevností a měst podél cesty. Jako všechno ostatní, co generál podnikal, i cestu domů pečlivě naplánoval.

Naproti němu stál za širokým stolem mladý důstojník v plné zbroji ze zlata a bronzu a generála pozoroval. Starý pán vzhlédl a zazubil se. „Proč tak smutný, Dagoriane?“

Mladý muž se pomalu, zhluboka nadechl. „Tohle není správné, pane.“

„Nesmysl. Podívej se na mě. Co vidíš?“

Dagorian se na bělovlasého generála dlouze díval. Obličej měl Bílý vlk ošlehaný pouštním sluncem a zimními větry a plný vrásek. Pod huňatým bílým obočím měl světlé, bystré oči - oči, které viděly pád říší a úprk armád. „Vidím největšího generála, co kdy žil,“ prohlásil mladší muž.

Banelion se usmál. Důstojníková náklonnost ho skutečně potěšila a vzpomněl si na jeho otce. Ti dva si byli tak nepodobní. Catoris byl chladný tvrdý muž, ctižádostivý a nebezpečný. Jeho syn byl nekonečně příjemnější, věrný a vytrva-

lý. Jediná ctnost, již měli otec a syn společnou, byla odvaha. „A, Dagoriane, měl bys vidět muže, kterému už dávno bylo sedmdesát. Ty se ale díváš na to, co bylo, chlapče. Ne na to, co je. Budu k tobě upřímný. Jsem zklamaný. Přesto si nemyslím, že král dělá chybu. Jako já, i vojáci, kteří poprvé vytáhli proti ventrijské říši, jsou již staří. Osmnáct set mužů přes padesát. Dvě stovky z nich už mají na hřbetě šestý křížek. Králi je teprve pětatřicet a chce překročit Velkou řeku a dobýt Cadii. Všechna hlášení ukazují, že taková válka potrvá nejméně pět let. Vojsko bude muset přejít pouště a hory, přebrodit řeky plné krokodýlů a prosekat se pralesem. Na takový podnik budou potřeba mladí muži. A někteří z těch starých touží po domově.“

Dagorian si sundal černožlatou přilbu a nepřítomně prohrábl bílý chochol z koňských žíní. „Nepochybuji o tom, že se staršími muži máš pravdu, pane. Ty však ne. Bez tebe by některé bitvy byly...“ Bílý vlk si položil prst na rty, rychle a rázně.

„Všechny moje bitvy už byly vybojovány. Nyní půjdu domů a budu si užívat důchod. Budu chovat koně a dívat se, jak nad horami vychází slunce. A budu čekat na zprávy o králových vítězstvích a budu je tiše slavit ve svém domově. Sloužil jsem Skandovi, jako jsem sloužil jeho otci. Věrně a dobře a jak nejlépe jsem uměl, a že jsem uměl hodně. Teď potřebuji trochu čerstvého vzduchu. Pojď se se mnou projít do zahrady.“

Banelion si přes ramena přehodil krzno, otevřel dveře a vyšel na zasněženou zahradu. Dlážděný chodníček nebyl vidět, ale sochy, které jej lemovaly, ukazovaly cestu. Procházeli kolem zamrzlé kašny a pod nohama jim křupal sníh. Všechny sochy zpodobňovaly ventrijské vojáky, stojící jako na stráž s oštěpy namířenými k obloze. Starší muž uchopil Dagoriana za loket a naklonil se k němu. „Je čas, aby ses naučil dávat si pozor na jazyk, mladý muži,“ pronesl tichým hlasem. „Každé šeptnutí pronesené v paláci se hlásí králi a jeho novým rádcům. Stěny jsou duté a špehové zapisou každou větu. Rozumíš?“

„Oni špehují dokonce i tebe“? Tomu nevěřím.“

„Věř tomu. Skanda už není ten mladičkový král, který nás všechny okouzloval. Je z něj muž, nelitostný a ctižádostivý.“

Je rozhodnuty dobýt svět. A nejspíš ho dobude. Pokud jsou jeho noví spojenci tak důvěryhodní, jak si myslí.“

„Ty o princi Malikadovi pochybuješ?“

Banelion se usmál a vedl mládence kolem zamrzlého jezírka. „Nemám důvod o něm pochybovat. Nebo o jeho čaroději. Malikadova jízda má skvělou disciplínu a muži bojují dobře. Ale není to Drenajec a král do něj vkládá velkou důvěru.“ Na druhé straně nádržky došli k velkému kamen-

nému oblouku, pod kterým stála busta pohledného muže s rozdělenou bradkou a vysokým klenutým čelem. „Víš, kdo to je?“ otázal se Banelion.

„Ne, pane. Snad nějaký ventrijský šlechtic?“

„Tohle je generál Bodasen. Zemřel před třemi sty padesáti lety. Byl to největší generál, jakého kdy Ventrijci měli. To on, spolu s Gorbenem, položil základy jejich říše.“

Starý pán se zachvěl a přitáhl si plášť úžeji k tělu. Dagorian si pozorně prohlížel bílý kámen busty. „Četl jsem kroniky, pane. Popisují ho jako námezdného vojáka. Vojsko k vítězství prý vedl Gorben.“

Banelion se zasmál. „Stejně jako Skanda. A v příštích měsících uslyšíš to samé o mně. Tak to na světě chodí, Dagoriane. Dějiny píší vítězní králové. Teď se vrátíme, ta zima se mi zažírá do kostí.“

Když byli zpět, Dagorian nahnul oheň a generál se postavil vedle a třel si ruce. „Tak mi pověz,“ vybídl mládence, „už našli Bizona?“

„Ne, pane. Prohlížejí nevěstince. Ten muž s nakráplou lebkou přišel k vědomí. Ranhojiči říkají, že nezemře.“

„To je požehnání. Starého Bizona bych nerad věšel.“

„Jak jsem slyšel, byl s tebou od začátku.“

„Ano, od první chvíle, kdy starý král byl jenom mladým princem a království leželo v troskách. Za dnů krve a ohně, Dagoriane. Nechtěl bych to zažít znovu. Bizon je, jako já, pozůstatek těch dob. Už nás moc nezbyvá.“

„Co uděláš, až ho najdeme, pane?“

„Deset ran. Ale neuvazuj ho ke kůlu. To by urazilo jeho důstojnost. Bude tam stát a vydrží. Hřbet mu bude krváčet a neuslyšíš od něj ani slůvko.“

„Asi ho máš rád, že?“

Banelion zavrtěl hlavou. „Nemůžu ho vystát. Má sílu vola a odpovídající mozek. Protivnějšího a nedisciplinovanějšího zmetka jsem ještě neviděl. Ale symbolizuje sílu, odvahu a vůli, a právě tyto vlastnosti nás dostaly přes celý svět. Je to muž, který pohne horami, Dagoriane. Teď by sis měl odpočinout. Tohle dokončíme ráno.“

„Ano, pane. Mám donést trochu svařeného vína, než si půjdeš lehnout?“

„Víno mi v poslední době nedělá nijak dobře. Teplé mléko s medem by bylo lepší.“

Dagorian zasalutoval, uklonil se a odešel.

PLUKOVNÍ DISCIPLÍNA BYLA DODRŽOVÁNA téměř rituálním způsobem. Dva tisíce mužů pluku v černožlaté zbroji stály na obrovském nádvoří u kasáren. Uprostřed čekala dvacítku starších důstojníků a na stupínku za nimi seděl Bílý vlk. Neměl žádnou zbroj, jen prostou tuniku ze šedé vlny, černé kamaše a čižmy. Přes ramena měl přehozené ovčínové krzno s kapuci.

Ráno bylo jasné a svěží. Přivedli Bizona. Šourající se obr byl svlečený do pasu a Dagorian náhle pochopil jeho podivnou přezdívku. Hlavu měl holou jako koleno, ale od krku a přes mohutná ramena se mu kroutily šedé chlupy. Spíš medvěd než bizon, pomyslel si Dagorian. Mladý důstojník zalétl pohledem k mužům, kteří šli s Bizonem. Jedním byl Kebra, slavný lučištník, který kdysi zachránil život králi, když střílil do oka Ventrijského kopiníka. Druhým byl modrooký černochoch Nogusta, Šermíř a kejklíř. Dagorian ho jednou viděl, když měl ve vzduchu sedm jako břitva ostrých nožů a pak je jeden po druhém hodil do terče. Šli vzpřímení a vysocí. Bizon zažertoval s kýmsi v první řadě.

„Ticho!“ zařval důstojník.

Bizon došel ke kůlu a zastavil se vedle hubeného vojáka s jestřábí tváří, který dostal rozkaz vykonat rozsudek. Muž byl zřejmě neklidný a přes panující chlad se potil.

„Jen se do toho dej, chlapče,“ vybídl jej Bizon mile. „Já ti to za zlý mít nebudu.“ Voják se chabě, s úlevou usmál.

„Ať vězeň předstoupí,“ řekl Bílý vlk. Bizon připochoďoval a neohrabaně zasalutoval.

„Chceš něco říct, než bude rozsudek vykonán?“

„Ne, pane!“ zařval Bizon.

„Víš, co je na tobě zvláštní?“ otázal se generál.

„Ne, pane!“

„Vůbec nic,“ řekl Bílý vlk. „Jsi nedisciplinovaný zmetek a ten nejnemotornější chlap, co pode mnou kdy sloužil. Za měďák bych tě nechal pověsit - a konec. Teď jdi ke kůlu. Tahle zima mi zalézá pod nehty.“ S tím si přehodil kapuci přes hlavu a přitáhl si plášť k tělu.

„Ano, pane!“ Bizon se otočil na patě a odpochoďoval zpátky ke kůlu, kde zvedl ruce a chytil se dřeva.

Muž s důtkami rozvázal tkanici poutající pět řemínků a zapráskal důtkami ve vzduchu. Pak napřáhl ruku.

„Zadrž!“ ozval se velitelský hlas. Voják ztuhl. Dagorian se obrátil a uviděl, jak ke kasárnám přichází skupinka mužů. Všechno to byli ventrijští důstojníci se zlatými kyrysy a červenými pláštěnkami. Uprostřed se nesl princ Malikada, králův generál, vysoký štíhlý šlechtic, jenž byl vybrán jako

náhrada za Bílého vlka. Vedle něj šel jeho šampión, Antikas Karios. Liška a kobra, pomyslel si Dagorian. Oba muži byli štíhlí a půvabní, avšak Malikadova síla spočívala v jeho očích, tmavých a přemýšlivých, vyzařovala z nich intelligence, kdežto Antikas Karios dělal dojem tělesnou silou, postavenou na útočné rychlosti, která byla téměř nelidská.

Malikada přistoupil ke stupínku a uklonil se generálovi. Vlasy měl jako uhl černé, avšak ve vousech, propletených zlatou stužkou, měl zlatem obarvené proužky. Dagorian si ho pozorně prohlížel.

„Zdravím, můj pane Banelione,“ pronesl Malikada.

„Tohle není pro návštěvu zrovna vhodná chvíle,“ poznamenal Banelion. „Nicméně jsi vítán, princí.“

„Tohle je *právě* čas pro návštěvu, generále,“ opáčil Malikada se širokým úsměvem. „Jeden z mých mužů má být nesprávně potrestán.“

„Jeden z *tvých* mužů?“ opáčil Bílý vlk potichu. Dagorian cítil napětí důstojníků kolem sebe, ale nikdo se ani nepohnul.

„Samozřejmě jeden z mých mužů. Byl jsi přítomen, když mne král - sláva jeho jménu - jmenoval tvým nástupcem. Jak si vzpomínám, ty jsi teď jen civilním občanem říše, který odchází domů do šťastného důchodu.“ Malikada se otočil. „A tenhle muž byl obviněn, že udeřil jednoho z mých důstojníků. To je, jak si určitě uvědomuješ, podle ventrijských zákonů hrdelní zločin. Vězeň bude oběšen.“

Vojáci začali hněvivě mumlat. Banelion vstal. „Ovšemže bude viset - pokud bude usvědčen,“ řekl chladným hlasem. „Já teď však měním jeho výpověď na nevinnen a - jeho jménem - žádám soud bojem. Tohle je *drenajský* zákon, který uvedl v platnost sám král. Chceš to snad popřít?“ Malikada se usmál ještě víc a Dagorian si uvědomil, že právě tohle Ventrijec chtěl. Šermíř Antikas si již sundal plášť a odepínal kyrys.

„Královský zákon je spravedlivý,“ řekl Malikada, zvedl levou ruku a luskl prsty. Antikas okamžitě přistoupil, vytáhl meč a zatočil jím ve slunci. „Který z *tvých*... bývalých... důstojníků se postaví Antiku Kariovi? Slyšel jsem, že tvůj pobočník Dagorian je považován za dobrého šermíře.“

„To skutečně je,“ řekl Banelion. Dagorian pocítil strach. Ventrijci se rovnat nemohl. Spolkl žluč, která mu vystoupila do hrdla, a snažil se tvářit bezvýrazně. Vzhlédl a viděl, že ho Antikas Karios upřeně pozoruje. V jeho pohledu nebyl ani náznak opovržení či výsměchu. Prostě na něj zíral. Dagorian se z toho cítil ještě hůř. Banelion vstal a kývl Nogustovi, aby přistoupil. Černoch došel ke stupínku, zasalutoval a uklonil se. „Budeš bránit čest svého druha?“ zeptal

se ho Bílý vlk.

„Ale samozřejmě, můj generále.“

Dagorian pocítil nesmírnou úlevu a zrudl, když si všiml, že se ventrijský šermíř pousmál.

„Tohle nejde,“ namítl Malikada hladce. „Obyčejný voják se má postavit nejlepšímu šermíři? A navíc černý divoch? To myslím ne.“ Obrátil se k druhému ventrijskému důstojníkovi, vysokému muži s dlouhou zlatou bradou, nakaděřenou do vodorovných vln. „Cerezi, předvedeš nám svoje schopnosti?“

Muž se uklonil. Byl širší v ramenou než jako proutek štíhlý Antikas a pohyboval se stejně úsporně a s kočičím půvabem vlastním všem šermířům. Malikada vzhlédl k Banelionovi. „S tvým dovolením, generále, tento jeho student zaujme místo Antika Karia.“

„Jak si přeješ,“ odtušil Banelion.

Vystoupil Nogusta. „Přeješ si, abych ho zabil, nebo pouze odzbrojil, generále?“

„Zabij ho,“ řekl Banelion. „A udělej to rychle. Čeká na mě snídane.“

Oba muži si odepjali zbroj a obnažili se do pasu, potom vyšli doprostřed dvora. Nogusta zvedl meč a pozdravil. Cerez okamžitě zaútočil a provedl bleskurychlý výpad. Nogusta ho snadno odrazil. „To nebylo zdvořilé,“ šeptl Nogusta. „Ale zabiju tě čistě.“

Jejich čepele se srazily, jak Cerez útočil, a jeho šavle se míhala s obdivuhodnou rychlostí. Černoch však každý výpad nebo bodnutí odrazil. Cerez couvl. Dagorian souboj pozorně sledoval. Ventrijec byl o třicet let mladší a byl rychlý. Na Nogustově mohutném těle však nebyla ani unce tuku a rozsáhlé zkušenosti mu umožňovaly odhadnout soupeřovy pohyby. Dagorian mrkl na Antika Karia. Šampiónovým tmavým, přimhouřeným očím nic neuniklo. Naklonil se a pošeptal cosi Malikadovi.

Oba válečníci se teď obcházeli v kruhu a hledali otevření. Šerm byl rychlý a černoch, byť zkušený, začínal být očividně unavený. Cerez ho málem dostal náhlým protiútokem po krytu, kdy se čepel mihla Nogustovi kolem tváře. Nogusta najednou zdánlivě klopýtl. Cerez vyrazil - a v té chvíli si uvědomil, že byl obelstěn! Nogusta se hbitě otočil na patě, veškeré stopy únavy byly náhle pryč, uhnul před čepelí a svým mečem prosekl protivníkovi zlatavý vous a bodl ho hluboko do hrdla. Cerez přepadl dopředu, dopadl na kolena a z rány se mu řinula krev. Pustil šavli a snažil se zastavit proud krve z protřaté krční žíly. Pomalu přepadl na obličej, dvakrát sebou škubl a znehybněl. Nogusta se vrátil přes nádvoří a uklonil se Bílému vlku.

„Jak jsi přikázal, pane, tak se stalo.“

Bílý vlk si ani nevšiml navztekaného Malikady a vstal. „Vězeň je nevinný,“ ohlásil jasným, pevným hlasem. „A jelikož je tohle moje poslední chvíle mezi vámi, dovoluji vám, abych vám poděkoval za službu, kterou jste prokázali králi pod mým velením. Ti z vás, kteří se rozhodli odejít do výslužby, mě najdou v táboře, na pláni západně od města. Do čtyř dnů budeme připraveni k odchodu. To je všechno. Rozchod!“

Když sestoupil ze stupínku, přiblížil se k němu Malika-da. „Dneska sis udělal nepřítele,“ šeptl. Bílý vlk se zastavil a podíval se princovi do jestřábích očí.

„To je nekonečně lepší vyhlídka než mít tě za přítele,“ řekl mu.

• • •

Královy narozeniny se vždy slavily přemrštěnými hrami. Pořádaly se různé atletické soutěže, rohování, koňské dostihy a ukázky kouzlení pro pobavení davů. Také tu byl k vidění hod oštěpem, lukostřelba, šerm a zápas s obrovskými cenami pro vítěze v každém klání. Letos byly přislíbeny ještě větší výstřednosti, protože král slavil pětatřicáté narozeniny, což bylo jak v Drenaji, tak ve Ventrii číslo s velkým mystickým významem. A oslavy se měly odehrávat v královském parku uprostřed Usy, starobylého hlavního města starého Ventrijského císařství. Město samo bylo starší než čas a byly o něm zmínky již v nejranějších známých historických záznamech. V bájích bylo domovem bohů, o jednom z nichž se pravilo, že za jedinou noc vystavěl královský palác, mamutí kamenné kvádry zvedal na místo silou vůle.

Na louce uprostřed třináct set jiter velkého parku stály stovky velkých stanů a tucty tesařů pracovaly celé týdny na řadách sedadel v hledištích pro šlechtu.

Když se Kebra Střelec opřel o ohradu a chmurně se zadíval k místu, kde se bude pořádat soutěž v lukostřelbě, rýsovaly se proti horám na východě vysoké věže města. „Měl ses přihlásit,“ prohodil Nogusta a podal lučištníkovi silný klínek horké paštiky.

„A k čemu?“ opáčil Kebra kysele, položil paštiku na plot a dál si jí nevšímal.

„Jsi šampión,“ řekl Nogusta. „Oni budou střílet o tvůj titul.“

Kebra chvíli neříkal nic a zlobně se zamračil na horské štíty se sněhovými čepicemi na západě. Tyhle hory poprvé uviděl před lety, když král Skanda zvítězil v bitvě u řeky a vjel do Usy, aby převzal císařský trůn. Nyní od šedých obrů dule studené větry a Kebra se zachvěl a přitáhl si světle

modrý plášť k štíhlému tělu. „Oči už mi tolik neslouží. Nemohl bych vyhrát.“

„Ne, ale mohl by ses zúčastnit.“ Ta slova visela v chladném vzduchu. Ke královu stanu se přesunula četa asi třiceti dělníků a začali kolem něj stavět zástěny proti větru ze zpevněného karmínového hedvábí. Kebra viděl stan stavět při mnoha příležitostech a s lítostivým bodnutím si vzpomněl, jak před ním stál naposledy a z rukou samotného krále přijal Stříbrný šíp. Skanda se tenkrát chlapecky usmál. „Copak tě vyhrávání nezačíná nudit, starý brachu?“ zeptal se.

„Ne, Sire,“ odpověděl tehdy Kebra. Pak se obrátil k davu a zvedl Stříbrný šíp do vzduchu. Ozval se hromový jásot. Kebra se opět zachvěl. Vzhlédl černochovi do světlých očí, ze kterých se nedalo nic vyčíst. „Ponížilo by mě to. Tohle chceš vidět?“

Nogusta zavrtěl hlavou. „Neponížilo, příteli. Jenom bys prohrál.“

Kebra se unaveně usmál. „Kdybych se přihlásil, většina drenajských vojáků by si na mě vsadila. Přišli by o své peníze.“

„To by byl dobrý důvod odmítnout,“ souhlasil Nogusta. „Kdyby byl ten pravý.“

„Co ode mne chceš?“ vybuchl Kebra. „Myslíš, že je tu v sázce otázka cti?“

„Ne, cti ne. Pýchy. Vlastně falešné pýchy. Bez těch, co prohrávají, Kebro, by žádné soutěže nebyly. Zúčastní se jí přes sto lučištníků. Vyhrát může jenom jeden. Z těch devětadevadesáti, co prohrají, jich víc než polovina ví, že nemůže vyhrát, dřív, než založí šíp. Přesto to zkusí. Říkáš, že ti slábne zrak. Víím, že je to pravda. Jenomže tobě dělá starosti vzdálenost. Dvě ze tří klání vyžadují rychlost, zručnost a nadání. Jenom třetí je střelba na dálku. Pořád bys byl mezi prvními deseti.“

Kebra odešel od plotu. Nogusta ho následoval. „Až přijde den, kdy ode mě nebudeš chtít slyšet pravdu,“ řekl, „stačí říct.“

Lučištník se zastavil a povzdechl si. „A jaká je tedy pravda, Nogusto?“

Černoch se naklonil blíž. „Když se odmítneš zúčastnit, ochudíš klání. Nový vítěz bude mít pocit, že si ten titul nezasloužil. Vlastně se obávám, že to je částečně důvod, proč jsi odstoupil.“

„A co když ano? Pořád dostane sto zlatých. Král mu bude prokazovat poctu a ponesou ho na ramenou kolem parku.“

„Ale neporazí slavného Kebru. Vzpomínám si, jakou jsi měl radost, když jsi před patnácti lety přebíral šíp z Menionových rukou. Byl tak starý, jako jsi ty nyní, a ve finále se ti postavil. A tys ho nakonec porazil, teprve když došlo na vzdálené terče. Není možné, že už mu taky slábl zrak?“

Dorazil k nim Bizon. „To bude skvělej den,“ řekl a setřel si z kníru drobky. „Ten ventrijskej čarodějník Kalizkan slíbil představení, jaký nikdo nezapomene. Doufám, že vyvolá draka. Vždycky jsem chtěl vidět draka.“ Plešatý obr se podíval z jednoho muže na druhého. „Co se děje? Co mi tady uniklo?“

„Nic,“ řekl Nogusta. „Právě jsme vedli filozofickou debatu.“

„Ty nesnáším,“ prohlásil Bizon. „Nikdy z nich nepochopím ani slovo. Jsem rád, že jsem u toho nebyl. Mimočodem, přihlásil jsem se na zápas. Doufám, že mě vy dva budete povzbuzovat.“

Nogusta se uchechtl, „Účastní se letos také ten velký divoch?“

„Ovšem.“

„Loni tě musel hodit alespoň na deset stop. Bylo jenom štěstí, že sis přistál na hlavě, takže sis neublížil.“

Bizon se zamračil. „Překvapil mě. Letos ho dostanu - pokud nás dají k sobě.“

„Kolikrát ses zúčastnil soutěže?“ zeptal se Kebra.

„Ani nevím. Skoro každéj rok. Třicetkrát, možná.“

„Myslíš, že tentokrát zvítězíš?“

„Jasně, že vyhraju. Nikdá jsem nebyl silnější.“

Nogusta položil Bizonovi ruku na mohutné rameno. „To-bě nevadí, že to samé říkáš přes třicet let? A nikdy ses nedostal ani do čtvrtfinále?“

„Proč by mělo?“ opáčil Bizon. „A stejně, jednou jsem se do čtvrtfinále dostal, ne? To bylo za skathskýho tažení. Porazil mě Coris.“ Zazubil se. „Pamatujete se na něho? Velkej blondák. Umřel při oblíhání Mellicane.“

„Máš pravdu,“ pravil Nogusta. „Corida porazili v semifinále. Vzpomínám si, že jsem prohrál, když jsem na něj vsadil.“

„Já na královy narozeniny o peníze nikdá nepřišel,“ prohlásil šťastně Bizon. „Já vždy vsadil na tebe, Kebro.“ Přestal se usmívat a zaklel. „Letos to bude naposled, co zaplatíš všechny moje dluhy ze zimy.“

„Letos ne, příteli,“ opravil ho Kebra. „Nepřihlásil jsem se.“

„Myslel jsem, žeš třeba zapomněl,“ řekl Bizon, „tak jsem tě přihlásil sám.“

„Řekni mi, že žertuješ,“ vyzval ho Kebra studeným hlasem.

„O svezích dluzích nikdá nežertuju. Neměl bys jít cvičit?“

. . .

Když na louku přišel Dagorian, davy se již začínaly scházet. Důstojník se v plné zbroji cítil nepohodlně, cizelovaný černožlatý kyrys mu těžce spočíval na útlých ramenou. Alespoň, říkal si, nemusím mít těžkou přilbici s chocholem. Lícni chrániče ho dřely a ani přes vycpávanou čapku mu přilbice na hlavě neseděla správně. Jednou ho zavolal král, Dagorian se prudce otočil a přilba se mu posunula na hlavě a levý lícni chránič mu zakryl oko. Všichni se mu smáli. Dagorian nikdy nechtěl být vojákem, ale když je váš otec generál hrdina - a co je ještě horší, mrtvý generál hrdina - syn nemá moc na vybranou.

A měl štěstí. Bílý vlk si ho vybral do svého štábu a věnoval čas na to, aby mládence naučil taktice a logistice. I když se Dagorianovi vojáké živobytí nelíbilo, zjistil, že pro ně má vloh, a díky tomu byl život na taženích alespoň trochu snesitelný.

Přípravy na oslavu králových narozenin již byly dokončeny a během hodiny začnou bránou proudit lidé. Obloha byla čistá a byla menší zima než předchozího dne. Blížilo se jaro. Teď již teplota klesala pod bod mrazu teprve večer. Dagorian viděl, jak u plotu rozmlouvají tři staří válečníci. Vydal se směrem k nim. Když se přiblížil, Kebra Střelec vyrazil pryč. Dagorian měl dojem, že se tváří rozzlobeně. Černý Šermíř si Dagoriana všiml a zasalutoval.

„Dobré ráno, Nogusto,“ řekl důstojník. „Včera jsi bojoval skvěle.“

„To on jo,“ prohlásil Bizon se širokým úsměvem, v němž mu chyběly zuby. „Ty jsi Catoridův syn, že?“

„Ano,“

„Dobřej chlap,“ podotkl Bizon. „Na Třetí kopinickéj ses mohl vždycky spolehnout, když mu velel. Byl to ale tvrděj parchant. Dostal jsem deset ran, když jsem nezasalutoval dost rychle. Přesto to byla šlechta.“ Otočil se k Nogustovi. „Chceš ještě paštiku?“ Černoch zavrtěl hlavou a Bizon se odšoural k jednomu ze stanů, kde se podávalo jídlo.

Dagorian se zazubil. „Teď pravě mého otce pochválil, nebo ho urazil?“ otázel se.

„Trochu od obojího,“ řekl Nogusta.

„Neobvyklý muž.“

„Bizon, nebo tvůj otec?“

„Bizon. Přihlásil ses k některému klání?“

„Ne,“ odpověděl černoch.

„Proč ne? Jsi vynikající Šermíř.“

„Já si s mečem nehraju. A ty?“

„Ano,“ odpověděl Dagorian. „Šerm šavlí.“

„Ve finále budeš stát proti Antiku Kariovi.“

Dagorian se zatvářil překvapeně. „Jak to můžeš vědět?“

Nogusta zvedl ruku a sáhl si na čelo. „Mám třetí oko,“ vysvětlil.

„A co to je?“

Černoch se usmál. „To je dar - nebo možná prokletí - se kterým jsem se narodil.“

„Zvítězím, nebo prohraju?“

„Dar není tak přesný,“ sdělil mu Nogusta s úsměvem. „Přijde jako blesk a zanechá obraz. Nemůžu to předpovídat ani určovat. Přichází to jako...“ Jeho úsměv pohasl a výraz mu ztvrdl. Dagorian se na muže pozorně podíval. Zdálo se, že si černoch důstojníkovu přítomnost už ani neuvědomuje. Pak si povzdechl. „Je mi líto,“ řekl. „Na okamžik mě to rozptýlilo.“

„Měl jsi další vidění?“ zeptal se Dagorian.

„Ano.“

„Týkalo se souboje na šavle?“

„Ne, netýkalo. Jsem si jistý, že si určitě povedeš dobře. Pověz, jak se má Bílý vlk?“ zeptal se náhle.

„Má se dobře a připravuje se na návrat domů. Proč se ptáš?“

„Malikada se ho pokusí zabít.“ Slova pronesl potichu, ale s velkým přesvědčením. Černoch nesděloval názor, nýbrž oznamoval fakt.

„Tohle jsi viděl?“

„Na tuto předpověď žádné mystické nadání nepotřebuji.“

„Tak to se podle mne mýlíš,“ řekl Dagorian. „Malikada je teď královým generálem. Banelion mu nijak nepřekáží. Vlastně za tři dny odejde domů do výslužby.“

„I přesto je jeho život v ohrožení.“

„Možná by sis o tom měl promluvit s generálem,“ navrhl škrobeně Dagorian.

Nogusta pokrčil rameny. „To není třeba. On to ví stejně dobře jako já. Cerez byl Malikadův oblíbenec. Považoval ho

za téměř nezranitelného. Včera dostal tvrdou lekci. Bude chtít pomstu.“

„Jestli je to pravda, tak proč by se nechtěl pomstít tobě?“

„To bude chtít,“ souhlasil Nogusta.

„Je pozoruhodné, že tě ta vyhlídka nijak nevzrušuje.“

„Vzhled může klamat,“ opáčil Nogusta.

• • •

Jak dopoledne pokračovalo, Nogustova slova mladičkého důstojníka stále pronásledovala. Černoch je pronesl s tak klidnou jistotou, že čím víc o nich Dagorian přemýšlel, tím víc byl přesvědčený o jejich pravdivosti. Malikada nebyl vyhlášený tím, že by promíjel. Mezi drenajskými důstojníky kolovalo o ventrijském princí a jeho metodách mnoho příběhů. Podle jednoho z nich Malikada utloukl k smrti sluhu za to, že mu zničil košili. Pokud Dagorian věděl, na podporu tohoto příběhu neexistovaly důkazy, podporoval však všeobecný názor na Malikadu.

Takový muž by si zášť proti Banelionovi určitě pěstoval.

Než mu začnou povinnosti, zbývaly Dagorianovi ještě asi dvě hodiny času, a tak se rozhodl generála vyhledat. Starého pána miloval, jako nikdy nemiloval svého otce. Často se snažil přijít na to proč, ale odpověď mu stále unikala. Oba byli tvrdí, chladní muži oddaní válce a válečným metodám. A přesto se v Banelionově přítomnosti dokázal uvolnit, docela snadno hledal slova a hovořil bez zábran. V přítomnosti otce se mu stáhlo hrdlo a mozek mu přestával fungovat. Jasně a utříděné myšlenky putovaly z mozku na jazyk, ale cestou jako by se opily, ven vycházely - aspoň pro něj - v podobě koktavé hatmatilky.

„Ven s tím, chlapče!“ zaječel vždycky Catoris a slova vyschla, Dagorian pak jen nehybně stál a cítil se velmi hloupě.

Za celý svůj život si vzpomínal pouze na jediný okamžik, kdy mu dal otec najevo náklonnost. A to bylo po souboji. Dagoriana tehdy vyzval jakýsi šlechtic, jmenoval se Rogun. Usmála se na něho jedna mladá žena a mladík její poklonu opakoval. Přes ulici vyrazil její společník. Vyťal Dagorianovi políček a pronesl výzvu.

Setkali se následujícího dne za úsvitu na jezdeckém cvičišti. Catoris byl přítomen. Souboj sledoval zcela bez pohnutí, když však Dagorian zasadil smrtící ránu, rozběhl se k němu a neohrabaně jej objal. Dagorian si na to nyní vzpomněl s lítostí, protože místo aby objetí opětoval, rozzlobeně se otci vymanil a odhodil meč stranou. „Všechno to bylo tak hloupé!“ vybuchl. „Donutil mě, abych ho zabil kvůli úsměvu.“

„Byl to čestný souboj,“ pravil jeho otec chabě. „Měl bys být pyšný.“

„Je mi zle od žaludku,“ procedil Dagorian mezi zuby.

Následující den vstoupil do kláštera v Corteswainu a zasvětil svůj život Prameni.

Poté, co jeho otec padl u Mellicane, když vedl útok, kterým zachránil život králi, Dagorian zakusil nesmírný žal. Nepochyboval, že ho jeho otec miluje, ani o tom, že on miluje svého otce. Ale - kromě toho jediného objetí - si ti dva nikdy vzájemnou náklonnost neprojevili.

Dagorian ty vzpomínky setřásl, došel k bráně a uviděl lidi trpělivě čekající venku. Rozestupovali se a jásali, když se objevil ventrijský čaroděj Kalizkan. Kalizkan, vysoký, důstojný, v rouchu ze stříbrného saténu protkávaného zlatou nití, se usmíval a mával, tu a tam se zastavil a promluvil s někým v tlačenici. V jeho blízkosti zůstávalo šest dětí - držely se zlatých střapců na jeho opasku. Zastavil se před mladou ženou se dvěma dětmi. Měla černou šerpu čerstvé vdovy a děti vypadaly hubené a podvyživené. Kalizkan se k ní naklonil a zvedl ruku k laciné cínové broži, kterou měla na otrhaných šatech. „Hezký kousek,“ prohodil, „ale na tak smutnou dámu by měl být zlatý.“ Na prstech mu zatančilo světlo a brož se ve slunečním světle zaleskla. Jak byla zapíchnutá do šatů, pouhá váha čistého zlata látku prověsila. Žena padla na kolena a líbala Kalizkanovi roucho. Dagorian se usmál. Díky takovýmhle činům si čaroděj získával oblibu u lidí. Rovněž neváhal přeměnit svůj obrovský dům v severní čtvrti na sirotčinec a trávil hodně volného času procházením chudinských čtvrtí, odkud si domů přiváděl opuštěné děti.

Dagorian se s ním setkal jen jednou - při krátkém představení v paláci, přítomno bylo dalších dvacet nových důstojníků. Pudově si ho však oblíbil. Čaroděj naposledy zamával davu a odvedl své děti do parku. Když se přiblížil, Dagorian se mu uklonil.

„Dobré ráno, mladý Dagoriane,“ pozdravil Kalizkan jakýmsi zvláštním, vysoko posazeným hlasem. „Hezký den a není velká zima.“

Důstojníka překvapilo, že si Kalizkan pamatuje jeho jméno. „Opravdu, pane. Slyšel jsem, že pro krále připravuješ podivuhodnou podívanou.“

„Skromnost mi brání se vychloubat, Dagoriane,“ pronesl Kalizkan s potouchlým úsměvem. „Ale se svými malými přáteli tady se určitě pokusím o něco zvláštního. Není to tak?“ řekl, klekl si a jednomu hošíkovi prohrábl jemné plavé vlásy.

„Ano, strejdo. Král bude moc šťastný,“ odpovědělo dítě.

Kalizkan vstal a uhladil si stříbrné saténové roucho. Odpovídalo barvou jeho dlouhé řídké bradě a podtrhovalo letně nebeskou modř jeho očí. „No, teď už pojďme, děti moje,“ vybídl omladinu vysoký čaroděj, zamával Dagorianovi a odešel.

Dagorian prošel bránou na ulici, kde byli ustájeni koně důstojníků. Osedlal si svého kaštanového valacha a vyjel na západ za městskou hradbu, kde tábořil Bílý vlk. Tábor sám byl převážně opuštěný, protože většina mužů bude na slavnosti, byla tu však hrstka stráží, dva muži pak stáli na hlídce před Banelionovým velikým čemým stanem. Dagorian sesedl a přistoupil k nim.

„Přijímá generál návštěvy?“ otázal se. Jeden ze strážných zvedl stanovou chlopeň a vstoupil dovnitř. Vzápětí vyšel.

„Přijme tě, kapitáne,“ sdělil mu a zasalutoval.

Strážný znovu zvedl látku a Dagorian se sklonil a prošel dovnitř. Bílý vlk seděl u skládacího stolku a studoval mapy. Vypadal křehce a staře. Dagorian potlačil starosti a zasalutoval. Banelion se usmál. „Co tě sem dneska přivádí, chlapče? Myslel jsem, že máš povinnosti v parku.“

Dagorian ho tiše zpravil o rozhovoru s Nogustou. Bílý vlk ho mlčky vyslechl, z jeho výrazu nebylo lze cokoli vyčíst. Když mladý muž domluvil, ukázal mu, aby se posadil. Banelion chvíli seděl mlčky, pak se předklonil. „Nechápej mě špatně, Dagoriane, ale chci, abys na to varování zapomněl. Teď se rozloučíme, protože se ke mně už nesmíš víc krát přiblížit.“

„Myslíš, že je to pravda, pane?“

„Pravda nebo ne, tebe to nesmí ovlivnit. Ty zůstáváš tady a budeš sloužit Malikadovi, jako jsi sloužil mně - věrně a čestně.“

„Kdyby byl zodpovědný za tvou smrt, to bych nemohl, můj generále.“

„Já už nejsem *tvůj* generál. Tím je Malikada!“ vyštěkl Banelion. Výraz mu změkkl. „Ale jsem tvůj přítel. Co je mezi Malikadou a mnou, s tím si musím dělat starosti jenom já sám. Nemá to žádný vztah ke tvému jednání s královým generálem. Nemluvíme tady o přátelství, Dagoriane, mluvíme o politice. Víc než to, mluvíme o přežití. Nepřítele, jako je Malikada, zvládnou. Ty však ne.“

Dagorian zakroutil hlavou. „Mluvíš o cti, pane? Jak bych mohl ctít muže, který mi zavraždil přítele?“

„Snaž se to pochopit, chlapče. Před dvěma lety vedl! Malikada vojsko, které zabíjelo drenajské vojáky. Čelil králi ve dvou bitvách a dělal všechno co mohl, aby ho zabil. Když město nakonec padlo, všichni jsme čekali, že

Malikada bude popraven. Skanda se místo toho rozhodl učinit z něj svého přítele. A z něj se vyklubal pozoruhodný spojenec. To je Skandovo veliké nadání. Polovina vojáků, jež vede, bývali nepřátelé. Proto získal říši a proto ji udržel. Malikada a jeho muži zabili tři Skandovy nejbližší přátele - včetně tvého otce. A přesto ho Skanda ctí. Pokud se Malikadovi podaří nechat mě zavraždit, králi na tom nebude záležet, protože já jsem včerejšek a Malikada dnešek. Ať na tom tobě taky nezáleží.“

Bílý vlk se odmlčel. Dagorian se natáhl a stiskl starému pánovi ruku. „Nejsem král. Dokonce ani voják nejsem ze své vůle. A nedokážu myslet tak, jak bys po mně chtěl. Já jenom chci, abys zůstal naživu.“

„Mnoho mužů se mě snažilo *zabít*, Dagoriane. A pořád jsem tady.“ Banelion vstal. „Teď se vrať na slavnost.“

Dagorian došel ke vchodu a obrátil se. „Děkuji, pane, za vše, cos pro mě udělal.“

„A ty pro mě,“ opáčil Banelion. „Měj se hezky.“

• • •

Před stanem si Dagorian zavolal vojáky na stráž. Oba byli starší, vousy měli již prošedivělé. „Generálův život je ohrožen,“ oznámil jim potichu. „Dávejte pozor na cizince. A jestli generál z nějakého důvodu opustí tábor, ať u něj někdo zůstane.“

„My víme, pane. Dokud žijeme, nedostanou ho,“ ujistil první z nich.

Dagorian se vyhoupl do sedla a odjel zpět do města. Nechal koně v konírně a připojil se k opozdilcům, hrnoucím se otevřenou bránou do parku. Byl pryč víc než hodinu a mnohé trachtace již začaly. Dagorian se proplétal davem, míře ke královu stanu, kde se znovu připojil ke strážím.

Zápasnická soutěž již byla v plném proudu. Přes čtyřicet dvojic zápasníků se potýkalo před zraky davu, který je hlasitě povzbuzoval. Dagorian viděl, jak obr Bizon vyhodil svého protivníka z kruhu. Také již začalo klání v lukostřelbě. Dvě stě lučištníků se třefovalo do slaměných terčů.

Dagorian se podíval na šlechtice rozesazené kolem krále. Vedle Skandy seděl i Malikada. Král ve své zbroji z leštěné oceli vypadal velkolepě. Nezdobený kov se leskl jako stříbro. Skanda se zasmál a ukázal na jeden z kruhů. Dagorian se nedíval, kam král ukazuje. Upíral zrak na Skandův profil. Král byl pohledný muž, zlaté vlasy, nyní prokvetlé stříbrem, se mu ve slunci třpytily jako lví hříva. Tohle byl muž, který dobyl většinu světa. Vedle mohutného Skandy vypadal ventrijský princ Malikada skoro křehce. Oba muži se teď smáli.

V druhé řadě za králem seděla těhotná královna Axiana. Vážná a výjimečně krásná, o zápas zřejmě nejevila zájem. Jako dcera Ventrijského císaře, jehož Skanda sesadil, byla provdána, aby utvrdila Skandův nárok na trůn. Dagoriana napadlo, zda ji král miluje. Hned si vynadal, že je to směšná představa. Kdo by Axianu nemiloval? Byla celá v bílém, spletené tmavé vlasy jí přidržovaly stříbrné stuhy a - i přes pokročilé těhotenství - byla ztělesněním krásy. Najednou jí padl zrak na Dagoriana a on se provinile odvrátil.

Z velkého stanu za královým se sem nesla vůně pečených mas. Soutěže budou brzy asi na hodinu přerušeny, aby se šlechtici mohli najíst a napít. Dagorian odešel zkontrolovat strážu kolem stanu. Čekalo zde šedesát oštěpníků. Když se mladý důstojník přiblížil, postavili se do pozoru. „Zaujměte místa,“ rozkázal jim. Všichni, až na čtyři muže, se rozestoupili kolem stanu. Dagorian odvedl poslední skupinku ke vstupu na zadní straně velkého stanu.

„Přivaž si podbradník,“ nařídil jednomu z vojáků.

„Ano, pane. Mrzí mě to, pane.“ Muž podal oštěp svému druhovi a spěšně si dovázel tkanice.

„Zůstanete zticha a v pozoru, dokud se poslední hosté nevrátí do velkého stanu. Jste královská garda. Vaše disciplína je vyhlášená.“

„Ano, pane!“ odpověděli sborem.

Dagorian vstoupil do stanu. Kolem byly rozestavěny stoly s jídlem a čekaly tu desítky sloužících s podnosy, na kterých stály sklenky s vínem. Dagorian si sluhy přivolal a oni se postavili do dvou řad po stranách vchodu. V parku zazněly trubky. Dagorian se postavil za první řadu sloužících a čekal. Za okamžik vstoupili král s královnou, následováni Skandovými generály a urozenci.

Tiché napětí ve stanu okamžitě zmizelo, podávalo se víno a hosté se rozcházeli ke stolům. Dagorian se zcela uvolnil a dovolil si spočinout obdivným zrakem na Axianě. Oči měla tmavě modré, takovou barvu měla obloha těsně poté, co zapadne slunce. Napadlo ho, že to jsou smutné oči. Za svůj mladý život Dagorian postavení žen nevěnoval příliš velkou pozornost, ale nyní se zamyslel nad tím, jak se asi královna cítila, když dostala rozkaz vzít si za muže někoho, kdo jejímu otci sebral říši. Byli si s otcem blízcí? Sedávala mu jako malá na klíně a tahala ho za dlouhou bradu? Houpával ji na kolenou? Dagorian podobné úvahy zahnal a už chtěl odejít, když k němu přistoupil mladý ventrijský důstojník. Lehce, téměř opovržlivě se uklonil. „Princ Malikada by si s tebou rád promluvil, pane,“ sdělil mu.

Dagorian se protáhl k místu, kde čekal Malikada. Ventrijský princ byl oděn v černou tuniku s vyšitým stříbrným sokolem na rameni a vous měl nyní propletený stříbrným

drátkem, který ladil s výšivkou. Když se k němu Dagorian přiblížil, přátelsky se usmál a natáhl ruku. Stisk měl pevný a suchý. „Byl jsi Banelionovým pobočníkem a já slyšel, že jsi své úkoly vykonával s oddaností a obratností.“

„Děkuji, pane.“

„Já už pobočníka mám, Dagoriane, ale chtěl jsem, abys věděl, že tvé nadání oceňuji a že na tebe budu pamatovat s povýšením, až se objeví vhodné místo.“

Dagorian se uklonil a už chtěl odstoupit, když princ ještě promluvil. „Měl jsi Baneliona rád?“

„Rád, pane? Byl to můj generál,“ odvětil Dagorian opatrně. „Vážil jsem si ho pro jeho veliké nadání.“

„Ano, samozřejmě. Ve své době to byl pozoruhodný nepřítel. Teď je ale starý a vyčerpaný. Budeš mi sloužit stejně oddaně?“

Dagorianovi se rozbušilo srdce. Podíval se Malikadovi do tmavých, studených očí a znovu v nich spatřil chladný intelekt. Nemělo smysl pokoušet se lhát tomuto muži přímo. Okamžitě by to poznal. Dagorianovi vyschlo v ústech, ale slova, když konečně promluvil, z nich vycházela bez zachvění. „Jsem oddaný službě králi, pane. Ty jsi králův generál. Každý rozkaz, který mi dáš, splním, jak nejlépe budu umět.“

„To je vše, co může člověk žádat,“ pravil Malikada. „Už můžeš jít. Tvé povinnosti zde převezme Antikas Karios.“ S úsměvem se otočil.

Dagorian se obrátil a málem se srazil s královnou ve vysokém stupni těhotenství. „Omlouvám se, má paní,“ zablekotal. Ona se na něj nepřítomně usmála a prošla kolem něj. Dagorian se cítil jako moula, vyšel ze stanu a toulal se parkem.

Po trávě přecházely či posedávaly na pokrývkách a pojídaly přinesený oběd tisíce lidí. Vojáci a atleti se rozcvičovali, koňští trenéři proháněli své svěřence, aby se zahřáli pro blížící se dostihy. Dagorian se rozhlížel po králově koni, který se jmenoval Hvězdný oheň. Vždycky byl na dostihy přihlášen a nikdy nezklamal. Jak si však Dagorian koně prohlížel, viděl, že obrovský vraník mezi předváděnými zvířaty není. Došel k jednomu koňákovi a na koně se přeptal.

„Plicní hniloba,“ odpověděl muž. „Je to zatracená škoda. Ale stejně stárne. Musí mu být nejmíň osmnáct.“

Dagoriana to dost rozesmutnilo. O Hvězdném ohni vědělo každé drenajské dítě. Králův otec ho zakoupil za bájnou sumu a Skandu nesl ve všech jeho velkých bitvách. Nyní umíral. Dagorian si pomyslel, že Skanda musí mít zlomené srdce.

Ulevilo se mu, že byl zbaven svých povinností, a vydal se do šatny důstojníků, kde si sundal zbroj a nařídil jednomu mladému culovi, aby ji odnesl do jeho kvartýru. Potom vyšel ven, aby si užil oslav. Vyhlídka na to, stát se Malikadovým pobočníkem, mu byla odporná a on byl vděčný, že tento úkol převzal někdo jiný. Najednou ho napadlo, že měl odejít domů s Bílým vlkem. Nenáviděl válčení. Zatímco jeho otec byl již zaživa hrdinou, Dagorian chodil do Docijského kláštera v Corteswainu a studoval na kněze. Tam byl šťasten, žil pokorným, téměř přísným životem.

Pak jeho otec zemřel a svět se změnil.

Cestou davem zahlédl v trávě sedět Nogustu, Bizon se rozvaloval vedle něj. Plešatý obr měl nateklé oko a fialovou modřinu na tváři. Dagorian se k nim připojil. „Jak se daří?“ optal se Bizona.

„Čtvrfinále,“ odpověděl obr, posadil se a potlačil zaúpění. „Letos je můj rok.“

Dagorian viděl barevné modřiny a očividnou únavu a zakryl nedůvěru. „Kdy máš příští kolo?“

Bizon pokrčil rameny a podíval se na Nogustu. „Za hodinu,“ řekl černoch. „Bojuje s divochem, který ho vloni vyřadil.“

„Tentokrát ho dostanu,“ prohlásil Bizon unaveně. „Ale myslím, že nejdřív si zdřímnu.“ Lehl si a zavřel oči. Nogusta ho přikryl pláštěm a vstal.

„Viděl jsi generála?“ zeptal se Dagoriana.

„Ano.“

„Radil ti, aby ses od něj držel dál.“

„Máš velký dar.“

Nogusta se usmál. „Ne, to byl jenom zdravý rozum. Je to moudrý člověk. Malikada tak moudrý není. To je ale u ctižádostivých mužů běžné. Začnou věřit příběhům o vlastním předurčení. Vše, po čem touží, jim podle nich patří právem. Jsou vyvolení Pramenem.“

„Prameni se přičítá mnoho činů, dobrých i špatných,“ poznamenal Dagorian. „Ty jsi věřící?“

„Rád bych byl,“ přiznal Nogusta. „Kdyby mohl člověk věřit ve velký záměr vesmíru, život by byl rozhodně plnější. Kdybychom si mohli být zcela jisti, že zloduchům se dostane odsouzení. Obávám se však, že život tak prostý není. Moudří lidé říkají, že vesmír je neustále ve válce, je to bitva mezi Pramenem a silami chaosu. Je-li tomu tak, potom chaos velí většině jízdy.“

„Ty jsi cynik,“ podotkl Dagorian.

„Myslím, že ne. Jsem jenom starý a už jsem viděl příliš.“

Oba muži se posadili ke spícímu Bizonovi. „Jak je možné že černoch slouží v drenajském vojsku?“ otázal se Dagorian.

„Já jsem Drenajec,“ odpověděl Nogusta. „Můj pradědeček byl focký námořník. Chytili ho na moři a Drenajci z něj udělali otroka. Po sedmi letech dostal svobodu a naučil se obchodovat. Později se vrátil domů, oženil se a ženu přivedl zpátky do Drenanu. Jejich první syn udělal to samé, přivedl mou babičku na naše statky v Sinavě.“

„Statky? Tvoje rodina si vedla dobře.“

„Mojí lidé to umějí s koňmi,“ vysvětloval Nogusta. „Můj pradědeček choval válečné oře pro kavalerii starého krále. Časem zbohatl.“

„Ty ale už nejsi bohatý?“

„Ne. Jeden drenajský šlechtic nám začal úspěchy závidět a šířil o nás pomluvy mezi vesničany v okolí. Jedné noci se ztratila holčička. On jim pověděl, že jsme ji unesli kvůli nějakému nechutnému obřadu. Náš dům vypálili do základů a celou moji rodinu pobili. Holčička tam samozřejmě nebyla. Ukázalo se, že zabloudila do hor a spadla z prudkého svahu. Zlomila si nohu.“

„Jak to, že tě nezabili taky?“

„Já šel tu malou hledat. Když jsem se s ní vrátil, už bylo po všem.“

Dagorian se Nogustovi podíval do modrých očí. Nevychetl z nich žádný pocit. „Vyhledal jsi spravedlnost?“ zeptal se. Nogusta se usmál,

„Dvanáct vesničanů pověsili.“

„A ten šlechtic?“

„Měl přátele na hodně vysokých místech a dokonce ho ani nezatkli. Přesto uprchl do Mašrápúru a najal si čtyři šermíře jako stálou osobní stráž. Žil v domě za vysokou zdí a na veřejnost chodil málokdy.“

„Takže jsi ho nepřivedl před soudce?“

„Ne.“

„Co se s ním stalo? Víš to?“

Nogusta na chvíli odvrátil zrak. „Někdo přelezl zeď, zabil jeho strážu a vyřízl mu srdce z těla.“

„Aha.“ Chvíli seděli oba muži mlčky. „Jsi rád, že se vračíš domů?“ zeptal se Dagorian.

Černoch jen pokrčil rameny. „To neustálé válčení mě už unavuje. Čeho se tím dosáhne? Když starý král vedl vojsko proti císaři, všichni jsme cítili, že je to spravedlivý boj. Jenomže teď...? Co nám kdy Cadie udělala? Ted' je to o slávě

a budování věčného jména. Ventrijská říše se kdysi pyšnila tisícovkou univerzit a špitálů pro nemocné. Ted' se jí pouští žilou a všichni mladí muži chtějí bojovat. Ano, jsem připravený se vrátit domů.“

„Chovat koně?“

„Ano. Hodně koní mého otce uteklo do hor. Ted' už tam bude slušné stádo.“

„A Bizon půjde s tebou?“

Nogusta se zasmál nahlas. „On se někde upíše žoldněřskému pluku.“ Jeho úsměv pohasl. „A umře v nějaké malé válce kvůli ničemu.“

Zimní slunce již stálo vysoko, bylo bledé a rozpouštělo zbytky sněhu.

„Já chtěl být knězem,“ ozval se Dagorian. „Myslel jsem, že jsem povoláný. Pak zabili otce a moje rodina mi sdělila, že mou povinností je převzít jeho místo. Od kněze k vojákově... to je ale skok!“

„Kdysi existovali kněží-válečníci,“ poznamenal Nogusta. „Třicítka. Koluje o nich hodně pověstí.“

„Od války dvojčat žádný jejich chrám nestojí,“ řekl Dagorian. „Ale v té době rád už uhnul hodně daleko od původní cesty. Jeden z mých předků bojoval po boku Třicítky u Dros Delnochu. Jmenoval se Hogun. Byl generálem legie.“

„Já vím jen o Drussovi a hraběti z Bronzů,“ přiznal Nogusta.

„Tolik si pamatuje každý. Občas mě napadá, jestli vůbec existoval... totiž Druss. Nebo je jenom spojením mnoha hrdinů?“

„Tohle neříkej před Bizonem. On přísahá, že je z Drussova rodu.“

Dagorian se suše zasmál. „Skoro každý voják, co znám, tvrdí, že Druss byl jeho předkem. Dokonce i král. Nicméně většina z nejstarších pověstí nám říká, že Druss žádné děti neměl.“ Ozvaly se trubky, a když Dagorian vzhledl, viděl, jak se královská skupinka vrací na svá místa. Nogusta probudil Bizona.

„Už je skoro čas, příteli,“ řekl.

Bizon se posadil a zívł. „To mi stačilo,“ prohlásil. „Ted' jsem připravený. Jak se daří Kebrovi?“

„On se Vyřazovací soutěže nezúčastnil,“ oznámil mu Nogusta. „Jako stávající šampión přijde až na poslední části, na Koně, Viselce a Dálku.“

„On vyhraje,“ tvrdil Bizon. „On je nejlepší.“

„Nesázej na něj, příteli,“ radil Nogusta a sáhl si na čelo.

„Příliš pozdě,“ odušil Bizon.

Dagorian se vydal ke stanu s jídlem a koupil si klínek masové paštiky, kterou rychle snědl, a pak se vrátil na louku. Uviděl Bizona v zuřivém souboji s mohutným protivníkem. Bizon krvácel z tržných ran nad oběma očima a zřejmě trpěl. Jeho soupeř vyrazil, sklonil se, aby Bizona popadl za nohu a strhl ho k zemi. Drenajský válečník však odskočil a poté se vrhl divochovi na záda. Oba muži se převalovali po zemi, ale Bizonovi se podařilo nasadit druhému muži páku. Tomu došel dech a byl nucen se vzdát. Bizon vstal, zapotácel se a pak se posadil. Nogusta k němu doběhl a pomohl mu z kruhu. Lidé jásali a plácali Bizona po zádech.

Dagorian mu šel poblahopřát, když se před Bizonem zastavil jakýsi obr. „Budeš snadná kořist, staříku,“ řekl Bizonovi. „Podívej se na sebe! Jsi vyčerpaný.“ Dagorian v Bizonových očích zahlédl hněv, ale Nogusta ho odtáhl pryč. Mladý důstojník je následoval.

„Kdo to byl?“ zeptal se Nogusty.

„Ventrijský šampión Kyaps,“ odpověděl černocho.

„Já ho... taky... rozmačkám,“ zasípěl Bizon.

Dagorian přešel nalevo a spolu s Nogustou Bizona zpola odnesli na lavici. Kolohnát se na ni sesul. „Semifinále, co?“ procedil a vyplivl do trávy krev. „Ještě dva, a budu šampión.“

„Kdy je další kolo?“ optal se Dagorian.

„Už ho připravují,“ pravil Nogusta a masíroval Bizonovi masivní ramena.

„Myslím, že by měl odstoupit.“ poznamenal důstojník.

„Kvůli mně si hlavu nedělej,“ ozval se Bizon s nuceným úsměvem. „Já se takhle chovám, jen abych je všechny zblbnul.“

„Mě jsi tedy rozhodně zblbl,“ podotkl Nogusta suše.

„Měj víru, černocho,“ zabručel Bizon a zvedl se na nohy. Ventrijský šampión na ně už čekal. Dlouhé tmavé vlasy si svázal do culíku a zešíroka se usmál, když starší muž vstoupil do kruhu. Při zvuku bubnů se Bizon na protivníka vrhl a chytil kop do prsou, který ho na místě zastavil. Rána loktem mu roztrhla tvář, pak se Kyaps sklonil, prostrčil ruce Bizonovi mezi nohy, vysoko ho zvedl a vyhodil ho z kruhu. Stařec dopadl dost tvrdě. Zůstal nehybně ležet. Nogusta a Dagorian k němu přistoupili. Byl v bezvědomí. Nogusta mu zkusil tep. „Žije?“ chtěl vědět Dagorian.

„Ano.“

Po delší době se Bizon zavrtěl. Pokusil se otevřít oči, ale

jedno měl tak nateklé, že to nešlo. „Asi jsem nevyhrál,“ zamumlal.

„Asi ne,“ souhlasil Nogusta. Bizon se usmál.

„Ale stejně jsem si přišel na náky peníze,“ prohlásil. „Na sebe jsem vsadil, jenom že se do semifinále dostanu. Nabízeli deset ku jedný.“

„Tu výhru zaplatíš, aby ti spravili obličej,“ sdělil mu Nogusta.

„Hlouposti. Ty rány mi můžeš spíchnout ty. To bude v pořádku. Já se hojím rychle.“ Posadil se. „Měl jsem se dát na rohování,“ prohlásil. „To bych bejval vyhrál.“

Pomohli mu na nohy. „Podíváme se, jak Kebra vyhrává,“ řekl Bizon.

„Myslím, že by sis měl znovu zdřímnout,“ radil Nogusta,

„Hlouposti. Cejtím se silnej jako bejk.“

Když se vydali pryč, přistoupil k nim Kyaps. Byl o hlavu vyšší než Bizon. „Hej, staříku,“ řekl. „Až mě uvidíš příště, políbíš mi boty. Rozumíš?“

Bizon se upřímně zasmál. „Máš moc velkou hubu, synku,“ sdělil mu.

Kyaps se předklonil. „Dost velkou na to, abych tě spolkl, ty drenajská špíno!“

„No, no,“ ucedil Bizon, „spolkni tohle.“ Pěstí praštil Ventrijce do brady a Dagorian sebou trhl, když uslyšel prasknout kost. Ventrijský šampión dopadl tvrdě na břicho do trávy a už se nepohnul. „Vidíte,“ utrousil Bizon. „Měl jsem se přihlásit na rohování. To bych bejval vyhrál.“

3

LUČIŠTNÍK KEBRA BYL KLIDNÝ, SOUSTŘEDĚNÝ, ovládal své city, všechno, co Bizon provedl, bylo zapomenuto. Hněv by teď nebyl spojencem. Lukostřelba vyžadovala klidné soustředění a přesné načasování.

Do soutěže vstoupil v pátém kole, kdy již zůstalo jenom dvacet střelců. Cíl byl třicet kroků daleko, slaměný panák s kulatým červeným terčem připíchnutým na hrudi. Kebra terč zasáhl desetkrát z deseti pokusů, čímž získal sto bodů. Ventrijský lučištník stojící po jeho pravici zasáhl devětkrát a dva další sedmkrát.

Do šestého kola postoupili jen oni čtyři.

Dav diváků houstl a Kebra znovu cítil, jak mu žilami koluje staré vzrušení.

Sledoval tři soupeře a jen podsaditý Ventrijec znamenal skutečné nebezpečí. Jenomže ho převážně drenajští diváci dost vyváděli z míry, jak křičeli a pískali pokaždé, když za-

mířil.

Příští soutěž byla jednou z Kebrových oblíbených. Kůň se mu vždycky líbil, protože to bylo nejbliž, co mohlo kláně nabídnout, k bojovému střelení. Před lučištníky probíhali čtyři vojáci s koníky nesoucími na sedlech uvázané slaměné panáky. Každý střelec měl tři šípy. V této soutěži hodně záleželo na štěstí, protože koně mohli uhnout, takže se slaměný panák v sedle zhoup. Diváci to ale milovali. A stejně tak drenajský šampión.

Kebra stál a čekal se šípem nasazeným na tětivě, další dva měl zapíchnuté do země před sebou. Podíval se na čtyři podkoní - viděl, jak berou vodící otěže. Zazněla trubka. Muži vyběhli a koníky táhli za sebou. Tři poslechli ihned, čtvrtý se opozdil. Kebra napjal tětivu, pečlivě zamířil a sledoval rychlost prvního koníka. Vypustil střelu. Bez čekání, aby viděl, jestli zasáhl, se sklonil a nasadil druhý šíp. Lidé začali rozzlobeně ryčet. Kebra potlačil nutkání podívat se, co to způsobilo, a napjal tětivu luku. Poslednímu koníkovi trčel z boku šíp, zvíře se vzepjalo a vzpíralo se proti provazu. Vzápětí se koník utrhł a cválal ke stanu. Kebra vypustil poslední střelu a díval se, jak letí ke splašenému zvířeti. Šíp se panákovi zarazil do zad.

Hněvivý křik se při zásahu změnil v jásot a tleskání. Několik mužů přiběhlo a chytilo zraněného koníka, kterého pak odvedli. Muž, jehož šíp zranění způsobil, byl diskvalifikován. Teprve pak měl Kebra příležitost zjistit skóre. Zasáhl všemi třemi šípy. Dalších třicet bodů.

Ventrijský lučištník, malý, baculatý muž, se k němu obrátil. „Je čest vidět tě střílet,“ pravil. Natáhl ruku. „Já jsem Dirais.“ Kebra mu potřásl rukou a pak se podíval na tabulku s výsledky, kterou držel ve vzduchu jeden mladý kadet. Ventrijec byl o deset bodů za ním. Druhý lučištník, štíhlý mladý Drenajec, měl ještě o dalších dvacet bodů méně.

Na louku vyšel tucet vojáků, táhli s sebou trojúhelníkové lešení na kolečkách, dvacet stop vysoké. Když je postavili na místo, Kebra si všiml, že ze stanu vychází král s Malikadou a míří k nim.

Skanda se usmál a poplácal Kebru po rameni. „Rád tě vidím, starý brachu,“ řekl. „Ta poslední střela mi připomněla den, kdy jsi mi zachránil život. Skvělý zásah.“

„Děkuju, Sire,“ odpověděl Kebra s úklonou. Přiblížil se k němu Malikada.

„Tvoje pověst není přehnaná,“ pravil. „Jen párkrát jsem viděl lepší střelbu.“ Kebra se uklonil znovu. Skanda mladému ventrijskému střelci potřásl rukou. „Soutěžíš s nejlepším,“ sdělil mu. „A vedeš si velmi dobře. Hodně štěstí.“

Dirais se hluboce poklonil.

Malikada se k Ventrijci naklonil hodně blízko. „Vyhraj,“ řekl. „Ať můžu být pyšný.“

Král a jeho generál odešli a zbývající tři lučištníci čelili Viselci.

Na lešení visel slaměný panák. Jeden z vojáků za panáka zatáhl a pak ho pustil, takže se mezi sloupky kýval jako kyvadlo. Mladý Drenajec střílel první. Prvním šípem zasáhl panáka přesně doprostřed, ale druhý se odrazil od sloupku vedle. Třetí panáka těsně minul.

Jako druhý střílel Dirais a Viselec se znovu zhoupl. Kebra měl dojem, že do něj drenajský voják schválně strčil víc a panák se pohupuje rychleji. A drenajští vojáci v davu začali pískat a křičet ve snaze Ventrijce vyvést z míry. Přesto však baculatý lučištník panáka prvními dvěma šípy zasáhl. Třetí také skončil ve sloupku.

Vystoupil Kebra. Panák se znovu zhoupl, tentokrát umírněněji. Lučištník se poprvé rozčílil. Takovou výhodu nepotřeboval. Přesto si nestěžoval, uklidnil se a vypustil na cíl tři střely. Potlesk byl hromový. Kebra se na Ventrijce podíval a uviděl v jeho tmavých očích vztek. Dost zlé pro něj bylo už to, že musí čelit drenajskému šampiónovi, natož s takovými záškodnickými snahami pořadatelů.

Mladý drenajský lučištník byl vyřazen a nyní přišla poslední soutěž. Třicet kroků daleko byly postaveny dva terče. Byly to běžné kulaté terče se soustřednými kruhy, každý měl jinou barvu, kolem zlatého kolečka uprostřed. Vnější okraj byl bílý a měl hodnotu dvou bodů. Následoval modrý za pět bodů, pak stříbrný za sedm a nakonec zlatý za deset.

Kebra střílel první a zasáhl do zlaté. Dirais se mu vyrovnal. Terče byly odneseny o deset kroků dál. Tentokrát se

Kebrovi podařil pouze zásah do modré. Dirais, přes větší vzdálenost, opět trefil zlatou.

Kebrovi zbývaly pouze dva šípy a vedl 175 ku 160. Jen klid, říkal si. Terče byly odneseny o dalších deset kroků. Teď Kebra viděl jen rozmazané barevné skvrny. Přimhouřil oči a natáhl tětivu. Dav ztichl. Kebra vystřelil a šíp půvabně proletěl vzduchem a skončil v bílém kruhu. Nyní diváci nejásali. Dirais zamířil a opět zasáhl zlatou - 177 ku 170 - a zbýval jen jeden šíp.

Terče byly odneseny ještě dál. Kebra ho rozeznával už jen nejasně. Protřel si oči. Pak se zhluboka nadechl a zamířil na terč, který téměř neviděl - a vystřelil! Nevěděl, kam šíp dopadl, zaslechl však jednoho ze sudích volat: „Bílá!“ Ulevilo se mu, že vůbec zasáhl terč - 179 ku 170.

Dirais potřeboval k vítězství zasáhnout zlato. Kebra poněkud ustoupil. Lidé teď řvali z plných plic.

Prosím, miň, pomyslel si Kebra, toužil po vítězství víc

než po čemkoliv ve svém životě. Stáhl se mu hrudník a bylo mu těžko u srdce, dýchal mělce. Rozhlédl se kolem sebe a všiml si Nogusty. Pokusil se o nucený úsměv, ale připomínal spíš smrtku.

Dirais se postavil na značku a natáhl tětívu. Stál, nehybný jako skála. Kebrovi bušilo srdce. Jaká je šance, že člověk zasáhne zlato třikrát za sebou? Lehký závan větru, nepatrná nedokonalost dříku nebo opeření. Zlaté kolečko bylo velké jako pěst a vzdálenost velká: šedesát kroků. Za svých nejlepších dní by Kebra na takovou dálku zasáhl čtyřikrát z pěti pokusů. A Ventrijec není tak dobrý, jako jsem kdysi býval já, říkal si. Kolikrát, třikrát z pěti? Dvakrát z pěti? Dobré nebe, hlavně ať mine!

Právě když chtěl Dirais vypustit střelu, vyletěla z davu za zoufalého mávání křídel bílá holubice. Ventrijec na chvíli ztratil soustředění a vystřelil příliš rychle, jeho šíp zasáhl stříbrný kruh. Kebra vyhrál. Zvláštní, neměl z toho žádnou radost. Dav divoce jásal, ale Kebra se podíval na Nogustu.

Černoch stál nehybně. Dirais se odvrátil, ani nepoblahopřál. Kebra ho vzal za ruku. „Počkej!“ nakázal mu.

„Na co?“ zeptal se Ventrijec.

„Chci, abys střílel znovu.“ Dirais se zatvářil zmateně, ale Kebra ho přitáhl ke značce.

„Co se to tu děje?“ zeptal se jeden ze sudích.

„Tu holubici někdo vypustil schválně,“ tvrdil Kebra. „Požádal jsem Diraida, aby střílel znovu.“

„To žádat nemůžeš,“ namítal sudí. „Poslední šíp byl vystřelen.“ Davem prošel král a sudí mu vysvětlil, co se stalo. Skanda došel ke Kebrovi.

„Jsi si naprosto jistý, že to chceš?“ zeptal se a jeho dobrá nálada zmizela, tvář měl tvrdou a chladnou. „Nedává to smysl.“

„Byl jsem šampion patnáct let, Sire. Porazil jsem každého muže, co se postavil vedle mě na značku. Porazil jsem je svou zručností. Ten křik byl nepříjemný, ale skutečný šampion se nad to pozvedne. Jenomže takový prudký, roztřepaný pohyb by vyvedl z míry snad každého. Bylo to provedeno schválně, aby neměl šanci. A uspělo to. *Žádám* tě, Sire, abys ho nechal střílet znovu.“

Náhle se Skanda zazubil a na chvíli vypadal zase jako mladičký král. „Budiž tedy,“ souhlasil.

Král vylezl na plot a postavil se nad davem. „Šampion žádá, aby jeho protivník směl ještě jednou vystřelit,“ zaburácel. „A až to udělá, bude tady ticho.“ Seskočil dolů a dal znamení.

Mladý Ventrijec nasadil šíp na tětívu a bezchybně zasáhl zlato.

Kebrovi pokleslo srdce. Ventrijští vojáci se vyhrnuli dopředu a zvedli vítěze do vzduchu. Kebra stál mlčky opodál. Přistoupil k němu král. „Jsi hlupák,“ šeptl. „Ale tvůj čin nebyl bezcenný.“

Skanda mu podal Stříbrný šíp a Kebra počkal, až jásot utichne. Ventrijci postavili vítěze na zem a malý lučištník k němu došel a hluboce se mu uklonil. „Dnešní den si budu celý život pamatovat,“ pravil.

„Stejně jako já,“ řekl mu Kebra a podal mu šíp. Mužík se znovu uklonil.

„Mrzí mě, že tě oči zradily.“ Kebra kývl a odvrátil se.

Když odcházel z louky, nikdo se k němu nepřiblížil.

• • •

Bizon se za ním ohromeně, s nevírou díval, jak odchází. „Proč to udělal?“ zeptal se a krví nasáklou látkou si otřel rozbitou tvář.

„Je to čestný muž,“ řekl Nogusta. „Pojď, je čas zašít tu ránu.“

„Co má čest společnýho s placením mejch dluhů?“

„Obávám se, že vysvětlování by zabralo až příliš mnoho času,“ odpověděl černochoch. Vzal zmateného Bizona za loket a vedl ho k ošetřovatelskému stanu. Nogusta si půjčil zahnutou jehlu a nit a pečlivě přiložil kusy kůže na tváři k sobě. Bylo zapotřebí celkem deset stehů. Mezi nimi pomalu prosakovala krev. Rány nad očima byly jen povrchní a šit nepotřebovaly, již se začínaly tvořit strupy a krev přestávala téci.

„On mě vážně potopil,“ zabručel Bizon. „Všecky nás potopil.“ Dagorian, jenž stál zcela mlčky opodál, ke kolohnátovi přistoupil blíž.

„Jsi k němu nespravedlivý,“ podotkl tiše. „Byl to velký čin. Na toho Ventrijce křičeli a pískali. A tu holubici někdo vypustil, aby mu zkazil míření.“

„Samozřejmě,“ odsekl Bizon. „Zaplatil jsem mu za to.“

Dagorianův výraz se změnil, ochladl. „Kvůli tobě se teď stydím, že jsem Drenajec,“ řekl. Otočil se na patě a oba válečníky opustil.

„Co se mu stalo?“ divil se Bizon. „Copak se celej svět zbláznil?“

„Občas jsi pěkný idiot, příteli,“ řekl mu Nogusta. „Mожná by ses měl vrátit do kasáren a odpočinout si.“

„Ne, to ne. Chci vidět Kalizkanova kouzla. Mohl by uká-

zat draka.“

„Mohl by ses ho zeptat,“ podotkl Nogusta a ukázal na pruh volného prostoru mezi stany. Stříbrně oděný čaroděj seděl na lavici, obklopen dětmi.

„To ne,“ zapochyboval Bizon. „Já čarodějníky nemám moc v lásce. Myslím, že si vyberu výhru a půjdu se opít.“

„A co tvoje dluhy?“

Bizon se zasmál. „Příští týden odcházíme. Do Drenanu mě určitě stopovat nebudou.“

„Je snad pro tebe slovo čest jenom prázdný zvuk?“ zeptal se Nogusta. „Dostal jsi úvěr na čestné slovo. Dal jsi slovo, že zaplatíš. Teď se z tebe stane zloděj, na jehož slovo nelze spoléhat.“

„Co tě dostalo do tak hnusný nálady?“ zeptal se Bizon.

„To bys nepochopil, i kdybych ti odpověď vyřezal nožem na tvé opičí tělo,“ vyštěkl černochoch. „Běž se opít. Muž by se měl vždy držet toho, co dělá nejlíp.“ Nechal Bizona stát a odešel přes louku, proplétaje se mezi lidmi.

Když potom procházel kolem královského stanu, přistoupil k němu Antikas Karios. Šermíř se usmál. „Dobré ráno,“ pozdravil. „Ten trik, co jsi použil proti Cerezovi, byl pěkný. V minulosti jsem ho varoval před pýchou. Už ho znovu varovat nebudu.“

Nogusta chtěl odejít, jenže Ventrijec se mu postavil do cesty. „Král by chtěl, abys před dostihy pobavil jeho hosty.“ Nogusta kývl a následoval důstojníka ke vchodu do stanu. Skanda ho uviděl přicházet, zeširoka se usmál a pak se obrátil na Malikadu. Nogusta došel ke králi a hluboko se mu poklonil. „Blahopřeji k narozeninám, Sire,“ řekl.

Skanda se předklonil. „Vyprávěl jsem princí Malikadovi o tom, jak to umíš s noži. Obávám se, že o mém slově pochybuje.“

„Ale to vůbec ne, Veličenstvo,“ opáčil Malikada hladce. Skanda ho poplácal po rameni a vstal. „Co nám můžeš ukázat dnes, příteli?“ zeptal se Nogusty. Černochoch si nechal přinést jeden z terčů pro lukostřelbu. Než ho donesli, začínal se sbírat slušný dav lidí. Nogusta z pochev příštích k bandalíru vyndal pět nožů a rozložil si všechny čepele do levé ruky.

„Je terč dost velký?“ zeptal se Malikada, když šest stop vysoký terč stavěli deset stop od černochoha. Ventrijští důstojníci kolem něj se tomu šprýmu zasmáli.

„Zmenším ho, můj pane,“ odvětil Nogusta. „Třeba by ses chtěl postavit před něj.“ Malikadovi zmrzl úsměv na rtech. Pohlédl na krále.

„Buď ty, nebo já, starý brachu,“ řekl Skanda.

Malikada vstal a vyšel před stan, kde mu jeden z vojáků otevřel branku. Došel k terči, obrátil se a tmavé oči upřel na Nogustu. „Nehýbej se, můj pane,“ požádal ho Nogusta.

Černoch vyhodil jako břitva ostrý nůž do vzduchu a zase ho chytil. Tohle zopakoval se všemi čepelemi a každou vyhodil výš než předchozí. Pak, když byl jeden nůž ještě ve vzduchu, vyhodil další, pak ještě jeden, až nakonec vzduchem vířilo všech pět nožů a třpytilo se ve slunečním světle. Nyní se rozhostilo naprosté ticho, jak diváci napjatě čekali. Nogusta neustále žongloval noži a začal couvat, až byl deset kroků od místa, kde u terče stál Malikada.

Ventrijský princ sledoval otáčející se čepele. Zdál se být uvolněný, ale mhouřil oči a ani nemrkl. Najednou Nogusta švihl rukou. Nůž proletěl vzduchem a zarazil se do terče jenom asi palec od Malikadova levého ucha. Ventrijec sebou škubl, ale zůstal stát. Na skrání se mu zaperlila kapička potu a stekla dolů. Nogusta zase žongloval čtyřmi noži. Další nůž se *zarazil* vedle Malikadova pravého ucha. Potom třetí a čtvrtý skončily v terči podél princových paží.

Nogusta chytil poslední nůž a hluboko se poklonil Skandovi. Podle králova příkladu se diváci roztleskali.

„Chceš to zkusit se zavázanýma očima?“ zeptal se Skanda. „Nebo je to konec představení?“

„Stane se, jak si přeješ, Sire,“ řekl Nogusta.

Král se podíval na Malikadu. „Co myslíš, příteli? Chtěl bys ho vidět házet se zavázanýma očima?“

Malikada se mile usmál, ale odstoupil od terče. „Beru, že jeho schopnosti jsou pozoruhodné, Veličenstvo, ale nehodlám stát před nevidícím mužem s vrhacím nožem v ruce.“ Dav se zasmál a zatleskal principi, jenž se vrátil ke stanu.

„Já bych to rád viděl,“ prohlásil Skanda, sešel ze schůdků a přehoupl se přes branku. Došel k terči a postavil se před něj. „Neshod’ mě, starý brachu,“ řekl Nogustovi. „Pro krále znamená smůlu, když ho o jeho narozeninách zabijí.“

K Nogustovi se postavil Antikas Karios. V ruce držel šátek z černého hedvábí, který přeložil a ovázal Nogustovi kolem hlavy. Černoch chvíli stál nehybný jako socha. Pak se na patě otočil kolem dokola. Vrhací nůž zasvištěl vzduchem. Diváci zalapali po dechu. Na chvíličku uvěřili, že králi prorazil hrdlo. Skanda zvedl ruku a prstem se dotkl slonovinového jílce, který mu vězel vedle krční žíly. Nogusta si sundal šátek. Skanda k němu došel. Lidé tleskali a jásali.

„Na okamžik jsi mi dělal starosti,“ poznamenal král.

„Příliš riskuješ, Sire,“ opáčil Nogusta.

Skanda se zakřenil. „Kvůli tomu stojí život za to.“ Bez dalšího slova se vydal zpátky do stanu. Nogusta si posbíral nože, vrátil je do pochev a pak prošel mezi diváky.

V diskrétní vzdálenosti ho sledovala trojice mužů.

• • •

Jak již Nogusta předpověděl, Dagorian se probojoval až do finále šermu se šavlí a tam se střetl s Antikem Kariem. Ventrijec útočil rychleji, než kdy Nogusta viděl, jeho čepel byla při výpadu úplně rozmazaná. Třikrát rychle po sobě prorazil Dagorianovou obranou a zlehka se šavlí dotkl prošívaného chrániče prsou. Souboj byl krátký a pro jednu stranu trapný.

Když soutěž skončila, Dagorian zdvořile počkal, než Antikas Karios přijme Stříbrnou šavli, a potom se vytratil. Na rameno mu poklepal Nogusta. „Bojoval jsi dobře,“ řekl černoch. „Máš rychlou ruku a dobré oko, ale zradil tě úzký postoj. Stojíš s nohama moc blízko u sebe. Když zaútočil, neudržel jsi rovnováhu.“

„Přesto je to nejpozoruhodnější Šermíř, jakého jsem kdy viděl,“ odvětil Dagorian.

„Je nebezpečný,“ souhlasil Nogusta.

„Myslíš, že bys ho porazil?“

„Ani ve své nejlepší formě.“

Padal soumrak a lidé se začali rozházet. Doprostřed vystoupil Kalizkan. Když se setmělo, zvedl štíhlé ruce. Z prstů mu vytrysklo jasné světlo a létalo vzduchem v barvitých rovnoběžných záblescích. Diváci nadšeně tleskali. Vysoko na obloze se světla změnila v hvězdné moře, splývající, aby vytvořila tvář muže s rohy. To byl netopýří bůh Anharat. Objevovaly se další tváře, bohové a bohyně z Ventrijského bájesloví. Tváře se ve vzduchu roztočily a vytvořily obrovský kruh světla, který vyplnil oblohu. Nakonec se objevil bílý kůň s jezdcem, cválající mezi hvězdami. Stále se blížil. Jezdec byl pohledný muž v zářící zbroji, meč držel vysoko. Dojel doprostřed kruhu bohů a postavil koně na zadní. Pak si sundal přílbu, a dav zařval, když viděl, že to je Skanda. Král králů, jehož poslouchají dokonce i bohové. Zazněl potlesk. Obraz se chvíli mihotal, pak se přízračné hvězdy znovu rozdělily, odpluly nad hlavami davu a osvětlily cestu ke třem bránám z parku.

Před stan předjely kočáry urozenců. Král a Malikada jeli společně, a jak se kočár pomalu propracovával k bráně, Skanda mával lidu. Potom bylo lidem dovoleno odejít. Nogusta se s mladým Drenajcem rozloučil a odešel.

Na park se snesla černá noc a přišli dělníci, aby rozebrali stany.

Před Kalizkanův stan přitáhli dlouhý vůz a z něj slezli čtyři muži. Vrhali kolem sebe kradmé pohledy, aby měli jistotu, že je nikdo nevidí. Pak vstoupili do stanu a vynesli zakrvácená těla šesti malých dětí.

• • •

Když se Nogusta proplétal ulicemi města, měl plnou hlavu starostí. Davy řídly, mnozí lidé se zastavili v pivnicích a krčmách, anebo procházeli lucernami osvětlené tržnice a nevěstince, kde se věnovali svým záležitostem. Nogusta byl neklidný - a nebylo to kvůli té trojici, co ho sledovala. Všiml si jich už dřív. Ne, bylo to kvůli talismanu, jež nosil. Občas minul i rok bez vidění. Přesto dnes zažil tři, jasné, živé scény. První vylíčil Dagorianovi. Druhé si nechal pro sebe, protože v něm uviděl mladého muže padat a krváčet na kamenném mostě. Třetí však bylo úplná záhada. Stál v něm proti někomu v černé zbroji. Jeho nepřítel nebyl člověk, a když se jejich meče srazily, po čepelích vyletěly blesky. Sněhl se na něj stín obrovských křídel. Nogusta se zachvěl. Zakusil to vidění během Kalizkanova kouzelnického vystoupení a uvažoval, zda snad kouzla nějak neovlivnila talisman a nevyvolala falešné vidění. Doufal v to.

Vzhlédl k noční obloze a zachvěl se. Když nyní zapadlo slunce, byly cítit poslední záchvěvy zimy a teplota spadla těsně nad bod mrazu. Zvedl hlavu a zavěťřil do noci, cítil městské pachy, teplé jídlo, kořeněné a šťavnaté, kouř ze dřeva, pižmový pach lidí, jenž tu zbyl po tlačení. Poslední vidění ho znervóznilo. Bylo to jako v noci před bitvou, když byl vzduch nabitý napětím.

Nogusta se zastavil u stánku na Lucernovém trhu a prohlížel si zboží, glazovanou keramiku a nefritové náhrdelníky. Pohlédl směrem, odkud přišel. Dva vražedci spolu hovořili. Třetího neviděl. Rychle prohlédl okolí a po nějaké době ho zahlédl o kousek dál v zastíněném zádveří.

Nogusta ty muže nehodlal zabít. Pouze poslouchali rozkazy svého velitele. Nebude však snadné se jim vyhnout. Přistoupila k němu jakási žena. Byla mladá a plavovlasá, s nalíčenou tváří a rty. Černoch se na ni usmál a ona ho vzala za ruku a odváděla ho do uličky. Úzké schodiště vedlo do malého pokojíku se špinavou postelí. Nogusta jí zaplatil, pak otevřel okno a vyhlédl ven. Trojice vražedců číhala ve stínech.

„Je odsud nějaký jiný východ?“ zeptal se Nogusta dívky.

„Ano.“ Ukázala na závěs. „Tamtudy, chodbou a dolů do zadní ulice. Proč?“

„Děkuji,“ řekl, otevřel váček a hodil jí stříbrňák. Už chtěl odejít, když si dívka rozeplula šaty a lehla si na postel. Měsíční světlo se jí zalesklo na plných nadrech, slonovinovém břichu a světlých stehnech. Nogusta se

ucechtl. Ať si čekají v zimě, pomyslel si.

A přistoupil k dívce.

O hodinu později proklouzl za závěs, proběhl chodbou a ven do noci.

Pořád cítil neklid a už dávno se naučil důvěřovat svým instinktům. Usmál se, když si vzpomněl na toho lva. Byla zrovna taková noc - studená a jasná. Probudil se, zavěštil a uvědomil si nebezpečí. Čtrnáctiletý Nogusta, ozbrojený pouze nožem, vyklouzl ze svého pokoje do noci. Otcovi koně byli znepokojení, stáli v těsné skupince a ostrážitě se rozhlíželi. Lev vyrazil z podrostu a přeskočil plot ohrady. Nogusta jediným pohybem hodil nůž. Zarazil se lvovi do boku. S překvapeným zařváním se šelma obrátila k chlapci. Nogusta se rozběhl ke stodole a věděl, že ho lev dožene. Pak však na lva zaútočil Palarin, pán stáda, obrovský vráný hřebec, sedmnáct pěstí vysoký, vzepjal se a ohnal se kopyty. Náhlý útok přiměl lva uhnout, pak však znovu vyrazil za chlapcem. Nogusta se dostal ke stodole, popadl vidle a bodl právě včas. Lev skočil a nabodl se na vidle. V zuřivém záchvatu, než zemřel, mávl tlapou, přerazil vidle, zasáhl Nogustu do prsou a zlomil mu tři žebra.

Černoch se při té vzpomínce usmál. Nikdy to s koňmi neuměl tak jako jeho bratři, ale aspoň na čas to byl on, kdo stádo zachránil. Byla to dobrá vzpomínka. Palarin zplodil mnoho skvělých válečných koní a z jeho rodu pocházel také králův velký válečný oř Hvězdný oheň.

A přesto, jako já, i on stárne, pomyslel si Nogusta s povzdechem. A nebyl na odpoledních dostizích. Povídalo se, že Hvězdný oheň je nemocný. Nogusta se rozhodl koně zítra vyhledat a podívat se, jakou léčbu mu doporučili.

Procházel se zadními uličkami, vychutnal si jídlo v malé hospůdce a pak zamířil do kasáren. Nepochyboval, že muži, když ho ztratili, budou čekat tam. Jak situaci vyřídí, bude zcela záležet na jejich schopnostech. Budou-li neohrabaní, odzbrojí je, jestli však budou dobří, bude je muset zabít. Takhle představa se mu nezamlouvala. Pravda byla taková, že Nogusta už za svůj život viděl dost zabíjení, a po ničem netoužil víc než po návratu do vysokých hor, kde by našel potomky stáda. Říkal si, že to bude alespoň trochu připomínat jeho starý život. V myšlenkách se vrátil ke Skandovi. Ten muž byl odvážný a jeho vojáci ho zbožňovali. Byl charismatický a inteligentní. Přesto mu cosi scházelo - bylo v něm jakési studené, prázdné místo, jehož se nedotklo lidské teplo. I tak ho měl Nogusta rád. Kdo by neměl? Ten muž byl schopen nesmírné velkorysosti. A přesto míval také občasné záchvaty marnivosti a žárlivosti a jednal neuvěřitelně zákeřně. Nogusta usoudil, že takoví možná budou všichni králové. Nejspíš to bylo v přirozenosti mocných.

Když se proplétal zadními uličkami, obloha byla čistá, měsíc a hvězdy jasně svítily. Vánek k němu z kasárenských kuchyní donesl vůni čerstvě upečeného chleba a Nogusta zpomalil. Asi o třicet kroků dál uličku křížila Třída světél. Na druhé straně třídy, za sochami císařů, stála budova starých kasáren. Nogusta se zastavil. Někde vepředu číhali tři muži s noži nebo krátkými meči. Tři muži, s nimiž se nikdy nesetkal, kteří dostali rozkaz ho zabít. Necítil k nim nenávisť. Byli to jenom vojáci, kteří poslouchali rozkazy.

Přesto sám nebyl připraven zemřít. Zhluboka se nadechl a vstoupil na Třidu světél. Na vysokých sloupech po obou stranách třídy byly umístěny lucerny a bronzové sochy císařů se leskly jako zlato.

Nogusta vyšel ven a kráčel pomalu po široké dlážděné cestě. Když procházel kolem sochy starověkého krále Gorbeny, vyběhli ze stínů dva muži. Oba měli nože. Nogusta je nechal přijít blíž. Když rychlejší z nich dorazil až k němu, Nogusta se natočil bokem a muže silně kopl do kolenní česky. Kop nebyl dokonalý, ale vrah upadl. Nogusta si ho nevšímal a vydal se vstříc druhému muži, odrazil jeho ruku s nožem a praštil ho do brady pravým hákem. I druhý vrah spadl, ale okamžitě se zase postavil. První muž seděl na cestě, nedokázal se postavit na zraněnou nohu. Ale hodil nožem. Nogusta před čepelí uhnul a nůž jen zazvonil, jak se odrazil od podstavce Gorbenovy sochy. Druhý vrah zaútočil znovu, tentokrát opatrněji. Nogusta stál a povzbuzoval muže, aby přišel blíž. Ten prudce vyrazil. Nogusta ho popadl za zápěstí a přitáhl si ho, načež ho praštil hlavou a rozdrtil mu nos. Vrah zaúpěl a sesul se na černého válečníka. Nogusta ho otočil a hranou ruky ho udeřil do krku. Vrah dopadl, aniž by vydal hlásku. Třetí muž se neukázal.

Nogusta šel dál. Brána kasáren byla jen třicet kroků daleko. Nogusta se ohlédl. Ventrijec s poraněným kolenem dokulhal ke svému druhovi a přisedl si k němu. Černoch došel do stínu brány. Lehounké zašustění pohybu, a Nogusta sebou praštil na zem, takže nůž proletěl nad ním. Vrah byl rychlý a po Nogustovi skočil dřív, než se černoch stačil zvednout. Nogusta se bránil a loktem útočníka praštil do žebra, až muž zachrčel bolestí. Černoch se otočil a levým direktem udeřil Ventrijce do obličeje. Muž se ohnal a pěstí zasáhl Nogustu přímo do tváře. Černochovi se zvrátila hlava a udeřila o kamenný chodník. Před očima mu vyskočily hvězdičky a Nogusta cítil, jak ho přemáhají mrákoty. Chvíli se oba muži potýkali a starší válečník cítil, jak mu rychle ubývají síly. Vrah vytáhl druhý nůž. Nogusta ho z posledních sil udeřil do hrdla nataženými prsty. Muž se začal dávat a prohnul se. Nogusta ho popadl za košili a odhodil ho stranou. Překulil se a kopl vraha pod bradu, čímž ho srazil dozadu. Připravil se k dalšímu výpadu, jenomže soupeř byl v bezvědomí.

Bez dechu a zcela vyčerpaný se Nogusta sesul na lavici pod klenbou brány. Napadlo ho, že menší práci by mu dalo všechny je zabít.

• • •

Ulmenetha, s nasazenou kapuci a pláštěm proti nočnímu větru, pomalu kráčela křivolakými uličkami k chrámu z bílého mramoru, stojícímu na vrcholku kopce. Byla unavená, a když dorazila k otevřené bráně, pálila ji lýtka. Bývaly časy, tenkrát v Drenanu, kdy by do kopce vyběhla jen pro čiré potěšení. Za dnů svého mládí bývala štíhlá a hbitá a tělesné cvičení pro ni bylo radostí pozvedávající ducha. Ted' již ne. Ted' pro ni byla dřina, aby své objemné tělo do takového svahu vůbec dostala. S funěním se posadila na schody vedoucí ke vchodu do chrámu a čekala, až jí přestane tak prudce bušit srdce.

Kolem prošel mladý mnich v bílém rouše a cestou se jí uklonil.

Ulmenetha vstala a vstoupila do svatyně, kde se poklonila směrem k hlavnímu oltáři. Smočila prst v kamenné misce se svěcenou vodou a udělala si na čele kroužek. Pak se vydala do zadní části chrámu a usedla pod věnec z elegantně spletených lián.

Další mnich, vytáhlý plešatějící mládenec s výrazným nosem a ustupující bradou, ji tam zahlédl a přistoupil k ní.

„Co tu hledáš, matko?“ otázal se jí. „Hlas orákula není přítomen.“

„Nepotřebuji žádný hlas,“ opáčila.

„Tak proč jsi přišla v tuto pozdní na noc chvíli?“ Měl šedý hábit staršího bratra a v modrých očích unavený a znuřený výraz.

„Ty jsi jasnovidec?“ zeptala se ho.

„Naneštěstí ne, matko. V těchto věcech jsem stále ještě studentem. Doufám však, že jednoho dne se pro mne opona protrhne. Jaké povzbuzení hledáš?“

„Hledám místo bez démonů,“ sdělila mu. Jeho výraz se hned změnil, mládenec udělal znamení ochranného rohu.

„Takové slovo by zde užíváno nemělo býti,“ napomenul ji méně přátelským hlasem.

Ulmenetha se usmála. „Když ne zde, tak kde? To nevádí,“ dodala, vidouc, jak je zmatený. „Je ve vašem řádu nějaký jasnovidec?“

„Býval tu jeden,“ sdělil jí. „Otec Aminias. Leč minulý týden zemřel. Všechny nás to zarmoutilo, neboť to byl skvělý muž.“

„Byl nemocný?“

„Ne. Napadli ho, když byl za svými pastýřskými povinnostmi. Zřejmě to byl nějaký šílenec. Křičel z plna hrdla a bodl chudáka Aminiada mnohokrát, než jej odtáhli.“

„A nikdo jiný tu není?“

„Nikdo, matko. Takové nadání, myslím, začíná býti nesmírně vzácné.“

„Přesto nebylo nikdy důležitější,“ řekla Ulmenetha a vyškrábala se na nohy.

„Mluvila jsi o... zlých bytostech. Pročpak to?“ Náhle se mu v modrých očích objevil strach. Ulmenetha potřásla hlavou.

„Ty nemáš moc, abys mi pomohl,“ prohlásila.

„Přesto, matko, byl bych ti povděčen, kdybys mne osvětila.“

Ulmenetha chvíli mlčela a hleděla na šedě oděného mnicha. Na první dojem působil jako slaboch, když se však podívala lépe, měla pocit, že možná zaměnila citlivost za slabost. A zoufale se potřebovala někomu svěřit. Ulmenetha se zhluboka nadechla a znovu se posadila. „Někdo povolává demony,“ pravila nakonec. „Jsou všude a je jich pořád víc. Mám oči, abych je viděla, ale ne důvtip, abych odhalila jejich záměr.“ Plešatější mnich si k ní přisedl.

„Otec Aminias říkal totéž,“ sdělil jí. „On věřil, že bylo sesláno veliké kouzlo. Já však tyto... tyto tvory viděti nedokážu. A nevím, jak s nimi bojovat. Ani kdybych se o to pokusil.“ Chabě se usmál. „Kdo jsi, matko?“

„Jsem kněžka Ulmenetha, společnice královny Axiany.“

„A čeho zde doufáš dosáhnout?“

„Hledám odpovědi. Měla jsem tři vidění a nechápu smysl ani jednoho z nich.“ Pověděla mu o čtyřech válečnících a bílé vráně, o démonovi v jezeře a obětování císaře. Mlčky ji vyslechl.

„Sice tvým nadáním obdařen nejsem,“ řekl, „mám však dar pronikavého pohledu. Tvá vidění jsou pravá. Toto já vím. Viděla jsi tři výjevy. Trojka je mezi mystiky převelmi mocné číslo a tvoje zkušenost není výjimečná. To, co jsi viděla, nazývá se kíráz. Scéna první obsahuje *příčinu* problému. Druhá osvětluje, jak se problém sám *projeví*. Třetí jest složitější. Vždy odhaluje hlavní postavy, leč také často odhaluje *řešení* problému. Proberme je nyní trochu podrobněji. Jezerní démon *-příčina* -je spíše symbolické vidění. Vyšel z jezera, pravíš. Čtu-li správně, jezero jest symbolem pro bránu mezi jeho světem a naším. Říkáš, že jako kouř vplul do těla muže. Tento muž jest posedlý. Víc než to, je to muž posedlý až poté, co byl zabit. Máme zde démona obývajícího mrtvolu. Démon tento tudíž musí být velmi

mocné stvoření. Nyní přebývá ve světě lidí. To on povolal tvory, které nad městem vídáš. To jeho záměr musí být odhalen.

Ohledně obětovaného císaře... toto není symbol. Když byl zabit a tělo nikdy nenalezeno, objevilo se mnoho řečí. Hlas však, který jsi slyšela, je zajímavý. „Nyní se přiblížil den Zmrtvýchvstání. Ty jsi první ze tří.“ Opět tady máme číslo tři. Kdo však má z mrtvých vstáti? A kdo jsou ti další dva? Toto jest projev problému. Tři mají být obětováni, aby démon dosáhl svého záměru. Jeden již zahuben byl.

A nyní výjev v lese. Ty a královna stojíte pod ochranou několika málo vojáků. Tři starci a jeden mladík je všechno, co stojí mezi vámi a strašlivým zlem. Klíč zde, myslím, jest v osobě, již chráníte. Axiana je očividně jednou ze tří. Dává to smysl, když její otec byl prvním. Snad je v té pokrevní linii něco, čeho si démon žádá.“ Usmál se a rozhodil rukama. „Víc ti povědět nemohu, Ulmenetho.“

„Mám se pokusit vyhledat ty vojáky?“

Zavrtěl hlavou. „To, co jsi viděla, se stane, vyhledáš-li je či nikoliv.“

„Nezmínil ses o té bílé vráně,“ poukázala Ulmenetha.

„Ne,“ řekl smutně. „Ani toho nebylo potřeba. Ty sama víš, co toto znamená.“

„Ano, to dobře vím,“ přiznala unaveně. Rozhlédla se po chrámu, nechtěla opustit tiché útočiště. Na stěně nad hlavním oltářem byl vytesán symbol Emsharase, štíhlá ruka držící pŕlměsíc. „Myslela jsem, že je to chrám Pramene,“ poznamenala. „Je dost neobvyklé najít pŕlměsíc na takovém místě.“

„Ty Emsharase považuješ za zlé stvoření?“

„Copak to podle pověsti nebyl démon?“ opáčila.

„Skutečně byl zrozen z větru - duchovní bytost. Jméno ‚démon‘ je označení člověkem vynalezené. My zde v tomto chrámě uchováváme mnoho z nejstarších svitků, a dokonce i některé pověsti na zlatém plíšku vyryté. Po léta jsem je studoval. Začal jsem Emsharase obdivovat a věřím, že byl Pramenem seslán. Zahrnovala tvá studia též báje o válkách s démony?“

„Jen stručně,“ odvětila. „Před tisíci lety byli Emsharas a jeho bratr Anharat nepřátelé. Emsharas se připojil k lidskému vojsku Tří králů a všechny démony vyhnali ze světa. To je vše, co o tom vím.“

„Nejspíš je to vše, co o tom víme,“ připustil. „Všimla sis, že se zde opět číslo tři objevuje? Má veliký mystický význam. Nicméně on nejenomže vyhnal démony ze světa, leč následkem velikého kouzla zmizely všechny z větru zrozené

bytosti.“

„A teď se vracejí,“ zakončila.

„Vypadá to tak,“ souhlasil.

. . .

Banelion si brzy po rozbřesku svolal svých dvacet vyšších důstojníků. Všichni byli veteráni, mnoho z nich pod ním sloužilo přes třicet roků. Byli však naživu, houževnatí a hubení, s tvrdým pohledem a železnou vůlí. Postavili se kolem něho do pozoru, stan jich byl plný. Nikdo nikdy Bílého vlka neobvinil ze sentimentality, a přesto, když si tak prohlížel jejich tváře, cítil se jako v kruhu rodiny. Tihle muži byli jeho bratry, jeho syny. Vychoval je, vycvičil je a převedl je přes celý svět. Teď měl za úkol odvést je zpět domů, do výslužby, po níž prahl jen málokterý, již si však všichni zasloužili.

Banelion se málokdy díval do zrcadla. Marnivý přestal být už někdy v šedesáti. Jenomže nyní, když se díval na všechny ty muže kolem, cítil tíhu svých let. Vzpomínal si na ně na všechny, jací byli, s jasným pohledem, svěží rváči, srdce jim žhnula touhou sloužit - a chránit — zemi svého zrození.

„Žádné uvolnění disciplíny,“ sdělil jim. „Budeme s sebou mít osmnáct set mužů, všechno jsou nyní soukromí občané. Já ale zpět do Drenanu nepřivedu neuspořádaný dav. Každý muž, který půjde s námi, se na cestu zapíše jako voják, podřízený mému velení a mé disciplíně. A kdo to nebude chtít udělat, toho odmítnu. Žold bude půl stříbrného na měsíc a hlavu, vyplatím je z vlastní pokladnice. Důstojníci dostanou pět celých stříbrných. Žold bude vyplacen po přistání v Dros Purdolu. Někjaké otázky?“

Bylo jich mnoho a on s důstojníky přes hodinu probíral logistiku cesty, pak je propustil.

Když byl opět sám, sedl si na kavalec a strávil další půlhodinu plánováním, promýšlel problémy, jež po cestě očekával. Když byl spokojen, že pokryl většinu oblastí, jež by mohly způsobit prodlení, konečně si dovolil soustředit se na bezprostřední nebezpečí hrozící od Malikady.

Přes to, co řekl Dagorianovi o králi a o tom, jak mu na dalším osudu jeho nejstaršího generála nezáleží, Bílý vlk věděl, že na něj Malikada nejspíš nepošle ventrijské vrahy. Takový tah by způsobil pozdvižení mezi vojáky a ovlivnil královny plány na pochod do Cadie. Tažení mělo začít za tři dny. Kdyby byl Bílý vlk zavražděn, Skanda by musel nařídit vyšetřování. Ne, Malikadův pokus bude nenápadnější. Bylo možné zaplatit Drenajci, aby jej zabil, muži, o němž je známo, že k Banelionovi chová nenávist. A takových byla spousta, obyčejní vojáci, kteří za drobné přestupky proti disciplíně pocítili knutu, nižší důstojníci, kteří měli pocit, že

byli přehlédnuti při postupu, vyšší důstojníci, kteří dostali veřejnou důtku. Pak zde byli muži, jimž byla pro neschopnost odebrána hodnost. Banelion se usmál. Nabídne-li Malikada dost vysokou sumu, mohli by ho k smrti ušlapat muži toužící si ji vysloužit.

Banelion si nalil sklenici vody. Kdyby však vraha chytili živého a podrobili útrpnému právu, taková platba by vyšla na světlo a vrhla by podezření zpátky na Malikadu, ať už by najal kohokoliv, aby celou transakci vyřídil. Bílý vlk ten nápad zavrhl. Na Ventrijského lišáka to bylo příliš hrubé.

Tak co? Banelion zvedl sklenici ke rtům. Zaváhal a zadíval se na čistou tekutinu. Jed by byl nejpravděpodobnější odpovědí. Není to právě veselá představa, napadlo ho, když odkládal sklenici. Odteď bude jíst jen v kuchyni mužstva, bude stát v řadě se svými muži.

Uklidnil se, že zvážil všechny možnosti útoku, a uvolnil se.

Mýlil se.

4

BUDOVA STARÝCH KASÁREN BYLA TŘI STA let stará, postavená jako domov nesmrtelných, elitního pluku císaře Gorbena. V době, kdy ji stavěli, to byl jeden z divů světa. Ze všech koutů říše byli povoláni slavní umělci a sochaři, aby namalovali stropy a vytesali mistrovská díla pod nimi. Nyní byla většina soch odstraněna a poslána lodí do Drenanu či rozprodána sběratelům, aby měl král peníze na své války. Fresky na stropěch a zdech byly oloupané, popraskané a vybledlé. Většina drenajských vojáků z královny nové armády byla ubytována v severní části města ve třech nových kasárnách.

Tady, na Třídě světél, stará budova pomalu podléhala zubu času a nedostatku péče. Již existovaly plány na její zbourání, místo ní mělo být vybudováno koloseum. Prozatím však ještě stála, dočasná kasárna pro starce, které posílali domů. Disciplína již neexistovala a v bráně nestály strážé, žádná polnice nehlásila budíček, důstojníci nedohlíželi na rozcvičky či výcvik.

Nogusta se cestou přes opuštěné cvičiště zachvěl. Měl namířeno do východního křídla, kde obýval společný pokoj s Bizonem a Kebrou.

Kdysi tato kasárna navštěvovali architekti z celého světa a žasli nad jejich uspořádáním. Nyní místo umíralo, bylo plné skomírajících vzpomínek, po nichž nikdo další netoužil.

Nogusta unaveně vystupoval po schodech. Teď už tu nebyly žádné lucerny, vnitřek ozařovaly jen paprsky měsíčního světla, které pronikaly vysokými okny na podestách.

Nogusta pomalu vyšel na čtvrté poschodí.

Kebra a Bizon seděli v pokoji v kamenném tichu. Nogusta uhodl, že probírali otázku zimních dluhů. Prošel kolem svých druhů k plápolajícímu ohni v krbu. Jeho teplo bylo příjemné.

Nogusta si svlékl černou košili a nechal si trup zalévat žářem. Zlatostříbrný amulet na hrudi se ve světle ohně třpytil. V zádech pocítil cosi studeného, jako mrazivý průvan. Vstal a obrátil se, myslel, že uvidí otevřené dveře či okno. Ale ty byly zavřené.

„Cítíte jste ten závan?“ zeptal se mlčících mužů. Ti neodpověděli. Kebra seděl na své posteli, tvář měl jako z kamene, zamračený pohled světlých očí upíral na Bizona. Náhle v místnosti udeřil třeskutý mráz, žár z ohně zmizel. Nogusta hleděl na jasné plameny, které vysoko šlehaly. Jediné teplo, které cítil, vycházelo z půlměsíčního talismanu, jenž mu spočíval na prsou. Žhnul jasným světlem. V té chvíli černoch pocítil velký strach, neboť věděl, proč talisman září.

Bizon se s hrozivým zavrčením vymrštil na nohy. „Ty všivěj zrádce!“ zařval na Kebru. Mohutnou tlapou hmátl po meči a tasil. Štíhlý lučištník vytáhl zakřivenou dýku a vrhl se mu vstříc.

„Ne!“ křikl Nogusta a skočil k nim. Jeho hlas, hluboký a silný, pronikl napětím. Kebra zaváhal. Ale Bizon hodlal zabíjet. „Bizone!“ zaječel Nogusta. Obr váhal jen chvíli. Oči se mu podivně leskly a rty měl zkřivené v zamrzlém úšklebku.

„Podívej se na mne! Teď!“ zahřměl Nogusta. Bizon se znovu *zarazil*. Chlad byl téměř nesnesitelný a Nogusta se začal neovladatelně třást. „Vezmi mě za ruku,“ řekl Nogusta a natáhl ruku. „Udělej to pro přátelství, Bizone. Vezmi mě za ruku!“

Bizon zamrkal a jeho výraz na okamžik změkl. Potom v něm znovu vzplál hněv. „Zabiju ho!“

„Nejdřív mě vezmi za ruku a potom udělej, co musíš,“ naléhal Nogusta. Na okamžik si myslel, že Bizon odmítne, pak ale kolohnát natáhl pracku. Jejich prsty se dotkly, stiskli si ruce. Bizon dlouze, roztřeseně vydechl a padl na kolena. Kebra k němu přiskočil. Nogusta ten pohyb zachytil na poslední chvíli. Odtáhl Bizona zpátky a skočil mezi ně, levou rukou přitom popadl Kebru za zápěstí. Lučištník měl tvář zkřivenou v hrozném šklebu, světlé oči mu téměř vylézaly z důlků. Nogusta mu visel na ruce, v níž svíral nůž. „Jen klid, Kebro,“ řekl. „Uklidni se. To je Nogusta. To je tvůj přítel Nogusta.“

Kebrovy zkřivené rysy se uvolnily, vztek se vytrácel. Zachvěl se a pustil nůž. V pokoji se oteplilo. Nogusta oba mu-

že pustil. Kebra se sesul na postel.

„Já... nevím, co to do mě vjelo,“ vyhrkl Bizon. Klopýtal ke Kebrovi. „Mrzí mě to,“ řekl. „Vážně.“ Kebra neříkal nic. Jenom tam seděl a civěl do podlahy.

Záře Nogustova amuletu pohasla, zůstal jen prostý stříbrný půlměsíc a zlatá ruka, která jej držela.

„Byli jsme napadeni,“ řekl tiše. „To nebyla tvoje chyba, Bizone. Ani tvoje, Kebro.“

Bělovlasý lučištník vzhlédl. „O čem to mluvíš?“

„Kouzla. Copak jste necítili, jak se tady ochladilo?“ Oba zavrtěli hlavou. Nogusta si přitáhl židli a posadil se. Kebra a Bizon na něj zírali. Černoch se dotkl půlměsíčního amuletu. „Tohle nás zachránilo.“

„Copak jsi zešlel?“ zeptal se Kebra. „Byl to jen vztek, nic víc. Bizon po mně šel pořád, co skončil turnaj. Jen jsme se rozčílili.“

„Ty tomu skutečně věříš?“ zeptal se Nogusta. „Jste přátelé přes třicet let. Nikdy jste na sebe nevytáhli zbraň. Radím vám, v tomhle mi věřte, kamarádi. Orendo mi řekl to samé. Tvrdil, že když byli v domě toho kupce, v místnosti se silně ochladilo a oni pak pocítili strašlivý vztek a žádost. Tehdy zabíjeli a znásilňovali. Říkal, že ve vzduchu byli démoni. Nevěřil jsem mu. Teď už mu věřím. Vzpomínáš si, co jsi cítil, když ses hnál na Bizona?“

„Chtěl jsem mu podříznout krk,“ připustil Kebra.

„A teď si myslíš, že tohle jsi skutečně chtěl ty sám?“

„*Tehdy jsem věřil, že je to skutečné,*“ pravil Kebra. Zakroutil hlavou a přejel si rukou přes obličej. „Co jsi myslel tím, že nás zachránil tvůj amulet?“

„Prostě to. Je to ‚ochranný amulet‘. Talisman. Máme ho v rodině celá pokolení.“

„Zářil, když jsi ke mně natáhl ruku,“ ozval se Bizon. „Zářil jako obrovský dýmák.“

„Taky jsem to viděl,“ řekl Kebra. „Ale bohové, člověče, kdo by chtěl proti nám použít kouzlo?“

„Možná Malikada. Kdybych neměl ten amulet, taky by mě přemohl vztek. Mohli jsme se pozabíjet navzájem.“

„No, tak zabijem Malikadu,“ navrhl Bizon.

„Dobrý nápad,“ přidal se Kebra. „Pak si necháme narůst kouzelná křídla a odletíme volní přes hory.“

„No, tak co?“ chtěl vědět obr.

„Opustíme město,“ řekl Nogusta. „Nepojedeme s Bílým vlkem. Odejeme na jih do hor, dokud vojsko nevytáhne ke cadijské hranici, a potom se připojíme k ostatním navrátil-

cům.“

„Nelíbí se mi, že mám utíkat,“ podotkl Bizon.

„Jak si vzpomínám,“ utrousil suše Kebra, „jednou jsem tě viděl prchat jako srnku z cesty náhlé povodni. A nejsi ten samý chlap, co má jizvy na zadku od toho, jak u Delnochu zdrhal před tou šelmou?“

„To bylo něco jinýho,“ hádal se Bizon.

„Ne, to teda nebylo,“ odpověděl Nogusta. „Malikada je králův generál. Nemůžeme s ním bojovat. Bylo by to jako bojovat s bouřkou nebo třeba náhlou záplavou. K ničemu. Navíc nevíme jistě, že to byla Malikadova práce. Ne, nejbezpečnější a nejrozumnější plán je opustit město. Vojsko vytáhne do dvou dní a Malikada bude mít na starosti jiné problémy. Na nás potom zapomene.“

„Co budeme dělat v horách?“ chtěl vědět Bizon.

„Nalovíme si něco k jídlu, taky třeba můžeme rýžovat zlato v bystřinách,“ sdělil mu Nogusta.

„Zlato. Tohle slovo se mi líbí,“ prohlásil Bizon a zatahal se za bílé mroží kníry. „Mohli bychom zbohatnout.“

„To bychom skutečně mohli, příteli. Zítra koupím koně a zásoby.“

„A pánve na to zlato,“ připomněl mu Bizon.

Obr došel ke své posteli a stáhl si holínky. „Pořád říkám, že jsi neměl toho Ventrijce nechat střílet znovu,“ procedil mezi zuby.

Kebra vzhlédl k Nogustovi a potřásl hlavou. Potom se usmál. „Cítil bych se mnohem líp, kdybych s ním nesouhlasil,“ poznamenal. „Pořád nemůžu uvěřit, že jsem to udělal.“

„Já ano, příteli. Bylo to ušlechtilé,“ řekl Nogusta, „a nic menšího bych od tebe nečekal.“

• • •

Ulmenetha se chytila železných řetězů, mírně se zaklonila v proutěné houpačce a vyhlédla ke vzdáleným horám. Cítila, jak ji volají, jako matka ztracené dítě. V horách svého domova zakusila převeliké štěstí. Tam existovala prastará moudrost, z věčných štítů vyzařovala vyrovnanost. Tohle nebyly její hory, nicméně ji volaly k sobě. Ulmenetha však odolala jejich volání a obrátila pozornost ke svému bezprostřednímu okolí. Střešní zahrada v paláci zesnulého císaře byla v létě úžasné místo, terasy zářily barvami a linula se tu vůně květů. Vysoko nad městem působily přímo kouzelným dojmem. V zimě to již nebylo tak slavné, ale teď, když se kvapem blížilo jaro, rozvíjely se žluté a purpurové poliantky a třešně byly v plném květu,

jemňounké okvětní plátky třešňových kvítků měly barvu vybledlého korálů. Ulmenetha teď seděla sama v jasném slunečním světle a démoni byli daleko, jako dětský sen v setmělé ložnici. Ulmenetha prožila velice radostné dětství. Obklopená láskou, plná radosti, hrávala si v horách, žila divoce a volně. Tou vzpomínkou pookřála a - jen na chvíli - se opět cítila jako malá holčička. Houpala se na houpačce a zaplétala se do železných řetězů. Pak je pustila a dívala se, jak se jí hory točí před očima. Zahihňala se a zavřela oči.

„Vypadáš hloupě,“ podotkla přísně Axiana. „Nesluší se, aby si kněžka hrála jako dítě na houpačce.“

Ulmenetha neslyšela královnu přicházet. Předklonila se, spustila nohy na zem a houpačku zastavila. „Proč tohle říkáš?“ zeptala se. „Proč tolik lidí věří, že náboženství a radost nemají nic moc společného?“

Ulmenetha vstala a došla s těhotnou královnou k široké lavičce pod třešněmi, jejichž větve již byly hustě obsypané rozvitými korálovými a bílými kvítky. „V takovém chování není důstojnosti,“ napomenula ji královna. Ulmenetha chvíli mlčela. Axiana se usadila a štíhlé ruce složila na vzedmuté břicho. Nikdy se nezasměješ, dítě, pomyslela si Ulmenetha, a z očí ti vysvítá jen žal.

„Na důstojnost se klade přehnaný důraz,“ řekla nakonec. „Myslím si, že tuhle představu vymysleli muži, aby dodali vážnosti svému naparování.“ Axianin překrásný obličej na okamžik rozjasnil letmý úsměv. Jenže rychle pominul, jako stín v poledne. „Muži jsou směšná stvoření,“ pokračovala kněžka, „nadutí a marniví, necitliví a nudní.“

„Proto ses stala kněžkou? Aby ses vyhnula styku s nimi?“

Ulmenetha zavrtěla hlavou. „Ne, srdíčko. Měla jsem poklad mezi muži. Když jsem ho ztratila, věděla jsem, že dalšího takového už nikdy nepotkám.“ Zhluboka se nadechla a zadívala se na jih k horám. Všimla si, že do kopců mají namířeno tři jezdcí.

„Omlouvám se, Ulmenetho,“ ozvala se královna. „Moje otázky ti přinesly smutek.“

„Vůbec ne,“ ujistila ji kněžka. „Přinesly mi vzpomínku na radost. Byl to skvělý muž. Dva roky se mě snažil uhnat a nakonec dospěl k přesvědčení, že jestli mě dokáže porazit v závodě na vrcholek Pětihoří, provdám se za něj.“ Královna se zatvářila zmateně. „Běhávala jsem po horách. Byla jsem tehdy štíhlejší a mohla jsem běhat věčně. Žádný muž mě na delší trati neporazil. Vian to zkoušel dva roky. Tvrdě trénoval. Tehdy jsem se do něj zamilovala.“

„A porazil tě?“

„To ne, ale získal mě. Dobré časy.“ Obě se na delší dobu odmlčely, jen se těšily z tepla ranního sluníčka.

„Jaké to je být zamilovaná?“ zeptala se Axiana. Ulmenetha cítila, jak v ní roste smutek, ne pro lásku, kterou sama ztratila, ale pro milou mladou ženu vedle sebe. Jak bylo smutné, že žena, již zbývá pár týdnů do porodu, stále nezná lásku.

„Občas dorazí jako náhlá povodeň, jindy roste pomalu, až se z ní stane veliký strom. Třeba to tak bude i s tebou a králem.“

Axiana zavrtěla hlavou. „On na mě vůbec nemyslí. Jsem pro něj jen ozdoba, mám stejnou cenu jako ostatní ozdoby, které vlastní.“

„Je to velký muž,“ pravila Ulmenetha a uvědomovala si, jak plytká je to odpověď.

„Ne, to není. Je to velký vrah a ničitel. Muži ho uctívají, jako by byl bůh, ale on není. Je jako mor, jako rakovina.“ Tato slova nepronášela s vášní, ale s tichou odevzdaností, která jim jaksi přidala na síle.

„Má i dobrou stránku,“ podotkla Ulmenetha. „Jeho lidé ho milují a dost často je velkorysí. A viděla jsem ho plakat.“

Když byl mladší a myslelo se, že Hvězdný oheň zchroml, nebyl k utišení.“

„Že nebyl k utišení?“ opáčila Axiana. „Když šel Hvězdný oheň do koželužny, nevypadal tak. Slyšela jsem, že jejich kůže používají na nábytek, maso k jídlu a kopyta a kosti na klíh. Je to pravda?“

„Musela ses zmýlit, miláčku.“

„Ne, nezmýlila jsem se. Slyšela jsem ho o jeho narozeninách. Všechny staré koně - včetně Hvězdného ohně - prodali. Peníze za ně šly do válečné pokladnice. Ten muž nemá duši.“

„Nemluv tak, drahoušku,“ šeptla Ulmenetha a najednou ji zamrazilo.

„Nikdo nás zde neslyší! V zahradách nejsou žádné tajné chodby ani duté zdi, aby se za nimi mohli ukrýt klerikové s brky. Skanda se stará jen o válku a nikdy nebude spokojen. Svět mu může padnout k nohám, ale on pozná jenom zoufalství, poněvadž už nebudou žádné další bitvy, které by mohl vybojovat. Tak mi, Ulmenetho, raději povídej o lásce.“

Kněžka se nuceně pousmála. „Existuje jedna starodávná báj. Docela se mi líbí. Na začátku staří bohové stvořili stádo dokonalých zvířat. Měla čtyři nohy, čtyři ruce a dvě hlavy. A byla blažená a šťastná. Bohové shlíželi na toto dokonalé štěstí a začali žárlit. A tak jednoho dne náčelník bohů seslal

mocné kouzlo. Ve chvílce byla všechna zvířata rozervána na poloviny a rozehnána po světě. Teď má každé zvíře jen jednu hlavu, dvě ruce a dvě nohy. A jejich osudem je navěky pátrat po zemi po své druhé polovičce, hledat dokonalý soulad.“

„To je sprostý příběh,“ vyhubovala jí Axiana.

Přistoupila k nim mladá služebná a hluboko se poklonila. „Máš návštěvu, má paní,“ ohlásila. „Pán Kalizkan.“ Axiana potěšeně zatleskala.

„Pošli ho za námi,“ nařídila.

O chvíli později vstoupil vysoký čaroděj. Nyní měl roucho z nebesky modrého saténu a ladící klobouk se širokou krempou ze ztuženého hedvábí. Sňal klobouk a okázale se poklonil. „A jakpak se má královna dnes?“ zeptal se se širokým, okouzlejícím úsměvem.

„Mám se dobře, pane. A tím lépe, že tě vidím.“ Ulmenetha vstala a nabídla čaroději své sedadlo. Věnoval jí oslnivý úsměv a přisědl si ke královně. Ulmenetha odešla, aby měli soukromí, vrátila se ke své houpačce. Bylo krásné vidět Axianu takhle veselou. Kalizkan jí prospíval a Ulmenetha ho měla ráda. Čaroděj se naklonil ke královně a malou chvíli spolu rozmlouvali. Potom Axiana zvolala: „Pojď sem, Ulmenetho, tohle musíš vidět!“

Kněžka poslechla a zastavila se před bělovousým čarodějem. „Jaká je tvá oblíbená květina?“ zeptal se jí.

„Horská lilie,“ prozradila mu.

„Bílá lilie s modrými proužky?“

„Ano.“

Kalizkan natáhl ruku a zvedl hrst hlíny. Poté soustředěním přimhouřil světlé oči. V tmavé zemině se objevil útlý stonek, rozrostl se a vyrašily lístky. Objevilo se poupě a pomalu se otevřelo — vynořily se dlouhé bílé okvětní plátky s proužky barvy letní oblohy. Čaroděj natáhl ruku s květinou. Ulmenetha se jí dotkla a kvítek se změnil v kouř a rozplynul se ve větru. „Není to krása?“ radovala se Axiana.

Ulmenetha kývla. „Máš velké nadání, pane,“ řekla.

„Studoval jsem dlouho a tvrdě,“ sdělil jim. „Těší mne ale dělat radost přátelům.“

„Tvůj sirotčinec prospívá, Kalizkane?“ zeptala se ho královna.

„Vskutku, drahá paní, díky laskavosti krále a tvému přání. Na ulicích je ještě tolik dětí, které hladovějí. Člověk by jim rád pomohl všem.“

Jak ti dva rozprávěli dál a Ulmenethy si nevšíмали, kněžka se znovu zamyslela nad démony ve vzduchu. Mlčky se

vrátila k proutěné houpačce a opřela se do podušek. Slunce dosáhlo poledne a jeho jas bodal do očí. Ulmenetha zavřela oči - a cosi ji napadlo.

Démoni jasné světlo nemilovali. Snad by právě teď mohla vzlétnout bez povšimnutí.

Ještě naposledy se podívala na hovořící dvojici, zhluboka se nadechla a stáhla se do vnitřního klidu, předcházejícího letu. Pak propustila svého ducha a vzlétla ke slunci jako šíp. Letěla vysoko nad městem a dívala se dolů. Visutá zahrada byla maličká, o velikosti jejího nehtu, řeka protékající městem jen vláček lesklé modři a běli. Nikde nepoletovali žádní démoni, viděla je však ve stínech, pod okapy. Byly jich stovky. Možná tisíce. Kroutili se po městě jako bílí červi v hničícím vepřovém.

Tři se odpoutali od stínů paláce a vyrazili k ní s napřaženými pažáty. Ulmenetha čekala ztuhlá strachem. Blížili se k ní, rozeznávala jejich opaleskující oči a ostré zuby. Nebylo kam utéci. Byli mezi ní a bezpečím jejího těla.

Po jejím boku se objevila zářící postava z jasného světla s plamenným mečem v rukou. Ulmenetha se chtěla bojovníkovi podívat do tváře, jenže jas ji přinutil odvrátit zrak. Démoni před ním uhnuli. Ulmenetha zaslechla nějaký hlas. Byl zvláště povědomý. „Nyní jdi, rychle!“ naléhal.

Ulmenetha nepotřebovala pobízet. Když se démoni stáhli, prchla do bezpečí svého těla.

Přelétla nad zahradou na střeše a zahlédla královnu sedět vedle... sedět vedle...

Prudce otevřela tělesné oči a ze rtů jí unikl přidušený výkřik. Axiana a Kalizkan k ní přispěchali. „Jsi v pořádku, Ulmenetho?“ ptala se Axiana a pohládla přítelkyni po tváři.

„Ano, ano. Jenom zlý sen. Tak hloupé. Omlouvám se.“

„Třeseš se,“ řekl Kalizkan. „Možná máš horkost.“

„Myslím, že půjdu dovnitř a lehnu si.“

Nechala je tam a vrátila se do svého pokoje vedle královských komnat. V ústech měla sucho. Nalila si sklenku vody a zhluboka pila. Pak se posadila a snažila se vyvolat znovu obraz toho, co viděla na zahradě na střeše.

Obraz byl prchavý, zjistila, že čím víc se na něj soustředí, tím méně jasným se stává.

Potichu se vrátila na zahradu a zastavila se ve dveřích, takže ji neviděli. Odsud viděla laskavého čaroděje a královnu, sedící bok po boku. Zavřela tělesné oči a na oba se podívala očima duchovníma.

Srdce se jí rozbušilo, znovu se roztřásla.

Kalizkanova tvář byla šedá a mrtvá, ruce jenom částečně

pokryté masem. Na konečcích prstů vylézaly holé kosti. A když se Ulmenetha podívala lépe, uviděla, jak z díry v čarodějově tváři vyklouzl červík a spadl na rameno modrých saténových šatů.

Ulmenetha couvla, vrátila se do svého pokoje a modlila se.

• • •

Dagorian stál uprostřed pokojíku. Bílé stěny byly pošplíchané krví a zakřivená dýka, která způsobila ty strašlivé rány, byla odhozena na podlahu, kde udělala krvavou šmouhu na předložce z bílé kozy. Stařenino tělo odstranili, než Dagorian dorazil, vrah však stále ještě seděl u krbu s hlavou v dlaních. Hlídali ho dva drenajští vojáci.

„Vypadá to docela jasně,“ řekl Dagorian Zanimu, štíhlému ventrijskému policistovi. „Tento muž ve vzteku zabil svou matku. Žádných vojáků se to netýká. Králi nic nehrozí. Nechápu, proč jsi mě sem zavolał.“

„Včera v noci jsi byl důstojníkem hlídky,“ řekl Zani, malý mužík s nakrátko přistřiženými tmavými vlasy a výraznými kouty. „Máme hlásit všechny případy hromadného zabíjení.“

„Tady bylo víc než jedno tělo?“

„Ano, pane. Totiž ne tady, ale jinde. Rozhlédni se kolem sebe. Co vidíš?“

Dagorian se rozhlédl po místnosti. Stěny lemovaly police, na některých byly hliněné nádoby, jinde láhve z barevného skla. Na nízkém stolku u krbu spatřil sadu runových kamenů a několik map oblohy na papyru. „Ta žena předpovídala budoucnost,“ řekl.

„To je pravda - a podle všeho v tom byla dobrá.“

„Má to nějaký význam?“ chtěl vědět Dagorian.

„Čtyři takoví lidé byli včera v noci zabiti jen v této čtvrti. Tři muži a žena. Dva zavraždili zákazníci, třetího jeho žena a tuhle ženu její syn.“

Dagorian přešel místnost a otevřel zadní dveře, kterými prošel na úzkou zahrádku venku. Ventrijec jej následoval. Slunce na obloze jasně svítilo a krásně hřálo. „Znaly se oběti navzájem?“ vyptával se Dagorian.

„Syn mi řekl, že znal jednoho ze zabitých.“

„Takže to je shoda náhod,“ usoudil Dagorian.

Ventrijec si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Sedmadvacet za poslední měsíc. Nemyslím, že by shoda náhod sahala tak daleko.“

„Dvacet sedm vykladačů budoucnosti?“ Dagorian byl

naprosto ohromen.

„Všichni nevykládali budoucnost. Někteří byli mystikové, další kněží. Společným činitelem ale bylo jejich nadání. Všichni dokázali kráčet po stezce ducha. Většina uměla číst útržky budoucnosti.“

„Zřejmě ne moc dobře,“ poukázal Dagorian.

„Nesouhlasím. Pojd', něco ti ukážu.“ Dagorian následoval malého Ventrijce zpět do místnosti. Zani ukázal na čerstvé rýhy na dřevě ve tvaru převráceného trojúhelníku s hadem uprostřed. „Na všech přístupech do místnosti je tohle znamení. Je to jakási součást ochranného kouzla, protektivního čarování. Ta stará paní věděla, že je v nebezpečí. Když jsme ji našli, držela amulet. I ten měl ochrannou funkci.“

„Ochrana proti *čarám*,“ pravil Dagorian trpělivě. „Ji však čáry nezabily, ne? Zabil ji její syn. K tomu zločinu se přiznal. Tvrdí snad, že byl posedlý démonem? Takhle se brání?“

„Ne,“ přiznal Zani. „Možná by ale měl. Mluvil jsem se sousedy. Své matce byl oddaný. A teď už dokonce ani neví, proč se tak rozzuřil.“

Dagorian přistoupil k rozrušenému mladému muži sedícímu u krbu. „Na co si z toho zločinu vzpomínáš?“ zeptal se ho. Mládenec vzhlédl.

„Seděl jsem ve svém pokoji a prostě jsem byl pořád víc rozzlobený. Pak už jenom vím, že jsem byl tady... v tomhle pokoji. A bodal a bodal...“ Hlas se mu zlomil, znovu skryl tvář v dlaních.

„Co tě rozzlobilo?“

Nejdřív se zdálo, že mladý muž otázku neslyšel, ale přestal vzlykat a rukávem košile si otřel oči. „Už si nevzpomínám. Vážně ne.“

„Proč tvoje matka udělala na dveřích ta ochranná znamení?“

„Bála se. Nechtěla přijímat žádné zákazníky a nechtěla vyjít z místnosti. Docházely nám peníze. Myslím, možná proto jsem se tak rozzlobil. Nemohli jsme si dovolit otop a v mém pokoji byla zima. Taková strašná zima.“ Znovu se rozvzlykal.

„Odved'te ho,“ nařídil Dagorian vojákům. Muži mladíka zdvihli a odvedli ho z domu. Venku se seběhl menší dav. Někteří na vězně křičeli nadávky.

„Něco je tady špatně,“ prohlásil Zani.

„Pošli mi podrobnosti o těch ostatních zločinech,“ přikázal mu Dagorian. „Projdu si to.“

„Myslíš, že tu záhadu vyřešíš za den?“ zeptal se Zani.

„Nebo zítra nepotáhneš s vojskem?“

„Odcházím zítra,“ řekl Dagorian. „Avšak stejně bych rád viděl ta hlášení.“

Vyšel z domu, nasedl na koně a odjel zpátky do nových kasáren. Tam počkal na hlášení, pozorně je pročetl a potom si vyžádal schůzku se svým bezprostředním nadřízeným, ventrijským šermířem Antikem Kariem.

Před kanceláří Ventrijského důstojníka ho nechali hodinu čekat, a když ho konečně pustili dovnitř, viděl, že se Antikas vrací ze zahrady za domem, kde cvičil. Byl svlečený do pasu a silně se potil. Sluha mu přinesl ručník. Antikas se posadil za široký stůl a vypil sklenici vody. Poté si vysušil tmavé vlasy. Sluha se postavil za něj s nádobkou s olejem. Zlehka mu promasíroval temeno, potom mu sčesal vlasy z čela a svázal je do culíku. Antikas ho mávnutím propustil a upřel tmavé oči na Dagoriana.

„Chtěl jsi mě vidět?“

„Ano, pane.“ Rychle důstojníkovi pověděl o přílivu vražd a o tom, jak si radní Zani dělá starosti, že by mohlo jít o nějaké zabijácké tažení.

„Zani je dobrý chlap,“ řekl Antikas. „Je členem městské rady čtrnáct let a slouží se ctí. Má bystrou mysl. Jaký je tvůj názor?“

„Četl jsem zprávy, pane. V každém případě byli vrahové zadrženi a přiznali se bez mučení. V jedné věci však sdílím Zaniho obavy.“

„A tou je?“

„Sedmadvacet mystiků v šestnácti dnech. A podle hlášení, jeden každý z nich žil ve strachu.“

Antikas vstal od stolu, přešel místnost a z prádelníku si vzal čistou košili, vytřásl z ní růžové lístky a přetáhl si ji přes hlavu. Pak se vrátil ke stolu. „Jsi dobrý šermíř,“ pravil. „Pohybuj se vyváženě.“

„Děkuji,“ řekl Dagorian, jehož zmátla změna tématu.

„Zrazuje tě práce nohou.“

„To mi říkal Nogusta taky, pane.“

„Ano,“ prohodil Antikas s chladným úsměvem. „Kdyby byl o dvacet let mladší, vyzval bych ho. Je výjimečný.“ Antikas se posadil a nalil si další vodu. „Z tvého spisu vím, že ses cvičil na kněze.“

„To je pravda, pane. Do otcovy smrti.“

„Ano, muž musí nést rodinnou čest. Zahrnovalo tvé učení i mystiku?“

„Jen krátce, pane. Ale žádná kouzla.“

„Podle mě zjistíš, že tyto zločiny jsou založeny na soupeření ubohých čarodějů. Přesto nelze takové činy tolerovat. Zjisti, kteří mystikové jsou ještě naživu. Za těmi vraždami bude ve skutečnosti stát někdo z nich.“

„Ano, pane, pokusím se, ale nezvládnou to za jeden den.“

„Pravda. Zůstaneš tady. Pošlu pro tebe, až překročíme Velkou řeku.“

„Ano pane. Je to trest, pane?“

„Ne. Jen rozkaz.“ Antikas začal po stole posunovat papíry, Dagorian si však stál na svém. „Chtěl jsi ještě něco?“ zeptal se šermíř.

„Ano, pane. Napadlo mě, jestli by nám nemohl pomoci pán Kalizkan. Má velikou moc a ušetřilo by nám to čas.“

„Pán Kalizkan má plné ruce práce s přípravou kouzel na pomoc králi v jeho nadcházející bitvě s Cadijci. Přednesu mu však tvou žádost.“ Dagorian řízně zasalutoval a o krok couvl, než se otočil na patě a odpochoval ke dveřím. Ventrjčův hlas ho zastavil. „Věř mi, Dagoriane, nikdy se nebudeš muset ptát, jestli ti ukládám trest. *To poznáš.*“

• • •

Dagorian a Zani navštívili na tři adresy v severní části města. Na každé měl přebývat nějaký astrolog nebo věstec. Ale všechny tři domy byly prázdné. Sousedé nemohli podat žádné informace. Čtvrtou adresou byl dům v bohaté oblasti zvané Devět dubů. Domy tu stály na několika jitrech upravených zahrad s vodotrysky a chodníčky klikatícími se parkem.

Oba muži projeli lesíkem a nakonec dorazili k vysokému domu, obloženému deskami ze zeleného mramoru. Když dojeli až k domu, vstříc jim nevyšel žádný sluha. Dagorian a Zani sesedli a přivázali otěže svých koní k uvazovacímu zábradlí.

Hlavní dveře byly zamčené a zavřené na závoru, nazeleno natřené dřevěné okenice byly pevně zavřené. V dohledu se objevil jakýsi stařík se zelenou páskou přes oko, tlačící pomalu po zahradě trakar. Když je zahlédl, zastavil se. Dagorian za ním došel, „Hledáme pána domu,“ řekl.

„Odešel,“ sdělil mu dědek.

„Kam odešel?“

„Prostě odešel. Nechal všechny cennosti naložit na tři vozy a odjel.“

„Kdy to bylo?“

„Před čtyřma dnama. Ne... dneska pětima.“

Ke staříkovi došel i Zani. „Jak se jmenuješ?“

„Já jsem Chirik, vrchní zahradník. Teď jediný zahradník, když na to tak myslím.“

„Vypadal tvůj pán ustaraně?“ chtěl vědět Dagorian.

„Jo, to je to správné slovo. Ustaraný.“

„Jaká další slova bys použil?“ přisadil si Zani.

Stařík se pokřiveně usmál. „Moh bych říct vystrašený.“

„Z čeho?“ vyptával se Dagorian. Chirik pokrčil rameny.

„Nevím a nestarám se. Blíží se jaro a mě tuto čeká spousta sázení, abych si lámal hlavu s tím, co straší takového jako on. Už můžu jít?“

„Jen chvíličku,“ zarazil ho Ventrijec. „Bydlíš v domě?“

„Nee. Mám malý srub tutam vzadu v lesíku. Teplý a útulný. Rozhodně se mi líbí.“

„Nestalo se tady nedávno něco neobvyklého?“ zeptal se Dagorian.

Stařík se suše, drsně zasmál. „Tutady se neobvyklé věci dějou pořád. Tak to s kouzelníkama chodí. Barevné světla, ohnivé záblesky. Přicházívaly jich tlupy. Zpívávali pozdě do noci. A on se mě pak zeptá, proč přestali nýst slepice. Jednou v noci mě požádal, jestli bych se k nim nepřipojil. Prej že jim schází jeden do tohoto mystického čísla. Ne děkuju, řekl jsem.“

„Co ho tak děsilo?“ naléhal Dagorian.

„Dostanu za všechny týdle informace zaplácíno?“ zeptal se Chirik. „Jestli ne, tak už bych si měl jít po své práci, než tutady postávat celičkový den.“

Zaniho hněv přetekl. „Taky bys mohl strávit pár týdnů v žaláři hlídky,“ štěkl, „za kladení odporu královským policistům. Jak ti to zní?“

Dagorian se do toho rychle vložil, sáhl do měšce a vytáhl drobnou stříbrnou minci. Stařík si ji neuvěřitelně rychle nacpal do kapsy a pak vrhl mrzuty pohled na Zaniho. „Robotníci dostávají plat,“ poznamenal. „Proto pracují. No, ptali jste se na jeho strach. Totiž, já byl několik dní minulý měsíc pryč. Moje nejmladší si brala sedláka z Captis. Když jsem se vrátil, některý služebníci byli pryč. A pán koupil tři velké černý vlkodavy, zuby jak nože. Nesnášel jsem ty prašivce. Optal jsem se na to Sagia...“

„Sagia?“ skočil mu do řeči Zani.

„Mého podzahradníka. Dobrý mládenec. Taky odešel - po tamtom! A stejně, říkál, že pán nechtěl vyjít z domu. Prej že na něj někdo seslal smrtící kouzlo. A psi porad chodili kolemva domu. Pak minulý týden psi napadli jeho. Podle všeho se úplně vztekli. Podařilo se mu zamknout v knihov-

ně. Než vyšel ven, psi se navzájem roztrhali na kusy. Krev byla všade. Musel jsem to poklízet. No, já a Sagio jsme musili. Ale když už chováte divoké psy, tak musíte čekat potíže, ne? Hádám, že je tak pobláznila ta zima. Mramorové domy, pche! Nedokážete je vytopit, ne? V pokoji, kde byli, málem mrzlo.“

„A on odjel z města?“

„Tentýž den. Měli jste ho vidět.“ Chirik se zahihňal. „Byl celý ověšený různými talismanama a amuletama. A celou cestu ke kočáru zpíval. Mohli jste ho slyšet, ještě když jel bránou.“

Dagorian muži poděkoval a vrátil se ke svému koni. Zani se k němu připojil. „Co teď, Drenajče?“

„Vrazíme dovnitř,“ prohlásil Dagorian, došel k jednomu oknu v přízemí a vytáhl šavli.

„Hej, co to děláte?“ křičel stařec.

„Jsme královští policisté,“ sdělil mu Zani. „Můžeš klidně sledovat naše vyšetřování. Jestli nás ale budeš dál zdržovat, tak dodržíš svůj slib s tím žalářem.“

„Jsem se jen ptal,“ zabručel Chirik a popadl trakař. Odkašlal si a odplivl si na cestu, poté se s nákladem odšoural k lesíku.

Dagorian vsunul šavli do škvíry mezi okenicemi a opatrně nazvedl zástrčku. Ta vypadla s dutým žuchnutím. Dagorian otevřel okenice, vrátil čepel do pochvy a vlezl dovnitř. Uvnitř bylo šero, a tak otevřel zbylá dvě okna. Do budovy vlezl i Zani. „Co hledáme?“ zeptal se. Dagorian rozhodil rukama. „Nemám tušení.“

Stáli nyní v překrásně vyzdobeném obývacím pokoji se sedmi lenoškami, nádhernou mozaikovou podlahou a freskami na zdech. Prošli do chodby a prohledali další místnosti. Všude byl drahý nábytek. V knihovně byly od podlahy ke stropu police prohýbající se pod tíhou knih, svitků a pergamenů. Na severní stěně byly ještě krvavé šmouhy, stejně jako na světle zeleném koberci.

„Doufám, že Chirik je lepší zahradník než uklízeč,“ prohodil Zani.

Zadní dveře z knihovny vedly do studovny. I tady byly kolem dokola celé místnosti police, většinou na nich byly skleněné nádoby naplněné vazkými tekutinami. V jedné se vznášela lidská ruka, v další pak malý, deformovaný fétus. V ostatních byly orgány. U západní zdi stál velký příborník. Dagorian ho otevřel. Tady byly uskladněny další nádoby, tentokrát naplněné bylinami. Drenajský důstojník je prohlédl, nakonec jednu vybral a zanesl ji k úzkému stolu, na němž spočívala lidská lebka upravená jako nádoba pro dva

kalamáře. Dagorian postavil nádobku na stůl a odlomil voskovou pečeť na víku.

„Co je to?“ vyptával se Zani.

„Lístky *loraše*. Mají velkou léčivou moc, avšak *loraš* je v podstatě silné narkotikum, které mnoho mystiků používá k posílení svých vidění.“

„Slyšel jsem o tom. Je hodně drahý.“

Mladý drenajský důstojník se posadil, strčil ruku do nádoby a vytáhl dva lístky. Byly lesklé, tmavozelené a jejich omamná vůně rychle zaplnila místnost. „Co to děláš?“ chtěl vědět Zani.

Dagorian chvíli mlčel, pak se na Ventrijce podíval. „Pracuje zde nějaká síla, která stojí mimo říši normálních lidských smyslů. Mohli bychom bloudit městem mnoho dnů a stejně bychom odpověď nenašli. Třeba přišel čas použít duchovní oči.“

„Ty jsi v těchto věcech zběhlý?“

„Moc ne. Ale znám postup.“ Domluvil, stočil dva lístky do kuličky a vstrčil si je do úst.

Před očima mu zajiskřily jasné barvy a z krku do paží a prstů mu projela ostrá bolest. Dagorian se uklidnil a začal si v duchu odříkávat Dardalionovu mantru, nejjednodušší ze tří úrovní. Cítil se, jako by se vznášel uvnitř vlastního těla, kroutil se a otáčel. Jenže uvolnit se nedokázal, nevzlétl volný, jak doufal. Pomalu otevřel oči. Zaniho modrá tunika nyní zářila přízračnými světélky a tančily po ní barvy. Kolem něho se mihotala jasná aura. Dagorian si uvědomil, že nezárí jeho šaty, ale muž sám. Nad srdcem bylo fialové světlo zabarvené do červena, tmavší hnědočervená se objevovala nad břichem. Tohle tedy byla aura, o níž mluvili mystikové. Jak byla krásná. Podíval se Zanimu do kulaté tváře. Z ní vyzařovala poctivost, věrnost a odvaha, Dagorian ho uviděl v malé místnosti, kde si mu u nohou hrály tři děti. Opodál seděla mladá žena, kyprá, s havraními vlasy. Usmívala se.

Dagorian přenesl pohled na stěny. Na okna a dveře byla umístěna ochranná kouzla, která teď rozeznal, neboť slabě rudě zářila. Otočil se v křesle a vyhlédl východním oknem na zastíněnou zahradu. Zamrkal. Zíral na něj obličej, strašidelně bílá tvář s velkýma, vystouplýma očima a ústy beze rtů. Kůže byla šupinatá jako u ryby a zuby ostré jako jehly. Kolem ní se tlačily další hlavy a do pokoje pronikla dlouhá hubená ruka. Ochranné kouzlo vzplálo a ruka se stáhla.

„V okně jsou démoni,“ řekl a vlastní slova mu zněla jaksi chraplavě.

„Já žádné demony nevidím,“ namítl třesoucím se hlasem Zani.

„Jenže oni tam jsou.“

„Začíná se tu ochlazovat,“ podotkl Zani. „Cítíš to?“

Dagorian neodpověděl. Vstal od stolu, došel ke dveřím a vyhlédl do knihovny a ke schodům za ní. Pod stropem se vznášely bílé postavy, další se choulily k sobě mimo dosah slunečního světla pronikajícího dovnitř západními okny.

Důstojník pocítil strach. Byly jich desítky.

Vrhly se na něj, sáply se po něm. Bolelo to nesmírně a Dagorian se zapotácel. „Co se děje?“ křičel Zani.

Dagorian se v panice rozběhl k předním dveřím. Démoni se teď blížili a sáply se po něm. Drenajský důstojník zaječel nahlas a vrazil do dveří, potom začal hledat kliku. Bylo zamčeno. Dagorian padl na kolena, cítil nepopsatelnou bolest. Zani ho popadl za ruku a přitáhl k západnímu oknu. Zalilo ho jasné světlo a démoni couvli. Zani mu pomohl vylézt do zahrady. Dagorian se potácel po trávníku, pak ve stínu stromů upadl a převalil se na záda.

Z větví po něm skočily bílé průsvitné postavy a do obličejů se mu zaryly drápy a zuby. Divoce se po nich oháněl rukama, ale jeho prsty procházely skrz ně.

Nad ním proletěl zářící ohnivý meč. Démoni náhle couvali. Uslyšel šepot. „Modlitba světla! Odříkej ji, hlupáku, jinak tu zemřeš.“

Bolest a hrůza Dagorianovi zablokovaly paměť. Hlas promluvil znovu. „Říkej se mnou: Och, Pane světla, Prameni všeho života, buď se mnou teď v této hodině nebezpečství a temnoty... Říkej to nahlas!“

Dagorian začal odříkávat modlitbu. Démoni se stáhli, ale viseli poblíž a zlobně se na něj mračili tmavýma, zlovornýma očima.

Dagorian se zvedl na kolena a díval se na ně. Moc loraše začala pomalu vyprchávat a s ní i jeho duchovní zrak. Démoni byli stále průsvitnější, až nakonec vypadali jen jako obláčky kouře. Pak se ztratili docela.

Když už byl konečně v bezpečí, podíval se na své ruce a s překvapením viděl, že vůbec nekrvácí, třebaže se do něj drápy zaryly tolikrát. Vyčerpaně se sesul do trávy. „Co se tam stalo?“ zeptal se šepem Zani. „S čím ses to pral?“

Dagorian neodpověděl. Loraš nezvyšoval jenom zrakové schopnosti, ale také posiloval schopnost vnímání a poznávání. Jak se jeho účinky vytrácely, snažil se podržet obrazy, které získal, dokonce i během svého panického útěku.

Démoni neměli rozum - aspoň ne tak, jak to chápali lidé. Byli... napadl ho výraz „žrouti“. Ano, tak to bylo. Jako hladová smečka, která se snaží sežrat... co? Co bylo zdrojem jeho bolesti? Nebylo to fyzické, a přesto ho to mohlo zabít.

Loraš už téměř vůbec nepůsobil a on se snažil podržet informace, které získal. Ačkoliv byli tito tvorové nemyslíci, měli cíl, který přesahoval jejich vlastní touhy. Jejich násilí bylo *nasměrováno*.

Slunce zapadalo za hory. Brzy se setmí. Dagorian dostal znovu strach. „Musíme odsud zmizet.“

5

NA VNĚJŠÍ PLACHTU STANU BÍLÉHO VLKA DO-
padalo měsíční světlo, až vypadala jako stříbrná. Starý pán uvnitř otevřel pouzdro s mapami a začal se jimi probírat. Z ohřívadla plného žhavých uhlíků se šířilo teplo a dvě zapálené lampy vrhaly na stěny mihotavé stíny.

Muž našel mapu, kterou hledal, a narovnal se. Bolela ho záda, takže se protáhl a snažil se uvolnit svaly. Tehdy do něj udeřil chlad větší než v zimní vánici. Se zaúpěním se obrátil k ohřívadlu. Teď z uhlíků nestoupalo vůbec žádné teplo. Posadil se na kavalec, najednou se cítil velmi unavený. Pustil mapu na tenký slamník a natáhl ruce k ohni. Měl ruce starce, plné jatrných skvrn, s klouby zvětšenými revmatismem.

Cítil se stále hůř. Kdysi jsem byl mladý, říkal si. Vzpomínal si na svou první bitvu. Byl prostým vojákem v nově utvořeném vojsku starého krále a bojoval celý den, aniž by pocítil únavu. A tu noc se vyspal se dvěma markytánkami, hezky popořádku. Podíval se na své hubené, žilnaté nohy, kůže volně visela přes scvrklé svaly. Měl jsi zemřít už dávno, pomyslel si.

Zima sílila, on ji ale přestal cítit.

Deprese se proměnila v čiré zoufalství, lítost nad tím, co mívá, mrazivý strach ze všeho, co mělo přijít. Inkontinence a senilita. Co bude v Drenanu dělat? Najatí sluhové mu budou převlékat znečištěná prostěradla a utírat mu sliny na bradě. Třeba neuvidí znechucení v jejich tvářích. Avšak ve chvílích jasného myšlení možná ano.

Starý pán vytáhl dýku a položil si čepel na zápěstí. Zaťal pěst a uviděl vystupovat tepny. Rychle přes ně přešel dýkou. Dokonce i krev, která začala stříkat, byla slabá a řídká, prýštila na kožený jezdecký kilt, stékala mu po stehnech a do vysokých bot.

Seděl bez hnutí, vzpomínal na dny slávy, až se nakonec svalil z postele.

Oheň vzplál a ve stanu se znovu oteplilo.

Po nějaké době se odhrnula stanová chlopeň a dovnitř vstoupili dva muži.

První muž se rozběhl k tělu a poklekl k němu. „Dobré nebe,“ šeptl. „Proč? Když jsem ho posílal pro mapu, můj pa-

ne, byl v dobré náladě. A o králových narozeninách hodně vyhrál. Mluvil o svém domku u Dros Corteswainu a chtěl si koupit statek. Tohle nedává smysl.“

Bílý vlk stál mlčky, světlýma očima přelétl vnitřek stanu. Na skládacím stolku stála sklenice a džbán, v němž byla voda. Teď se v ní rozpouštěl led. Sražená pára také vytvořila ledovou vrstvičku na stěnách stanu.

Banelion zakryl hněv. Možnost útoku s pomocí kouzel ho vůbec nenapadla, spílal si teď za svou hloupost.

„Tomu nerozumím,“ říkal šedobradý důstojník, klečící u mrtvoly. „Proč by se zabíjel?“

„Proč se někdo zabije?“ opáčil Banelion. „Nech tělo odklidit.“

• • •

Dagorian a Zani ustájili svá zvířata. Jeli celou cestu mlčky a teď, když procházeli zešeřelými ulicemi, se malý Ventrijec přiblížil k vysokému důstojníkovi. „Myslím, že bys mi měl povědět, co se tam stalo,“ řekl.

Drenajec kývl a zavedl Zaniho do malé taverny za Tržním náměstím. Byla skoro prázdná a oni se posadili ke stolu u okna. Dagorian objednal víno, dolil trochu vody a napil se. „Byli tam démoni,“ pravil nakonec tichým hlasem. „Desítky. Možná stovky. Byl jich plný dům - nebyli jenom v tom pokoji s ochrannými kouzly. Sápali se po mně, měli drápy a zuby. Myslel jsem, že mi servali maso z kostí.“

„Ale žádné rány nemáš. Třebas to bylo jenom tou drogou.“

Dagorian zavrtěl hlavou. „Ty rány tu byly, Zani. Pořád ještě je cítím. Trhali mého ducha — mou duši, jestli chceš. Byli dokonce i venku ve stromech. Horší, cítil jsem je všude. Nepochybně jsou teď i tady, ve stínech pod stropem, u stěn.“

Zani se nervózně rozhlédl po místnosti. Nic však neviděl. „Jak vypadají?“ Dagorian mu je popsal, jejich obličej bílý jako kost a vyvalené oči, jejich ostré zuby a drápy. Zani se zachvěl. Znělo to jako blábolení šílence - a Zani by byl rozhodně mnohem raději, kdyby tomu tak bylo. Jenomže vyšetřovali přes dvacet bizarních vražd a všechno, co Dagorian popisoval, v sobě mělo punc pravdy. Přesto to daleko přesahovalo hranice Zaniho chápání. Drenajský důstojník se odmlčel. Zani znovu promluvil, rovněž potichu. „Co to všechno znamená, Drenajče?“

„To nevím. Zdaleka jsem se něco takového neučil. Bylo tam ale ještě něco. Zachránil mě zářící rytíř s plamenným mečem. To on mě nechal odříkávat posvátné verše.“

„Zářící rytíř,“ zopakoval Zani. „Myslíš anděla?“

Dagorian viděl, jak se Ventrijci po obličejí šíří nedůvěra. „Je mi líto, Zani. Kdybych byl na tvém místě, taky bych byl podezřívavý. Je ten chlap blázen? Nebo jenom loraš zesílil jeho přeludy?“ Zani se uvolnil a usmál se. „No, tenhle chlap není blázen. Je ale hodně vyděšený. A má teorii, jakous takous.“

„Aspoň tohle zní slibně,“ utrousil Zani.

„Všichni ti, které zabili - nebo kteří uprchli - byli věštcí. Oni démony vidí.“

„Což znamená?“

„Vezmi si vojsko pochodující na území nepřítele. Zvědo-
vé jsou očima. Proto je prvním úkolem zabít zvědy. Vojsko
je teď slepé.“

„Tihle démoni však nemůžou zabíjet. Na mě nezaútočili.
A jak ta droga přestala účinkovat, byl jsi taky v bezpečí.“

„Nedokážou zabíjet *přímo*. Jenomže dokážou ovlivňovat
emoce. Tolik jsem se v chrámu naučil. Pokud jejich zlobu
usměrňuje mocný mág, dokážou vyvolat příliš velikou zášť
a hněv. Tohle je klíč k těm vraždám. Chlapec, který zabil
svou matku, psi, kteří napadli pána. Ti všichni.“

„Něco málo o démonech vím — a rád bych věděl mň,“
prohlásil Zani. „Vím však, že tohle daleko přesahuje moje
nadání. Musíme se poradit s Kalizkanem.“

„Do dnešního rána bych s tebou souhlasil,“ pravil Dago-
rian. „Promyslím to.“

„Co tu chceš promýšlet? On je největší kouzelník říše.“

„Já vím. A to mi dělá starosti.“

„Mluvíš nesmysly.“

„Četl jsem příběhy o čarodějích, kteří povolali démony.
Po jednom po dvou. Tady jich jsou stovky. Byť jen uvažo-
vat o takovém kouzle by mohl jen největší z mágů. A tako-
vý čaroděj by nezůstal utajený. Byl by velice slavný, bohatý
a mocný. Je v Use ještě nějaký jiný takový?“

Zanimu potměla tvář. „Setkal jsem se s Kalizkanem
mockrát,“ řekl chladně. „Je to skvělý muž a hodně obdivo-
vaný. Zachraňuje děti z ulice. Je laskavý a milovaný. Vy-
kládat, že povolal démony, je nactiutrhání. A to já už ne-
budu poslouchat. Myslím, že ti ta droga zatemnila smysly,
Drenajče. Radím ti, aby ses vrátil do kasáren a odpočinul si.
Třeba budeš mít zítra zase čistou hlavu.“

Ventrijec odsunul židli a vyrazil ke dveřím. Drenajec se
ho nepokoušel zavolat zpátky. Kdyby byla situace obrácena,
taky by byl nedůvěřivý. Zani došel ke dveřím, otevřel je a
vyšel ven. Vzápětí ho Dagorian uslyšel křičet. Ventrijský
policista se vpotácel zpátky do taverny a ze strašlivé rány na

hrdle mu tryskala krev. Dovnitř se vřítily tři válečníci v tmavém odění. Měli kápě a masky. První vrazil Zanimu meč hluboko do břicha. Druzí dva se hnali na Dagoriana. Drenajský válečník jim do cesty převrátil stůl, čímž je zpomalil, a tasil šavli. Na krk mu zaútočil meč. Dagorian uhnul a sekl přes ruku, jeho čepel skončila hluboko v šíji protivníka a prosekla i kost. Muž byl mrtev dřív, než dopadl na zem. Když vytahoval šavli, Dagorian odskočil dozadu. Meč druhého vraha prosvístěl kolem. Dagorian zvedl šavli a zasekl ji vrahovi do paže. Zasekl ji hodně hluboko. Muž zajechel a pustil meč. Zabiják, který bodl Zaniho, hodil nůž, který Dagoriana minul a zazvonil o protější zeď.

Muž se zraněnou paží vycouval a utekl ze dveří. Jeho společník zaváhal - a potom se k němu připojil a společně unikli do noci. Dagorian se rozběhl k Zanimu, avšak malý Ventrijec, ležící ve zvětšující se kaluži krve, již byl mrtev.

Drenajský důstojník se navztekal, vyběhl z taverny, snažil se chytit vrahy.

V ulicích byla tma a po mužích nebylo ani vidu, ani slechu. Dagorian zasunul šavli zpátky do pochvy a vrátil se do šenku. Přistoupil k němu hostinský. „Poslal jsem pro hlídku,“ řekl. Drenajec kývl a zašel dozadu, kde leželo tělo jednoho z vrahů. Nohou je obrátil, klekl si a strhl mu masku a kápi. Muže předtím nikdy neviděl. Hostinský tiše zaklel a Dagorian se otočil.

„Ty toho muže znáš?“

Hostinský otupěle kývl. „Byl tady několikrát - obvykle v uniformě.“

„Kdo je to?“

„Jeho jméno neznám. Ale je to pobočník Antika Karia.“

• • •

Potřetí za odpoledne dal Nogusta znamení, aby zastavili a nechali odpočinout koně. Klisny, na nichž jeli Kebra a Bizon, odpočinek nepotřebovaly, jenomže Nogustův obrovský černý valach ztěžka dýchal a byl celý zpěněný. Nogusta ho pohladil po štíhlé šíji. „Nebud' tak sklíčený, krasavče,“ zašeptal. „Byl jsi nemocný a potřebuješ čas, abys nabral síly.“ Černoch ho provedl borovým hájem a nahoru na poslední hřeben. Na kopci se zastavil a zadíval se na zelené údolí pod sebou.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekl Bizon a došel k Nogustovi. „Prodal ho na kůži! Muselo dojít k nějakému omylu.“

„Žádný omyl. Má nemocné plíce a král se rozhodl, že už mu k ničemu není.“

„Ale tohle je Hvězdný oheň. Po léta to byl králův váleč-

ný oř. Král toho koně miluje.“

„Střež se královské lásky,“ prohodil Nogusta chladně. „Hvězdný oheň je jako my, Bizon. Je mu nejmíň osmnáct a není tak silný a rychlý jako kdysi. Skanda už pro něj neměl užití. Takže ho prodal na kůži, maso a klíh,“

„Když nebyl k ničemu, tak proč jsi ho kupoval?“

„Zasloužil si něco lepšího.“

„Možná ano, co ale budeš dělat, až padne mrtvej?“ namítl Bizon. „Totiž... koukni, v jakým je stavu? Kůň plicní hnilobu nepřežije.“

„Ta diagnóza je špatná. Nemá svalovou slabost. Je to jenom infekce a na horském vzduchu se vzpamatuje. Ale pokud umře, bude to pod volnou oblohou, svobodný a pyšný, mezi přáteli, kterým na něm záleží.“

„Je to jenom kůň,“ trval na svém Bizon. „Vážně si myslíš, že jemu na tom sejde?“

„Mně na tom sejde.“ Nogusta vzal otěže a vydal se na dlouhý sestup do údolí. Bizon a Kebra jeli napřed, a než černý válečník dovedl válečného oře na dno údolí, jeho společníci už vedle potoka rozbili tábor. Bizon nasbíral suché dříví na oheň a Kebra vybalil pánve a talíře na večerní jídlo.

Nogusta černého valacha odsedlal, nechal ho se vyvážet a pak ho vyhrbelcoval. Kůň byl velký, skoro osmnáct pěstí, se silným klenutým krkem a nádhernými zády. Čelo mu zdobila bílá lysinka ve tvaru hvězdy. „Odpočiň si, příteli,“ řekl Nogusta. „Tráva je zde dobrá.“ Unavený valach se odšoural na louku a začal se pást.

„Tohle je pěkné místo,“ prohodil Kebra. „Dobrá úrodná půda. Kdybych byl o dvacet let mladší, usadil bych se tu.“

Když se zešeřilo, začali se objevovat králíci. Kebra dva střelil, stáhl a vykuchal a přihodil do guláše čerstvé maso.

Nogusta se zabalil do pláště a posadil se zády ke stromu. Byl tu klid a vyhlídka byla velkolepá. Na obzoru se tyčily hory se sněhovými čepicemi a před nimi se rozkládaly kopce a údolí. Na západě se ve skomírajícím slunečním světle lesklo rudě jako krev jezero. Kebra měl pravdu. Tady by se člověk mohl usadit, a Nogusta si představoval široký nízký dům s okny, z nichž by byl výhled na hory. Koním i dobytku by se tu dařilo. Vzhlédl k horám. Co jsou lidské výtvořky, když se postaví vedle těchto přírodních obrů? Horám nezáleželo na rozmarech králů a knížat. Byly tu před příchodem člověka a budou tu i po něm, možná přežijí, i když slunce zhasne a na planetu se snese věčná noc.

Kebra mu přinesl talíř s jídlem a oba muži seděli v družném mlčení a jedli. Bizon se najedl rychle, pak sebral pánev a zamířil proti proudu potoka pátrat po zlatě.

„Nic nenajde,“ utrousil Kebra. „Tady žádné zlato není.“

„Zabaví ho to,“ odtušil Nogusta se smutkem v hlase.

„Ty pořád čekáš, že nás budou sledovat?“

Nogusta kývl. „Malikada není shovívavý člověk. Pošle muže a já je zabiju. A proč? Kvůli pýše jednoho muže.“

„Třeba se nám podaří jim vyhnout,“ navrhl Kebra.

Nogusta se zhluboka nadechl. „Možná. Neměl jsem žádné nové vidění, které by mi prozradilo opak. Jenomže smrt se blíží, Kebro. Cítím to.“ Kebra neodpověděl. Nogusta se v těchto věcech mýlil málokdy.

K oběma mužům se přiblížil Hvězdný oheň. Stále dýchal trhaně. Nogusta se ladně zvedl na nohy a pohladil vraníka po dlouhém krku. „Bizon by mohl mít pravdu,“ promluvil znovu Kebra. „Snažit se uprchnout před pronásledováním na nemocném koni není zrovna rozumný nápad.“

„Byl špatně ustájený,“ řekl Nogusta. „Můj táta tyhle věci znal. Vždycky navlhčil slámu a dohlížel na to, aby byla konírna čistá. A Hvězdný oheň jenom stál, neprojížděli ho.“

„Tohle jsem nemyslel,“ podotkl Kebra tiše.

„Já vím, příteli. Není to rozumné.“ Zazubil se. „Ale udělal bych to zas.“

• • •

Když vojsko vytáhlo z města, Ulmenetha se na ně dívala z visutých zahrad. Čtyři tisíce drenajských pěšáků v trojstupech, tři tisíce ventrijských jezdců ve dvojstupech. Za nimi jely vozy se zásobami, rozebranými obléhacími stroji a balistami. Do Usy dorazila zpráva, že cadijské vojsko je již na pochodu, a Skanda se nemohl dočkat bitvy.

Král se ani neobtěžoval navštívit před odjezdem Axianu, jen jí po Kalizkanovi poslal zprávu na rozloučenou. Ulmenetha se čaroději vyhýbala, a dokud neodešel, zůstávala ve svém pokoji. Nyní stála vysoko nad davy, které jásaly, když Skanda odjížděl z města. Obyvatelé na cestu před jeho koně házeli růžové lístky a on mával a usmíval se.

Zvláštní, pomyslela si Ulmenetha. Před pár lety to byl nepřátelský cizinec, jehož se všichni báli. Ted', přes neko-nečné bitvy a zničení říše, pro ně byl hrdina. Byl bůh.

Mimoděk ji napadlo, jestli by byl jiný, kdyby byl ošklivý. Mohl by muž s ošklivou tváří vyvolávat takovou oddanost? Nejspíš ne. Jenomže Skanda ošklivý nebyl. Byl spanilý, urostlý jako jedle, zlatovlasý, s podmanivým úsměvem a nesmírným šarmem. Občas jsme tak blbí, usoudila kněžka. Vloni Skanda daroval deset tisíc *raqû* městskému sirotčinci - setinu toho, co utratil na své války. A přesto ho za to lidé milovali. Po městě se o tom povídalo. V tom samém měsíci

byl jeden vážený svaty muž obviněn, že se pokusil svést mladou kněžku. Byl surově usvědčen a vyhnán z Usy. O tom se ve městě také povídalo. Takové extrémny, říkála si v duchu Ulmenetha. Celoživotní práce toho světce se změnila v prach následkem jednoho neuváženého činu. Lidé jím opovrhovali. A přesto si největší vrah v říši dokázal získat lásku tím, že daroval ždibec peněz, které vyraboval z městské pokladnice.

Ulmenetha si povzdechla. Bylo to nepochopitelné.

Když poslední z vojáků opustil město, pomaloučku prošla horní částí paláce až dolů do dlouhých kuchyní. Sloužící posedávali, neměli moc co na práci, a Ulmenetha si vzala druhou snídani, sýr a vajíčka, pak chleba s hustou červenou jahodovou marmeládou.

Zatímco jedla, poslouchala, o čem si sloužící povídají. Mluvili o nějakém mladém drenajském důstojníkovi, který se zbláznil a ubodal k smrti Ventrijského úředníka a důstojníka ze štábu Antika Karia. Vojáci kvůli němu pročesávali město. Další vyjeli k jihu, aby se podívali, zda se nepřipojil k mužům vracejícím se domů s Bílým vlkem. Ulmenetha se vrátila nahoru a vyhledala Axianu. Královna seděla na balkoně a klobouk se širokou krempou jí stínil obličej předjar-ním sluníčkem. „Jak se dnes cítíš?“ zeptala se Ulmenetha.

„Je mi dobře,“ odpověděla Axiana. „Kalizkan chce, abych se přestěhovala k němu domů. Chce být nablízku, až se chlapec narodí.“

Ulmenethu náhle zamrazilo u srdce. „Co jsi mu odpověděla?“ chtěla vědět.

„Řekla jsem, že si to promyslím. Slyšela jsi o Dagorianovi?“

„Dagorianovi?“

„To je ten hezký mladý důstojník, co na mě vždy kouká. Povídala jsem ti o něm.“

„Vzpomínám si. Co udělal?“

„Prý zešílel a zabil nějaké lidi. Nemohu tomu uvěřit. Má tak něžné oči.“

„Vzhled může klamat,“ řekla Ulmenetha.

„To asi ano. Byla jsem v Kalizkanově domě. Je velmi pohodlný. Má nádherné zahrady. A on je tak zábavný. Taký ho máš rada, vid’?“

„V jeho společnosti se mi vždycky líbilo,“ přiznala Ulmenetha. „Myslím ale, že bys měla zůstat tady.“

„Proč?“ zeptala se Axiana a vzhledla. Ulmenetha nevěděla, jak svou poznámku vysvětlit. Nechtělo se jí vykládat královně, co viděla na střešní zahradě.

„Jeho dům je plný pobíhajících a vřískajících dětí,“ řekla nakonec, „a většina jeho sloužících jsou muži. Myslím, že tady bys byla klidnější.“ Viděla, jak Axianin výraz ztuhl. „Je to ale jenom tvoje rozhodnutí, má paní. Udělej, co považuješ za nejlepší.“

Axiana se uvolnila a usmála se. „Máš asi pravdu. Uvážím tvou radu. Uděláš pro mě něco?“

„Ovšem.“

„Zjistí, co se stalo s Dagorianem.“

„Mohlo by to být příliš hrůzné,“ namítala Ulmenetha.

„I tak.“

„Udělám to hned,“ slíbila Ulmenetha.

Jelikož byl Antikas Karios a jeho štáb pryč z města, Ulmenetha došla pěšky dvě míle do kanceláří domobrany, která hledala odpadlého důstojníka. Hubený úředník s hluboko zapadlými očima jí pověděl o Zaniho vraždě. Zeptala se, na jakém vyšetřování ti dva muži pracovali, a bylo jí řečeno, že se tykalo řady vražd. Kněžka se ptala na další podrobnosti.

„Co tě tu zajímá, paní?“ zeptal se úředník podezíravě.

„Jsem porodní bába královny a ona sama mě požádala, abych zjistila fakta. Toho mladého důstojníka zná.“

„Aha.“ Mužův výraz se okamžitě změnil a on se slizce usmál. „Mám ti donést židli?“

„Ne, to je v pořádku. Chtěl jsi mi sdělit podrobnosti o jejich vyšetřování.“

Úředník se naklonil přes široký stůl mezi nimi. „Papíry týkající se jejich případu tady už nejsou, paní,“ řekl a ztišil hlas. „Byly přeneseny do kanceláře Antika Karia. Můžu ti ale říct, že to vyšetřování se tykalo vraždění mystiků. Sám jsem o tom se Zanim mluvil. Byl přesvědčený, že na těch vraždách je víc, než se na první pohled zdá.“

„Chápu. A kde byl Zani zabit?“

Dal jí adresu krčmy a Ulmenetha znovu vyrazila přes město. Než dorazila do krčmy, bylo poledne, takže šenk byl plný. Prodrala se mezi lidmi a zeptala se na hostinského, ale bylo jí řečeno, že odjel navštívit rodinu někam na *západ* od města. Další vyptávání nebylo v tom hluku a spěchu k ničemu. Našla si místo vzadu a objednala si k obědu pečené kuře a několik kousků čerstvě napečeného táce se šlehačkou. Potom seděla mlčky a čekala, až pomine polední shon. Setrvala v taverně skoro dvě hodiny, a když většina hostů odešla, zavolala si šenkýřku.

„Byla jsi tady, když došlo k těm vraždám?“ vyptávala se. Dívka zavrtěla hlavou.

„Chceš ještě něco k jídlu?“ zeptala se.

„Ano. Ještě kousek táce. Byla tu té noci ještě nějaká služebná?“

„Ano. Dilian.“

„Je tady dneska?“

„Ne. Odešla s Pávíkem.“

„Pávíkem?“

„To je hostinský,“ odpověděla dívka a odešla.

O chvíli později k Ulmenethinu stolu dorazila podsaditá žena, asi padesátiletá. „Proč obtěžuješ moje holky?“ zeptala se útočně a na mohutných prsou zkřížila velké ruce. „Proč tě zajímá, kde je můj manžel?“

„Vyšetřuji ty vraždy,“ sdělila jí Ulmenetha. Žena se opovržlivě zasmála.

„Aha, chápu. Teď, když z města odešli vojáci, městská policie předala moc tobě, co? Je to tak, ty tlustá krávo?“

Ulmenetha se sladce usmála. „Třeba bys na moje otázky raději odpovídala v městské šatlavě, ty zmalovaná couru. Ještě jedno sprosté slovo a pošlu hlídku, aby tě zatkla.“ Ulmenetha hrozbu pronesla potichu a s klidnou sebedůvěrou a moc jejích slov pronikla i ženíným vztekem.

„Kdo jsi?“ zeptala se a olízla si rty.

„Sedni si,“ nařídila jí Ulmenetha. Žena se svezla na protější sedadlo.

„Poslala mě sem jistá vysoce postavená osoba - někdo, kdo by ti mohl hodně uškodit. A teď mi pověz všechno, co víš o těch vraždách.“

„Já tu nebyla. Můj manžel to všechno viděl.“

„Co ti řekl?“

„To není spravedlivé,“ kvílela žena. „Řekli nám, co máme povídat. A to jsme udělali. Splnili jsme svou povinnost, Pávík a já. Nechceme se zaplíst do... do politiky.“

„Kdo vám řekl, co máte vykládat?“

„Někdo hodně vysoko postavený, kdo by mi mohl hodně uškodit,“ plivla po ní žena, jež mezitím získala trochu odvahy.

Ulmenetha kývla. „Chápu tvůj strach,“ řekla. „A máš docela pravdu, když se nechceš zaplést do intrik šlechty. Už jsi mi ale prozradila dost.“

„Nic jsem ti neřekla.“

Ulmenetha se ženě podívala do vyděšených očí. „Prozradila jsi mi, že tvůj manžel o těch vraždách lhal. Tudíž mu-

sím dojít k závěru, že je ten důstojník Dagorian nespáchal. To tedy znamená, že jsi obvinila nevinného muže ze zločinu. Ať už je to jakákoliv intrika, teď ti hrozí rozsudek smrti.“

„Ne! Pávík tomu prvnímu muži řekl pravdu. Pouze pravdu. Pak přišel ten druhý muž a donutil ho výpověď změnit. A pak Pávíkovi nakázal, aby na pár dní opustil město.“

„Má ten druhý muž jméno?“

„Kdo jsi?“

„Bydlím v paláci,“ odpověděla Ulmenetha tiše. „Teď mi pověz to jméno.“

„Antikas Karios,“ špitla žena.

„Co se tu té noci skutečně stalo?“

„Toho policistu Zaniho zabili, když odcházel z krčmy. Pak se tři muži pokusili zabít i toho Drenajce. On jednoho zabil, druhého zranil a utekl. Víc nevím. Ale, pro všechno na světě, nikomu neprozrad', co jsem ti řekla. Řekni, žes to tenkrát v noci zaslechla od někoho v taverně. Uděláš to?“

„Udělám. Říkáš, že tvůj manžel a šenkýřka odjeli z města. Víš, kam jeli?“

„Ne. Antikas Karios pro ně poslal kočár.“

„Aha. Děkuji ti za pomoc.“ Ulmenetha vstala. Žena se vyškrábala na nohy a popadla kněžku za loket.

„Nepovíš to. Slibuješ!“

„Slibuji.“

Ulmenetha odešla z krčmy. Ohlédla se a v okně zahlédla ženinu ustrašenou tvář.

Už nikdy svého manžela neuvidí, pomyslela si Ulmenetha.

• • •

Když Dagorian té noci opustil tavernu, běžel zpátky do svých pokojů v nových kasárnách, převlékl se, na místě zanechal zbroj, kyrys a náhlenice, posbíral našetřené peníze a odešel do nočního města.

Zaniho smrt byla už tak dost šokující, avšak odhalení, že vrahy poslal Antikas Karios, bylo trpkou ranou. Dagorian věděl, že jeho život je v ještě větším nebezpečí, než se obával. Antikas Karios neměl žádný důvod nechat ho zabít, a to znamenalo, že rozkaz musel vzejít od samotného Malikady. A jak poukázal Banelion, Dagorian neměl moc vzepřít se takovému nepříteli.

Horší, celá ta jedovatá záležitost byla nepochybně spojena se smrtí mystiků a přítomností démonů nad Usou. Bylo proto pravděpodobné, že ho budou honit na dvou frontách,

na jedné straně s meči, na druhé s kouzly.

Dagorian ještě nikdy nebyl vyděšenější. Neměl ani žádný plán, kromě toho, dostat se do nejstarší městské čtvrti. Zde se mohl schovat mezi množstvím chudáků a vyhnanců, žebráků a zlodějů, nevěstek a uličníků. Byla to nejhustěji obydlená čtvrť, s úzkými ulicemi a křivolakými průchody, tmavými zadními uličkami a zastíněnými dvorky.

Blížila se půlnoc a Dagorian si lehl v zádveři jednoho starého skladiště. Byl nesmírně unavený a blízce zoufalství.

Z měsíčních stínů se vynořila jakási postava. Dagorian se vyškral na nohy a ruku položil na rukojeť nože.

Ve světle měsíce viděl, že ten muž není vrah, nýbrž žebrák, oblečený v hadrech. Muž se k němu opatrně blížil. Byl bolestně vyzáblý a kostnatou tvář měl protkanou starými jizvami. „Nemáš měďák, pane, pro nešťastnou oběť války?“

Dagorian se uvolnil a už chtěl sáhnout do měšce, když po něm muž skočil a v ruce se mu objevil rezavý nůž. Dagorian uhnul, ruku s nožem odrazil a pravým hákem žebráka praštil do brady. Muž dopadl na dveře skladiště a hlavou se praštil o dřevěný rám. Dagorian mu vykroutil nůž z ruky a odhodil ho. Muž si dřepl na paty.

„Dej mi své šaty,“ přikázal mu důstojník a sundal si plášť a košili.

Muž v měsíčním světle zamrkal a podíval se na Drenajce s naprosto nechápavým výrazem. „Svoje šaty, člověče. Potřebuju je. Na oplátku ti dám tenhle hezký plášť.“

Žebrák si pomalu stáhl rozedraný kabát a špinavou košili, kterou pod ním nosil. „A boty,“ dodal Dagorian. „Spodky si můžeš nechat. Myslím, že než bych si je vzal, raději budu viset.“ Muž měl v měsíčním světle tělo bílé jako rybí břicho, hrud' a záda mu křížovaly staré jizvy - stopy po mnoha ranách bičem.

Důstojník si natáhl košili a kabát, pak si sedl a natáhl je mužovy holínky. Byly z laciné kůže, podrážky tenké jako papír.

„To tebe hledají,“ vyhrkl žebrák náhle. „Ty jsi ten drenajskej vrah.“

„První část je správně,“ řekl mu Dagorian.

„Jako žebrák neprojdeš. Jsi moc čistej. Moc umytej. Na pár dní musíš někam zalehnout, abys měl mastný vlasy a taky dostal špínu pod nehty.“

„Příjemné pomyšlení,“ odpověděl Drenajec. Nicméně věděl, že muž má pravdu. Podíval se na žebráka, který se nepokoušel obléknout i přes studenou noc. Čeká, že ho zabiju, uvědomil si Dagorian náhle. A to bych taky měl udělat. „Oblíkní se a mazej,“ řekl.

„Nejsi moc bystřej, co?“ prohodil žebrák a natáhl si jemnou košili z modré vlny a zazubil se. Pár zubů mu chybělo.

„Byl bys radši, kdybych ti podřízl krk?“

„Nejde o to, co bych rád. Jde o přežití. Stejně jsem vděčný.“ Žebrák vstal a přehodil si čemý plášť přes kostnatá ramena. „Radši bys měl začít hledat nějakou skrýš. Když se od nich pár dní udržíš dál, tak začnou věřit, žeš utekl z města. Pak můžeš vyrazit.“

„Neznám město,“ přiznal Dagorian.

„Tak to ti přeju hodně štěstí,“ řekl žebrák. S botami v levé ruce došel k místu, kde ležel jeho nůž, a sebral ho. Pak zmizel.

Dagorian odešel a zahrnul do tmavé uličky. Muž měl pravdu. Potřeboval úkryt. Kde se ale mohl člověk schovat před kouzelnými silami?

Dostal strach, ale vzápětí se ovládl. Bílý vlk ho hodně naučil, nejcennější lekce však zněla, Jsi-li v ohrožení, zachovej chladnou hlavu. „Mysli rychle, když musíš - ale vždycky mysl!“ Dagorian se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a opřel se o stěnu. Mysli! Kam kouzelné síly nedosáhnou? Do svatyně. Napadlo ho vydat se do některého z mnoha chrámů, ale to by znamenalo požádat o azyl. Budova možná byla posvátná, jenže by tím vložil svůj život do rukou mnichů. A — i kdyby ho nehradili — ohrozil by zas jejich životy. Ne, to nebyla správná volba. Tak kam jinam? Do domova přátelského čaroděje, který kolem něj dokáže rozmístit ochranná kouzla. Jenomže on žádné kouzelníky neznal, kromě Kalizkana.

Pak ho cosi napadlo. Ta stará paní, kterou zabil její syn. Umístila ochranná kouzla po celých dveřích do pokoje.

Dagorian šel dál a snažil se zjistit, kde vlastně je. Stará paní žila v severní části staré čtvrti. Vzhlédl k obloze, ale přes husté mraky nebylo hvězdy vidět. Šel asi hodinu. Dvakrát zahlédl strážníky z hlídky a rychle se schoval do stínů.

Nakonec dorazil k domu staré paní. Zašel dozadu, vyšplhal po zdi a pronikl do budovy. V zadní místnosti nebyla žádná okna a Dagorian rozsvítil lampu. Na stěnách byly stále krvavé šmouhy a na stole zůstaly rozhozené runové kameny. Prohlédl oboje dveře. Na obou byl vyryty trojúhelník s hadem.

S nadějí, že ochranná kouzla jsou pořád aktivní, sfoukl lampu a lehl si na úzkou postel v rohu.

Usnul okamžitě.

Seděl v jeskyni, kde hořel oheň. Bylo mu horko a byl zmatený. „Jenom klid, dítě,“ ozval se známý hlas. Snažil se ho umístit a vzpomněl si na zářící postavu, jež ho zachránila u

čarodějova domu.

„Co tady dělám?“ zeptal se. Posadil se a rozhlížel se kolem sebe. Jeskyně byla prázdná, a když hlas znovu promluvil, uvědomil si, že vychází z plápolajícího ohně.

„Ty nejsi tady. Není žádné tady. Tohle je duchovní místo. Tvoje tělo leží v chaidě té ženy. Byla to dobrá volba. Nenajdou tě.“

„Proč se neukážeš?“

„Všechno má svůj čas, dítě. Dal sis dohromady všechny stopy? Začínáš aspoň chápat, co se děje?“

„Ne. Víم jenom, že Malikada mě chce mít mrtvého.“

„Malikadovi na tobě vůbec nezáleží, Dagoriane. Jsi jen náhodným prvkem ve velkém plánu. Kalizkan - nebo tvor, který si říká Kalizkan — je ve skutečnosti pán démonů a je nesmírně mocný. Snaží se seslat Tříkrálové kouzlo. Podaří-li se mu to, svět bude změněn člověku k nepoznání. Stane se takovým, jakým kdysi byl. Démoni opět získají tělo a oba světy se stanou jedním.“

Dagorian zvedl ruku. „Počkej chvíli. Z tohohle se mi motá hlava. Oba světy? Co to znamená?“

„Před věky tvorové, které nazýváme démony, žili mezi námi. Tvaroměniči, pijáci krve, dlaci. Válčili jsme s nimi po tisíc let. Pak se spojili tři králové a s pomocí mocného kouzelníka změnili svět, vyhnali démony na jiné místo, do šedé říše ducha. Čarodějové mohou za použití krvavých kouzel démony stále povolát, otevřít na prchavý okamžik průchod mezi světy. Když však kouzlo vyprchá, démoni se navracejí zpět do šedi. Kalizkan chce zopakovat Tříkrálové kouzlo.“

„A může to udělat?“

„Už začal, dítě. Ventrijský císař byl prvním obětovaným. Ale kouzlo vyžaduje tři smrti, smrti králů, a aby byl každý král mocnější než ten předchozí. Až dopadne poslední smrtící rána, svět bude proklet jako v dobách dávno minulých. Pijáci krve se navrátí.“

„Tři králové? To se pokusí zabít Skandu. Musím za ním.“

„Nemůžeš. Jeho smrt přijde již za několik málo hodin a ani na nejrychlejším koni se k vojsku nedostaneš dřív než za den. Zítřa touto dobou bude drenajské vojsko zničeno a Skanda bude připoután k oltáři.“

„Dobré nebe! Musí existovat něco, co můžu udělat.“

„Můžeš zachránit třetího krále.“

„Není žádný král mocnější než Skanda. „

„Je tu jeho nenarozený syn. Dovolí-li mu osud žít, bude větším mužem než jeho otec. Leč Kalizkan má v plánu ho zničit.“

„Nedostanu se do paláce. Všude mě hledají.“

„Pokud ne, je vše ztraceno.“

Dagorian se probudil zalitý studeným potem. Když uviděl pevné stěny domu, ulevilo se mu. Byl to sen. Zasmál se nad vlastní hloupostí a znovu usnul.

• • •

Nogusta, zabalený proti nočnímu chladu do svého pláště, se zády opíral o strom a přihodil do ohně další klacek. Bizon tiše pochrupoval a v tiché noci to byl zvláště uklidňující zvuk. Nogusta z černého bandalíru, který měl šikmo přes prsa, vytáhl vrhací nůž s kosočtverečnou čepelí a nedbale jím otáčel v prstech. Stříbřitá ocel se v měsíčním světle leskla.

Ushuru by si tohle místo zamilovala - s jeho osamělou krásou, rozlehlými horami, divokými lesy a hvězdy. Byla by tu šťastná. *My* bychom tu byli šťastní, opravil se.

Čas jeho žal neutlumil. Možná po tom ani netoužil.

V duchu se vrátil zpátky, přelétl roky, znovu spatřil velký obývací pokoj. Všichni se smáli a žertovali, seděli kolem krbu. Jeho otec a dva bratři se právě vrátili z Drenanu, kde dojednali nový kontrakt s vojskem na sto koní, a oslava byla v plném proudu. Pořád viděl Ushuru sedět na pohovce, s dlouhými nohama přitaženými pod bradu. Vyráběla lapač snů pro Nogustova nejmladšího synovce, síťku z kroucených koňských žíní, opletenou kolem houžve stočené do kruhu, která bude viset chlapci nad postýlkou. Lapač prý přitahuje noční můry a chytá je do sítě, spáček má tak klid. Dvacetiletý Nogusta si k ní přisedl a položil jí ruku kolem ramen. Zlehka ji políbil na tvář.

„To je krásná práce,“ řekl jí.

Usmála se. „Zmate to spací demony.“

Nogusta se zazubil. Naučila se západnímu jazyku poměrně dobře, jenomže její překlady byly vždycky příliš doslovné. „Scházejí ti země Opálu?“ zeptal se jí starobylým jazykem.

„Ráda bych znovu viděla matku,“ odpověděla. „Ale jsem velmi spokojená.“

Pokračovala v síťování. „O čem se Kyndovi zdává?“ zeptal se jí.

„O ohni. Je obklopený ohněm.“

„Minulý týden si v kovárně spálil prsty,“ vysvětlil jí Nogusta. „Děti se takovými bolestivými chybami učí.“ Právě když ho to napadlo, utvořil se mu v mysli obraz. Malá holčička kutálející se z příkrého srázu. Jak padala, zachytila se jí nožička pod kořenem stromu a zlomila si kost. Nogusta vstal.

„Co se děje, má lásko?“ zeptala se Ushuru.

„V horách se zranilo dítě. Půjdu ji najít.“

Opět ji políbil, tentokrát na rty, a potom odešel z domu. Vzpomínka ho nyní pálila obzvlášť silně. Bylo mu tehdy dvacet a už ji nikdy znovu nepolíbil. Když ji příště uviděl, za necelých deset hodin, byla z ní mrtvola, její krásu zničily nože a oheň. Kyndovy noční můry se splnily, jeho ložnici pohltily plameny.

Když se vydával hledat tu holčičku z vesnice, nic z toho ovšem netušil. Když dívku našel, byla v bezvědomí. Osvobodil ji, dal jí nohu do dlahy a odnesl ji zpátky do vesnice. Když nenašel žádné pátrací oddíly, překvapilo ho to, a do vesnice se vrátil od severu těsně po rozbřesku.

Jak se přiblížil, ze sněmovní síně se vyhnul dav. Holčička se zatím probrala. Její otec — pekař Grinan - jim vyběhl vstříc. „Upadla jsem, tati,“ vysvětlovala. „Bolí to.“ Nogusta si všiml, že pekař má na košili šmouhy od sazí. Považoval to za zvláštní. Grinan si vzal holčičku z Nogustových rukou. Pak uviděl dlahu.

„Našel jsem ji u Sealacké doliny,“ vysvětlil mu Nogusta. „Má zlomenou nohu, ale zlomenina je čistá. Hezky se to zahojí.“

Nikdo nepromluvil. Nogusta věděl, že vesničané jeho rodinu nemají příliš v lásce, přesto byla jejich reakce přinejmenším podivná. Pak si všiml, že hodně mužů v davu má taky na šatech saze.

Z davu vyšel Menimas, urozený pán. Byl vysoký, hubený, s hluboko zapadlými tmavými očima a knírem a bradkou zastřiženými do dokonalého kruhu. „Oběste ho!“ řekl. „Je to uctíváč démonů!“

Zprvu mu význam těch slov nedošel. „Co to povídá?“ zeptal se Nogusta Grinana. Muž se jeho pohledu vyhnul. Podíval se na svou dceru.

„Odvedl tě tady ten pán, Flarino?“ zeptal se jí.

„Ne, tati. Spadla jsem v lese. Udělala jsem si něco s nohou.“

Menimas se přiblížil. „Uřkl to dítě. Já říkám, oběste ho!“ Chvilí se nikdo nehýbal, pak se na Nogustu rozběhlo několik mužů. Dva z nich srazil pěstmi, ale oni ho pouhou svou vahou dostali na zem. Svázali mu ruce a odvěkli ho k dubu na náměstí. Z vysoké větve spustili provaz a kolem krku mu dali smyčku.

Vytáhli ho, provaz se mu zařízl do hrdla. Slyšel, jak Menimas ječí: „Chcípni, ty černejš parchante!“ Pak omdlel.

Někde v temnotě si cosi uvědomil. Do plic mu násilím proudil teplý vzduch. Cítil, jak proudí, hrud' se mu poslušně

zvedala. Potom ucítil teplá ústa na svých, do vyprahlých plic se mu tlačil další vzduch. Postupně se mu vracely ostatní smysly. Pálící bolest na kůži na hrdle, chladná hlína pod zády. Silné ruce mu stlačovaly hrudník a uslyšel velitelský hlas. „Dýchej, ztraceně!“

Teplý vzduch přestal proudit a Nogustovi docházel kyslík. Roztřeseně zalapal po dechu.

Otevřel oči a zjistil, že leží na zádech na zemi a hledí na listí dubu. Ze silné větve ještě visel provaz, ale byl přeseknutý. V zorném poli se mu objevil obličej cizince. Nogusta se pokusil promluvit, ale jenom chrčel. „Nic neříkej,“ zarazil ho šedooký muž. „Máš pohmožděný krk, ale budeš žít. Ukaž, pomůžu ti vstát.“ Nogusta se vyškrábal na nohy. Na náměstí byli vojáci a pod stráží stálo dvanáct vesničanů.

Nogusta si sáhl na krk. Ještě měl kolem něj smyčku. Sundal si ji. Kůži měl odřenou, tekla mu krev. „Já... zachránil... dítě,“ vypravil ze sebe. „A--- oni mě... napadli. Já... nevím proč.“

„Já vím proč,“ odtušil šedooký. Obrátil se k Nogustovi a položil mu štíhlou ruku na rameno. „Včera v noci ti tihle lidé vypálili dům a pobili tvou rodinu.“

„Mou rodinu? Ne! To není možné!“

„Jsou mrtvi. Tvá ztráta mě mrzí. Ani neumím vypovědět jak. Vrahové věřili... byli přesvědčeni, aby uvěřili... že tvá rodina dítě unesla kvůli... nějakému krvavému obřadu. Jsou to prostí a hloupí lidé.“

Bolest v hrdle byla zapomenuta. „Že je nezabili všechny? Že ne všechny?“

„Ano. Všechny. A třebaže ti je to nepřivede zpátky, nyní uvidíš spravedlnost. Přiveďte prvního!“ nařídil. Byl to pekař Grinan.

„Ne, prosím!“ vriskal. „Mám rodinu. Děti. Potřebují mě!“

Šedooký voják přistoupil k žadonícímu muži. „Všechno, co člověk vykoná, má nějaké následky, rolníku. Tento muž měl také rodinu. Ty jsi spáchal vraždu. Teď za ni zaplatíš.“ Za kruhem vojáků zaječela jakási žena, dožadující se milosrdenství, Grinanovi však přetáhli smyčku přes hlavu a vytáhli ho do vzduchu. Ještě chvíli kopal nohama.

Jeden po druhém bylo dvanáct vesničanů s ohněm ožehlými šaty předvedeno a oběšeno.

„Kde je Menimas?“ chtěl vědět Nogusta, když zemřel poslední muž.

„Utekl,“ odvětil voják. „Má přátele na vysokých místech. Pochybují, že bude usvědčen.“

Vojáci a Nogusta nechali vesničany, ať si své mrtvé pohřbí, a zašli na vypálený statek. Nogusta byl v hlubokém šoku a hlava se mu točila. Sedm mrtvol bylo zabaleno do pokrývek a položeno do řady před troskami. Nogusta k nim postupně přistoupil, odhrnul rubáše a zadíval se na mrtvé. Malý Kynda nebyl ohněm poznamenán a v ručičce svíral la-pač snů, který mu udělala Ushuru. „Zabil ho kouř,“ poznamenal důstojník.

Nogusta postupně vykopal hroby a odmítal veškeré nabídky k pomoci.

Když byli všichni pochováni, šedooký důstojník se vrátil. „Pochytali jsme pár vašich koní. Zbytek utekl do hor. Sedlovna zůstala téměř nedotčená, nechal jsem ti osedlat jednoho koně. Potřebuji, abys se mnou zajel na posádkové velitelství podat hlášení o té... nehodě.“

Nogusta se nehádal. Jeli skoro celý den a na noc se utábořili u Shalských vodopádů. Nogusta během jízdy s nikým nepromluvil. Teď ležel ve svých pokrývkách a city měl otupělé. Jako by vůbec nedokázal cítit. Pořád viděl Ushurinu tvář a její úsměv.

Dva vojáci spolu potichu rozmlouvali opodál. „Viděl jsi to?“ ptal se jeden. „Bylo to strašné. Ještě jsem nikdy nic takového neviděl. A už to nikdy vidět nechci. Je mi z toho špatně.“

I skrze svou otupělost byl Nogusta vděčný za soucitnou reakci toho vojáka.

„Ano, bylo to nechutné,“ řekl jeho společník. „Bílý vlk tomu černochovi vdechoval vzduch do pusy! Kdo by tomu věřil?“

I nyní - téměř po třiceti letech - Nogusta cítil, jak se v něm při té vzpomínce zvedá chladný hněv. A stejně, hněv je lepší emoce než zármutek, řekl si. Hněv je živý a dá se s ním vypořádat. Zármutek je mrtvé stvoření a sedí na člověku jako mrtvá váha, již se nelze zbavit.

Vstal a odešel mezi stromy, aby nasbíral další suché dříví na oheň. Měl bys spát, říkal si. Přijdou vrahové. Budeš potřebovat všechny své síly a obratnost.

Vrátil se k ohni, přiložil na něj, lehl si do pokrývek a hlavu si opřel o sedlo.

Jenomže spánek nepřicházel, a tak se zase zvedl. Bizon zaúpěl a probudil se. Odhrnul pokrývky, zvedl se a odklopýtal ke stromu o kousek dál, kde se hlasitě vymočil. Znovu si zavázal kamaše, obrátil se a uviděl u ohně sedět Nogustu.

„Žádný zlato jsem dneska nenašel,“ prohlásil a dřepł si vedle černochoa.

„Možná zítra.“

„Chceš, abych držel hlídku?“

Nogusta se zazubil. „Tys nikdy nedokázal držet hlídku, Bizone. Než se uložím, ty usneš.“

„Já usínám snadno,“ připustil Bizon. „Zdalo se mi o bitvě u Purdolu. Ty, já a Kebra na hradbách. Ještě máš ten metál?“

„Ano.“

„Já svůj prodal. Dostal jsem za něj dvacet *raqi*. Škoda, že jsem to udělal. Byla to dobrá medaile.“

„Můžeš si vzít mou.“

„Můžu?“ Bizon se rozzářil. „Tentokrát ji neprodám.“

„Nejspíš prodáš, ale na tom vůbec nezáleží.“ Nogusta si povzdychl. „To bylo první velké vítězství. Ten den jsme si uvědomili, že Ventrijce můžeme porazit. Vzpomínám si, že celý den pršelo, blýskalo se, nad mořem hřmělo.“

„Já si na to moc nepamatuju,“ přiznal Bizon. „Až na to, že jsme udrželi tu hradbu a Bílý vlk dal armádě šedesát sudů rumu.“

„Myslím, žeš ho většinu vypil ty.“

„To byla dobrá noc. Všechny táborový děvky dávaly zadarmo. Spal jsi?“

„Ještě ne,“ řekl Nogusta.

Bizon se zatahal za bílé mroží kníry. Viděl, že jeho přítel je nešťastný, ale neměl odvahu se o tom začít bavit. Nogusta a Kebra byli oba *přemýšliví* muži a hodně z toho, co říkali, šlo úplně mimo něj. „Měl by ses prospat,“ prohlásil Bizon nakonec. „Budeš se pak cítit líp.“ A při pomýšlení na spánek zív. Pak se vrátil zpátky ke svým pokrývkám. Nogusta se znovu položil a zavřel oči.

V té chvíli se mu dostalo náhlého zjevení. Uviděl deset jezdců, pomalu projížděli zelenými kopci, za zády měli hory s bílými čepicemi. Nogusta se na jezdce podíval trochu blíž. Slunce stálo vysoko a jezdci měli kapuce, jež je chránily před prudkou září. Vjeli do lesa. Jeden z nich si shrnul kapuci a sundal černou železnou přílbu. Vlasy měl dlouhé a přízračně bílé, tvář šedou a oči rudé jako krev. Z lesa náhle vyletěl šíp. Jezdec zvedl ruku a šíp proletěl skrz a zaryl se mu do tváře. Jezdec šíp vytáhl. Obě rány se okamžitě zacelily.

Vidění se změnilo. Náhle byla noc a na obloze visely dva měsíce, jeden srpek, druhý v úplňku. A Nogusta viděl sám sebe stát na kraji lesa na úbočí pod cizími hvězdami. Přicházela k němu žena. Byla to Ushuru. A usmívala se.

I toto vidění se vytratilo a Nogusta se vznášel vysoko nad plání. Viděl, jak se drenajská pěchota vrhá do útoku na

cadijský střed. Ten útok vedl Skanda. Když Cadijští ustoupili, ozvala se polnice a Skanda dal znamení Malikadovi, aby zaútočil na pravém křídle. Ale Malikada se nepohnul, kavalerie zůstala a držela kopec.

Nogusta viděl zoufalství ve Skandových očích, nejdřív nemohl uvěřit, ale postupně si uvědomil, že byl zrazen a poražen.

A pak začala jatka.

Nogusta se probudil zalitý studeným potem. Třásl se mu ruce. Bizon a Kebra spali a nad hory se vkrádal úsvit. Černý válečník odhrnul pokrývky a nehlučně vstal. Kebra se zavrtěl a otevřel oči.

„Co se děje, příteli?“

„Skanda je mrtvý. A my jsme v nebezpečí.“

Kebra se taky zvedl. „Mrtvý? To není možné.“

„Zradil ho Malikada a Ventrijci. Stáli stranou, zatímco zabíjeli naše kamarády.“ Pomalu se rozpomněl na všechny obrazy a pověděl Kebrovi o svých viděních.

Lučištník mlčky poslouchal. „Zradu a bitvu chápu,“ řekl, když Nogusta domluvil. „Ale přízrační jezdci s krvavými očima? Co má znamenat tohle? To přece nemůže být skutečné, ne? Ani to, jak chodíš s Ushuru pod dvěma měsíci.“

„Já nevím, příteli. Ale myslím, že ti jezdci přijdou. A já se jim postavím.“

„Nebudeš sám,“ řekl Kebra.

6

ULMENETHA ŽILA PO CELÝ ŽIVOT S MNOHÝMI obavami. Choroba a smrt matky ji naplnily hrůzou z rakoviny, která v ní vyvolávala ošklivé noční můry, takže se po probuzení třásla v posteli zmáčená studeným potem. Malí hbití hlodavci v ní vyvolávali děs, že se nemohla hnout. Ale hlavně smrt jejího milovaného Viana v ní vyvolala strach ze samotné lásky, takže se utekla do útočiště konventu.

Nyní seděla ve svém pokoji, hleděla na hvězdy a zvažovala podstatu strachu.

Pro Ulmenethu začala hrůza zrovna v okamžiku, kdy se přestala ovládat. Když její matka umírala, byla bezmocná. Mohla jenom s tichým zoufalstvím přihlížet, jak se jí ztrácí maso z kostí a duch prchá. Následkem toho si Ulmenetha dělala starosti o Viana, dohlížela, aby pořádně jedl a aby byl teple oblečený, když začaly dout zimní větry. On se jejímu rozmazlování smál. Ulmenetha právě připravovala večeři, když dostala zprávu, že je mrtvý. Když hledal zatoulanou ovci, uklouzl na ledu a spadl ze srázu. Nemohla udělat nic, čím by tomu zabránila, přesto ji na duši užíral pocit viny. To

ona naléhala, aby ovci našel. Vina, lítost a zármutek ji přemohly.

Utekla od svého strachu a dokonce si dala práci a hodně ztloustla, aby ji už muži nepovažovali za přitažlivou. To vše proto, aby už nikdy nemusela trpět skutečnými hrůzami života.

A přesto teď seděla v palácové ložnici a démoni se blížili.

Co můžu udělat? ptala se sama sebe. První odpovědí, jako vždycky, bylo utéci, opustit palác a vydat se na dlouhou cestu zpátky do Drenanu a do kláštera. Představa útěku, že nechá strach za sebou, byla ohromně svůdná. Měla peníze, mohla by si zaplatit cestu v karavaně na pobřeží a pak nasednout na loď do Dros Purdolu. Mořský vzduch ve tváři. Pomyšlení na útěk jí přineslo klid na duši.

Pak si představila Axianinu tvář, velké dětské oči a milý úsměv. A s tím přišla vzpomínka na Kalizkanovo zahrňávající, červy prolezlé tělo.

Nemůžu ji přece opustit! Panika *začala* nanovo. Co zmůžeš proti moci démonů, našeptával jí hlas útěku. Jsi tlustá kněžka bez magických znalostí. Kalizkan je čaroděj. Mohl by ti vyrvat duši rovnou z tlustého těla. Mohl by tě odsoudit do prázdnoty. Mohl by poslat vrahy, aby do tvého obézního těla zabodali nože!

Ulmenetha vstala z křesla a došla ke stolu u okna. Ze šuplíku vyndala oválné zrcátko ve stříbrném rámečku a podržela si ho před obličejem. Celá léta se zrcadlům vyhýbala, nenáviděla nafouklý obraz, který jí ukazovala. Nyní se však podívala dál než na tělo, hluboko do šedých očí, připomněla si dívku, běžající horskými stezkami - dívku, běžající pro radost, a ne ze strachu.

Konečně se uklidnila a odhodlala, zrcátko přišlo zpátky do šuplíku. Nejdřív musím Axianě povědět o tom, co jsem zjistila ohledně Dagoriana. Důstojník byl nevinný a Ulmenetha si byla jistá, že skutečným padouchem tu je Kalizkan. Potom jí něco došlo. Kalizkan nebyl nepřítel. Kalizkan byl mrtvý! Něco se zmocnilo jeho těla, něco dost mocného, aby to svým milým a uklidňujícím čarováním okouzlo každého, kdo s tím přišel do styku.

Kdyby Axianě sdělila prostou pravdu, královna by si pomyslela, že se zbláznila. Jak ji tedy má přesvědčit o nebezpečí, které na ni číhá?

Sebrala své myšlenky a už chtěla jít za Axianou, když na dveře zaklepala služka. Ulmenetha ji vyzvala, ať jde dál. Dívka vstoupila a udělala pukrle.

„Co se děje, dítě?“

„Královna si přeje, abys připravila své věci. Ráno budou

odneseny do Kalizkanova domu.“

Ulmenetha bojovala o klid. „Je královna ve svých komnatách?“

„Ne, má paní. Odešla dnes odpoledne. Přišel pro ni pán Kalizkan.“

• • •

V poledne druhého dne byl Dagorianův hlad větší než jeho opatrnost. Nechal svou šavli v domě, ale lovecký tesák skryl pod žebráckými hadry a odvážil se podniknout krátkou výpravu na trh.

Slunce jasně svítilo na čisté obloze a tržiště bylo plné lidí. Dagorian se protlačil davem a zastavil se u stánku s masem, kde se na grilu na dřevěné uhlí otáčelo na rožni hovězí. Kuchař se na něj rozmrzele podíval, ale Dagorian vytáhl dva měďáky, a muž mu uřízl několik silných plátků a položil je na dřevěný talíř. Pečínka voněla přímo božsky. Maso bylo hodně horké a Dagorian si popálil prsty. Chvilí na ně foukal a potom si ukousl sousto. Maso bylo vynikající. Po strništi na bradě mu stékala šťáva. Kuchařův výraz změkl. „Dobré?“ optal se.

„Výtečné,“ souhlasil Dagorian.

Na druhém konci tržiště nastal zmatek. Dagorian se okamžitě polekal a byl připravený utíkat. Všimli si ho snad? Jdou si pro něho? Dav se hemžil a zprava se šířila jako požár suchým křovím. Mezi lidmi se ke stánku protlačil jakýsi stařík.

„Armáda byla rozdrčena,“ sděloval. „Král je mrtvý.“

„Mrtvý? Cadijští jdou sem?“

Stařík zavrtěl hlavou. „Princ Malikada je zřejmě zatlačil zpátky za řeku. Ale všichni Drenajci zemřeli.“

Dav kolem Dagoriana se stále pohyboval, všichni mluvili. Skanda mrtvý? Nemyslitelné.

Dagoriana přešel hlad, bylo mu špatně úzkostí. Otočil se a vklopýtal do tlačenice.

Lidé všude rozmlouvali, vymýšleli si teorie, divili se. Jak Malikada odrazil Cadijské? Jak mohli být všichni Drenajci zničeni a Malikadův oddíl zůstat nedotčený? Dagorian byl voják - byť neochotný — a odpověď znal.

Zrada.

Král byl zrazen.

S nevolností se vrátil zpátky do jasnovidčina domu a sesul se na židli.

Vrátil se mu ten sen. Dva králové byli zabiti. Třetí — nenarozené dítě - bylo ve strašném nebezpečí.

Co můžu dělat? povídal si pro sebe. Jsem sám, chycený uprostřed nepřátelského města. Jak se můžu dostat ke královně? A i kdybych to dokázal, jak ji přesvědčím, v jakém je nebezpečí? Vzpomněl si, jak se snažil povědět Zanimu o svých obavách ohledně Kalizkana. Mužik se na něj okamžitě vrhl. Čaroděj byl nejspíš nejoblíbenějším mužem ve městě, všichni ho milovali za dobrodiní, jež prokazoval.

Dagorian se zhluboka nadechl. Napadlo ho rčení, které používal jeho otec. „Když má chlap karbunkl na zadku, nevyléčíš ho tím, že mu prořízneš chodidlo.“

Připjal si k pasu šavli, otevřel zadní dveře, proklouzl zahrádkou a ven do přeplněných ulic.

• • •

Kalizkanův dům byl starý, původně byl postaven pro Bodasena, generála, jenž vedl nesmrtelné za časů imperátora Gorbena. Fasáda byla z bílého mramoru se sochami ve výklencích a vepředu stály čtyři vysoké sloupy. Budova měla tři podlaží, víc než stovku místností a kolem se rozkládal překrásně upravený park s rozkvetlými stromy a vrbami na březích jezírka.

Vysoká zeď kolem celého pozemku a křídla brány z tepaných mříží zajišťovaly pánovi domu soukromí.

Ulmenethin kočár zastavil před bránou a voják slezl dolů, aby ji otevřel. Kočár projel dovnitř a zůstal stát před mramorovým schodištěm, vedoucím k vysokému oblouku dveří. Druhý voják otevřel dvířka kočáru a Ulmenetha vystoupila.

„Zůstaňte se mnou, dokud si nepromluví s královnou,“ nakázala Ulmenetha oběma vojákům. Poklonili se jí. Byli to siláci, vysocí a širokoplecí a kněžka se cítila lépe, když věděla, že jí budou nablízku.

Vyšla po mramorových schodech a už chtěla zaklepat, když se dveře otevřely. Ve stínu za nimi stál muž s kápí. Neviděla mu pořádně do tváře.

„Co si přeješ?“ zeptal se hlubokým hlasem se zvláštním přízvukem.

Ulmenetha nebyla na tak chladné přivítání vůbec připravená a zatvrdila se. „Jsem královnina společnice a jsem tu na její pozvání.“ Muž v kápí chvíli mlčel, pak ustoupil stranou. Ulmenetha si zavolala oba vojáky a vstoupila. Všude byly zatažené záclony a uvnitř bylo šero.

„Kde je královna?“ chtěla vědět.

„Nahoře... Odpočívá,“ odpověděl muž po delším přemýšlení.

„Které pokoje?“

„Jdi nahoru po schodech a pak doprava. Najdeš je.“

Ulmenetha se obrátila k vojákům a řekla: „Počkejte tady. Hned budu dole.“

Ve vzduchu byla cítit silná voňavka, zvláště nepříjemná, jako kdyby maskovala nějaký zatuchlý, spodní odér. Ulmenetha se vydala nahoru po širokém schodišti, potaženém červeným běhounem. Pod nohama se jí zvedal prach a ona se zachvěla. Teď se hodně bála. Tohle zešeřelé, stíny pronásledované místo bylo studené a nepřátelské. Ohlédla se a uviděla oba vojáky, stáli u otevřených dveří a jasné sluneční světlo, které jimi pronikalo, se jim odráželo od zbroje. Posílená tím pohledem šla dál. Když dorazila na vrcholek schodiště, ztěžka dýchala. Byl tady ochoz, stěny byly pokryté starými obrazy, většinou krajinkami. Všimla si, že jedno plátno je roztržené. Kněžka se opět zachvěla. Tohle nebylo místo pro Axianu!

Došla k prvním dveřím, jež našla. Byly zamčené. V zámku ještě vězel klíč a ona jím otočila. Dveře se otevřely, rezavé závěsy zaskřípaly.

Axiana, v modrobílém saténovém rouchu, seděla na pohovce před zamřížovaným oknem. Když Ulmenetha vstoupila, lekla se.

„Ach!“ zvolala, rozběhla se ke kněžce a vrhla se jí kolem krku. „Vezmi mě odsud! Hned. Tohle místo je hrozné!“

„Kde jsou sloužící?“ vyptávala se Ulmenetha.

„Poslal je pryč. Ten muž v kápi. Zamkl mě tady! Zamkl mě, Ulmenetho! Věříš tomu?“ Kněžka královnu pohladila po vlasech.

„Dole jsou vojáci, dovedou tě domů. Pošlu je sem, aby vzali tvoje věci.“

„Ne. Zapomeň na věci. Nech je tu. Už pojďme!“

Ulmenetha vzala královnu za ruku a společně vyšly na ochoz.

Kněžka se podívala dolů. Jeden voják se opíral o protější stěnu, druhý seděl v křesle. Muž v kápi stál u dveří, které teď byly zavřené.

„Královna si přeje zabalit své šaty a truhlice odnést do kočáru,“ řekla Ulmenetha, podpírající Axianu na prvních schodech. Její slova visela ve vzduchu plném prachu. Vojáci nereagovali.

„Královna musí zůstat tady,“ řekl muž v kápi. „Taková je vůle mého pána.“

„Hej vy! Pojďte sem!“ zavolala Ulmenetha. Pořád žádný pohyb. S hrůzou si uvědomila, že to není tím, že by ji ignorovali. Oni ji prostě neslyšeli. Oba zůstávali nehybní a tiší.

Axiana jí sevřela ruku.

„Dostaň mě odsud!“ šeptla.

Ulmenetha dál sestupovala po schodech. Asi v polovině schodiště si všimla, že stojícímu vojákovi se na hrdle leskne kov. Byl to jílec nože, který ho přibodl k dřevěnému těsnění za ním. Přenesla pohled na sedícího muže a viděla, že ten je také mrtev. Královna si toho všimla taky.

„Dobré nebe,“ zašeptala Axiana. „On je zabil oba.“

Muž v kápi došel k patě schodiště. „Odved’ královnu zpět do jejího pokoje,“ nařídil. Ulmenetha schovávala pravou ruku v záhybech objemných bílých šatů, nyní ji vyndala. I v šerém polosvětle se čepel vrhacího nože jasně leskla.

„Uhni mi z cesty,“ nařídila muži v kápi. Ten se zasmál a dál šel do schodů.

„Myslíš, že mě vyděsíš, ženo? Cítím tvůj strach. Budu se jím krmit.“

„Nakrm se však tímhle!“ křikla Ulmenetha. Zvedla ruku a spodem hodila nůž, který se muži v kápi zarazil do krku. Zapotácel se, pak se narovnal a vytáhl nůž z rány. Po předku tuniky se mu řinula černá krev a proudila mu na prsa. Chtěl něco říci, ale jeho slova byla utopena v bublající tmavé pění. Ulmenetha čekala, až spadne.

Jenže on nespadl. Šel dál. Axiana zaječela. Ulmenetha ji postrčila zpátky do schodů a pak se otočila, aby mohla čelit hrozbě zespodu. Proud krve z jeho zničeného hrdla teď muži smáčel tmavé kamaše, ten však šel přesto dál.

V tom okamžiku kněžka pochopila, proti čemu vlastně stojí. Démon oblečený v lidském těle. A přesto se nebála, nepanikařila. Protože tohle nebyla nemoc, která proklouzla přes její ochranu a zabila jí matku, ani ledový sráz, jenž ji obral o manžela. Tohle bylo stvoření z masa a krve a chtělo ublížit dívce, kterou milovala jako vlastní dceru.

Byla klidnější, než se pamatovala, zůstala soustředěná, smysly měla zbystřené.

Démon se blížil. Ulmenetha počkala, dokud nezvedl nůž, pak skočila a kopl ho do prsou. Srazilo ho to dozadu, jeho tělo proletělo vzduchem. Hlavou narazil na schod, praskl mu vaz. Tělo dopadlo na podlahu.

Ulmenethu nepřekvapilo, když se znovu vyškrábal na nohy. Hlava mu groteskně pleskala o rameno. Kapuce spadla a odhalila bledý, strašidelný obličej, ústa beze rtů a vyvalené, krvavě rudé oči.

„Utíkej, Axiano!“ křikla kněžka a ukázala na ochoz nalevo a dveře. Axiana stála jako přimražená. Ulmenetha odtrhla pohled od blížícího se nebezpečí, rychle došla ke krá-

lovně, popadla ji za loket a táhla ji po ochoze. Dveře byly zamčené, ale, stejně jako v Axianině pokoji, i zde byl klíč. Kněžka otevřela dveře, vytáhla klíč, prostrčila Axianu dovnitř a dveře za nimi zase zamkla. Na výplň dveří dopadla pěst, až se roztrásla. Ještě dvakrát, a ve dřevě se objevila úzká prasklina.

„Jak se dostaneme ven?“ zeptala se Axiana hrůzou roztr森ným hlasem.

Ulmenetha neměla tušení. Dům byl jako králičí doupě a v chodbě, kde stály, byla spousta dveří, ale nikde nebylo vidět schodiště, po němž by se dostaly zpět do přízemí. „Tudy,“ řekla Ulmenetha a vykročila tmavou chodbou a skrze další dvojce dveře. Tady žádné klíče nebyly a ženy v dále zaslechly zaprašťení.

Ulmenetha se rozhlédla kolem sebe. Byli v dormitáři, po obou stranách místnosti byl tučet postelí. Kněžka přistoupila k oknu a rozhrnula těžké závěsy. Okno bylo zamřížované. Do místnosti nyní proudilo světlo a ona na zaprašťené podlaze zahlédla několik hraček a u protější zdi ležela slámmou vycpávaná panenka, která na holých, zaprašťených prknech vypadala ztracená. „Pojďme dál,“ vyzvala kněžka královnu. Na protějším konci dormitáře byly další dveře. Ty byly zavřené na závoru. Ulmenetha závoru zvedla ze závěsů a otevřela dveře. Za nimi byl další dormitář.

U protější stěny tam seděly schoulené tři děti. Rusovlasý hoch, čtrnácti či patnáctiletý, se postavil před dvě děvčata s malým nožem v ruce. Byl bolestně vyhublý a Ulmenetha na jeho holých pažích viděla otevřené boláky. Jedna dívka popošla dopředu. Byla asi o rok starší než chlapec a také hubená jako tyčka, oblečená v hadrech, držela však kus zubatého dřeva, vylomeného z postele. Společně tak vytvořili ochranný štít před nejmladší, malou plavovlasou holčičkou, asi čtyřletou.

„Jestli se přiblížíte, zabijem vás,“ prohlásila starší dívka se zubatým dřevěným oštěpem.

Z této místnosti nebyl žádný východ.

Prkna v podlaze za nimi zavržala. Ulmenetha se otočila a uviděla, jak se dormitářem blíží muž se zlomeným vazem a s nožem v ruce.

Kněžka sáhla dolů a zvedla dlouhé břevno, které zabezpečovalo dveře. Když se démon přiblížil, rozmáchla se závorou jako kyjem. Vší silou ho praštila do ramene. Démon švihl rukou a pěstí uhodil Ulmenethu do obličeje. Srazilo ji to dozadu a ona upustila břevno, jež zarachotilo na podlaze. Útočník už byl u ní. Ulmenetha odskočila a vyhnula se prvnímu výpadu a přelezla postel. Démon na ni upíral oči, ale když se pohnul, hlava se mu na zničeném krku bezvládně kymácela. Zapotácel se. Potom levou rukou uchopil svou

hlavu za vlasy a vytáhl ji nahoru, až znovu zaostřil zrak na kněžku. Poté vyrazil.

Rusovlasý mládenec po něm skočil a nožem ho sekl do obličeje. Démon ho srazil stranou. Přitom se za něj připlížila hubenoučká dívka a vrazila mu do zad odštípnuté dřevo. Démon se prohnul. Ulmenetha se přikrčila a napřáhla břevno a udeřila, použila dřevo jako beran, zasáhla ho do prsou a srazila ho na protější zeď. Když narazil na zeď, kněžce se zdálo, že mu vybuchla hrud'. Zamrkala - a viděla, že mu provizorní oštěp, který mu dívka vrazila do zad, vyrval velkou díru v hrudi. Tělo se sesulo po stěně a přepadlo dopředu na podlahu.

Místnost okamžitě naplnil zápach hniјícího masa a Ulmenetha viděla, jak se v mrtvých svalech svíjejí červi. Hubená dívka si dala ruku před pusu a začala se dávit.

„Vypadněme odsud,“ prohlásila Ulmenetha. „Honem.“

Pres svou nevolnost Ulmenetha sebrala nůž, ležící vedle hniјící mršiny, popadla zděšenou královnu za ruku a vedla ji chodbou na ochoz a dolů po schodech. Rusovlasý chlapec popadl čtyřletou holčičku a následoval je.

Poněvadž nevěděla, kam jít, vydala se Ulmenetha dolů po schodech, o nichž si myslela, že vedou do přízemí. Dole jí cestu zahradily zamčené dveře. Na rezavém háku visel velký klíč. Sundala ho, otevřela opatrně dveře a vstoupila. Dvěma okny na druhém konci místnosti dovnitř proudilo světlo a ozařovalo spoustu malých těl, nedbale naházených kolem zakrváceného oltáře. Z toho pohledu jí ztuhla krev v žilách. I když Ulmenetha sama dítětem obdařena nebyla, měla silné mateřské instinkty a pohled na tolik zavražděných dětí ji naplnil bolavým smutkem.

Kněžka zavřela oči před tou hrůzou a couvla, právě když chtěla vstoupit i těhotná královna. „Tudy se jít nedá,“ řekla Ulmenetha. „Musíme se vrátit cestou, kterou jsme přišli.“

Když vedla skupinku zpátky do schodů, rostl v ní strašlivý, chladný vztek. V té komnatě muselo být přes sto dětí, stovka životů ukončená v mukách a hrůze. Tohle bylo zlo tak rozsáhlé, že si to Ulmenetha málem neuměla představit.

Vyšli nahoru, pak prošli rozbitými dveřmi a vynořili se na ochoze nad vstupními dveřmi. Ze stínů vystoupil vysoký muž. Axiana vyvrískla a Ulmenetha se otočila a bodla nožem směrem nahoru. Čepel byla odražena, poté promluvil klidný hlas. „Já vám neublížím, dámo. Jsem Dagorian.“

Ulmenetha se mu podívala do obličeje a poznala ho ze svého *hrázového* vidění. Znovu pocítila strach. Výjev v lesích, čtyři muži — tři staří, jeden mladý - chránící královnu před skrytým nebezpečím. To Dagorian byl ten mladý muž z jejího snu. „Proč jsi tady?“ chtěla vědět Ulmenetha.

„Přišel jsem zabít Kalizkana.“

„Je s vojskem,“ sdělila mu kněžka. „Nyní pojd'me pryč z tohoto hrozného místa.“

Venku svítilo slunce a královnin kočár ještě čekal před bránou. Kočí se natáhl vedle do trávy a schrupnul si. Ulmenetha vzhlédla k jasné, čisté blankytné obloze s vděkem, jenž jí připadal téměř neuvěřitelný.

Když se skupinka přiblížila, kočí zívá a protáhl se. Když uviděl královnu, vyškrábal se na nohy a uklonil se.

„Co prikazuješ, Výsosti?“ zeptal se.

„Odvez nás do paláce,“ nařídila mu Ulmenetha.

Pomohla královně do kočáru a ohlédla se na obě dívky a chlapce. Všichni tři byli značně podvyživení a oblečení v hadrech. „Nastupte,“ přikázala jim.

„Kam nás vezeš?“ zeptal se chlapec podezíravě.

„Někam, kde je bezpečněji než zde,“ odvětila Ulmenetha.

Namačkali se dovnitř, Dagorian jako poslední. Když se kočár rozjel, mladý důstojník se naklonil blíž ke kněžce. „Ve městě není nikde bezpečno,“ pravil tichým hlasem.

„Co radíš?“

„Musíme se dostat na pobřeží a najít loď. A musíme to udělat předtím, než se vrátí Malikada. Měli bychom vyrazit k horám.“

„Tam jsou lesy,“ zašeptala Ulmenetha.

„Ty se bojíš lesa?“ zeptal se překvapen její reakcí.

„Bude tam bílá vrána,“ sdělila mu. Zmátla ho, ale jen se od něj odvrátila.

Když kočár projížděl po širokých třídách, Axiana viděla hemžící se davy. „Co se děje?“ zeptala se. „Proč se tu ti lidé scházejí?“

„Doslechli se novinky, Výsosti. Chtějí vědět, co s nimi bude teď,“ vysvětloval Dagorian.

„Novinky? Jaké novinky?“ vyptávala se zmateně. Dagorian zamrkal a podíval se na Ulmenethu. Ta také nevěděla, oč jde.

Důstojník si přejel rukou strniště na bradě. „Skutečně mě to mrzí, Výsosti. Ale do města dorazila zpráva, že Cadijští porazili naše vojsko.“

„To není možné,“ namítla Axiana. „Skanda je největší žijící válečník. Musel ses zmýlit. To jsou jenom řeči.“

Dagorian neříkal nic, ale jeho pohled se setkal s Ulmenethiným. Královna se zase dívala z okna. Kněžka naznačila

otázku.

„Král?“

Dagorian zavrtěl hlavou. „Pak se musíme odvážit do le-
sů,“ prohlásila Ulmenetha.

• • •

Malikada cítil podráždění jenom maličký černý mraček na modré obloze své radosti. Stál na kopci a díval se na drenajské mrtvé. Když jim stáhli zbroj a sebrali zbraně, pryč byla jejich pýcha a moc. Byly to jenom bledé mršiny a ventrijští vojáci je brzy naháží do hluboké jámy, kterou právě kopali.

Byla to chvíle Malikadova vítězství. Vojsko, které zničilo říši jeho předků, nyní bylo v troskách. Vždycky věděl, že pomsta bude sladká, nikdy ho ale nenapadlo, jak vynikající bude její chuť ve skutečnosti.

Přesto byla pokažená.

Otočil se k šermíři Antiku Kariovi. „Teď znovu vybudujeme Ventrii,“ prohlásil. „A vypálíme všechno, co zůstalo po Drenajcích.“

„Ano, můj pane,“ odpověděl hluše Antikas.

„Co se to s tebou děje, člověče? Nebolí tě zuby?“

„Ne, můj pane.“

„Tak co?“

„Bojovali dobře a udatně, a mně neseď, že jsme je zradili.“

Malikadovo podráždění se změnilo v hněv. „Jak můžeš mluvit o zradě? Zrada by to byla z jejich hlediska. My jsme s nimi bojovali - ty a já. Riskovali jsme životy, abychom Skandovi zabránili zvítězit. Starý císař byl dost slabý a nerozhodný, přesto jsme stáli po jeho boku. Sloužili jsme mu věrně a dobře. Nakonec nás Skanda přemohl. Měli jsme dvě možnosti, Antiku. Pamatuješ? Mohli jsme buď zemřít, nebo jsme mohli bojovat ve válce jiného druhu. Oba jsme zvolili to druhé. Zůstali jsme věrní naší věci. Nejsme zrádci, Antiku. Jsme vlastenci.“

„Možná, pane. Ale stejně z toho mám špatný pocit v žaludku.“

„Tak si ten svůj žaludek odnes jinam,“ vybuchl Malikada. „Běž! Zanech mě mé radosti.“ Antikas se uklonil a odešel. Malikada se za šermířem díval. Pohyboval se s takovým půvabem. Nejnebezpečnější muž s mečem, jakého kdy Malikada viděl, a přesto, pod tím vším, jak se nyní ukázalo, byl měkkota a slaboch! Vždycky Antikovi záviděl, teď však cítil jen opovržení.

Malikada vyhnal mužův obraz z hlavy a znovu si před-

stavil chvíli, kdy dal Skanda znamení k útoku. Ach, jak si přál, aby mohl být blíž, aby viděl, jak se ten parchant tváří, aby byl svědkem toho, když si konečně uvědomil, že Malikada zničil jeho sny o říši. Ach, jak se to muselo Skandovi zahryznout do duše.

Znovu pocítil podráždění. Když Skandu vlekli v bezvědomí z bojiště, Kalizkan Malikadu odmítl, když ho požádal, aby mohl být přítomen při oběti. Malikada by byl moc rád viděl, jak mu zaživa vyřezávají srdce z těla. Byla by to skutečně velkolepá chvíle, kdyby mohl stát nad králem, jejich pohledy by se střetly, a on by se díval na jeho předsmrtnou agónii, cítil by jeho nenávist na život a na smrt. Malikada se při té představě zachvěl potěšením.

Ale Kalizkan byl tajnůstkář. Malikada se nesměl dívat ani na obětování starého císaře.

Vojáci zatím začali házet mrtvolu do jámy, kde na ně lili olej a dávali suché dříví. Jak se plameny šířily a z jámy začal stoupat černý kouř, Malikada odvrátil zrak. Bylo skoro poledne a on potřeboval mluvit s Kalizkanem. Tohle byl jenom začátek. Podél pobřeží byly drenajské posádky a pořád tu byl ten problém s Bílým vlkem.

Rovněž zde byla otázka Malikadovy korunovace. Císař Malikada! Tak to tedy znělo moc hezky. Nařídí Kalizkanovi, aby na nočním nebi nad Usou vytvořil ještě větší obraz - něco, co naprosto zastíní přehlídku pro Skandovo potěšení.

Prošel ventrijským táborem k útesům za ním. Cestou se kolem něj zvedal rudý prach a sedal mu na naleštěné holínky. Vstup do jeskyně byl černý, dál uvnitř však viděl světlo luceren. Vstoupil do jeskyně a na chvíli se ho zmocnil strach. Kalizkan byl v poslední době velmi roztržitý a zapomínal se k němu chovat s obvyklou úctou. Malikada mu jeho nezdvořilost zatím promíjel, protože ho potřeboval. Jeho kouzla a čáry byly životně důležité.

Byly důležité.

Došlo mu, že už Kalizkana nepotřebuje.

Nepotřebuji nikoho, uvědomil si. Ale nechám si ho. Jeho schopnosti budou velmi užitečné, až dojde na vpád do Drenaje. Nejdřív tu však je Axiana. Počkám, až porodí, dítě nechám uškrtit a poté si ji vezmu sám. Kdo by mi pak mohl upřít korunu?

Dobrá nálada se mu vrátila a on se vydal dál.

Skandovo tělo leželo na kamenném oltáři, hrudník byl otevřený. Přes obličej měl položenou plátěnou roušku. Kalizkan seděl u ohýnku, modré saténové roucho měl potřísněné krví.

„Křičel, když umíral?“ chtěl vědět Malikada.

Kalizkan vstal. „Ne, nekřičel. Proklínal tě do posledního dechu.“

„To bych moc rád slyšel,“ prohodil Malikada.

V jeskyni to ohavně páchlo a Malikada si z kapsy vytáhl navoněný kapesníček a zvedl si ho k nosu. „Co to tady tak smrdí?“ zeptal se.

„Tohle tělo,“ odvětil Kalizkan. „Posloužilo svému účelu a teď se rozkládá. A já už netoužím déle plýtvat svými zvětšenými silami na jeho udržování.“

„Tělo? O čem to mluvíš?“

„Kalizkanovo tělo. Již umíralo, když jsem se v něm usídlil. Proto mne povolal. Abych odňal jeho rakovinu. Místo toho jsem si vzal jeho. Byl úžasně pyšný. Jak si mohl myslet, že ovládne Anharata, Pána noci?“

„Mluvíš nesmysly, čaroději.“

„Naopak, Malikado. Vše to dává smysl, i když to, samozřejmě, závisí na úhlu pohledu. Vyslechl jsem tvůj rozhovor s tím šermířem. Měl jsi docela pravdu. Všechno záleží na tom, z jakého hlediska se na to díváš. Skanda věřil, že jsi ho zradil, kdežto ty a já víme, že jsi zůstal věren jediné věci, v níž jsi věřil, v obnovení Ventrijského trůnu. A já také zůstal věren své věci - znovuuvedení mého lidu do země, která mu kdysi patřila podle práva i podle síly zbraní.“

Malikada se náhle polekal. Snažil se couvnout, ale zjistil, že ho nohy neposlouchají. Navoněný kapesníček mu vypadl z prstů a ruce mu bezvládně klesly k bokům. Byl ochromený. Snažil se zavolat o pomoc, jenže i když otevřel ústa, nevyšel z nich žádný zvuk.

„Nemyslím,“ řekl tvor v Kalizkanově těle, „že tě zajímá moje věc, kromě toho, že než ti ji vypovím, prodlouží to o několik okamžiků tvůj život.“ Tělo čaroděje se zamihotalo a Malikada náhle uviděl rozkládající se mrtvolu. Polovina obličeje byla pryč a druhá půlka byla šedo zelená a prolezlá červy. Malikada chtěl zavřít oči, jenže ani to nemohl udělat. „Moji lidé,“ pokračoval Kalizkan, „prohráli válku. Nebyli jsme pobiti. Byli jsme posláni do vyhnanství do šedého bezduchého světa vedle vašeho. Světa bez barev, bez chuti, bez naděje. Nyní, i trochu díky tobě, Malikado, budeme mít šanci znovu žít. Cítit chladné opojné noční větry ve tváři, okusit sladkou radost, prýšící z lidského strachu.“

Kalizkan se přiblížil a natáhl ruku. Z prstů vyskočily drápy. „Ach ano, Malikado, dovol své hrůze proudit. Je jako víno, hebká na jazyku.“ Bolestně pomalu prorazil drápy Malikadovi hrud’.

„A teď mi pomůžeš dokončit mé poslání. Královna, víš, unikla z mého domu a já potřebuji tvoje tělo, abych mohl využít tvé muže a chytit ji.“

Malikadovi projela tělem pronikavá, žhavá bolest, propalovala si cestu před hrud' do břicha a míchou nahoru, až mu vybuchla v mozku. Bolest byla k neunesení a Kalizkan se z toho chvěl radostí.

Drápy konečně přestaly pátrat a sevřely se kolem Malikadova srdce. „Kdybych tak měl víc času,“ řekl Anharat, „držel bych tě tak několik hodin. Jenomže já čas nemám. Takže zemři, Malikado. Zemři v zoufalství. Tvůj svět je odsouzen k záhubě a tvoji lidé se brzy stanou potravou z větru zrozených.“ Ventrijcova mrtvola se otrásla. Hnijící tělo Kalizkana dopadlo na zem.

Démon, nyní v Malikadovi, si protáhl nové ruce. Kalizkanovo tělo vzplálo plamenem.

Nový Malikada ustoupil a vydal se z jeskyně. Zvedl ruku a soustředil se na skálu nad sebou. Dolů se začal sypat prach a kameny zasténaly. Pak Malikada vyšel do slunečního světla.

A strop jeskyně za ním se zbortil a zablokoval vstup.

Došel k místu, kde čekali jeho muži, a zastavil se, jen aby zavětlil v kouři z velké hranice. Byl lahodně sladký.

Když byl zpátky ve svém stanu, nechal si zavolat Antika Karia. Šermíř se mu hluboko poklonil.

„Jdi do města a najdi královnu,“ nařídil mu Malikada. „Chraň ji do mého příjezdu.“

„Ano, můj pane. Před kým ji mám chránit?“

„Prostě zaříd', ať je tam, až dorazím.“

„Odjedu ihned, můj pane.“

„Nezklamej mě, Antiku.“

Šermíři z tmavých, zapadlých očí vyletěl záblesk hněvu. „Kdy jsem tě zklamal, bratranče?“

„Nikdy,“ odušil Malikada, „a teď není čas začít.“

Antikas chvíli mlčel, ale démon v Malikadovi cítil jeho pronikavý pohled. Chladně seslal menší kouzlo, které šermíře obklopilo, takže se po chvíli uvolnil.

„Stane se, jak přikazuješ,“ řekl.

„Vezmi si náhradní koně a uháněj po celou noc. Bud' ve městě před svítáním.“

• • •

Kočár pomalu projížděl ulicemi. Teď se lidé tlačili všude, a jak se stmívalo, začaly v chudinských čtvrtích nepokoje. Vypukl požár několika budov. „Proč to dělají?“ zeptala se Axiana, když si v dálce všimla kouře a zaslechla vzdálený křik. „Čeho tím dosáhnou?“

Dagorian jenom pokrčil rameny. „To se těžko vysvětluje, Výsosti. Někteří lidé mají strach. Bojí se, že se na ně vrhnou Cadijští s ohněm a mečem. Jiní vědí, že když je vojsko zničeno, oni můžou páchat zločiny, za které by jinak byli potrestáni. V katastrofě vidí příležitost získat bohatství, o němž by se jim jinak ani nesnilo. Neznám všechny důvody. Ale dneska v noci zemře hodně lidí.“

Kočár vjel do paláce, kde ho zastavil důstojník gardy a oddíl mužů s oštěpy. Důstojník otevřel dveře, uviděl královnu a uklonil se.

„Díky Prameni jsi v bezpečí, Výsosti,“ vyhrkl. Axiana se na něj chabě usmála a kočár znovu vyjel.

Ve svých komnatách se Axiana sesula na pohovku, položila si hlavu na saténový polštář a usnula. Ulmenetha začala královně vybírat šaty a pečlivě je balila do ozdobné dřevěné truhly. Pak zašla s dětmi do opuštěných kuchyní, kde posbírala jídlo. Šunku, tvrdý sýr zabalený v gáze a několik pytlíků s moukou, cukrem a solí. Děti seděly opodál a cpaly se až k prasknutí chlebem s marmeládou a jídlo zapíjely čerstvým mlékem. Ulmenetha se zastavila a podívala se na ně.

„Co se stalo v tom sirotčinci?“ zeptala se rusovlasého chlapce.

V jasně modrých očích se mu náhle objevil strach, nicméně se nepřestával tvářit tvrdě a odhodlaně. „Děti umřely,“ řekl. „Všichni říkali, že Kalizkan je hodný. Mohla sis být jistá, že tam dostaneš jídlo. Hodně mých kamarádů už odešlo. My tam přišli před deseti dny.“ Chlapec zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Většina mých kamarádů už byla mrtvá, jenomže to já nevěděl. Odváděli je vždycky do podzemí, ale mohla jsi slyšet, jak křičí.“ Otevřel oči. „Nechci o tom dál mluvit.“

„Chápu,“ řekla kněžka. Došla k dětem a posadila se. „Poslouchejte mě. Odjíždíme z města. Dneska v noci. Můžete jít s námi, jestli chcete, nebo můžete zůstat v Use. Je to na vás.“

„Kam jedete?“ zeptala se starší dívka a velké, tmavé oči upírala na Ulmenethu.

„Pokusíme se najít cestu na pobřeží a pak loď do Drenaje. Je to daleká cesta a já myslím, že bude taky nebezpečná. Tady možná budete ve větším bezpečí.“

„Já jsem Drenajka,“ prohlásila dívka. „Nebo alespoň táta byl Drenajec. Půjdu s vámi. Tady mě nic nečeká. Nechci tu zůstat.“

„Nenechávej mě tu!“ zakvílela plavovlasá holčička a popadla jí za ruku.

„Nenechám tě tu, prcku. Můžeš jít s námi.“

„Proč bychom měli odcházet?“ zeptal se chlapec. „Dokážu nakrást jídlo pro nás pro všechny.“

Větší dívka natáhla ruku a prohrábla mu zacuchané ryšavé vlasy. „V Drenaji třeba nebudeš muset jídlo krást. Mohli bychom bydlet v domě.“

Chlapec zlostně zaklel. „Kdo nám dá dům, Pharis? Nikdo nám nic *nedá*. Nedostaneš něco za nic. Tak to v životě chodí.“

„Našel jsi pro mě jídlo, Conaline. A staral ses o Sufii, když byla nemocná. A na oplátku jsi nedostal nic.“

„Vy jste moje kamarádky a já vás mám rád. To je něco jiného. Jak víš, že můžeš věřit té tlusté ženské?“

Dívka se kněžce znovu podívala do očí. „Ona přišla zachránit kamarádku. A bojovala s tou bestií. Já jí věřím.“

„No, já jít nechci,“ prohlásil hoch umíněně.

„Když s námi nepůjdeš, kdo bude chránit malou Sufii?“ opáčila Pharis.

„Ó, prosím, pojď s námi, Cone,“ prosila Sufia. „Prosím!“

Conalin chvíli seděl mlčky, potom rozzlobeně vzhlédl ke kněžce. „Kdo jsi, že ti máme věřit?“ zeptal se jí.

„Nemůžu ti říct žádný důvod, Conaline. Až na to, že nikdy nelžu. A slibuji ti tohle: Jestli bezpečně dorazíme do Drenaje, královna ti koupí dům.“

„Proč bys měla? Nic nám nedlužíš.“

„To není pravda. Tvoje odvaha, a taky odvaha tvój sestry, mi pomohla zabít toho... tu bestii, jak tomu říkáte. Kdybys mi nepomohl, tak by zabila ona mě.“

„Ona není moje sestra. Je to Pharis, moje kamarádka. A jestli půjde se Sufii, tak já půjdu taky. Ale s tím domem ti nevěřím.“

„Počkej a uvidíš,“ řekla Ulmenetha. „Teď najdeme nějaké pytle na zásoby a naplníme je. Abychom neměli hlad, až dorazíme do hor.“

Královna spala na pohovce ve svých komnatách a Dagonian vyměnil žebrované hadry za jednu ze Skandových šedých vlněných tunik. Na rameni měla vyšitého vzpínajícího se bílého koně. Drenajec stál na balkoně a díval se na záři ohňů v západní čtvrti.

Pouliční bouře se za noci uklidní a největší naději na útěk měli v hodině před rozbřeskem, až se nepokoje utiší a vojáci hlídky budou mít spoustu práce s následky toho chaosu.

Útěk?

Za jak dlouho asi začne pronásledování? A jak rychle mohou cestovat? Královně do porodu nezbývalo již mnoho času, dítě se mělo narodit za pár dní. Nemohla jet na koni rychle. Riziko potratu bylo příliš velké. To znamenalo vzít vůz. Jezdci na rychlých koních by je dohonili za pár hodin.

Možná by bylo moudřejší pokusit se dohonit Baneliona. Bílý vlk a jeho muži nemohli být dál než pár dní jízdy na západ.

Dagorian tento nápad zavrhl. To nepříteli napadne jako první. A stejně, co by pár set starců zvládlo proti Malikadovu ventrijskému vojsku? Připojit se k Banelionovi by znamenalo jen rozsudek smrti pro další drenajské vojáky.

Tak co?

Byla nutná nějaká lest. Něco, co by jim poskytlo čas.

Uslyšel královnu, ze spánku tiše zaúpěla, a vrátil se do komnaty, přisedl si k Axianě a vzal ji za ruku. „Budu tě bránit i za cenu vlastního života,“ zašeptal.

• • •

Ulmenetha ho pozorovala ode dveří. Držel královnu za ruku s velkou něhou a kněžka si v té chvíli uvědomila, že mladý muž je do Axiany zamilován. To ji rozesmutnilo. Ve spravedlivém světě by se byli potkali přede dvěma lety, kdy byli oba volní. I kdyby Axiana jeho lásku opětovala, nosila teď pod srdcem dědice trůnu dvou říší. Její život budou nadále ovládat mocní. A ti nikdy neschválí sňatek s nižším důstojníkem, jako byl Dagorian.

Kněžka si odkašlala a vstoupila do místnosti. Za ní šly děti se zásobami.

„Co teď?“ zeptala se Ulmenetha Dagoriana.

Ten pustil královninu ruku a vstal. „Děti půjdou s námi?“ Žena kývla. „Dobrá. Budeme potřebovat vůz a náhradní koně. Najdu je. Královna si musí vzít převlek. Žádné hedvábí či aksamit. Žádné šperky. Musíme město opustit jako chudá rodina, která prchá před nepokoji. V příštích dnech bude hodně takových. S trochou štěstí si nás mezi nimi nikdo nevšimne. To zpomalí pronásledovatele.“

„Co můžu udělat, než seženeš vůz?“

„Najdi mapy hor. Bude tam hodně slepých soutěsek, zničených cest a zrádných oblastí. Pomohlo by nám, kdybychom si mohli cestu trochu naplánovat, a ne postupovat jenom se slepou vírou.“

Dagorian si přes ramena hodil tmavý plášť a odešel. Nejmladší dítě, malá Sufia, bylo vyčerpané a usnulo. Ulmenetha nechala děti v komnatách, vzala si lampu a vydala se do Královské knihovny v přízemí. Tady uchovávali tisíce knih a stovky svitků. Jen chvíli pátrala v katalogu a našla tři staré

mapy pohoří a také deník nějakého poutníka, v němž se psalo o cestě z Usy do Perapole na jihu. Dá-li Pramen, pojedou aspoň část cesty stejně.

Ulmenetha se vrátila do komnat a našla zrzavého Conalina sedět na balkoně. Pharis a Sufia se choulily na pohovce a spaly tvrdým spánkem. Kněžka přes obě přehodila pokrývku a zašla za Axianou. Královna se zavrtěla, otevřela oči a ospale se usmála. „Měla jsem hrozný sen,“ řekla.

„Odpočívej, má paní. Ráno budeš potřebovat všechny síly.“ Axiana zavřela oči.

Ulmenetha vyšla na balkon. Západní čtvrt' byla v plamelech a byl slyšet vzdálený křik. „Ty nejsi unavený?“ zeptala se chlapce.

„Jsem silný,“ opáčil.

„To já vím. Ale i silní potřebují spát.“

„Zabíjejí se navzájem,“ řekl a ukázal na vzdálené plameny. „Rabují, loupí a znásilňují. Zabíjejí slabé.“

„Ty jsi z toho smutný?“

„Na to slabí přece jsou,“ pronesl vážně. „Proto já nikdy slabý nebudu,“

„Jak ses dal dohromady s Pharis a malou?“

„Proč to chceš vědět?“ zeptal se hned.

Usmála se. „To je součást toho, když poznáváš přítele. Když jdeš krást jídlo, podíváš se po slívách pro Pharis, protože víš, že je má ráda. Přátelé by o sobě měli pár věcí vědět. Tak kde jste se setkali?“

„Její máma byla nevěstka, co pracovala v Kupecké uličce. Tam jsem Pharis uviděl prvně. Jsou to dvě léta. Její máma byla opilá a ležela ve škarpě. Pharis se ji snažila zvednout a dostat ji domů.“

„A tys jí pomohl?“

„Ano.“

„Proč jsi to udělal?“

„Co tím myslíš?“

Ulmenetha pokrčila rameny. „Pomáhal jsi slabým, Conaline. Proč jsi ji prostě nebral a nešel dál?“

„Chtěl jsem to udělat,“ vyštěkl. „Viděl jsem ji tam ležet a věděl jsem, že má peníze od chlapů, od zákazníků. Pak ale přišla Pharis. Viděla mě tam stát a řekla: „Vezmi ji za ruku.“ Tak jsem to udělal. No, takhle jsme se potkali.“

„Co se stalo s její matkou?“

Ted' pokrčil rameny Conalin. „Pořád tam někde je. Prodala Pharis do nevěstince. Kde si bohatí chlápci velice rádi

pohrávají s mladýma holkama. Vzal jsem jí odtamtud pryč. Jednou v noci jsem se tam dostal zadním oknem a dostal ji pryč.“

„To bylo odvážné.“ Zřejmě ho poklona potěšila a on se uvolnil. Vypadal přitom mladší a strašně zranitelný. Ulmenetha chtěla natáhnout ruku a pohladit ho po zcuchané kšticí, přitáhnout si ho k sobě. Znovu promluvil.

„V jejím pokoji jsem musel vylomit zámek. A lamač celou dobu spal na židli vedle.“

„Lamač?“ přeptala se.

„Lamač kostí. Chlap, co dává pozor na holky. No, prej na ně dává pozor, ale když holka neudělá, co se jí řekne, tak ji ztluče.“ Náhle se zazubil. „Sázím se, že druhý den měl vážný potíže.“

„A co Sufia?“

„Našli jsme ji v domě toho čaroděje. Schovávala se pod postelí. Byla z nich poslední. Proč zabíjel děti?“ zeptal se.

„Myslím, že prováděl krvavá kouzla,“ vysvětlovala Ulmenetha. „To jsou ohavné praktiky.“

„Je jich spousta,“ podotkl tiše. „Ohavných praktik.“

„Pověz mi o nich.“

„Ne,“ řekl prostě. „O sobě já nemluvím. Máš ale pravdu, jsem utahaný. Myslím, že se kapku prospím.“

„Vzbudím tě, až se Dagorian vrátí.“

„To nebude třeba,“ ujistil ji.

• • •

Venku v ulicích pokračovaly bouře s nezmenšenou silou. Dagorian se vyhnul strážím tím, že hbitě přelezl palácovou zeď a pak se spustil na širokou Královskou třídu. Odsud viděl na dlažbě ležet několik mrtvých těl. Na dohled se objevilo pár výtržníků, popíjejících nakradené víno. Drenajec se držel ve stínech a vydal se po třídě, pak vběhl do široké ulice vedoucí ke Kupeckému okrsku. Věděl, že tady přebývají dopravci, kteří každý den rozvázejí zboží do krámů, domovů a stánků na městských tržnicích.

První dům byl obklopený plameny a na dvoře vzadu viděl hořet vozy. Zvedl se v něm hněv a hrozilo, že ho přemůže. Chtěl vytáhnout meč a vrhnout se na vzbouřence, sekat a bodat. Uslyšel tichý hlas, chladný a klidný, který jeho vztek rozehnal.

„Nedovol, aby se tě zmocnili, Dagoriane. Jsou všude.“

Dagorian se opřel o stěnu a ruce se mu třáslы hněvem. „Kdo jsi?“ šeptl.

„Přítel. Vzpomínáš si na mě? Přišel jsem za tebou, když

ti démoni trhali duši na kusy. A pak znovu v domě zavražděné jasnovidky. „

„Vzpomínám si.“

„ Tedy věz tohle, dítě. Město je posedlé a démoni hodují na vzteku a vraždění. S každou hodinou jsou silnější. Nepodlehni. Mysli jasně a s chladnou hlavou. Já budu stát při tobě, ačkoliv už nebudu mluvit. Ted' najdi vůz!“

Důstojník odstoupil od zdi a zabočil do úzké uličky. Ve vzduchu se vznášel kouř, hustší než mlha, a pátil ho na plících. Dagorian si přidržel plášť před obličejem a utíkal dál. Všude kolem něho se ozýval křik lidí, lapených v hořících budovách, a těch, které v uličkách zahnali do kouta.

Znovu pocítil hněv, ale potlačil ho.

Dorazil k širokým vratům druhého povoznictví. Ta byla otevřená dokořán a skupinka mužů a žen pobíhala po dvoře sem a tam se zapálenými pochodněmi a zapalovala vozy. Další házeli pochodně do stáje, kde chytala nastlaná sláma. Koně řičeli hrůzou. Dagorian proběhl přes dvůr, otevřel dveře do stáje, vběhl dovnitř a vypustil všechny koně až na dva. Zpanikařená zvířata vycválala na dvůr a výtržníky rozehnala.

Dagorian přistoupil ke zbývajícím dvěma koním a uklidnil je, jak to jen šlo. Pak je vyvedl ze stání. Zvířata se bála, byla však zvyklá na jistou ruku svých stájníků a Dagorianovi se podvolila. Na dvoře je mladý Drenajec uvázal k vozu, jehož se paliči naštěstí nedotkli. Postroje ležely na voze. Dagorian je šel vzít.

Přiběhl jeden z paličů a hodil pochodeň na kozlík. Dagorian se otočil na patě a pravým hákem muže složil. Ten padl, aniž by vydal hlásku. Drenajec pochodeň zahodil a šel vzít postroje. Po dvoře zavál žhavý vzduch, jak plameny prorazily stěnou stáje. Koně se vzepjali. Dagorian se je znovu snažil uklidnit, hladil je po krku a šeptal jim utišující slůvka. Na dvoře bylo nesnesitelné horko a buřiči se vydali dál. Dagorian zapřáhl koně a vylezl na kozlík. Uvolnil brzdu, popadl bič a zapráskal jím. Koně se napřeli do chomoutů a vůz vyrazil na cestu. Jenomže aby se dostali ze dvora, museli projet kolem hořící stáje, a koně se zastavili, odmítli znovu čelit plamenům.

Vzadu na voze bylo několik prázdných pytlů. Dagorian z jednoho dýkou nařezal pásy, seskočil na zem a zavázal jimi koňům oči. Když byl znovu na kozlíku, zapráskal bičem. Koně váhavě vykročili. Dagorian cítil, jak zpomalují, když žár zesílil, a tak je oba švihl bičem a zařval z plných plic. Koně se napřeli do postraňků a vůz konečně projel kolem hořícího domu ven na ulici.

Dagorian zahnul doprava a rychle dojel na Královskou

třidu.

Tam se sešel další dav, ale když se na ně vyřítíl vůz, lidé se rozprchli. Jeden muž se rozběhl k vozu a po mladém Drenajci skočil. Jeho tvář byla zkřivenou maskou nenávisti a oči měl vytřeštěné. Dagorian vykopl a zasáhl útočníka do prsou, čímž ho srazil na ulici. Vepředu se mu skupinka mužů snažila zahradit cestu, koně však nacváľali a nedali se zastavit. Do opěradla za ním narazil hozený nůž a pak už byl Dagorian volný a palácová brána na dohled.

Byla otevřená. A nikde v dohledu nebyli žádní gardisté.

Dagorian projel bránou a přitáhl opratě, až koně zastavili.

Seskočil a křídla brány z tepaných mříží za sebou zavřel.

Věděl, že dav nezadrží. Znovu vyšplhal na kozlík a zajel k hlavním dveřím.

Když se hnál do budovy a nahoru po dlouhém točitém schodišti, obloha již světlala. Královna byla vzhůru, oblečená v prostém šatu z modré vlny podšité bílou bavlnou.

„Musíme jít rychle,“ vyhrkl Dagorian. „Ten dav tady bude brzy.“

„Jít? Kam bych měla chodit? Já jsem královna. Mně neublíží,“ prohlásila Axiana. „Jsou to moji lidé a milují mě.“ Štíhlými prsty se dotkla rukávu svých šatů. „A nebudu nosit takové odpudivé odění. Škrábe.“

„Chátra nezná lásku,“ opáčil Dagorian. „Jsou venku a zabíjejí se navzájem, znásilňují a loupí. A brzy si uvědomí, že tady se dá najít skutečné bohatství.“

„Můj bratranec Malikada bude brzy zpět. On mne ochrání,“ tvrdila Axiana.

„Prosím, holubičko,“ naléhala Ulmenetha, „věř mi! Tvůj život je v ohrožení, musíme uprchnout z města.“

„Šlechta se nepoddává panice, Ulmenetho. A už teprve ne tváří v tvář rolnickým nepokojům.“

„To nejsou jenom *nepokoje*“ vysvětloval Dagorian. „Ti lidé jsou posedlí.“

„Posedlí? To není možné!“

„Je to pravda, Výsosti. Přísahám. Objevil jsem demony, když jsem vyšetřoval řadu vražd. Myslím, že je povolal Kalizkan. Už jsem takový sběh lidí párkrát viděl a byl jsem tam venku mezi těmi šílenci. Věř, je v tom rozdíl.“

„To říkáš, abys mě vyděsil,“ zapřela se Axiana.

Přistoupila k ní Ulmenetha, říká jen pravdu, holubičko moje. Už o těch démonech nějakou dobu vím. Taky vím, že Kalizkan je chodící mrtvola. Je také posedlý. Viděla jsi to

stvoření v jeho domě. To byl *žagúl*. Mrtvý muž. Myslím, že bychom měly Dagoriana poslechnout a jít s ním do hor.“

„Já nikam nepůjdu!“ trvala na svém Axiana se strachem v očích. „Malikada mě ochrání. Povím mu, že Kalizkan je zlý, a on ho potrestá.“

Ulmenetha jí položila ruce na ramena. „Jen klid,“ řekla tiše. „Jsem tady. Vše bude v pořádku.“ Zvedla pravou ruku, jako by chtěla královnu pohlady po čele. Dagorian uviděl, jak jí z prstů vyzařuje modré světlo. Axiana se jí složila do náručí. Kněžka ji položila na pohovku. „Bude spát několik hodin,“ poznamenala.

„Ty jsi čarodějka?“ vydechl Dagorian.

„Já jsem kněžka!“ odsekla. „V tom je rozdíl. Těch několik kouzel, co znám, se používá k léčení. Teď ji odnes dolů - a hezky opatrně.“

Dagorian zvedl Axianu do náručí. Přes pokročilé těhotenství nebyla těžká a on ji zanesl k vozu a zvedl ji nahoru. Ulmenetha ji položila na dno, pod hlavu jí dala stočený pytel a zakryla ji pokrývkou. Na vůz se vyškrábaly Pharis a Sufia a Conalin vylezl na kozlík. Dagorian se k němu připojil.

Zavezl vůz ke královským konírnám a tam osedlal válečného oře, dobře sedmnáct pěstí vysokého. „Dokážeš řídit vůz?“ zeptal se Conalina. Chlapec kývl.

„Dobrá. Tak já vyčistím cestu k východní bráně. Jestli půjdu k zemi, nezastavuj. Rozumíš?“

„Ohó, já nezastavím,“ prohlásil Conalin. „Na to se můžeš spolehnout.“

„Tak jedeme.“

Královská třída nyní byla opuštěná a strašidelně tichá. Dagorian jel v čele a klapot kopyt jeho koně zněl jako tiché dunění válečných bubnů. Vytáhl šavli a prohlížel třídu. Nikde nebylo vidět živé duše.

Nad hory vykuklo slunce.

Vůz jel dál. Po půl míli uviděli skupinku mužů, tiše seděli u cesty. Byli celí od krve a šaty měli od sazí. Vzhledli k vozu, nedělali však žádné nepřátelské pohyby. Oči měli otupělé a vypadali neuvěřitelně unavení.

Dagorian vrátil šavli do pochvy.

• • •

Dorazili k bráně a zjistili, že musejí čekat v řadě asi dvacet vozů a kočárů, lidé prchali s rodinami a majetkem. Oblouk brány byl úzký a projet s vozy pod ním chvíli trvalo. Zvenčí přijela skupinka jezdců, ale nemohla dovnitř, a Dagorian zaslechl začátek rozčilené hádky.

Sesedl, uvázal koně a už chtěl vylézt na vůz, když zaslechl Antika Karia, jak nařizuje vozkovi, aby mu uhnul z cesty. Dagorian zalezl pod vůz a počkal, dokud oddíl jezdců neprojel bránou a cvalem nevyrazil k paláci.

Čekání na cestu z města teď bylo přímo nekonečné. Dva netrpěliví vozkové vyrazili zároveň. Jeden kůň se postavil na zadní a zahrabal kopyty po druhém spřežení. Oba vozkové seskočili a pustili se do prudké hádky. Nyní Dagorianovi došla trpělivost. Vyhoupł se do sedla a dojel k hulákajícím mužům. Vytáhl šavli a prvnímu muži ji opřel o krk. „Ustup,“ nařídil mu, „nebo tě vykuchám jako rybu!“ Hádku okamžitě utichla. Muž se vyškrábal na vůz, zapřel se do opratí a spřežení otočil. Dagorian se obrátil v sedle a křikl na Conalina. „Projed!“

A pak byli venku z města.

Conalin navedl koně do dlouhého svahu k horám. Dagorian se zařadil vedle vozu a neustále se ohlížel, očekával, že se každou chvíli objeví pronásledovatelé cválající za nimi. „Trochu je pobídni!“ nakázal Conalinovi. Chlapec poslechl a koně se rozběhli. Vzadu na voze to s Ulmenethou hodilo na bok. Malá Sufia se rozplakala. Ulmenetha si ji přitáhla k sobě. „Není čeho se bát,“ řekla na uklidněnou. Když dorazili na kopec a sjížděli dolů na druhé straně, koně ztěžka dýchali. Byli z dohledu města, a tak Dagorian Conalinovi nařídil, aby zpomalil a pokračoval po silnici na jihozápad.

Důstojník vyjel zpátky na kopec a sesedl. Po chvíli uviděl vyjíždět z města Antika Karia a jeho muže. Na jeden děsivý okamžik si myslel, že je pronásledují, oni však zahnuli přímo na západ po kupecké silnici.

Za jak dlouho si uvědomí svou chybu? Za hodinu? Měně?

Nasedl a dojel k vozu. Axiana mezitím přišla k vědomí, seděla a mlčky se dívala na hory. Dagorian přivázal koně k vozu a vlezl si dozadu. „Prozatím jsme je ztratili,“ oznámil kněžce. „Kde jsou mapy?“

Ulmenetha mu podala první — byl to starý vyschlý svitek, Dagorian jej opatrně rozvinul. Město bylo namalováno mnohem menší než metropole, jaká se z Usy stala, ale horské silnice byly jasně zanesené. Tvořily část obchodní cesty do Lemu, města duchů, dvě stě mil daleko na jihu. Bylo vystavěno z bohatství okolních stříbrných dolů - které přestaly vynášet asi před dvěma sty lety - a nyní byl Lem jen opuštěnými troskami. Dagorian si mapu pečlivě prostudoval. Pojedou na jih asi sto mil, pak uhnou na západ, dalších sedmdesát mil, kde překročí pohoří Carpos a najdou příbřežní silnici do města Caphis. Nebyl to zrovna nejbližší přístav, ale jezdilo tudy méně lidí, takže by se měli vyhnout i loupežníkům a vzbouřeným kmenům. Kolem nejbližšího

přístavu Moreku obtěžovaly takové bandy kupce neustále.

Druhý důvod, proč vybral Caphis, ale neméně důležitý, byl ten, že Malikada nejspíš usoudí, že pojedou do Moreku, kam měl namířeno Bílý vlk se svými muži.

Ukázal tu cestu kněžce. Zadávala se do mapy. „Co znamenají ty symboly?“ zeptala se ho a poklepala na svitek prstem.

„Jsou to takové zkratky, převzaté ze vznešené ventrijštiny. Tohle, co vypadá jako beraní hlava, je obrázek zastupující tři písmena, CZN. Znamená to cesta v zimě neprůchodná.“

„A ta čísla?“

„Vzdálenost mezi danými body, jenže tu nepoužívají míle, nýbrž ventrijské legue. Tohle nebude přesné.“

„Jak daleko musíme jet?“ zeptala se Pharis.

„Asi dvě stě padesát mil, většinou dost drsnou krajinou. Nemáme náhradní koně, takže musíme postupovat opatrně a šetřit zvířata, jak nejvíc to půjde. S trochou štěstí budeme v Caphis do měsíce. Pak je to jen krátká plavba přes moře do Dros Purdolu - a domov!“

„Čí domov?“ zeptala se najednou Axiana. Dagorian se na královnu podíval. Tvář měla bledou, v tmavých očích hněv.

„To není můj domov. Můj domov napadli drenajští divoši z druhé strany moře. Ti samí divoši zabili mého otce a mne přinutili vdát se za svého vůdce. Jede Axiana domů? Ne, unesli ji a odvezli z jejího domova.“

Důstojník se na chvíli odmlčel. „Mrzí mě to, Výsosti,“ vypravil ze sebe nakonec. „Já jsem jeden z těch drenajských divochů. Ale dal bych za tebe život. Odvezl jsem tě z města, protože jsi v nebezpečí. Kalizkan je netvor. A z důvodů, jimž plně nerozumím, chce zabít dítě, které nosíš. On a Malikada jsou spojenci. O tom nemám pochyb. Malikada mu vydal tvého otce. Kalizkan ho zabil. Teď byl díky Malikadově zradě stejně zavražděn i Skanda. Bude-li to v mé moci přivést tě v pořádku do Drenanu, udělám to. Pak budeš volná. Budeš oslavována jako královna, a pokud to bude možné, doprovodí tě vojsko zpátky do Ventrie a znovu dosadí na trůn.“

Axiana zavrtěla hlavou. „Jak můžeš být tak naivní, Dagoriane? Myslíš, že drenajským šlechticům na mně bude záležet? Jsem cizinka. Myslíš, že budou podporovat moje dítě? Já ne. Ono zemře, otráví ho nebo uškrtní, a trůnu se zmocní nějaký jiný *drenajský* šlechtic. Takhle to bude. Říkáš, že Malikada zradil mého otce. Tomu věřím. Opovrhoval jím, považoval ho za slabocha a kladl mu za vinu, že prohrál se Skandou. Říkáš, že zradil i Skandu. Tomu taky

věřím, protože jsem ho nenáviděla. Mne ale vždycky miloval. Je to můj bratranec a nikdy by mi neublížil.“

„A dítěti, které nosíš?“ zeptala se Ulmenetha.

„Na něm mi vůbec nezáleží. Je to otrávený dar, který mi zanechal Skanda. Ať si ho vezme. A co se tebe týče, Dagoriane, vrať se na svého koně. Tvoje společnost je mi odporná.“

Její slova ho ranila, nicméně vstal, odvázal svého koně a nasedl. Ulmenetha posbírala mapy. „Mýlíš se, Výsosti,“ podotkla tiše.

„Nechci od tebe nic slyšet, zrádkyně.“

Conalin se suše zahihňal. Ohlédl se přes rameno na Ulmenethu. „Zachráníš ji před bestii a ona ti nadává. Bohové, jak já nenávidím boháče.“

• • •

Axiana neodpověděla, jenom hleděla na hory se sněhovými čepicemi, tvář měla zaťatou, výraz nečitelný. Chtěla se kněžce omluvit, říci, že svá slova pronesla v hněvu. Věděla, že Ulmenetha riskovala život, aby ji zachránila před nemrtvou stvůrou v Kalizkanově domě. Víc než to, věděla, že ji Ulmenetha miluje a nikdy by nestála jen tak stranou a nedívala se, jak jí někdo ubližuje.

Jenže Axiana byla vylekaná. Byla vychována u dvora, kde jí byl ihned splněn každý rozmar, a události posledních dvou dní pro ni byly děsivé. V průběhu pouhých osmačtyřiceti hodin se ocitla zamčená v zatuchlé místnosti, viděla násilnou smrt, doslechla se o manželově vraždě, a nyní seděla v rozvrzaném voze, mířícím někam do divočiny. Měla pocit, jako by se jí obracela duše naruby. Z Kalizkana, je muž důvěřovala a jehož měla rada, se vyklubal hromadný vrah a děti mordující bestie. Pouze Pramen sám ví, co měl v plánu s ní. Zachvěla se.

„Je ti zima, holubičko moje?“ zeptala se Ulmenetha. Axiana jen otupěle kývla. Kněžka se k ní naklonila a přehodila jí přes ramena pokrývku. Vůz nadskočil v brázdě a Axiana přepadla na Ulmenethu. Kněžka ji zachytila. Axiana si jí položila hlavu o rameno.

„Mrzí mě to,“ zašeptala.

„Já vím, dítě.“

„Děťátko se brzy narodí. Moc se bojím.“

„Budu neustále tady. A ty jsi silná. Všechno bude v pořádku.“

Axiana se zhluboka nadechla a potom se narovnala. Viděla Dagoriana, jel vepředu a obhlížel stezku. Mířili k lesu pokrývajícimu úbočí kopců jako buvolí plášť. Axiana se

ohlédla. Město Usa za nimi se už ztratilo z dohledu.

Tmavovlasá Pharis vyndala z pytle s jídlem jablko a nabídla je Axianě. Královna je s úsměvem přijala a podívala se na dívku. Byla hrozně hubená, podvyživená, měla však hezkou tvářičku a velké hnědé oči. Axiana ještě nikdy nebyla tak blízko obyčejného člověka. Prohlížela si Pharidiny tenké šaty. Nedalo se poznat, jakou měly původně barvu, poněvadž teď byly seprané na matnou šed', na ramenou, na bocích a na loktech roztrhané a na zápěstích a kolem krku prodřené. V paláci by je nepoužili ani na hadr na podlahu. Královna natáhla ruku a dotkla se látky. Byla hrubá a drsná. Pharis se stáhla a Axiana viděla změnu výrazu. Dívka se odvrátila a přisedla si zpátky k Sufií.

V tom okamžiku se dítě v jejím lůně pohnulo. Královna vykřikla. Pak se usmála. „Kopl mě,“ vysvětlila. Ulmenetha zlehka položila ruku na Axianino nafouklé břicho.

„Ano, cítím ho. Je silný a zdravý a touží po životě.“

„Můžu si sáhnout?“ zeptala se malá Sufia a přilezla po čtyřech blíž. Axiana se jí podívala do jasných modrých očí.

„Ovšem.“ Uchopila dítě za umatlanou ručku a položila si ji na břicho. Chvilí se nic nehýbalo, potom chlapec znovu kopl. Sufia zavýskla radostí.

„Pharis, Pharis, pojd' si sáhnout!“ zvolala.

Pharis vzhlédla a její pohled se střetl s královniným. Axiana se usmála a natáhla ruku. Pharis se k ní přiblížila a děcko znovu poslušně koplo.

„Jak se tam dostal?“ chtěla vědět Sufia. „A jak se dostane ven?“

„Kouzlo,“ pospíšila si Ulmenetha. „Jak jsi stará, Sufie?“ dodala, aby změnila téma. Holčička pokrčila rameny.

„Já nevím. Můj bráška Griss říkal, že je mu šest. A já jsem mladší než Griss.“

„Kde je tvůj bratr?“ zeptala se Axiana a pohladila Sufií po umaštěných plavých vláscích.

„Ten čarodějný pán ho odvedl.“ Náhle se polekala. „Nedovolíte, aby mě taky odvedli, že ne?“

„Nikdo tě neodvede, prcku,“ řekl Conalin důrazně. „Zabiju každého, kdo to zkusí.“

Pharis jí pomohla přelézt přes opěradlo a Conalin si ji posadil na klín a nechal ji držet opratě.

Pravě dorazili k lesu, když zezadu zaslechli dusot kopyt. Axiana se ohlédla. Na návrší za nimi vyjela pětice jezdců.

Dagorian přicválal zpátky k vozu a v ruce se mu zaleskla šavle.

VELLIAN BOJOVAL PATNÁCT ZE SVÝCH DEVĚTADVACETI let a z toho dvanáct sloužil Malikadovi a Antiku Kariovi. Připojil se k ventrijskému vojsku pro Velkou výpravu, invazi do Drenanu a nápravu starých křivd. Každé ventrijské dítě vědělo o drenajských ohavnostech, o jejich nestoudných územních nárocích a vraždě velikého císaře Gorbena, k níž došlo před mnoha staletími.

Invaze měla napravit minulé křivdy.

Alespoň tak to verbíři čtrnáctiletému Vellianovi podali, když přišli do jeho vesnice. Tvrdili, že neexistuje větší čest než sloužit císaři ve spravedlivém boji. Rozdávali přehnané sliby o bohatství a slávě. Bohatství Velliana nezajímalo, ale myšlenka na slávu ho ovládla jako silná droga. Podepsal se ještě tyž den, aniž by požádal o souhlas své rodiče, a odjel, aby ztrestal divochy. Vyjel vstříc svému osudu.

Ted' jel pomalu na unaveném koni po Staré lemské silnici a všechny jeho sny se obrátily v prach.

Sledoval drenajské vojáky v jejich zcela beznadějném boji s Cadijskými a cítil obrovskou hanbu. *Žádný* z mladších důstojníků neznal Malikadův plán a všichni čekali, s tasenými meči, na povel k útoku. Drenajský střed bojoval udatně, vrazil klín do cadyských řad. Bitva byla vyhrána. Tedy byla by, kdyby na povel vyjela ventrijská kavalerie a zaútočila. Všichni muži si ten povel představovali a někteří dokonce pobídli svého koně. Potom Malikada zařval: „Zůstat stát!“

Vellian nejdřív myslel, že je to součást nějakého jemnějšího, většího plánu, který Skanda s Malikadou vymysleli. Ale jak ubíhal čas a Drenajci umírali po tisících, pravda vyšla najevo. Malikada, jemuž Vellian věrně sloužil skoro polovinu svého života, zradil krále.

A bylo ještě hůř. Skandu zajali živého a dopravili do jeskyně vysoko v horách, kde čekal čaroděj Kalizkan. Ten ho vzal dovnitř a obětoval při nějakém ohavném obřadu.

Velliana poprvé napadlo, že zběhne. Vychovali ho tak, aby si vážil cti, věrnosti a pravdy. On v tyto věci věřil. Byly v srdci každého civilizovaného národa. Bez nich tu byla jen anarchie, chaos a pád do temnoty.

Ve zradě žádná čest nebyla.

Pak za ním přišel Antikas Karios a nařídil mu, aby sebral svou dvacítku a jel s ním do Usy chránit královnu. Aspoň takhle povinnost byla čestná.

Město našli celé v plamenech, ulice plné mrtvých a palác opuštěný. Nikdo nevěděl, kde se královna ukrývá. Pak Antikas vyzpovídal skupinu mužů na Královské třídě. Ti viděli,

jak z paláce vyjíždí povoz. Řídil ho zrzavý chlapec a vedle něj jel voják na koni. Na voze byly ženy a míří k západní bráně.

Antikas rozdělil dvacítku do čtyř skupin a Velliana poslal k jihu.

„Možná se už nevrátím, pane,“ řekl mu mladší důstojník. „Mým přáním je opustit armádu.“

Antikas si to prohlášení chvíli přebíral a pak Vellianovi kývl, aby ho následoval, a společně poodjeli od ostatních vojáků. „Co se děje?“ zeptal se ho Antikas.

„Řekl bych, že skoro všechno je špatně,“ sdělil mu Vellian smutně.

„Máš na mysli tu bitvu.“

„Myslíš to vraždění? Tu zradu?“ Čekal, že Antikas vytáhne čepel a rozseká ho na kusy, a překvapilo ho, když mu důstojník položil ruku na rameno.

„Ty jsi z nich nejlepší, Velliane. Jsi odvážný a čestný a já si tě cením nade všechny ostatní důstojníky. Ale nikoho jsi nezahlavil. Jenom jsi poslechl svého generála. Váha zodpovědnosti je pouze na něm. Takže ti řeknu tohle. Jeď na jih, a jestli královnu najdeš, přivez ji zpátky do Usy. Jestli ji nenajdeš, jeď, kam budeš chtít, s mým požehnáním. Uděláš to? Pro mne?“

„Udělám, pane. Smím se na něco zeptat?“

„Ovšem.“

„Ty jsi o tom plánu věděl?“

„Věděl - ke své věčné hanbě. Teď jeď - a vykoněj tuto poslední povinnost.“

Hodina rychlé jízdy, a pak Vellian zahlédl vůz. Jak říkali muži, řídil ho mládenec s ryšavými vlasy. Na kozlíku vedle něj seděla malá holčička a vzadu na voze byly tři ženy.

A jedna z nich byla královna.

Voják, jenž byl s nimi, vytáhl šavli.

Vellian držel ruce na otěžích, pobídl koně dolů z kopce a zastavil až před jezdcem. Jeho muži se drželi vedle něj. „Dobré ráno,“ pozdravil. „Jsem Vellian, poslal mě generál Antikas Karios, abych dovezl královnu zpátky do paláce. Ve městě je už zase klid a vojsko se vrátí zítra, aby znovu nastolilo pořádek.“

„Vojsko zrádců,“ řekl chladně Dagorian. Vellian zrudl.

„Ano,“ souhlasil. „Teď schovej šavli a pojedeme.“

„To nemyslím,“ odmítl Dagorian. „Královně hrozí velké nebezpečí. Se mnou bude v bezpečí.“

„Jaké nebezpečí?“ zeptal se Vellian, nejsou si jist, jak má pokračovat.

„Od čarodějníka Kalizkana,“

„Tak to se uklidni, protože on je mrtvý, zabil ho sesuv kamení v horách.“

„Nevěřím ti.“

„O mně není známo, že bych lhal, pane.“

„O mně taky ne, Velliane. Já se ale zaslíbil, že budu chránit královnu. To taky udělám. Ty po mně chceš, abych ti ji vydal. Copak ty ses nezavázal, že budeš chránit jejího manžela, krále?“ Vellian neříkal nic. „No,“ pokračoval Dagorian, „jelikož jsi to nesplnil, nevidím nejmenší důvod, proč bych ti měl věřit.“

„Nebud' hloupý, člověče. S tou šavlí to můžeš umět jako sám Antikas, ale pět nás neporazíš. Jaký smysl má zemřít, když už je věc stejně ztracená?“

„Jaký smysl má žít bez věci, za níž by stálo zemřít?“ opáčil Dagorian.

„Budiž tedy,“ řekl Vellian smutně. „Chyťte ho!“

Čtyři jezdci tasili šavle. Dagorian zaječel a plochou čepelí plácl koně po boku. Zvíře skočilo rovnou do skupinky. Jeden kůň šel k zemi, další dva se vzepjali. Dagorian otočil koně a sekl šavlí nejbližšího jezdce do ramene. Čepel zajela hluboko, ale vytáhl ji. Vellian po něm bodl, Dagorian však výpad odrazil a při protiútku Velliana ťal do prsou, prosekl tuniku a otevřel mělkou ránu.

Za Dagoriana se dostal jeden z jezdců a rozpřáhl se šavlí.

Do spánku ho zasáhl šíp a muž se svalil ze sedla.

Na dohled přicválal Nogusta. Dagorian zahlédl, jak dává ruku dozadu a potom jí švihl dopředu. Vzduchem proletěla lesklá čepel a skončila v hrdle druhého jezdce. Vellian na Dagoriana zaútočil, ale byl odražen. Dagorian ho při seku minul, avšak jak Vellian uhýbal, málem ztratil rovnováhu. Kůň se mu postavil na zadní a jezdce shodil na zem. Vellian dopadl těžce a na chvíli byl omámený. Vyškrabal se na kolena, sebral šavli a rozhlédl se kolem sebe. Všichni čtyři jeho muži byli mrtví.

Dagorian rychle sesedl a přistoupil k němu. Vellian necouvl. Z lesa vyjeli další dva jezdci, holohlavý obr s bílými kníry a lučištník, v němž Vellian poznal Kebru, bývalého šampióna. „Zdá se,“ poznamenal Vellian, „že naše role se teď obrátily.“

„Já tě nechci zabít,“ řekl Dagorian. „Můžeš s námi jet jako zajatec. Až dorazíme na pobřeží, budeš propuštěn.“

„To myslím ne,“ odmítl Vellian. „Jak bych se mohl neří-

dit tak chrabrým příkladem?“

Vrhl se do útoku. Jejich čepele se srazily a znovu a zas. Na okamžik si myslel, že by mohl vyhrát, ale pak provedl Dagorian vražedný protiútok po krytu a Vellianovi se hrud' stáhla ohnivou křečí. Šavle vyjela z rány a Ventrijec se sesul na zem.

Ležel v trávě a díval se na modrou oblohu. „Já bych byl královnu taky chránil, i za cenu vlastního života,“ uslyšel sám sebe říkat.

„Já vím.“

• • •

Pro Axianu byl zbytek dne jako sen, skutečný i neskutečný zároveň. Hrkotání vozu po úzké lesní stezce, pach vlhké prsti a zeleného listí, silný a plný života. Když se však podívala na tváře svých společníků, měla zvláštní odtažitý pocit. Kromě malé Sufie byli všichni napjatí, pohybovali se rázně a v očích měli strach. No, všichni ne, uvědomila si, když se podívala na černého válečníka. V těch jeho zvláštních modrých očích žádný strach nebyl.

Dagorian jel mlčky vedle vozu a občas se otočil v sedle a zkontroloval stezku za nimi. Nebylo tam moc vidět, protože již byli hluboko ve hvozdu, stezka se vinula mezi stromy. Přesto se pořád otáčel. Ostatní tři muži taky jeli mlčky. Černoch skupinku dvakrát opustil a na svém velkém vraníkovi se vrátil po stezce zpátky. Druzí dva jeli každý na jedné straně vozu, jen když se cesta příliš zúžila a stromy se přiblížily, zařadili se dozadu.

Axiana se rozpomněla na lučištníka Kebru. Prohrál soutěž a Skandu tím hrozně rozčílil. A ten druhý muž – Kebra ho oslovoval Bizone - byl obrovský divoch se svislými bílými kníry.

Královna ještě nikdy nebyla v lese. Její otec tu často lovil. Zabíjel lvy a medvědy, jeleny a losy. Vzpomínala si, jak ze svého okna vídala jeho kořist. Těla, přehozená přes zadek vozu, vypadala tak smutně.

Medvědi a lvi.

Ta představa ji neděsila. Všechnen strach byl pryč. Vznášela se v oblaku klidu, žila jen pro tuto chvíli.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Ulmenetha a položila královně ruku na paži. Axiana se podívala na její ruku. Byla to drzost, dotknout se jí, přesto necítila hněv.

„Jsem v pořádku.“ Mezi mraky vykouklo slunce, mezerou mezi stromy před nimi pronikly paprsky a dopadly na stezku, přičemž vypadaly jako šikmé sloupy zlatého světla. „To je krása,“ poznamenala zasněně Axiana. V Ulmenethiných očích zahlédla starosti, jenže je nechápala. „Měli by-

chom se vrátit zpátky do města," řekla. „Brzy se setmí.“

Ulmenetha neodpověděla, jen se přisunula blíž, přitáhla si Axianu a kolébala ji. Královna si jí položila hlavu na rameno. „Jsem hrozně unavená.“

„Odpočiň si, holubičko. Ulmenetha se o tebe postará.“

Axiana si všimla pěti koni, uvázaných vzadu k vozu, a napjala se. Ulmenetha ji objala. „Co se děje?“ zeptala se.

„Ty koně... kde jsme je vzali?“

„Sebrali jsme je vojákům, kteří nás napadli.“

„To byl jenom sen," namítla Axiana. „Mne by žádní vojáci nenapadli. Já jsem královna. Mne by nikdo nezamkl. Žádní chodící mrtví neexistují. To všechno je sen.“ Začala se třást a na tváři ucítila Ulmenethinu ruku. Vděčně sklouzla do temnoty.

Když otevřela oči, uviděla na obloze jasné hvězdy. Zívla. „Zdálo se mi, že jsem v Moreku," pravila a posadila se. „Tam jsem vyrostla. V paláci nad zálivem. Dívávala jsem se tam na delfíny.“

„Byl to hezký sen?“

„Ano.“ Axiana se rozhlédla kolem. Mezi stromy již byla tma a teplota klesala. Místy, v zastíněném dolíku, ještě ležel na zemi sníh. „Kde to jsme?“

„Nejsem si jistá," odpověděla Ulmenetha. „Ale brzy se utáboříme.“

„Tábor? My táboříme?“

„Ano.“

„Tady nikde poblíž není žádný dům?“

„Ne," řekla Ulmenetha mírně. „Žádný dům. Ale budeš v bezpečí.“

„Před medvědy a lvy," řekla Axiana a snažila se mluvit autoritativně.

„Ano, Výsosti.“

Dagorian dojel k vozu a přešel na kozlík. „Teď se držte," řekl a přebral od Conalina oplatě. „Sjedeme ze stezky.“ Vůz se stočil doprava a sjel dolů z krátkého svahu. Ulmenetha podpírala Axianu. Dagorian vjel s vozem do mělkého potoka. Kebra a Bizon došli k místu, kde čekal černochoch. U skalní stěny hořel oheň. Unavení koně se brodili potokem a Dagorian dvakrát zapráskal bičem, jak se vůz pomalu ploužil na druhou stranu. Na druhé straně spřežení otočil a zatáhl brzdu.

Ulmenetha pomohla královně slézt a dovedla ji k ohni. Opodál leželo pár plochých kamenů a Axiana se na jeden posadila. Kebra zapálil druhý oheň a začal připravovat jídlo.

Děti sbíraly dříví. Všichni vypadali zaměstnaně. Axiana vzhledla k vysokému útesu. Takovéhle útesy byly i kolem Moreku. Po jednom kdysi vylezla a matka jí za to strašně vyhubovala. Náhle si vzpomněla na královské gardisty, kteří prve dojeli k vozu. Co se s nimi stalo? Proč odjeli? Už se chtěla přeptat Ulmenethy, ale zachytila vůni masa a koření, vycházející z kotlíku nad ohněm. Vonělo to báječně!

Vstala a přistoupila k ohni. Lučištník, který klečel u kotlíku, vzhledl. „Hned to bude, Výsosti.“

„Voní to skvěle,“ řekla. Došla k měsícem ozářenému potoku a pak se vydala po břehu, uchváčena světlky, odrážejícími se na hladkých kamenech pod vodou. Leskly se jako drahokamy. Sama se posadila k vodě a vzpomněla si, jak sedávala na pláži u Moreku a nohy si ráchala ve vodě. Její chůva jí tam zpívala písničku, písničku o delfínech. Axiana se snažila na ni vzpomenout. Když se na verše rozpomněla, zasmála se a začala zpívat.

„Ach, jak toužím býti mořskou královnou, v oceánu dlíti, ve vodách plouti, a vždy míti vůli svobodnou.“

Vedle zašustilo křoví. Zvedlo se z něj jakési stvoření a postavilo se na zadní. Axiana zatleskala a šťastně se zasmála. Medvěd byl velký, vůbec se nepodobal mršinám, jež vozíval její otec, byl tak plný života. Medvěd hluboce, temně zabručel.

„Tobě se nelíbí moje písnička, Brumlo?“ zeptala se.

Ucítila na paži silnou ruku, a když vzhledla, uviděla vedle sebe stát černého válečníka. V levé ruce držel zapálenou louč. Jemně ji zvedl na nohy. „Je dost vyhladovělý, Výsosti, a nemá náladu na písničky.“

Pomalu couval a královnu táhl s sebou. Medvěd rozpráhl tlapy a šoural se křovím k nim. „Jde s námi,“ pípla Axiana vesele. Černoch se opatrně postavil před ni a natáhl hořící louč. Po své levici uviděla Kebru Střelce se šípem nasazeným na těživě.

„Nestřílej,“ zarazil ho Nogusta.

Zprava k nim přistoupili Bizon a Dagorian. Bizon také držel louč. Medvěd otáčel velkou hlavou ze strany na stranu. „Zmizni!“ zařval Bizon a skočil k šelmě. Medvěda pohyb tak překvapil, že se spustil na všechny čtyři a odšoural se do tmy.

„Byl tak velký,“ vyhrkla Axiana.

„To opravdu byl. Výsosti,“ přitakal černoch. „Teď se ale vraťme k ohni.“

Guláš byl podáván na cínových talířích a Axiana jedla s velikou chutí. Požádala o víno a Ulmenetha se jí omluvila, že zapomněla nějaké přivést. Místo toho dostala pohár vody

z potoka. Voda byla studená a příjemná. Ulmenetha jí u ohně připravila lůžko. Dagorian jí pod pokrývkami vyhrabal dolík na bedra. Královna si položila hlavu na stočenou pokrývku, ležela a poslouchala hovor kolem ohně. Slyšela jejich slova. Malá Sufia spala vedle ní a mladičký Conalin nad ní seděl a hlídal ji.

„Dneska jsem viděla velkého medvěda,“ sdělila mu ospale Axiana.

„Jen spi,“ poradil jí chlapec.

• • •

Bizon přihodil poleno na oheň a Kebra zatím posbíral taříře a odnesl je k potoku, kde je opláchl. Obr vrhal kradmé pohledy na Nogustu, jenž seděl mlčky zády ke skále. Dagorian a Ulmenetha si cosi šeptali a Bizon neslyšel, o čem se baví. Kolohnáta dnešní události zmátly. Nogusta je vzbudil brzy po ránu a vyrazili na cestu zpátky k městu. „Královna je v nebezpečí,“ bylo vše, co jim černoch sdělil. Jeli rychle, na hovory nebyl čas. Bizon nebyl žádný skvělý jezdec. Koně nenáviděl. Navíc si uvědomil, že skoro stejně nenávidí spaní v zimě na zemi. Bolelo ho rameno a rýpalo ho v kříži.

Bizon se podíval k místu, kde spala královna a děti, které ležely natažené vedle ní. Nic z toho mu nedávalo smysl. Skanda byl mrtvý - a dobře mu tak za to, že věřil Ventrijcům a všechny nejlepší vojáky poslal domů. Avšak ty řeči o čarodějích, démonech a obětech Bizona znepokojily. Bylo známo, že s démony lidé bojovat nemohou.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Nogusty.

„A s čím?“ opáčil černoch.

„S tímhle nadělením!“ prohlásil Bizon a ukázal na spáče.

„Vezmeme je na pobřeží a najdeme loď, co pluje do Drenanu.“

„Aha, vážně? Prostě jenom tak?“ vyštěkl Bizon a byl stále navztekanější. „Nejspíš máme za patama celý ventrijský vojsko a démony nádavkem. A my si tu cestujeme s těhotnou ženskou, co se úplně zbláznila. Aha... a zmínil jsem se o tom, že máme na krku taky ten nejpomalejší vůz v celý Ventrii?“

„Ona se nezbláznila, ty vrtáku,“ ucedila ledově Ulmenetha. „Je v šoku. To přejde.“

„Ona je v šoku? A co já? Mě vykopli z armády. Už nejsem voják. To byl šok, to ti teda povím. Zatím jsem ale ještě nezačal zpívat medvědům.“

„Ty ale taky nejsi citlivá sedmnáctiletá dívka ve vysokém stupni těhotenství,“ odsekla Ulmenetha, „kterou vyrvali z jejího domova.“

„Já ji z domova nevyrvál,“ namíтал Bizon. „Co se mě teje, může se klidně vrátit. A ty taky, ty tlustá krávo.“

„Co navrhuješ, příteli?“ zeptal se tiše Nogusta.

Otázka Bizona rozhodila. Nebyl zvyklý na to, aby se ho někdo ptal na názor, a vlastně ani žádný neměl. Ale zlobil se na tu tlustou ženskou, že ho nazvala vrtákem. „Měli bychom jet dál. Ona přece není Drenajka, ne? Nikdo z nich není.“

„Já jsem,“ podotkla Ulmenetha hlasem plným opovržení. „To ale není podstatné, ne?“

„Podstatný? O čem to mluví?“ chtěl vědět Bizon.

„Tohle se netýká národností,“ vysvětloval mu Dagorian. „Královnino dítě chtějí obětovat démoni. Rozumíš? Jestli uspějí, svět sklouzne do hrůz. Vše zlé, co známe z bájí, tva-roměniči, dutozubci, krandylové... všichni se vrátí. Musíme ji chránit.“

„Chránit ji? Jsme jenom čtyři! Jak ji máme chránit?“

„Jak nejlépe to zvládneme,“ prohlásil Nogusta. „Ty však zůstatvat nemusíš, příteli. Jsi volný. Můžeš jet pryč. Nikdo tě tu nedrží v řetězech.“

Hovor zamířil na cestu, která se Bizonovi nelíbila. Nechtěl opustit přátele a překvapilo ho, že to Nogusta vůbec jenom navrhl. „Neumím číst mapy,“ namítl. „Dokonce ani nevím, kde jsme teď. Chci vědět, *proč* bychom měli zůstatvat s ní.“

K ohni se vrátil Kebra a pečlivě uložil čisté talíře. Potom si přisídl k Bizonovi. Neříkal nic, jen se tvářil pobaveně.

„*Proč* bychom měli zůstat?“ vybuchl Dagorian. „Co je to za otázku od drenajského válečníka? Dítěti hrozí něco zlého. Je jedno, že to dítě je dědicem trůnu a že jeho matka je královna. Když se objeví zlo, dobří lidé se mu postaví.“

Bizon se naklonil a plivl do ohně. „Jen slova,“ zabručel prezíravě. „Stejně jako všechny ty vznešeně znějící blbosti, co ze sebe chrlil Skanda před bojem. Spravedlnost a právo, síly Světla proti Temné tyranii. A kam nás to dostalo, co? Vojsko je pryč a my sedíme ve studeném lese a čekáme, až po nás skočí nějaký démoni.“

„Má docela pravdu,“ ozval se Kebra a mrkl na Nogustu. „Tady se nedá nic namítat. Mně na bohatství a slávě moc nezáleží. Nikdy nezáleželo. Představa, že se dostanu zpátky do Drenanu a budu chodit na přehlídky a hostiny pořádané na mou počest, pro mě nic neznamená. A nepotřebuji bydlet v paláci, obklopený krasavicemi. Já chci jenom prostý statek a hezký kus země. A ten sen se mi nejspíš splní, když na rychlém koni zamířím k pobřeží.“

„No vždyť,“ přisídl si vítězoslavně Bizon. Pak zaváhal. „Co mělo znamenat to s tím bohatstvím?“

Kebra jen pokrčil rameny. „Bezvýznamné plácání. Umíš si ale představit, jakého přijetí se dostane malé tlupě hrdinů, kteří zachrání královnu? Zasypou je zlatem a chválou. Nejspíš jim dají patent do vojska mstitelů, která se vrátí do Ventrie. Kdo to potřebuje? Zítra spolu vyrazíme do Caphis. V klidu doplujeme domů a půjdeme do výslužby. Můžeš zůstat u mě na statku.“

„Já nechci žít na statku,“ odmítl Bizon. „Chci být... jak jsi to říkal? ...v tom vojsku mstitelů.“

„Toho nejspíš dosáhneš,“ ujišťoval ho Kebra. „Můžeš si obarvit kníry načerno a předstírat, že je ti zase čtyřicet. Já teď jdu spát. Byl to dlouhý a namáhavý den.“

Vstal od ohně a šel si lehnout. „Vážně nám dají bohatství a slávu?“ zeptal se Bizon Dagoriana.

„Obávám se, že ano.“

„Nespíš o tobě budou skládat písně,“ řekl Nogusta.

„Mor vem písně! Za písničku si ženskou nekoupím. Copak ale můžeme bojovat s démonama, Nogusto? Totiž, můžeme je doopravdy porazit?“

„Už jsi mě snad někdy viděl prohrát?“ opáčil Nogusta. „Ovšemže je můžeme porazit.“

„Pak máš asi pravdu,“ řekl Bizon. „Nesmíme zlu povolit. Jdu s váma.“ Zvedl se na nohy, zašel ke svým pokrývkám a lehl si. Ve chvílce tiše pochrupoval.

„Dobré nebe, je mi z něj špatně,“ prskl Dagorian.

„Nesud’ ho moc přísně,“ zarazil ho Nogusta. „Bizon není složitý muž, má v sobě ale větší hloubku, než tušíš. Možná má trochu potíže s pojmy, ale když dojde na činy, je to něco jiného. Uvidíš. Teď se běž trochu prospat. Já si vezmu první hlídku. Tebe vzbudím kolem třetí.“

Když Dagorian odešel, přisedla si k Nogustovi Ulmenetha. „Věříš, že se dostaneme až na pobřeží?“ zeptala se ho.

„Věříš na zázraky?“ opáčil.

• • •

Nogusta seděl sám a radoval se ze samoty. Hlídat vlastně ani nemělo smysl. Kdyby je napadli tady, stejně by nemohli nic dělat, jen bojovat a zemřít. On měl ale les v noci vždycky rád, vítr šeptající v listoví, měsíční světlo pronikající mezi větvemi a pocit věčnosti vyzařující z prastarých stromů kolem. V lese nikdy nebylo ticho. Vždycky zde byl pohyb, život. Doneslo se k němu Bizonovo tiché chrápání a černocho se usmál. Dagorian a Ulmenetha se na obra dívali s opovržením, když se s nimi rozhodl zůstat pro bohatství a slávu. Nogusta však věděl svoje. Bizon k hrdinství potřeboval důvod. Jako všichni muži s omezenou inteligencí se

bál, že ho oklamou nebo zmanipulují. Nikdy skutečně nebylo pochyb, že by s nimi nejel. Kebra to věděl a poskytl Bizonovi důvod, který potřeboval. Kolohnát se se svými přáteli postaví každému nepříteli.

Věříš na zázraky? zeptal se Nogusta Ulmenethy.

No, zázrak budou potřebovat, to věděl. Zvedl Dagorianovu mapu a natočil ji k ohni. V mihotavém světle byly symboly jasně vidět. Několik mil na jih byla čára řeky Mendei. Byly tu označeny tři brody. Pokud se pozdě zítra dostanou k prvnímu, budou mít šanci přepravit se přes reku a ztratit se na vysočině. Následovalo sedmdesát mil drsnou krajinou. Podél jižní cesty byly vyznačeny staré pevnosti - ty však již budou opuštěné. Podél cesty by mohly stát vesnice, kde by si mohli koupit zásoby. Nejspíš ale ne. Tohle byla nehostinná země. Pak dorazí na pláně a k západnímu pobřeží jim bude chybět ještě sto padesát mil. Takovou cestu bez vedení nezvládneme, uvědomil si. Zasáhlo ho zoufalství.

Nemilosrdně ten cit potlačil. Jeden krok po druhém, řekl si. Nejdřív řeka.

„Proč pro nás tohle děláš?“ zeptala se ho Ulmenetha.

„Stačí, že to dělám,“ odpověděl jí. „Vysvětlování není potřeba.“

Teď se nad tím zamyslel, vzpomněl si na ten strašný den, kdy dorazil domů a zjistil, že jeho rodinu povraždili, viděl už jen jejich těla. Dopravil je k hrobům, které sám vykopal. Pohřbil je a s nimi své sny i jejich. Všechny naděje a obavy byly odevzdány zemi a jedna jeho část tam zůstala s nimi v chladné, červy prolezlé hlíně.

Rozhlédl se po táboře. Ulmenetha spala na voze. Nogustovi se kněžka líbila. Byla to tvrdá žena - nebylo v ní nic měkkého. Vstal, obešel oheň a zastavil se nad spícími dětmi. Conalin byl mrzutý chlapec, měl však v sobě ocel. Obě dívky se k sobě choulily pod pokrývkou. Malá Sufia měla paleček v pusince a klidně spala.

Nogusta zašel na kraj tábora. Mezerou mezi stromy byly proti tmavé šedi oblohy vidět černé obrysy hor. Uslyšel přicházet Kebra.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se lučištníka.

„Chvilí jsem spal. Jenže jsem už moc starý, aby se mi líbilo spát v zimě na holé zemi. Moje kosti protestují.“

Oba muži seděli naprosto mlčky a dýchali chladný, čistý noční vzduch. Pak Kebra promluvil. „Jezdci, které jsme zabili, měli zásoby na tři dny. Chvilí zřejmě nebudou nikomu scházet.“

„Doufejme.“

„Já se nebojím umřít,“ poznamenal Kebra tiše. „Ale mám strach.“

„Já vím. Taky to cítím.“

„Máš plán?“ vyzvídá lučištník.

„Zůstat naživu, pobít nepřátele, dostat se na pobřeží a najít loď.“

„Věci vždycky vypadají líp, když máš plán,“ poznamenal Kebra.

Nogusta se usmál, pak jeho výraz ztvrdl. Černoch si rukou přejel oholenou hlavu. „Síly zla se sbírají a všechny naděje spočívají v rukou tří starců. Skoro začínám věřit v Pramen. Tenhle vtip je vpravdě kosmický.“

„No, příteli, já *věřím*. A kdybych si už musel najít tři dědky, aby zachránili svět, tak bych volil stejně jako On.“

Nogusta se zasmál. „Já taky, ale to z nás jenom dělá *na-foukané* dědky.“

• • •

Antikas Karios pátral na západě dva dny. Teď on a jeho patnáct mužů vjelo na unavených koních zpátky do Usy. Muži byli rovněž utahaní a seděli shrbení v sedlech. Sundali si bronzové přilby a pověsili je na sedlové hrušky. Antikas měl před sebou dvě nestravitelné pravdy. Za prvé, že prchající skupinka musela zamířit na jih, a za druhé, že ho Vellian buď zradil, nebo je mrtev. To druhé bylo rozhodně nepravděpodobné. Dagorian byl sice moc dobrý Šermíř, ale pět zkušených vojáků porazit nemohl.

Antikas si vzpomněl na poznámky, které o mladém důstojníkovi četl. Byl synem generála-hrdiny, avšak sám vojákem nikdy být nechtěl. Vlastně dva roky studoval v klášteře. Podle hlášení ho jen nátlak rodiny přiměl, aby se zapsal do otcova pluku. Samotná tato fakta by pro většinu lidí nic neznamenal, jenže bystrému Antiku Kariovi odhalila hodně. Stát se mnichem vyžadovalo nejenom nesmírné odhodlání a víru, ale také ochotu odložit stranou všechny tělesné touhy. Takové rozhodnutí nebylo lze brát na lehkou váhu, a když ho jednou člověk učinil, byl spoután železnými řetězy. Dagorian však tyto řetězy odhodil kvůli „nátlaku své rodiny“. Jeho oddanost bohu tudíž byla menší než oddanost příbuzným. To ukazovalo buď na slabou osobnost, nebo na muže, jehož osudem je vždy klást potřeby ostatních před vlastní přání. Nebo obojí.

Antikovi nevadilo, když Malikada nařídil důstojníkovu smrt. Ani ho příliš nepřekvapilo, když Dagorian vrahy přemohl. Ale to, co dělal od té doby, bylo záhadné. Proč unesl královnu? A proč s ním ona, zřejmě, šla dobrovolně?

Vysoký kaštanový kůň, na němž jel, na široké třídě klo-

pýtl, ale narovnal se. Antikas ho poplácal po krku. „Brzy si můžeš odpočinout,“ řekl.

Když se přiblížili k palácové bráně, stmívalo se. Nad západní čtvrtí visel bledý kouř a v ulicích nebylo ani živáčka.

Poslal jezdce do kasáren, aby se postarali o zvířata a sami si trochu odpočinuli, a projel bránou do paláce. Když projížděl kolem, dva gardisté se postavili do pozoru. Dojel ke konírnám a sesedl. V dohledu nebyl žádný stájník. To Antika podráždilo. Odsedlal valacha a vyvíchoval ho suchou slámou. Pak ho zavedl do stání, nasypal mu oves a od studny donesl vědro s vodou. Potom přes koně přehodil pokrývku. Zasloužil by si víc, a Antika rozčílilo, že tu nejsou žádní podkoní. Proč by tu ale měli být? napadlo ho. V konírnách nebyli žádní koně.

Antikas byl unavený, oči ho pálily nedostatkem spánku, ale šel hledat Malikadu. Než by se vracel k hlavním dveřím, vzal to raději přes kuchyně, neboť ho napadlo, že si nechá do pokojů poslat jídlo. Ani v kuchyních nikdo nebyl. Místo bylo opuštěné. Cestou viděl hromady neumytých talířů se zaschlými zbytky jídla a všiml si, že dveře do spíže jsou otevřené a police prázdné. Nedávalo to smysl. Za soumraku měly kuchyně kypět sloužícími připravujícími večeři.

Po úzkém točitém schodišti vyšel na poschodí a ocitl se na široké chodbě vyložené kobercem s vysokým vlasem. Šel dál, kolem knihovny, ke zdobenému schodišti vedoucímu ke královským komnatám. Po tom, co viděl v konírnách a v kuchyních, ho nijak nepřekvapilo, že tu nebylo ani vidu, ani slechu po nějakém služebnictvu a nebyla zapálená jediná lampa. V paláci bylo šero, vysokými okny sem dopadalo jen slábnoucí světlo zapadajícího slunce.

Právě si začínal myslet, že Malikada zůstal bydlet v kasárnách, když u dveří do bývalých Skandových pokojů uviděl stát hlídku. Antikas k nim došel. Ani jeden z mužů mu nezasalutoval. Zastavil se, aby je sepsul, když zaslechl, jak ho zevnitř volá Malikada. „Pojď dál. Antiku.“

Antikas vstoupil a uklonil se. Malikada stál na balkoně, zády k němu. Šermíř byl na chvíli zmaten. Jak Malikada věděl, že je za dveřmi?

„Mluv,“ vyzval ho Malikada, aniž se otočil.

„S lítostí musím ohlásit, že královna zmizela, můj pane. Ale zítra ji najdu.“

Antikas očekával hněvivý výbuch, protože Malikada byl pěkně prchlivý. Tudíž ho překvapilo, když jeho bratranec pouze přikývl. „Je na Staré lemské silnici,“ řekl Malikada. „Cestuje se čtyřmi muži, porodní bábou a třemi dětmi. Jeden z mužů je ten důstojník Dagorian. Zítra za ní pošlu muže. Už si s tím nemusíš dělat starosti.“

„Ano, pane. A co ty ostatní záležitosti?“

„Ostatní záležitosti?“ zeptal se Malikada ospale.

„Dát zprávu posádkám na pobřeží, vyřídít Bílého vlka, vykořenit stoupence Drenaje. Všechny ty plány, které jsme probírali celé měsíce.“

„To může počkat. Královna je nejdůležitější.“

„Se vši úctou, bratranče, ale nesouhlasím. Až se Drenajci dozvědí o Skandově smrti, mohli by sem vpadnout podruhé. A jestli umožníme Bílému vlkovi uniknout...“

Jenže Malikada ho neposlouchal. Stál na balkoně a díval se na město. „Jdi do svého pokoje a odpočiň si, Antiku. Jdi do svého pokoje.“

„Ano, pane.“

Antikas šel do svého pokoje. Strážní mu ani tentokrát nezasalutovali, on však měl příliš mnoho jiných starostí, aby jim to vytmavil. Potřeboval se převléknout, najíst a odpočinit si. Jeho komnaty byly malé, jenom mrňavá ložnička a slušně velký obývací pokoj se dvěma pohovkami a bez balkonu. Rozžehl dvě lampy, sundal si zbroj i zaprášenou spodní tuniku, z vysokého džbánu nalil do umyvadla vodu a opláchl si trup. Byl by dal přednost horké provoněné koupeli, ale bez služebnictva nebylo příliš pravděpodobné, že by ohříváče vody v lázních fungovaly.

Kam se všichni sluhové poděli? A proč Malikada nepřišel další?

Oblékl si čistou tuniku a kamaše, posadil se a ze zvyku začal leštit kyrys, přilbu a náhlenice, které pak pověsil na dřevěný rám. V místnosti se ochladilo. Antikas došel k oknu, ale bylo pevně zavřené. Napadlo ho, že zapálí oheň, ale hryzl ho hlad. Teplota klesla ještě víc. Antikas si kolem pasu obtočil opasek s mečem a vyšel z místnosti. Na chodbě bylo o hodně tepleji. Zvláštní, pomyslel si.

Za ním v pokoji voda v umyvadle zamrzla a na oknech se vytvořily ledové květy.

Antikas vyšel z paláce a přešel Královskou třídu. Cantova taverna stála jen kousek odtud a vždycky se tam dobře vařilo.

Když k taverně dorazil, našel dveře zamčené, ale uvnitř se něco pohybovalo. Rozzlobeně zabouchal pěstí na dveře. Všechny pohyby uvnitř ustal. „Otevři, Canto! Je tady hladový člověk,“ zavolal.

Uslyšel, jak se odtahují závory. Dveře se otevřeli. Za nimi stáli dva muži. První, majitel Canta, malý, tlustý, plešatý mužík s hustým černým knírem, držel v ruce porcovací nůž, druhý držel sekerku. „Pojď dovnitř, honem,“ vyhrkl Canto. Antikas vstoupil. Oba muži zabouchli dveře a zasunuli

závory.

„Čeho se bojíte?“ zeptal se Antikas. Muži se po sobě podívali.

„Jak dlouho jsi zpátky ve městě?“ zeptal se Canta.

„Právě jsem přijel.“

„Došlo k pouličním bouřím,“ vysvětloval hostinský. Nůž hodil na stůl a sesul se na židli. „Bouře, jaké jsi ještě neviděl. Lidi sekali a bodali do svých sousedů. Včera v noci pekař zavraždil manželku a vyběhl na ulici s její hlavou v ruce. Viděl jsem to na vlastní oči, Antiku, přes žaluzie. Všude panuje šílenství. Zítra odjízďím.“

„A co domobrana?“ chtěl vědět Antikas.

„Ti jsou venku s nimi, pálí a loupí. Jedno ti povím, Antiku, tohle se nedá popsat. Ve dne je všude klid, ale jakmile zapadne slunce, ty noční můry začnou nanovo. Všude tady působí veliké zlo. Cítím to v kostech.“

Antikas si protřel unavené oči. „Vojsko už je zpátky. Nastolí znovu pořádek.“

„Vojsko táboří asi míli od města,“ promluvil druhý muž, podsaditý chlapík s prošedivělým plnovousem. „Město je bezbranné.“

V taverně bylo šero, světlo vydávala jenom dohořívající polena v krbu. „Máš něco k jídlu?“ zeptal se Antikas. „Od včerejška jsem nejedl.“

Canta kývl a odešel do kuchyně. Druhý muž si přisedl k šermíři. „Působí tu čáry a kouzla,“ řekl. „Myslím, že město umírá.“

„Nesmysl,“ štěkl Antikas.

„Tys to neviděl, člověče. Venku. Po setmění. Já ano. Nikdy na to nezapomenu. Davy jsou posedlé. Vidíš jim to na očích.“

„Tak to s lůzou chodí,“ opáčil Antikas.

„Možná, vojáku. Ale včera...“ Odmlčel se, vstal a odešel k ohni, dřepł si k němu a zadíval se do plamenů. Canta se vrátil a přinesl studené hovězí a sýr na talíři a džbán ředěného vína.

„To je nejlepší, co můžu nabídnout,“ řekl. Antikas sáhl do váčku. „S tím si nedělej starosti,“ zarazil ho Canta. „Ber to jako dar.“

Od krbu se ozval vzlykot. Antikas se na plačícího muže podíval s nechutí. Canta se k němu naklonil blíž. „Včera v noci zabil svou ženu a dcery,“ šeptal hostinský. „A to je velice miloval. Dnes ráno sem přišel celý od krve. Nevěřil, že to mohl udělat.“

„Bude zatčen a pověšen,“ prohlásil Antikas chladně.

„Počkej, až přežiješ noc, než začneš soudit,“ poradil mu Canta.

Antikas neodpověděl. Pomalu jedl a vychutnával studenou pečení a uzený sýr. Když se konečně nasýtil, pohodlně se opřel. Zavrzalo prkno v podlaze. Antikas vzhlédl a uviděl po schodech scházet vysokého hubeného mnicha v bílém hábitu. „Je tu už dva dny,“ vysvětlil Canta. „Moc toho nenamluví, ale je strašně vyděšený.“

Mnich Antika pozdravil strohým kývnutím a prošel kolem něj ke stolu u protější zdi.

„Co dělá on v hospodě?“ zeptal se Antikas.

„Říká, že tohle místo je postavené na troskách svatyně a že se mu démoni vyhnou. Zítra odchází s námi.“

Antikas vstal a přešel místnost. Mnich vzhlédl. Měl velmi hubenou, asketickou tvář s výrazným nosem a ustupující bradou. Oči měl světlé a vodnaté. „Dobrý večer, otče,“ pozdravil Antikas.

„I tobě, můj synu,“ odpověděl mnich.

„Čeho se tak bojíš?“

„Konce světa,“ odpověděl kněz hluchým, bezvýrazným hlasem.

Antikas se naklonil nad stůl a přiměl ho, aby se mu podíval do očí. „Vysvětlí to,“ nařídil mu.

„Slova teď nejsou k ničemu,“ řekl mnich a znovu uhnul pohledem. „Už to začalo. Nedá se to zastavit. Démoni jsou všude a s každou nocí jsou silnější.“ Odmlčel se. Antikas jen těžko potlačoval podráždění.

„Stejně mi to pověz,“ vyzval ho a posadil se naproti němu na lavici.

Mnich si povzdechl. „Před pár týdnů otec Aminias, nejstarší z našeho řádu, řekl opatovi, že nad městem viděl demony. Trval na tom, že městu hrozí převeliké nebezpečí. Potom byl zavražděn. Před několika dny za mnou do chrámu přišla žena. Byla to kněžka a porodní bába královny. Dostalo se jí požehnání *kiraz* - trojího vidění. Hovořil jsem s ní a snažil se je vyložit. Poté, co odešla, jal jsem se studovat prastaré svitky a grimoáry, knihy zaklínadel, v chrámové knihovně. I narazil jsem na jedno proroctví. To proroctví se nyní naplňuje.“

„Co to říkáš?“ naléhal Antikas. „Myslíš, jako že slunce spadne z oblohy, oceány vystoupí z břehů a zničí nás?“

„Nic tak přirozeného, můj synu. Věřím, že jak starý císař, tak Skanda pocházeli z pokrevní linie tří starých králů. Tito králové a čaroděj bojovali v dávné válce. Nebyla to

válka vedená proti lidem. Zůstalo jen pár podrobností a i ty jsou beznadějně pokroucené a plné bizarních metafor. Nicméně naprosto jasné jest to, že to byla válka proti nelidem - démonům, chceš-li. Všechny staré svazky hovoří o době, kdy taková stvoření kráčela mezi námi. A tři králové tuto dobu ukončili, vyhnali všechny demony do jiného světa. Nyní ale nezůstaly žádné podrobnosti o kouzlu, které bylo vytvořeno, v jednom svazku však stojí rozmístění planet na obloze oné hrůzné noci. Nyní se na na nebi objevuje stejný vzor. A já věřím, jsem si naprosto jist, že démoni se navracejí.“

„Svazky, hvězdy, démoni, já ničemu z toho nerozumím, mnichu,“ vyštěkl Antikas. „Dej mi důkazy!“

„Důkazy?“ Mnich se zasmál nahlas. „Jaké důkazy by byly dostačující? Jsme ve městě, jež každou noc posedlí lidé rvou na kusy. Proroctví hovoří o obětování králů. Kněžka mi vyprávěla, že ve svém vidění spatřila, jak starého císaře zabíjejí stejným způsobem. Nyní jest mrtev i Skanda. Tys voják. Byl jsi tam, když bylo vojsko zničeno?“ Antikas přikývl. „Byl král zabít na poli bitevním, či odveden na tajné místo a zhuben pak?“

„Není na mně, abych se bavil o takových věcech,“ řekl Antikas. „Ale, dejme tomu, že byl odveden. Co to podle tebe znamená?“

„Znamená to naplnění proroctví. Dva ze tří králů obětování byli. Až třetí zemře, brána se otevře a démoni budou opět mezi námi. V těle.“

„Pche!“ odfrkl si Antikas. „A tady tvoje argumenty pokulhávají, protože žádný třetí král není.“

„Nikoliv,“ opravil ho mnich. „Ve slovech proroctví oběti tvoří sova, lev a jehně. Sova značí moudrost a vědění. Starý císař byl, jak si sám jistě vzpomeneš, učený muž, jenž byl mnoho universit založil. Skanda, kéž jeho duše hoří, byl vzteklý lev, ničitel. A třetí? Jehně jest nově zrozené stvoření. Dítě tudíž, či nemluvně. Nejsemť věštec. Nemusím jím však být, neboť jsem v době nedávné na královnu Axianu popatřil a dítě její brzy na svět vyjde. Ono bude třetím králem.“

Antikas se zaklonil a zhluboka se nadechl. „Mluvíš zde o kouzlech a grimoárech, jenže takovou moc měl jenom jeden člověk. Kalizkan. A ten je mrtvý. Zahynul při sesuvu kamene.“

„Ale já nehovořím o lidech,“ opravil ho mnich. „Nižádný člověk by nemohl seslat tak silné kouzlo. Kalizkana jsem znal. Byl to starostlivý muž, pozorný a citlivý. Předě dvěma roky přišel do chrámu, neboť měl strašlivou rakovinu. Nemohli jsme mu pomoci. Nezbývalo mu než několik dní žít. Dva z nich strávil studiem starých

textů v naší knihovně. Po návštěvě oné kněžky jsem sám texty tyto prošel. Jedno z kouzel v nich obsažených se týkalo spojování. Má-li kouzelník dosti velikou moc — tak tam stálo — může do sebe démona natáhnouti, by život svůj prodloužil. Sdílená nesmrtelnost.“ Mnich se odmlčel, upil vody z cínového korbele. Antikas trpělivě čekal. Mnich promluvil znovu. „Když Kalizkan přežil déle, všechny nás to překvapilo. On se však již do chrámu nevrátil a na žádné svaté místo nevstoupil. Jsem přesvědčen - třebaže žádné další důkazy tobě nabídnouti nemohu - že Kalizkan, by sebe vyléčil, svolil, aby jeho tělo bylo posednuto. Buď však příslib kouzla toho byl lživý, nebo Kalizkan nebyl dosti silný, aby démonu tomu odolal. Ať tak nebo tak, myslím, že Kalizkan již dávno mrtvý byl. A mám-li pravdu, žádný sesuv kamení jeho zahubiti nemohl.“

„Ale ano,“ trval na svém Antikas.

Mnich zavrtěl hlavou. „Pán démonů si prostě jen jiného našel hostitele. Že zemřel v kamení, pravíš. Byl tam někdo, co bez zranění vyšel?“

Antikas odstrčil židli a vstal. „Už jsem těch nesmyslů slyšel dost. Změkl ti mozek, mnichu.“

„Je mou nejvroucnější nadějí, že máš pravdu,“ sdělil mu mnich.

Zvenčí se ozvalo podivné kvílení. Připojily se k němu desítky hlasů. Antikas se zachvěl, protože to vůbec neznělo lidsky.

„Už to zas začíná,“ vydechl mnich a zavřel oči v modlitbě.

• • •

Přestože navenek Antikas mnichovo vysvětlení odmítl, v duchu byl velmi ustaraný. Sloužil Malikadovi přes patnáct let a sdílel s ním jeho nenávist k drenajským útočníkům. A i když nikdy zcela neschvaloval zradu, vedoucí ke zničení drenajského vojska, viděl v něm menší ze dvou velkých zel. Nicméně události posledních několika dní mu dělaly vážné starosti. A teď, s mnichovými slovy nádavkem, ho znovu začaly hryzat pochybnosti.

Malikada unikl kamenné lavině, která zabila Kalizkana, a od té chvíle byl jako vyměněný - byl chladnější, víc se ovládal. To samo o sobě nic neznamenal. Jenže on také ztratil zájem o to, aby posílil svůj vliv na říši. Zabít Skandu byl jenom krok k tomu, aby se Ventríe osvobodila zpod drenajského jha. Po celé zemi se nacházely posádkové pevnosti a v mnoha z nich byly umístěny drenajské jednotky. A na mořských cestách hlídkovaly drenajské lodě. S Malikadou tento převrat plánovali několik měsíců a oba si jasně uvědomovali nebezpečí drenajských odvetných opatření.

Přesto teď Malikada o ten velkolepý plán nejevil nejmenší zájem. Očividně se staral jen o Axianu.

Antikas přistoupil k ohni. Vrah manželky seděl mlčky a oči zarudlé od pláče upíral do ohně. Zvenčí bylo slyšet, jak se ulicemi pohybují stovky lidí. Přiblížil se Canta. „Zůstaňte potichu,“ zašeptal. „Nehýbejte se.“

Antikas došel k zavřenému oknu a zaposlouchal se. Lidé se shromažďovali, slyšel šum hlasů. Nerozuměl žádným slovům, dokonce to vypadalo, že se spolu baví cizími jazyky. Antikas se zachvěl.

Náhle okenicemi proletěl oštěp, jen pár palců od Antikova obličej. Šermíř odskočil. Sekera roztříštila dřevo na kusy a Antikas hleděl na moře tváří pokrivených do děsivých grimas, na vytřeštěné oči. Tihle lidé byli posedlí.

Canta za ním zaječel a rychle vyrazil ke schodům. Antikas vytáhl šavli a necouvl. Muž se sekerou se chytil parapetu a chtěl se vytáhnout do místnosti. Jeho výraz se změnil, jaksi změkkl. Zamrkal. „Ve jménu nebes, pomozte mi!“ vykřikl a sekeru upustil na podlahu. Kdosi mu zabodl do zad nůž a tělo bylo staženo z okna. Lůza nepostupovala, lidé tam jen stáli a nenávistně pozorovali osamělého šermíře uvnitř. Pak se stáhli a vydali se dál ulicí.

K Antikovi došel mnich. „Kdysi dávno tu stávala svatyně. Vzadu ve sklepe ještě lze vidět zbytky oltáře. Bývala tu sesílána velká a svatá kouzla. Oni nemohou vstoupit.“

Antikas vrátil šavli do pochvy. „Co jsou zač, ti oni?“

„Entukku. Nemyslíci duchové, žijící, jen aby se krmili. Někteří lidé říkají, že se rodí z duší zlých mrtvých. Nevím, je-li to pravda. Oni plují ve vzduchu všude kolem nás, jako žraloci, krmí se temnými emocemi posedlých. Usa jest jejich pastvištěm a čeká ji vyhubení.“

„Co se dá dělat, mnichu?“

„Dělat? Nic.“

Antikas se k němu otočil, popadl ho za bílé roucho u krku a přitáhl si ho k sobě. „Vždycky se dá něco dělat!“ zasýčel. „Tak mysl!“

Mnich si povzdechl. Antikas ho pustil. „Jsi-liž věřící?“ zeptal se ho mnich.

„Věřím ve své schopnosti a svou šavli.“

Mnich chvíli jen stál a hleděl do tmy. „Pána démonů nemůžeš zabít,“ řekl, „protože on jest nesmrtelný. Mohl bys zjistit tělo hostitele, leč on sobě jiné nalezne. A on stále sílí. Viděl jsi tu lůzu. Před několika dny entukku dokázali lidi jen k činům násilným přimět. Skandova smrt jim schopnost poskytla plně se hostitele zmocnit. Jak bys ty s mocí takovou jen šavlí bojovat mohl? Kdybys ven ze dveří těchto

vyšel, démoni by se na tebe vrhli a pak by velký Antikas Karios běhal s davem, křičel a zabíjel.“

Antikas jeho slova zvážil. „To je možné, mnichu,“ pronesl nakonec, „ale říkal jsi, že jeho moc pochází z vraždění králů. Co se stane, když se mu nepodaří zabít toho třetího?“

„Jak by mohl neuspět? Kdo odolá démonům?“

Antikas k němu přistoupil. Slova pronášel tiše, mnich však zesinal. „Jestli od tebe uslyším ještě jednu odmítavou větu, tak tě vyhodím oknem ven do noci. Rozumíš mi?“

„Ve jménu milosrdenství...!“ zakvílel mnich. Antikas ho přerušil.

„Já nejsem zrovna známý jako milosrdný člověk, mnichu. Teď mi odpověz na otázku. Co když třetí král démonům unikne?“

„Nejsem si jist,“ odpověděl mnich. „Moc, jíž už vládne, pochází z předešlých obětí. Taková moc, byť převeliká, časově omezená jest. Pokud včas neprovede i třetí oběť, bude – podle mého názoru — vtažen zpět do svého světa.“

„Co tím myslíš, včas?“

„Klíčem vzor nebeský jesti. Jsou chvíle, kdy je síla kouzla nezměrně větší, je-li sesláno při správném postavení planet. Věřím, že tak je tomu nyní.“

„A kolik času máme?“

„To mohu těžko odhadnout, nejsemť sám astrolog. Ne však více než měsíc. To je jisté.“

Canta se vrátil ze skrýše nahoře. S mužem u ohně obrátili stůl a opřeli ho o rozbité okno. Antikas zapálil několik luceren. „Co to děláš?“ zeptal se ustrašeně Canta.

„Nemůžou projít portály do krčmy,“ vysvětlil mu Antikas, „tak si tu trochu rozsvítíme.“ Kývl na mnicha, aby se k němu připojil u stolu. „Před rozbřeskem potřebuju dostat svého koně,“ řekl. „Máš nějaké kouzlo, co by mi pomohlo?“

Mnich zavrtěl hlavou. „Mé schopnosti se k čarování nehodí.“

„Tak jaké, táži se, jsou tvé schopnosti?“

„Jsem léčitel.“

Antikas zaklel a pak se zamyslel. Po nějaké době vzhlédl. „Říkáš, že tohle místo je svaté. Čím to?“

„Řekl jsem ti již. Bývala tu svatyně.“

„Ano, ano. Ale to, co tu zůstalo, to tu udržuje svaté dál. Bylo snad na tohle místo sesláno kouzlo?“

„Ano, mnoho kouzel. Drží se v kameni zdi a dřevě krovů.“

„Tudíž, kdybychom přenesli svatyni na jiné místo, bylo by taky svaté?“

„Myslím, že ano.“

„Pojď se mnou,“ nařídil mu Antikas, vstal a z kruhu na stěně zvedl jednu lucernu. Společně pak prošli dozadu, našli dveře do sklepa a Antikas se vydal dolů. Pod zemí bylo dost chladno. Šermíř se proplétal mezi sudy s pivem, vínem a tvrdým alkoholem. „Kde je oltář?“ zeptal se.

„Tady,“ pravil mnich a zavedl ho ke kamennému, asi tři stopy vysokému kvádru. Na předku kamene byl vytesán obrys býka, nyní již téměř setřený. Po stranách byla vyřezána ruka držící půlměsíc. I tyto řezby byly téměř pryč. Antikas nechal mnicha podržet lucernu a vrátil se nahoru.

Sebral sekeru, která upadla muži, jenž se snažil prolézt oknem, a vrátil se do sklepa.

„Co chceš dělat?“ zeptal se mnich. Antikas se rozmáchl sekerou a udeřil jí do oltáře. Praštil ještě dvakrát, pak se odlomil kus kamene zvící pěsti. Antikas pustil sekeru a zvedl odlomek.

„Říkáš, že kouzla se drží v kameni. Možná že mě tohle ochrání před démony.“

„To nemohu říci s jistotou,“ odpověděl mnich. „Nemáš než drobný úlomek.“

„Nemám jinou možnost, musím to zkusit, mnichu. Královna je v horách a chrání ji jenom čtyři muži.“

„A ty myslíš, že pátý bude rozdíl znamenati?“

„Já jsem Antikas Karios, mnichu. Já vždycky znamenám rozdíl.“

• • •

Antikas si strčil kus kamene za tuniku a vrátil se nahoru. Došel k převrácenému stolu, který zakrýval okno, a vyhlédl do ulice. Všude se zdál být klid. V ústech měl sucho a srdce mu prudce bušilo. Antikas Karios se nebál žádného živého člověka, ale představa číhajících démonů ho zbavovala odvahy. Položil ruku na stůl a chystal se ho odsunout stranou.

„Nechod tam ven!“ prosil Canta jako ozvěna hlasu v Antikově vlastní mysli.

Noční vánek ho chladil na kůži. Šermíř zlehka dopadl na zem. Za ním ostatní spěšně přitáhli stůl na místo. Antikas přeběhl ulici a vběhl do uličky za domem. Když přišel útok, nedostal se dál než na sto kroků od krčmy. Prudce se ochladilo a ve vánku zaslechl šepot. Byl stále hlasitější, měl ho již plné uši, jako by to byli rozzlobení sršni. V hlavě mu vybuchla bolest. Kámen pod tunikou se ohřál. Antikas se po-

tácel a málem upadl. Zvedl se v něm hněv - ale zároveň cítil, jak mu do mozku proniká chlad. Hlasy teď na něj syčely jazykem, jaký nikdy předtím neslyšel, přesto však věděl, co říkají. „Podvol se! Podvol se! Podvol se!“

Narazil do domu a padl na kolena. Nesourodým vrískem projela bolest z toho, jak kolena narazil na dlažbu. Soustředil se na ni - a na žár z úlomku kamene na kůži.

Chtěl se vzbouřit proti tomu vpádu, chtěl křičet. Jeho pocity však přemohl nějaký hlubší instinkt, jenž ho vybízel, aby zůstal naprosto klidný, aby bojoval s chladnou hlavou.

Přesto měl pocit, že se topí v moři hlasů — byl jedním z nich, cítil jejich touhu po krvi a bolesti a zabíjení.

„Ne,“ pravil nahlas. „Já jsem...“ Na okamžik se vyděsil. Kdo jsem? Hlavou mu proletěly desítky jmen, která vykřikovaly ty hlasy. Bojoval o klid. „Já jsem... Antikas Karios. Jsem ANTIKAS KARIOS!“ Svě jméno si opakoval pořád dokola, jako mantru. Hlasy křičely ještě hlasitěji, ale s menší mocí, až se nakonec ztišily do zcela nejasných, vzdálených ozvěn.

Antikas se vyškrábal na nohy a běžel dál. Teď bylo slyšet pronikavé vřeštění lidských hlasů, o kus dál nalevo. Pak napravo. Pak vepředu.

Když ho démoni nedokázali ovládnout, sháněli své lidské oddíly, aby ho odřízly.

Antikas se zastavil a rozhlédl se kolem. Nalevo stála vysoká zeď a opodál brána z tepaných mříží. Šermíř se k ní rozběhl, bránu přešel a dostal se na zeď asi patnáct stop nad zemí. Hbitě se rozběhl po koruně zdi k místu, kde se z boku stýkala s domem. Pod ním se seběhl dav, chátka ječela nadávky. Do zdi u jeho hlavy narazilo hozené kladivo. Antikas lezl dál. Povolil pod ním kus shnilého dřeva, ale on se udržel a šplhal dál směrem k ploché střeše. Zespoda uslyšel skřípání železné brány a ohlédl se. Pár těch posledních lezlo na zeď.

Antikas vylezl na střechu a rozhlížel se kolem v měsíčním světle. Byly tu dveře do domu. Antikas k nim přiběhl a vylomil je. Když vstoupil na schodiště, zaslechl zezdola kroky. S tichým zaklením vycouval na střechu a rozběhl se ke kraji.

Asi šedesát stop pod ním vedla úzká zadní ulička. Podíval se na protější střechu a zvažoval vzdálenost. Kdyby byla střecha plochá, doskočil by snadno, zde však kolem okraje vedla nízká zídka.

Antikas poodešel zpátky ke dveřím, otočil se a rozběhl se k zídce. Skočil, levou nohou došlápl na vršek zídky a odrazil se přes uličku. Jeden děsivý okamžik si myslel, že

skok špatně odhadl. Pak však přistál na protější střeše a překulil se. Jílec šavle se mu zaryl do boku a natrhl kůži. Antikas znovu zaklel. Vstal a čepel vytáhl. Na zlaté záštitě byl zub, nicméně zbraň byla i nadále použitelná.

Dveře na druhé střeše se rozletěly a vyběhli z nich tři muži. Antikas se k nim otočil a prvnímu prosekl šavlí hrdlo. Druhého kopl do kolene, čímž ho složil na zem. Třetí muž zemřel se šavlí v srdci. Antikas se rozběhl ke dveřím a zaposlouchal se. Na schodišti se nic neozývalo, a tak se Šermíř vydal do tmy. Dole se ocitl v úzké chodbě. Nesvítily tu žádné lampy a Antikas kráčel poslepu a hmatl kolem sebe. Zakopl o druhé schodiště a sešel na první poschodí. Tady bylo okno s roztaženými závěsy a ochoz ozařovalo matné měsíční světlo. Antikas okno otevřel, vylezl na parapet a seskočil deset stop do zahrady dole.

Tady byla nízká zeď, jen asi osm stop vysoká. Antikas vrátil šavli do pochvy, vyskočil, prsty se zachytil na kamelech a vyškrábal se na vršek. Ulice za zdí byla prázdná.

Antikas se mlčky spustil na dláždění a rozběhl se.

Vynořil se na Královské třídě a utíkal k paláci. Z bočních uliček vycházeli lidé, vřískali a štěkali. Antikas sklonil hlavu a běžel k bráně. Když se přiblížil, dva gardisté na stráži stáli naprosto nehybně, nedávali najevo strach. Antikas se k nim dostal těsně před běsnící lůzou a uvědomil si, že už nemůže dál. Nyní rozzlobený se k nim otočil čelem.

Pronásledovatelé se ale zastavili těsně před bránou a stáli mlčky, jen na něj civěli.

Gardisté stále nehnuli ani brvou a Antikas tam jen stál, ztěžka dýchal a na šavli málem zapomněl.

Lidé se rozešli, vraceli se do stínů na druhé straně třídy.

Antikas přistoupil k prvnímu gardistovi. „Proč nezaútočili?“ zeptal se.

Mužova hlava se pomalu otočila k němu. Oči byly potažené mázdrou, ústa otevřená. Antikas couvl.

Dorazil ke konírnám a zašel do stání, kde nechal svého koně. Zvíře klečelo. Antikas si všiml, že někdo koni vyměnil pokrývku, s níž ho přikryl. Jeho byla šedá, tahle byla černá. Otevřel vrátka a vstoupil do stání.

Černá pokrývka se zahýbala a kolem něj proletěly desítky netopýrů, křídly ho tloukly do obličeje.

Pak odletěli nahoru mezi krovy.

A jeho kůň byl mrtev.

Již řádně rozzlobený vytáhl Šermíř šavli a zamířil do paláce. Mnich říkal, že pána démonů zabít nemůže, jenomže, u

všech bohů nebes, aspoň se o to pokusí. Kamínek ho zahřál na kůži a v hlavě mu zašeptal hlas.

„Nezahazuj svůj život, chlapče můj!“

Antikas se odmlčel. „Kdo jsi?“ zeptal se šeptem.

„Nedokážeš ho zabít. Věř mi. Dítě znamená všechno. Musíš ochránit dítě.“

„Jsem tady v pasti. Když opustím palác, ta sběr mě roztrhá na kusy.“

„Povedu tě, Antiku. Za městem jsou koně.“

„Kdo jsi?“ zopakoval Šermíř.

„Já jsem Kalizkan, Antiku. A všechna tahle bolest a hrůza je moje dílo.“

„To tedy rozhodně nevzbuzuje důvěru.“

„Já vím. Doufám, že tě přesvědčí moc pravdy.“

„Nemám zrovna na vybranou,“ pravil Antikas. „Tak mě ved', čaroději!“

• • •

Vysoko v paláci pán démonů zvedl ruce. Entukku po celém městě, vzrušení a nafouknutí krví, poletovali bezcílně nad budovami. Pronikla k nim moc pána démonů, vysávala z nich energii. *Začali* kvílet a ječet, znovu ucítili nesnesitelný hlad.

Pán démonů couvl od okna a začal prozpěvovat. Vzduch kolem něj se zamihotal. Pán démonů pomalu vyslovil sedm slov moci, kouzelnou průpovídku. Od podlahy ke stropu vyletělo modré světlo a místnost naplnil ohavný zápach. Kde byla před chvílí stěna zdobená freskou jasných barev, nyní byl vchod do jeskyně a dlouhá chodba.

V tunelu se pohybovaly nezřetelné postavy ze světla, letěly směrem k němu. Když se přiblížily, pán démonů natáhl ruce. Z prstů mu vyletěl černý kouř a nesl se tunelem. Světelné postavy se zastavily a kouř zavířil kolem nich. Světla pohasínala a kouř ztuhl a získal tvar.

Vynořilo se deset vysokých mužů v tmavé zbroji s přílbami, jejichž hledí jim zcela zakrývalo tváře. Jeden po druhém vstoupili do komnaty. Pán démonů vyslovil jediné drsné slovo a chodba zmizela.

„Je dobré znovu cítit hlad,“ řekl první válečník a sňal si přílbu. Vlasy měl přízračně bílé, oči šedé a chladné. Obličej měl široký a velká ústa beze rtů.

„Tedy si něco pojezte,“ vybídl je pán démonů a zvedl ruce. Tentokrát mu z prstů splynula rudá mlha a nesla se místností. Válečník otevřel ústa a předvedl dlouhé zakřivené špičáky. Rudá mlha mu proudila přímo do chřtánu. I ostatní

válečníci si sundali přílby a přistoupili blíž. Jeden po druhém vstřebávali rudou mlhu. Přitom se jejich jako kost bílá kůže měnila, získávala barvu. Oči se jim zaleskly, šedá přešla v modrou a pak pomalu v karmínovou.

„Již dost, bratři moji,“ promluvil první válečník. „Po tak dlouhé době je ta chuť příliš znamenitá.“ Došel k pohovce, posadil se a natáhl před sebe dlouhé nohy v černé látce.

Pán démonů spustil ruce k bokům. „Dlouhé čekání je téměř u konce,“ řekl. „Náš čas opět nadešel.“ Ostatní se rozesadili a zůstali zticha.

„Čeho od nás žádáš, Anharate?“

„V horách na jih odsud pobývá jedna žena. Nosí Skandovo dítě. Dítě se má brzy narodit. Musíte mi ho přinést. Kouzlo tří musí být dokončeno před východem krvavého měsíce.“

„Je dobře strážena?“

„Je tam s ní osm lidí, ale jen čtyři válečníci, a z nich tři jsou starci.“

„Se vši úctou, bratře, taková výprava je ponižující. My všichni zde jsme bojepáni. Naše čepele potřísnila krev tisíců. Krmili jsme se dušemi knížat.“

„Nezamýšlel jsem,“ odtušil pán démonů, „urazit krayakiny. Pokud jim ale dítě nesebereme, vše bude na další čtyři tisíce let ztraceno. Byl bys raději, kdybych tento úkol svěřil entukku?“

„Jsi moudrý, Anharate, a já promluvil ukvapeně. Stane se, jak přikazuješ,“ odpověděl válečník. Zvedl ruku a zaťal ji v pěst. „Je dobré opět cítit pevnost těla, dýchat vzduch a krmit se. Je to nádhera.“ Krví naplněnými očima se podíval na Malikadovo tělo. „Za jak dlouho budeš moci odhodit tuto rozkládající se formu? Je nevzhledná pro oko.“

„Jakmile bude oběť dokončena,“ řekl mu Anharat. „Prozatím kolem sebe tuto ohavnost potřebuji.“

Kolem Anharata se rozvlnil vzduch a ozvalo se syčení mnoha hlasů. Pak to zmizelo.

„Ti lidé jsou tak zvrácení,“ ucedil Anharat. „Nařídil jsem jednomo ze svých důstojníků, aby odpočíval ve svém pokoji. Teď však prchá z města, aby se pokusil zachránit královnu a dítě. Zřejmě zašel do krčmy a tam k němu promluvil mnich.“

„On se vyzná v kouzlech, tento důstojník?“ zeptal se válečník.

„To nemyslím.“

„Tak proč se entukku nepodařilo jej uchvátit?“

„Kolem krčmy působí kouzla, prastará kouzla. Není to důležité. Poskytne ti jisté potěšení, neboť je to přední Šermíř v zemi. Jmenuje se Antikas Karios a ještě nikdy neprohrál souboj.“

„Zabíjí ho pomalu,“ prohlásil válečník. „Chut' jeho hrůzy bude zvlášť vybraná.“

„Ve skupině je třeba brát v úvahu ještě jednoho. Jmenuje se Nogusta. Je posledním z pokrevní linie Emsharase Čaroděje.“

Válečník přimhouřil oči a ostatní se při vyslovení toho jména napjali. „Vzdal bych se věčnosti,“ prohlásil válečník, „za příležitost najít duši Emsharase Zrádce. Nechal bych ho trpět tisíc let, a to by ještě nebyl dostatečný trest. Jak to, že někdo z jeho krve ještě žije?“

„Nosí Poslední talisman. Před pár lety jeden můj učedník poštal lůzu, aby zničila jej i jeho rodinu. Byla to skvělá noc plná náramných hrůz. Potěcha pro oko. On tam ale nebyl. Mnohokrát jsem se pokoušel zosnovat jeho smrt. Talisman ho chrání. Proto je třeba se na něj pečlivě připravit.“

„On je jeden ze starců, co hlídají tu ženu?“

„Ano.“

„To se mi nelíbí, Anharate. To není jen náhodná shoda okolností.“

„O tom já vůbec nepochybuji,“ odvětil Anharat. „Copak to však neukazuje, jak dalece upadla moc našeho nepřítele, že jeho jedinou ochranou je skupina starých dědků? Všichni jeho mniši kromě jednoho jsou zabiti, jeho chrámy jsou opuštěné, jeho oddíly vykořeněné. Pro tento svět se stal jenom ubohou bezvýznamností. Proto taky tento svět získáme ještě před východem krvavého měsíce.“

„Je ta krčma daleko?“ zeptal se válečník.

„Nikoliv.“

Válečník vstal a nasadil si přilbici. „Tedy půjdu a nakrmím se srdcem toho mnicha,“ prohlásil.

„Kouzla jsou silná,“ varoval ho Anharat.

Válečník se zasmál. „Kouzla, jež vyčerpají entukku, jsou pro krayakiny jen jako vosí píchnutí. Kolik dalších lidí tam je?“

„Pouze dva.“

Válečník kývl a dva jeho druhové se zvedli. „Mléko entukku bylo dobré, ale maso má sladší chuť,“ prohlásil.

• • •

Vůz se s trhnutím zastavil, když zadní kolo najelo na vyčnívající balvan. Unavení koně se v postroji vzepřeli. Co-

nalín se je snažil přimět k pohybu, ale koně si stáli na svém. Bizon hlasitě zaklel a sesedl. Došel za vůz a popadl dva paprsky kola. „Trochu je pobídní bičem,“ nařídil. Conalín koním zapráskal nad hřbetem. Ti hned zabrali. Zároveň se Bizon zapřel do kola a vůz kámen přeskočil. Obr se rozplácl na stezku a kolo jen těsně minulo jeho ruku.

Ženy na voze — až na Axianu - se rozesmály, když vstal, celý od bláta. „To není sranda!“ zařval.

„Tady, kde sedím já, je,“ opáčila Ulmenetha. Bizon znovu zaklel a došoural se k místu, kde mu Kebra držel koně.

„Ta cesta je moc úzká,“ zabručel a vytáhl se do sedla. „Myslím, že jsme dneska neudělali ani dvanáct mil. A koně už jsou hotoví.“

„Nogusta říkal, že vyměníme spřežení, až dorazíme na rovinu.“

Bizona to neobměkčilo. Ohlédl se na náhradní koně, které sebrali mrtvým kopiníkům. „Jsou to jezdecký koně. Nejsou chovaní, aby tahali vozy, a rychle se unaví. Koukni na ně! Než jsme je sebrali, tak už byli dost nadšení, a teď jsou taky vyčerpaní.“

Měl pravdu a Kebra to věděl. Všichni koně byli utahaní. Někdy brzy je budou muset nechat odpočinout. „Jedem,“ řekl.

Vůz konečně překonal vysoký kopec a vynořil se z lesa. Daleko na jihu byla vidět třpytivá stužka řeky Mendei a za ní vysokánské horské štíty se sněhovými čepicemi a korunou z mraků. „Do tmy to k řece nezvládneme,“ poznamenal Kebra.

„Ten Zatracenej vůz bych nes já sám rychlejc, než ho dokážou táhnout týdle herky,“ vrčel Bizon.

„Dneska máš protivnou náladu,“ podotkl Kebra.

„To tenhle Zatracenej kůň. Pokaždý, když já jdu nahoru, on jde dolů. On jde nahoru, já dolů. Zachází s mým zadkem jako s bubnem.“ Z vozu se znovu ozval smích, tentokrát se chichotala malá Sufia, která jeho slova opakovala jako popěvek.

„Má zadek jako buben! Má zadek jako buben!“

Ulmenetha jí jemně vyhubovala, avšak sama nedokázala potlačit úsměv.

„Pojedu na tvém koni, když ty budeš řídit vůz,“ nabídl Conalín.

„Platí!“ vyhrkl nadšeně Bizon. „Nebesa vědí, že já teda nejsem žádnéj jezdec.“

Po stezce se vrátil Dagorian. „Asi o míli dál se cesta rozšiřuje,“ řekl. „Je tam dokonce i dláždění. Teď je zarostlé, ale

pomůže nám to na pár milích.“

Bizon vylezl na kozlík a posadil se na složenou příkrývku. „A, tohle je ale nádhera,“ zamumlal, pohodlně se uhníždil a zvedl opratě. Kebra viděl, že chlapec má velké potíže dosáhnout na třmen Bizonova koně, a tak dojel blíž a podal mu ruku. Conalin jí pohrdl a neohrabaně se do sedla vyškrábal sám. Kebra sesedl a upravil mu třmeny.

„Už jsi někdy jel na koni, mládenče?“ zeptal se.

„Ne, ale učím se rychle.“

„Musíš ho stisknout stehny, ne holeněmi. A důvěřuj koni. On ví, co dělá. Pojď, dám ti lekci.“ Vyhoupl se do sedla, dojel na hřeben a pak pomalu sjížděl dolů na pláň u řeky. Ohlédl se a viděl, že kůň si vybírá cestu dolů a Conalin drží otěže ve výši prsou. Pod kopcem se Kebra zařadil vedle Conalina a ukazoval mu základy jízdy na koni.

„Zkusíme klus,“ navrhl. „Musíš se sladit s rytmem koně. Jinak skončíš jako Bizon a sedlo ti bude na zadku hrát čepobití. Jedem!“

Kebrův kůň ladně přešel do klusu. Conalin za ním nadskakoval v sedle. Jeho kůň zpomalil. „Nesmíš tahat za otěže, chlapče. To pro něj znamená zastavit.“

„Já to prostě nezvládám,“ vyhrkl zrzek celý rudý ve tváři. „Vrátím se na vůz.“

„Nic dobrého nikdy nepřichází snadno, Conaline. A podle mě si vedeš dobře. Rozený jezdec.“

„Doopravdy?“

„Jenom si musíš zvyknout na koně. Zkusíme to znovu.“

Než se vůz dokodrcal z kopce, oba jezdci znovu vyrazili. Chvilí měl Conalin dojem, že ho tloučou po zádech, ale potom, náhle a bez varování, našel správný rytmus a jízda se mu stala potěšením. Mezi mraky vykouklo slunce a napětí v žaludku zmizelo. Conalin prožil celý život v městské bídě a ještě nikdy neviděl krásu hor. Teď jel na krásném koni a na kůži cítil chladný vánek. Zešíroka se na Kebru usmál. Lučištník jeho úsměv opětoval a jel mlčky vedle něj. U lesa koně otočili.

„Teď trocha cvalu,“ řekl Kebra. „Ne moc, protože koně jsou utahání.“

Byl-li klus nádherný, cesta zpátky k vozům byla pro Conalina radostí, kterou si bude pamatovat celý život. Zapomněl na hadry, které měl na sobě, stejně jako na boláky na zádech. Dnešek byl darem, který mu již nikdy nikdo nevezme.

„Jezdíš tak dobře - jako rytíř!“ chválila ho Pharis, když zastavil u vozu.

„Je to nádherna,“ řekl jí. „Je to jako... jako...“ Šťastně se zasmál. „Nevím, jako co. Ale je to nádherný!“

„Večer už to říkat nebudeš,“ varoval ho Bizon.

Další hodinu s nimi jel Dagorian, pak zamířil na jih, aby našel místo, kde se utáboří.

Když začalo slunko klouzat z horám na západě, přicválal zezadu Nogusta. „Zatím není po pronásledovatelích ani stopy,“ oznámil Kebrovi. „Ale přicházejí.“

„Do večera se k řece nedostaneme. Koně jsou unavení,“ řekl lučištník.

„Já taky,“ přiznal Nogusta.

Jeli dál, a když se začalo stmívat, v táboře na břehu malého jezírka narazili na Dagoriana sedícího u ohně. Unavení poutníci slezli z vozu a přisedli si k němu. Kebra a Conalin odsedlali koně a suchou trávou je vyvíchovali. Kebra chlapci ukázal, jak zvířata spoutat a pak je nechali se pást. Conalin se pohyboval trochu ztuhle a Kebra se na něj zazužil. „Zatím jsi svaly na vnitřní straně stehén,“ vysvětlil mu. „Zvykneš si na to. Líbila se ti jízda?“

„Bylo to v pořádku,“ odtušil Conalin nonšalantně.

„Kolik je ti, mládenče?“

Chlapec pokrčil rameny. „Já nevím. Co na tom záleží?“

„Ve tvém věku asi nezáleží. Mně je šestapadesát. A na tom záleží.“

„Proč?“

„Protože už mám všechny sny za sebou. Umíš plavat?“

„Ne. A nechci se to naučit.“

„Je to skoro stejně skvělý pocit, jako když jedeš na koni. Ale je to na tobě.“ Kebra odešel k jezeru a svlékl se. Voda byla studená, když do ní vstoupil. Pak se do vody vrhl po hlavě a začal plavat dlouhými, lehkými tempy. Conalin došel na břeh a ve slábnoucím světle ho pozoroval. Kebra po chvíli doplaval zpátky a vylezl z vody. Zachvěl se a vytřel se dosucha svou tunikou, kterou pak rozložil na kámen. Natáhl si kamaše a přisedl si k chlapci.

„Mně se žádné sny nezdají,“ ozval se najednou Conalin. „Prostě usnu a pak se probudím.“

„O takových snech jsem nemluvil. Já myslel sny, které máme o životě, věci, po kterých toužíme, jako je žena a rodina nebo bohatství.“

„Proč už je máš za sebou? Tohle všechno bys mohl mít i teď.“

„Možná máš pravdu.“

„Můj sen je vzít si Pharis a ničeho se nebát.“

Obloha potemněla do karmínova, jak slunce zapadlo za vrcholky na západě. „Bylo by hezké ničeho se nebát,“ souhlasil Kebra. Došel k nim Bizon a přehodil Kebrovi přes ramena pokrývku.

„Dědci jako ty by si měli dávat pozor na zimu,“ utrousil, prošel kolem, nabral si vodu do pohárku a hlasitě pil.

„Proč to říkal?“ chtěl vědět Conalin. „Vypadá dost starý, aby mohl být tvůj táta.“ Kebra se uchechtl.

„Bizon nebude nikdy starý. Ty se podíváš na jeho holou hlavu a bílé kníry a vidíš starce. Bizon se podívá do zrcadla a vidí mladého muže, tak pětadvacet. Má takový dar.“

„Nemám ho rád.“

„Souhlasím s tebou. Taky ho nemám moc rád. Ale miluju ho. Ve starém Bizonovi není žádná zloba a stál by ti po boku i proti všem vojskům na světě. To je vzácné, Conaline. Věř mi.“

Chlapce nepřesvědčil - ten však neříkal nic. Na jezerní hladině se odrážel roztržitý obraz měsíce a na západě se jezero lesklo jako krev od posledních paprsků skomírajícího slunce. Conalin vzhledl ke stříbrovlasému lučištníkovi. „Můžu jet i zítra?“ zeptal se ho.

Kebra se usmál. „Ovšem. Čím víc budeš jezdit, tím lepší v tom budeš.“

„Na koni je to bezpečnější,“ prohodil Conalin a díval se na jezero.

„Proč bezpečnější?“

„Vůz je tak pomalý. Až nás dohoní, na voze neutečeme.“

„Třeba nás nedohoní,“ zkusil to Kebra.

„Ty tomu věříš?“

„Ne. Ale vždycky je naděje.“ Conalina potěšilo, že se mu muž nesnažil lhát. Byla to důvěrná chvíle a chlapec se cítil jako rovný s rovným.

„Co uděláš, až přijdou?“ zeptal se Conalin.

„Budu s nimi bojovat. Stejně tak Nogusta a Bizon. Víc dělat nemůžeme.“

„Mohli byste ujet na našich nejrychlejších koní,“ poukázal Conalin.

„Někteří muži by mohli, ale my jsme z jiného těsta.“

„Proč?“ zeptal se chlapec. Byla to tak prostá otázka, přesto na ni Kebra zprvu neměl odpověď. Chvilí si to promýšlel.

„Těžko se to vysvětluje, Conaline. Začneš tím, že se sám

sebe zeptáš, co dělá pravého muže. Je to způsobilost lovit nebo sedlačil nebo chovat dobytek? Částečně to je odpověď. Je to jeho schopnost milovat rodinu? Částečně to je taky odpověď. Je tu ale ještě něco jiného. Něco vznešeného. Podle mého nás pohánějí tři pudy. První je pud sebezáchovy - vůle přežít. Druhý je kmenový pud. Máme nutkání někam patřit, být součástí většího celku. Ale ten třetí? Ten třetí je to, co se počítá, chlapče, nade všechno ostatní.“

Mlčky k nim došla Ulmenetha a sundala si boty. Posadila se a namočila si nohy do vody.

„Co je ta třetí věc?“ chtěl vědět Conalin, rozzlobený, že byli vyrušeni.

„To je ještě těžší vysvětlit,“ odvětil Kebra, jehož příchod kněžky též vyvedl z míry. „Lvice dobrovolně obětuje život, aby zachránila lvíčata. To je její způsob. Ale já viděl ženu riskovat život kvůli cizímu dítěti. Třetí pud nám velí odložit pud sebezáchovy kvůli životu někoho jiného nebo kvůli zásadám nebo víře.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Conalin.

„Měl by ses zeptat Nogusty. On by ti to vysvětlil líp.“

Obrátila se k nim Ulmenetha. „Ty to nepotřebuješ vysvětlovat, Conaline,“ pravila tiše. „Když jsi zachránil Pharis, hrál v tom svou roli právě ten třetí pud. A taky tehdy, když jsi stál v tom pokoji v Kalizkanově domě a bojoval jsi s bestii.“

„To není totéž. Já Pharis a Sufii miluju. Královnu ale nemiluju. Neriskoval bych život, abych zachránil ji.“

„To není o ní,“ řekl Kebra. „Aspoň ne jenom o ní. Týká se to mnoha věcí: cti, sebeúcty, pýchy...“ odmlčel se.

„Umřel bys pro mě?“ zeptal se náhle Conalin.

„Doufám, že neumřu pro nikoho,“ řekl Kebra rozpačitě. Rychle vstal a vrátil se zpátky do tábora.

„Ano, umřel by kvůli tobě,“ promluvila Ulmenetha. „Je to dobrý muž.“

„Nechci, aby kvůli mně někdo umíral,“ sdělil jí chlapec. „Nechci to!“

8

NOGUSTA A DAGORIAN SEDĚLI U OHNĚ A STUDOVALI MAPY, které jim dodala Ulmenetha. Bizon se natáhl vedle nich s hlavou opřenou o ruku. „Kdy budeme jíst?“ bručel. „Můj žaludek si myslí, že mi podřízli krk.“

„Už brzo,“ sliboval Nogusta. Obrátil se zase k Dagorianovi a na zem vedle ohně rozložil druhou mapu. Tahle byla vyškrabaná na nabílo obarvené vydělané kůži. Kdysi byla hezky barevná, byly na ní lesy, hory a jezera. Ty však byly

již silně vybledlé a některé značky byly odřené. Přesto měla správné měřítko a oba muži rozeznávali značky, které ukazovaly lesní stezky a přechody přes řeku. „Myslím, že jsme někde tady,“ pronesl Nogusta a ukázal na vyškrabaný oštěp v horním pravém rohu mapy. „Vnější okraj Lisajského lesa. Podle mapy tam jsou tři mosty. Nasnadě jsou dvě otázky. Jsou tam ještě, a pokud ano, jaký účinek na ně budou mít jarní záplavy? Touhle roční dobou jsem v horách viděl mosty pod vodou.“

„Zítra pojedu napřed a podívám se na ně,“ řekl Dagorian. Mladý muž se zadíval do mapy. „Jak se jednou dostaneme do kopců za řekou, budeme muset opustit vůz.“ Nogusta kývl. Jediná další cesta vedla až do strašidelného města Lemu a pak na pobřeží. Tím by si k cestě přidali osmdesát mil. V dálce zavyl vlk. Zvuk přízračně visel ve vzduchu.

Dagorian se zachvěl.

Nogusta se usmál. „Na rozdíl od všeobecně rozšířeného přesvědčení, vlci na lidi neútočí,“ podotkl.

„Já vím. Ale stejně mě z toho mrazí.“

„Jednou mě kousl vlk,“ ozval se Bizon. „Do zadku.“

„To můžu jenom politovat toho vlka,“ řekl Nogusta.

Bizon se zasmál. „Byla to vlčice a já se asi dostal moc blízko k jejím vlčatům. Hnala mě půl míle. Pamatuješ? Bylo to tenkrát v Corteswainu. Kebra mi to šil. Čtyři dni jsem měl horečky.“

„Vzpomínám si,“ pravil Nogusta. „Všichni jsme si tahali slámky a Kebra prohrál. Říká, že ho to doted' straší.“

„Mám po tom ošklivou jizvu,“ prohlásil Bizon. Převalil se na kolena a stáhl si kamaše. „Koukni na to!“ řekl a otočil se pozadím k Dagorianovi. Důstojník se rozesmál.

„Máš pravdu, Bizone. To je snad nejošklivější věc, co jsem kdy viděl.“ Bizon si natáhl kamaše a zapjal si opasek. Zešíroka se zubil.

„Všem děvkám vykládám, že je to z války od ventrijského oštěpu.“ Otočil se ke Kebrovi. „Tak budem jíst, anebo umřem hladu?“ štěkl.

O kus dál, sedíc zády ke stromu, přijala Axiana od Pharis pohár vody. Štíhlá tmavovlasá dívka si přidřepla ke královně. „Už se cítíš líp?“ zeptala se.

„Mám hlad,“ řekla Axiana. „Přines mi něco z vozu. Nějaké ovoce.“

Pharis s nadšením poslechla. Tím rozkazem se z ní stala královnina služebnice, byla to ctihodná role a ona byla odhodlána ji dobře plnit. Odběhla k vozu a přehrabala pytle s

jídlem. Seděla tam malá Sufia, nehýbala se a oči upírala na oblohu.

„Na co se koukáš?“ zeptala se jí Pharis.

Dívka se zhluboka nadechla. „Běž pro Nogustu,“ narážela jí chladným, vzdáleným hlasem.

„Mluví s tím důstojníkem. Radši ho nebudu rušit.“

„Běž pro něj hned,“ trvala na svém Sufia. Pharis se na holčičku upřeně zadívala.

„Co se děje?“

„Udělej to, dítě, protože čas se krátí.“ Pharis cítila, jak jí naskakuje husí kůže, a vycouvala.

„Nogusto!“ zavolala. „Pojď sem, honem!“ Černý válečník přiběhl k vozu s Dagorianem a Kebrou v patách.

„Co se děje?“ zeptal se. Pharis jen ukázala na malé plavé děcko. Sedělo se zkříženými nohama čelem k nim, tvář mělo vážnou, modré oči lesklé.

„Přicházejí vlci,“ řekla Sufia. „Taste meče! Hned!“ Ačkoliv hlas patřil dítěti, slova byla pronášena s velkou autoritou.

Náhle zaječela královna.

Z lesa vyšel obrovský šedý vlk, pak další. A ještě jeden.

Jeden se rozběhl přímo na Bizona, jenž seděl u ohně. Obr vyskočil, a když se lesklé špičáky přiblížily k jeho hrdlu, praštil vlka pěstí do hlavy. Zvíře odletělo stranou, překulilo se a znovu zaútočilo. Když vlk skočil. Bizon ho popadl za chřtán a mrštil jím na smečku. Nogusta chytil Pharis a vyhodil ji na vůz, načež tasil meč a postavil se vlkovi, který na něho zaútočil. Čepel se v měsíčním světle mihla a prosekla sehne krk. Kebra byl sražen do trávy, jak po něm skočila další šelma. Jeden z koní zařičel a šel k zemi. Dagorian prohnal čepel hrudí obrovského šedivého samce, potom se otočil k Axianě. Královna seděla u stromu a jediná šelma se k ní nepřiblížila. Conalin a Ulmenetha zašli do jezera a jeden vlk plaval za nimi. Další vlk zaútočil, Dagorian odskočil dozadu a špičáky mu cvakly před obličejem. Zvedl šavli a vrazil ji vlkovi do břicha. Na zemi vedle něj popadl Kebra levou rukou srst na vlkově hrdle a druhou rukou mu znovu a znovu vrážel dýku do boku. Vlk se na něj sesul.

Vzadu na voze Sufia vstala a zvedla ruce nad hlavu, až se dotýkaly. Přitom zpívala. Z prstů jí vyšlehl modrý oheň. Pravou rukou mávla dopředu a ukázala na jezero. Z ruky jí vyletěla ohnivá koule a vybuchla na zádech plovoucího vlka. Ten se začal zmítat, plameny mu olizovaly srst. Pak odplaval pryč.

Holčička spustila druhou ruku a do země vedle vozu vletěl oheň a vzplál s ohromným zábleskem. Vlčí smečka se rozprchla, zvířata zmizela zpátky v lese.

Dagorian ucítil bolest v levé ruce. Podíval se na ni a uviděl, jak mu z prokousnutého předloktí crčí krev. Došel k němu Bizon. Levé ucho měl roztržené a po silné šíji mu stékala krev.

V táboře leželo pět mrtvých vlků.

Kebra odstrčil mrtvého vlka a roztřeseně vstal. Chvilí nikdo nepromluvil. „Prej že vlci na lidi neútočí,“ obrátil se Bizon na Nogustu. Zvedl ruku ke krvácejícímu uchu a zaklel.

„Dělají to, když je povzbudí entukku,“ řekla Sufia. Ulmenetha a Conalin se vrátili na břeh a došli k vozu. Pharis seděla opřená o pytle s jídlem, s koleny přitaženými k bradě. Ustrašeně se po holčičce dívala.

„Kdo jsi?“ zeptal se Nogusta. Sufia se posadila, nožičky se jí kývaly přes zadek vozu.

„Jsem přítel, Nogusto. Tím si můžeš být zcela jistý. Ve městě jsem pomohl Dagorianovi, když po něm šli démoni. A zachránil jsem Ulmenethu, když seděla na střeše paláce a spatřila nestvůru. Jsem Kalizkan Kouzelník.“

Nějakou dobu všichni mlčeli. „Ty jsi zapříčinil tuhle hrůzu,“ poznamenal chladně Nogusta.

„To je pravda. Bylo to však vykonáno nevědomky a nikdo toho neželí víc než já. Čas je však na vysvětlování příliš krátký. Nemohu zůstat v těle tohoto dítěte dlouho, protože by mu to poškodilo mysl. Tedy mě dobře poslouchejte. Nepřítel proti vám vyslal oddíl, jaký jste ještě nikdy neviděli. Jmenují se krayakinové. Jsou to výteční válečníci, leč nejsou nesmrtelní. Čepele je mohou seknout, ale nezabijí je. Bojí se pouze dvou věcí, dřeva a vody.“ Holčička se otočila na Kebru. „Tvoje šípy je dokážou zabít, pokud zasáhneš srdce či hlavu. Vy ostatní si musíte vyrobit zbraně ze dřeva, kůly, oštěpy, cokoliv zvládnete.“

„Kolik jich je?“ chtěl vědět Nogusta.

„Deset, a dostanou se k vám dřív, než dorazíte k řece.“

„Co nám ještě můžeš říct?“ zeptal se Dagorian.

„Teď už nic. Dítě se musí vrátit. Pomohu vám, kde budu moci. Ale smrt mě volá a moc mého ducha slábne. Leč důvěřujte mi, přátelé. Já se vrátím.“

Sufia zamrkala a protřela si oči. „Proč na mě všichni koukají?“ vykřikla a z očí jí vyhrkly slzy.

„Napadlo nás, jestli nemáš hlad, prcku,“ řekl Kebra. „Co ti mám uvařit?“

Bakilas, pán krayakinů, zastavil své zvíře. Pět mužů leželo mrtvých a rovnoběžné stopy po kolech mizely v lese. Bakilas sesedl a prozkoumal půdu kolem pětice mužů. Sundal si černou přilbu s hledím a ucukl, když mu na kůži pronikly sluneční paprsky. Rychle prohlédl stopy, opět si nasadil přilbu, došel ke svému koni a nasedl.

„Tady vojáci dohonili vůz a setkali se s jedním jezdcem. Mluvili s ním a pak došlo k boji. V této chvíli se do boje vložili další muži, kteří vyjeli z lesa. Bitva byla krátká. Jeden z vojáků vybojoval souboj muž proti muži a byl čistě zabit.“

„Jak ale víš, že nejdřív mluvili, bratře?“ zeptal se Pelicor, nejmladší krayakin. I jeho před sluncem chránila černá zbroj a přilbu.

Bakilas se otočil v sedle. „Jeden z koní těch vojáků se vymočil do trávy. Pořád můžeš vidět skvrnu. V té chvíli klidně stál.“

„Stejně je to jenom domněnka,“ bručel Pelicor.

„Tak se podíváme,“ řekl Bakilas. Navedli koně do kruhu kolem mrtvých mužů a Bakilas ukázal na jednu mrtvolu.

„Vstaň!“ nařídil. Vellianovo tělo se zachvělo a pomalu se zvedlo z trávy. Deset jezdců se na něj soustředilo. Tělo se křečovitě zkroutilo a vzduch kolem něj se zavlnil.

V myslích krayakinů se tvořily obrazy. Scény vytažené z rozkládajícího se mozku zabitého vojáka. Viděli očima mrtvého muže vůz a poutníky a dívali se, jak k nim mladý důstojník vyjíždí vstříc. Hovor, který slyšeli, byl rozkouskovaný a oni se museli hodně soustředit.

„Dobré ráno, jsem Vellian, poslal... Karios... paláce. Ve městě... zase klid.“

„Vojsko... zrádců.“

„Ano. Ted'... schovej... šavli a... pojedeme.“

„To nemyslím... velké nebezpečí... se mnou... v bezpečí.“

Obraz se náhle rozbil a krayakinové na okamžik viděli další vzpomínku na mladou ženu, běžící trávou.

„Rozklad už příliš pokročil,“ prohlásil Pelicor. „Nedokážeme udržet řadu.“

„Dokážeme,“ zarazil ho přísně Bakilas. „Soustřed' se!“

Opět uviděli mladého důstojníka stojícího proti vojákům. Hovořil muž Vellian. „Nebud' hloupý, člověče. S tou šavlí to můžeš umět jako sám Antikas, ale pět nás neporazíš. Jaký smysl má zemřít, když už je věc stejné ztracená?“

„Jaký smysl má žít bez věci, za níž by stálo zemřít?“ opáčil důstojník.

Krayakinové seděli mlčky, zatímco se celá scéna přehrávala, mladý důstojník zaútočil, pak se k němu připojil černý jezdec a stříbrovlasý lučištník. Jak již Bakilas říkal, bitva byla krátká a krayakinové rozebrali schopnosti vítězů.

Tělo se zhroutilo zpět do trávy. „Ten mladý muž je rychlý a jistý,“ pravil Bakilas. „Ale černoch je mistr. Rychlost, bystrost a síla, spojené se lstivostí a zuřivostí. Důstojný protivník.“

„Důstojný?“ štěkl Pelicor. „Je to člověk. Mezi nimi žádní důstojní protivníci nejsou. Jenom potrava. A on nám jí moc neposkytne.“

„Tak rozhněvaný, bratře? Copak tě netěší náš návrat do těla?“

„Ještě ne,“ ucedil Pelicor. „Kde jsou má vojska? Kde se dá najít sláva tady, na téhle bídné hoře?“

„Tady žádná není,“ připustil Bakilas. „Dny ledu a ohně jsou dávno pryč. Ale vrátí se. Sopky budou dštít popel k nebesům a led se vrátí. Vše bude, jako bývalo. Nejdřív však musíme přivést matku a dítě k Anharatovi. Trpělivost, bratře.“

Bakilas pobídl ostruhami koně a vjel do lesa.

Sluneční světlo bylo v lese méně ostré a Bakilas si znovu sundal přilbu. Bílé vlasy mu volně povlávaly v lehkém vánku a šedýma očima obhlížel stezku. Pelicor nebyl jediný, kdo prahl po dnech ledu a ohně. On po nich toužil také. Pochodovat s vojsky illohirů, rozhánět lidi, hodovat na jejich hrůze a vysávat jim duše z lebek. Opojný dny!

Dokud je Emsharas nezradil.

To byl pramen bolesti, který nikdy nevyschne. Přesto dokonce i s jeho zradou mohla být bitva ve Čtyřech dolinách vyhrána — měla být vyhrána. Krayakinové vedli protiútok a rozdrtili pravé křídlo nepřítele. Bakilas sám se téměř dostal k bojové korouhvi lidského krále Darlika. Nad bojujícími zápasili v duchovní sféře Anharat a Emsharas, a právě když Bakilas prorazil hradbou oštěpů kolem Darlika, Anharat padl. Temný oblak, stínící illohiry před drsným sluncem, se rozpadl. Illohirska těla se rozpadala po desítkách tisíc, až zůstali jen krayakinové. Deset tisíc největších válečníků, jací kdy kráčeli po zemi. Lidé se na ně vrhli s obnovenou zuřivostí, jejich Bouřné meče, jež začaroval ten zrádce Emsharas - trhaly těla krayakinů na kousky. Než skončil den, zbývalo tělo jenom dvěma stovkám krayakinů, kteří uprchli z pole. Ostatní se opět navrátili do větru.

Dny illohirske nadvlády na zemi skončily.

V následujících týdnech byli také zbývající krayakinové uštíváni a vystopováni, až jich bylo jen deset.

Nato Emsharas seslal velké kouzlo a všichni zbývající illohirští tvorové, démoni a skřítci, vodní víly, trollové a válečníci, byli vyvrženi do šedého pekla Nikde. Illohirové nadále existovali bez podstaty, nesmrtelní bez těla, vznášeli se v bezduchem moři. Přežily pouze vzpomínky, vzpomínky na dobývání a slávu, sladké vino děsu a pokrm, jež poskytoval.

Nic na světě nemohlo překonat radost, kterou krayakinové poznali. Sám Bakilas kdysi přijal lidské tělo a zúčastnil se všech rozkoší známých člověku. Jídlo a pití, drogy a smilstvo. Všechno to byla, ve srovnání s chutí duší, ubohost. Zavrtěla se v něm slabá vzpomínka a vynořila se Darela. Co k ní cítil, bylo děsivé. Dotýkali se rukama, pak rty. Nezvyklý na lidskou křehkost byl Bakilas vtažen do vztahu se ženou, z něhož se mu roztočily smysly. Z posledních sil se vrátil do jeskyní illohirů a do své krayakinské formy. Pak se vrátil do vesnice a vysál Darele duši. Myslel si, že to zruší její kouzlo nad ním.

Jenomže se zmýlil. Vzpomínka na jejich společné dny se vracela pořád dokola a strašila ho.

Krayakinové jeli několik hodin mlčky. Když sjeli z krátkého svahu a vynořili se na břehu třpytícího jezírka, byla ve vzduchu silně cítit smrt. Drže se ve stínu stromů, Bakilas obhlédl tábořiště. Na zemi tu leželo pět mrtvých vlků a šestá zdechlina byla u vody. Bakilas sesedl a nasadil si kapuci. Potom vyšel do slunce. Zachvátila ho panika, ale on ji potlačil. Uprostřed tábora byla tráva sežehnutá v kruhu pět stop v průměru. Bakilas si stáhl černou plechovou rukavici a dotkl se opatrně země. Rychle ucukl. Rukavici si zase natáhl a vrátil se do stínů.

„Kouzla,“ řekl. „Někdo tady čaroval.“

Krayakinové spoutali svoje koně a posadili se do kruhu. „Anharat nemluvil o kouzlech,“ začal Mandrak. S výškou necelých šest stop byl z válečníků nejmenší. „Mluvil jenom o třech starcích.“

„Jak silné to bylo?“ chtěl vědět Drasko, po Bakilasovi nejstarší ze skupiny.

„Podle síly čtyř,“ odpověděl. „Vlci museli být posedlí entukku a čaroděj použil světlo *halignat*. Takovou moc mohl povolát pouze mistr.“

„Proč by měli být vlci posedlí?“ zeptal se Pelicor.

Bakilas cítil rostoucí podráždění. „Studium nikdy nebylo tvou silnou stránkou, bratře. Kdyby to byli obyčejní vlci, tak by je byl zahnal jakýkoliv světelný záblesk. *Halignat* — svaté světlo - se *používá* pouze proti illohirům. Entukku to vrhlo zpátky do města - a možná i dál. Ti nejbližší záblesku mohli dokonce zemřít.“

„Pokud tu je takový čaroděj,“ řekl Drasko, „proč jsme doposud nevycítili jeho přítomnost?“

„To nevím. Je možné, že používá krycí, nám neznámé kouzlo. Ať je tomu jak chce, musíme postupovat opatrněji.“

„Opatrnost je pro zbabělce,“ prohlásil Pelicor. „Já se tohohle čaroděje nebojím, ať je to kdokoliv. Jeho kouzla mohla zničit entukku, my jsme ale něco víc než červi v mysli. Jaké kouzlo by mohl vrhnout proti krayakinům?“

„To nevíme,“ řekl Bakilas a dalo mu práci se ovládnout. „A to je právě to podstatné.“

Bakilas došel ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Když vyrazili za vozem, zařadil se vedle něj Mandrak. „On byl vždycky netrpělivý,“ prohodil Mandrak.

„Mne neuráží jeho netrpělivost — ale jeho hloupost. A je to nenasyta. Tento povahový rys se mi vždycky hnusil.“

„Jeho žravost je pověštná,“ připustil Mandrak.

Bakilas neodpověděl. Dorazili na konec lesa a tvář mu sežehlo jasné slunce. Nasadil si přílbu, natáhl kápi a pobídl koně dál. Ze slunečního jasu ho bolely oči a on toužil po příchodu noci, svěžím vánku, tmavé, chladné kráse hvězdné oblohy.

Když dorazili k úpatí vysokého kopce, jejich zvířata již byla unavená. Bakilas prozkoumal stezku. Uprchlíci se tady zastavili, aby přepřáhli koně, a ti, co se vezli, vystoupili a do kopce vyšli pěšky. Dvě ženy a dítě. Bakilas jel dál. Jedna žena zvedla dítě a nesla ho. Těžká žena, její otisky byly hlubší než stopy ostatních.

Bakilas pobídl koně do kopce a vyjel na hřeben. Zde viděl, jak se stopy ztrácejí v dalším lese. Byl vděčný za příslib stínu.

Věděli, že je sledují? Samozřejmě ano. Nikdo nemohl doufat, že ukradne královnu a nebudou ho pronásledovat. Věděli, že je sledují krayakinové? Proč by ne, když s sebou měli čaroděje? Bakilas o čaroději hodně přemýšlel. Draskova připomínka měla váhu. Proč nevycítili přítomnost jeho kouzel? Vzduch by jich měl být přece plný. Bakilas zavřel oči a natáhl se svými smysly.

Nic. Po čarování nebylo možné zachytit sebemenší stopu. Dokonce i maskovací kouzlo by ve vzduchu zanechalo zbytkovou chuť. Dělal mu to starosti. Anharat byl vždycky nadutec. Právě jeho nadutost vedla k porážce illohirů v bitvě ve Čtyřech dolínách. Co to říkal? Jak hluboko nepřítel klesl, že se může spolehnout pouze na tři starce. Dalo se na to pohlížet zcela odlišně. Jak mocný je nepřítel, když jedině, co *potřebuje*, jsou tři starci. Bakilas pomyslel na černého válečníka. Takový muž nebyl stavěný pro ústup. Někde na téhle stezce se pokusí na pronásledovatele zaútočit. Taková

byla lidská přirozenost.

Opatrně, s tasenými meči se blížili k lesu.

K žádnému útoku nedošlo. Další hodinu sledovali stopy vozu. Byly čerstvější, okraje čisté a ostré.

Bakilas přitáhl otěže. Stopy vozu uhnuly z cesty a zmizely mezi stromy. Pod stromy byl hustý podrost a vůz cestou drtil keře a mladé stromky. Proč by se vydávali na tak obtížnou cestu? Bakilas si sundal přilbu a zavěťřil.

K vůdci dojel Mandrak. „Cítíš to?“ zeptal se. Bakilas přikývl. Lidé nemohli krayakiny nikdy překvapit, protože lidské žlázy vylučovaly mnoho pachů, z pórů jim vytékal nechutný pot, který jim pokrýval celé tělo. Ze všech bratří měl Mandrak nejlepší čich. Bakilas přitáhl otěže a prohlížel si okraj lesa a křoví, dával si pozor, aby zrakem příliš neprodělal na dvou skryších, jež odhalil.

„Jsou tu schovaní tři muži,“ řekl Mandrak.

„Všiml jsem si dvou,“ šeptl Bakilas.

„Jeden je za tím velkým dubem na hřebeni, další se krčí pod keřem těsně pod ním. Ten poslední je ještě dál vzadu. Ano... s koňmi.“

„Proč jsme se zastavili?“ chtěl vědět Pelicor.

„Sundej si přilbu a poznáš to,“ poradil mu tichým hlasem Bakilas.

Pelicor tak učinil. Stejně jako jeho bratři, i on měl bílé vlasy, ale obličej měl široký, plochý a malá očka posazená blízko u sebe. Rozšířil chřípí a usmál se. „Dovol, ať je vyřídím, bratře. Mám hlad.“

„Moudřejší by bylo je obklíčit,“ navrhl Mandrak. „Odříznout jim cestu k úniku.“

„Jsou jenom tři!“ vyštěkl Pelicor. „Ne třicet. Jak by nám mohli uniknout? Pojdme a zakončíme tuhle skličující výpravu.“

„Chceš je dostat sám, Pelicore?“ zeptal se Bakilas.

„Ano, chci.“

„Tak rozhodně zaútoč. My vyčkáme tvého vítězství.“

Pelicor si opět nasadil přilbu, vytáhl obouruční meč a zaryl ostruhy koni do slabin. Zvíře se vzepjalo a cvalem se vrátilo do lesa. Těsně za stezkou vystoupil zpoza stromu černý válečník. Pelicor ho zahlédl a zatáhl za otěže. Válečník držel za špičku nůž s tenkou čepelí.

„Myslíš, že mi tímhle ublížíš?“ zaječel Pelicor a znovu pobídl koně.

Válečník napřáhl ruku a hodil, nůž vyletěl a minul útočícího jezdce. Čepel se zarazila do kousku dřeva vedle stezky,

kde přesešla kus napjatého provazu. Mladý stromek, ohnutý jako luk, vyletěl nahoru. Pelicorovi se do hrudi zarazily tři naostřené kolíky, prorazily zbroj, zlomily žebra a roztrhly plíce. Kůň běžel dál. Tělo krayakinského válečníka viselo ve vzduchu a zmítalo se.

Bakilas zaslechl šustnutí. Zvedl ruku a šíp ho zasáhl do ruky v plechové rukavici. Hlavice šípu projela končetinou a skončila v bledém mase jeho tváře, kde mu prosekla jazyk. Dřevo dříku pálilo jako kyselina. Bakilas se nejdřív snažil vytáhnout šíp z tváře, ale ozuby se zevnitř zachytily. Se zachrčením prorval šíp i druhou tvář, ulomil hlavici a pak šíp vytáhl z tváře a ruky. Rány se začaly okamžitě hojit, ale tam, kde se ho dotklo dřevo, to ještě hodnou chvíli bolelo.

„Utekli,“ podotkl Mandrak. „Budeme je pronásledovat?“

„Ne lesem. Budou tam další pasti. Chytíme je na cestě... a brzy.“

Bakilas dojel k místu, kde na kolících visel Pelicor. Oči měl otevřené, tělo stažené křečí.

„Pomoz mi,“ zakňučel.

„Tvoje tělo umírá, Pelicore,“ řekl Bakilas chladně. „A již brzo budeš zase synem větru. Cítíme tvůj strach. Je výtečný. Drasko, Mandrak a já jsme se nakrmili teprve nedávno. Proto výživu z toho, co zůstane z tvého těla, dostanou naši bratři.“

„Ne... můžu... se... uzdravit.“

Bakilas se zachvěl potěšením, jak z nabodnutého válečníka vyzařoval strach stále silněji. Jako ostatní, i Pelicor vytrpěl tisíciletá muka v Nikde. Představa, že se tam vrátí, ho naplňovala děsem. „Kdo by si pomyslel, že jsi schopen tak intenzivního strachu, Pelicore? Je to skoro umění,“ pochvaloval si Bakilas, pak se stáhl a zbývajících šest krayakinů se přiblížilo s tasenými dýkami.

• • •

Dagorian vstoupil na zetlelý most a s každým krokem zkoušel, jak je pevný. Stará prkna pod jeho nohama byla asi deset stop dlouhá, osmnáct palců široká a dva palce silná. Hrozivě vrzala, když na ně došlápl. Most byl necelých dvannáct stop široký a spojoval břehy téměř sto stop vzdálené. Pod ním se pak od hor hnala rozvodněná řeka, bílá voda se pěníla kolem skalisek a řítíla se k dunícímu vodopádu asi o dvě míle dál po proudu. Kdyby spadl, utopil by se. V takovém proudu by nikdo nedokázal plavat.

Prkna byla přibírána k mohutným trámům, které byly zasažené vždy po devíti stopách, a mezi nimi byly široké mezerky. Dagorian se cestou přes řeku silně potil. Od útoku vlků jeho strach vzrůstal, kořistil z jeho mysli. Vynořily se pochyby a s nimi zuřivá touha po životě. A po tom, aby byl

zproštěn této povinnosti. U tohoto ke zkáze odsouzeného úkolu ho držel jenom jeho smysl pro čest, a i ten byl stále chatrnější. Měl jsem zůstat v chrámu, říkal si, když opatrně postupoval po shnilých deskách. Nogusta mu nařídil, aby, bude-li to možné, dostal přes řeku vůz. Dagorian se ohlédl k místu, kde čekali ostatní. Všichni se na něj dívali, včetně královny. Opatrně došel do bezpečí na protějším břehu.

Pořád ale nebylo jisté, že most udrží váhu vozu.

Rychle se vrátil k místu, kde čekali ostatní, a nakázal jim, aby šli opatrně a drželi se u posíleného kamenného zábradlí. Ulmenetha vzala Axianu za ruku a převedla ji na druhý břeh. Následovala ji Pharis se Sufií. Conalin zůstal s vozem.

„Tak běž na druhou stranu, chlapče,“ nařídil mu Dagorian.

„Dokážu to převízt,“ namítal Conalin.

„Nepochybuji o tvých schopnostech. Jenom tě nechci vidět umírat.“ Chlapec se chtěl hádat, Dagorian však zavrtěl hlavou. „Vím, že máš kuráž, Conaline, a já si toho vážím. Ale jestli mi chceš pomoci, tak převed’ na druhou stranu náhradní koně. Já pojedu za tebou, až budeš v pořádku na druhém břehu.“

Conalin slezl z kozlíku a zašel dozadu za vůz. Dagorian zaujal jeho místo, zvedl opratě a čekal. Chlapec prošel kolem něj. „Jak půjdeš, tak na ně mluv,“ radil mu Dagorian, „protože ta prudká voda je vyleká.“

Chlapec byl v polovině mostu, když se náhle pohnulo prkno. Jeden kůň se postavil na zadní, ale Conalin k němu přistoupil, šeptal mu a hladil ho po dlouhém krku. Dagorian se na něj díval s obdivem. Conalin se vydal dál. Když se dostal na druhou stranu mostu, otočil se a zamával. Dagorian škulb opratěmi a spřežení vstoupilo na most. Koně byli neklidní a Dagorian je povzbuzoval tichým, klidným hlasem. Prkna pod vozem sténala. Jedno se rozštíplo, ale nepovolilo. Rychle proudící voda zněla jako hromobití. Jeden kůň uklouzl, dokázal se však narovnat.

Potom prkno prasklo a vůz zapadl. Dagorian zažil hodně horkou chvilku, kdy si myslel, že spadne do řeky. Seděl úplně nehybně, srdce mu prudce bušilo. Poté velice opatrně slezl z kozlíku. Levé zadní kolo napůl propadlo prkny, podpíral ho pouze náboj. Dagorian tiše zaklel. Zapřel se za zadek vozu a snažil se ho zvednout. Vůz se nepohnul ani o fous.

„Přicházejí!“ křikl Conalin. Dagorian se otočil a uviděl Nogustu, Kebru a Bizona. Koně cválali, co měli sil. Nogusta k řece dorazil první, zastavil koně, rychle seskočil ze sedla a vedl obrovského vraníka k mostu. Kebra a Bizon se řídili

jeho příkladem. Neměli, kudy by prošli.

Bizon hodil otěže Kebrovi a došel k Dagorianovi za vozem. „Vrat' se na kozlík,“ nařídil důstojníkovi obr, „a až zavolám, pobídní je.“

„Ani se nehne,“ namítl Dagorian.

„Jezdci!“ volal Conalin.

Krayakinští válečníci se již na svahu vyrovnali do řady a s tasenými meči zamířili k mostu. Dagorian se vyškrabal na vůz. Bizon popadl kolo. „Teď!“ zařval. Obr zabral a vůz se zvedl. Dagorian zároveň plácl koně opratěmi. Vůz poskočil dopředu. Bizon upadl, ale obratně se odkulil z cesty železné obruči kola.

Dagorian pobídl spřežení a vůz nabral rychlost. Nogusta s Kebrou běželi za ním.

Malá Sufia vyšplhala na vůz právě ve chvíli, kdy dorazil na břeh. Pronikavým hlasem zazpívala cosi v cizím jazyce.

Krayakinové se přiblížili k mostu a dva z nich se vydali dál.

Sufii vyletěla z ruky ohnivá koule a zasáhla most. Do vzduchu vyletěl sloup ohně a most vzplanul plamenem. Jeden z krayakinů vycouval s koněm do bezpečí, druhý však své zvíře pobídl a projel ohněm. Bizon se rozběhl ke koni útočícího krayakina, divoce mával rukama a řval z plných plic. Zvíře se postavilo na zadní. Bizon podběhl pod míhajícími se kopyty, sevřel rukama *zvířeti* hrudník a veškerou silou zatlačil. Kůň přepadl dozadu a svého jezdce svrhl do plamenů. Prkna povolila. Kůň i válečník propadli do vířící vody dole. Ohnivé prsty se natahovaly po dalších prknech. Bizonovi chytily plamenem kamaše. Obr se otočil na patě a rozběhl se, zachvácen panikou, na břeh. Nogusta a Kebra po něm skočili a strhli ho na zem. Snažili se na něm utlouci plameny, ale marně. Pak přistoupila Sufia a natáhla ruku. Oheň přeskočil z Bizona do čekajících prstů děcka, kde zmizel. Bizon si serval kamaše. Na levém stehně mel oškliovou spáleninu. Sufia si k němu klekla a natáhla ručku. Bizon sebou trhl, když se její prsty dotkly spálené kůže a puchýřů na jeho stehně. Pak, jako by spáleninu zchladil větřík, veškerá bolest ustoupila. Sufia sundala ruku z jeho stehna. Spálenina byla pryč.

„Taková nepatrná kouzla mi ještě zbývají,“ promluvil Kalizkanův hlas. Děcko se opřelo o Bizona a plavou hlavu si mu položilo na prsa. „Nechte jí spát,“ řekl Kalizkan. Bizon opatrně zvedl spící holčičku a zanesl ji k vozu, uložil ji a zakryl pokrývkou.

K obřímu válečníkovi došla Ulmenetha. „To bylo odvážné,“ řekla, „zaútočit na rytíře na koni. Musím přiznat, že mě to překvapilo.“

Bizon se k ní obrátil a zešíroka se zakřenil. „Jestliže mi chceš vhodně poděkovat, tak bychom mohli zajít támhle do křoví.“

„Tak tahle reakce mě ani trochu *nepřekvapuje*“ prohlásila. Se zničujícím pohledem na jeho nahou spodní polovinu těla dodala: „A najdi si hned nějaké jiné kamaše. Jsou tu dámy.“

„Právě tehdy je obvykle potřebuju,“ opáčil stále s úsměvem.

Kněžka se otočila a vrátila se k místu, kde vedle sebe seděly Axiana a Pharis. Z vozu se na starce usmíval Conalin. „Ženský,“ zabručel Bizon, „kdo jim rozumí?“ Conalin pokrčil rameny.

„Já teda ne,“ přiznal. „Ale vím dost, aby mi došlo, že se jí nelíbíš.“

„Myslíš, jo?“ zeptal se Bizon upřímně překvapený. „Proč si to myslíš?“

Conalin se rozesmál nahlas. „Třeba se mejlím.“

„Taky bych řek,“ souhlasil Bizon.

Z hořícího mostu stoupal černý kouř a Nogusta se zastavil na břehu a zadíval se přes řeku na místo, kde čekalo zbývajících osm krayakinských válečníků. Připojil se k němu Dagorian. „Jsou tu další mosty,“ poznamenal. „Ale získali jsme trochu času.“

Krayakinové se rozdělili do dvou skupin. Čtyři válečníci odjeli po proudu k západu, další čtyři zamířili na východ.

„Máme víc štěstí, než si zasloužíme,“ pronesl tiše Nogusta.

„Co se stalo tam v lese?“

„Jednoho jsme zabili. Ale jenom proto, že ho vůdce chtěl mít mrtvého. Jsou to velice nebezpeční nepřátelé, Dagoriane. Ti nejhorší, jakým jsem kdy čelil.“

„A přesto jsou dva mrtví a my ještě neutrpěli žádné ztráty.“

„Zatím ne,“ zašeptal Nogusta.

Dagorian se náhle zachvěl. Podíval se na černého válečníka. „Co jsi viděl tím svým třetím okem?“ „Radši se neptej,“ poradil mu Nogusta.

• • •

Ulmenethin duch se zvedl nad tábořiště a lehce se vznášel v nočním vzduchu. Měsíc jasně svítil, obloha nad horami byla čistá, bez mráčku. Odsud viděla Nogustu, sedícího o samotě na úbočí. Opodál mluvil Kebra s Conalinem. Axiana, Pharis a Sufia spaly na voze. Bizon seděl sám u tábo-

rového ohně a dojídal guláš, který uvařil Kebra.

Tady v astrální samotě byla svoboda a Ulmenetha se z ní radovala. Nad lesem nebyli žádní démoni, žádní entukku s dlouhými drápy. Ulmenetha se vznesla ještě výš, měsíčním světlem zalitý les pod ní se zmenšoval. Letěla na sever, přes zničený most, chtěla vyhledat krayakiny.

Vedle ní se zjevila zářící postava. Tentokrát rozeznala tvář. Patřila mladému muži se zlatými vlasy - hezká tvář. „To nebylo moudré,“ podotkl, „letět tak daleko. Krayakinové tě uvidí a mohou zavolat entukku, aby tě napadli.“

„Musím vědět, jak jsou blízko,“ vysvětlila mu Ulmenetha.

„Skupina mířící na východ ztratí dva dny. Ti, co jeli na západ, překročí řeku u Lercis, čtyřicet mil odsud. Doženou vás až zítra.“

„Proč se nám to děje, Kalizkane? Co jsi to udělal?“

„Tady není bezpečno, dámo. Vrať se do svého těla a jdi spát. Promluvíme si znovu v útočišti.“

Postava *zmizela*.

Ulmenetha odletěla zpět do tábora a chvíli se jenom tak vznášela a těšila se z chuti svobody.

Když byla zpátky ve svém těle, uložila se a zakryla pokrývkou. Spánek přišel snadno, poněvadž byla velmi unavená.

Uvědomila si vůni zimolezu, otevřela oči a uviděla zcela malou zahradu. Opodál se klenul mřížový oblouk, obrostlý a prorostlý červeným a smetanově bílým zimolezem. Na záhonech kvetlo plno letniček, ve slunečním světle přímo plály barvami. Ulmenetha se rozhlédla a uviděla domek s doškovou střechou. Ihned ho poznala. Byl to zahradní domek její matky.

Otevřely se dveře a ven vyšel vysoký muž. Měl stříbrné vlasy a vousy a na sobě dlouhé roucho ze stříbrného saténu. Kalizkan se uklonil. „Teď si můžeme promluvit,“ řekl.

„Víc ses mi líbil jako zlatovlasý mládenec,“ poznamenal Ulmenetha.

Kalizkan se zasmál. „Musím ti tu přiznat, dámo, že to je klam. Nikdy jsem nebyl zlatovlasý ani hezký... pouze v duchovní podobě. Byla jsi ty někdy taková, jak vypadáš teď? Tak štíhlá a nevinná.“

„To tedy byla. Ale ty časy jsou dávno pryč.“

„Tady ne,“ poznamenal Kalizkan.

„Ne, tady ne,“ souhlasila trpce.

„Tak cos mi chtěl říct?“

„Všechno.“

Kalizkan ji dovedl k dřevěné lavičce pod zimolezovým obloukem a posadili se do stínu. „Umíral jsem,“ začal. „Rakovina se mi šířila tělem. Přes deset let jsem používal svá kouzla, abych ji udržel na uzdě, ale jak jsem stárnul, začínalo mi ubývat sil. Byl jsem vyděšený. Prostě tak. Prostudoval jsem mnoho starých grimoárů, v knihách kouzel jsem hledal, jak bych si mohl prodloužit život, ale vždycky jsem se vyhýbal krvavé magii. Nakonec jsem do ní zabředl. Obětoval jsem jednoho starce. Říkal jsem si, že už stejně umíral - což byla pravda - a obral jsem ho jenom o pár dní života. Odevzdal se mi dobrovolně, protože jsem mu nabídl, že pro jeho vdovu zařídím důchod.“ Kalizkan se odmlčel. Po chvíli promluvil znovu. „Byl to zlý čin, ačkoliv jsem se snažil sám sebe přesvědčit o opaku. Myslel jsem na všechno to dobré, co bych mohl vykonat, kdybych žil. Dovodil jsem si, že malé zlo je přijatelné, vede-li k většímu dobru.“ Lítostivě se usmál. „Taková je stezka k věčnému ztracení. Vyvolal jsem pána démonů a snažil se ho ovládnout, nařídil jsem mu, aby mě vyléčil. On se mě místo toho zmocnil, Z posledních sil jsem vyvrhl svého ducha pryč. Od toho dne jsem se díval, jak všechno dobré, co jsem za svého života vykonal, mizí a je poskvřňováno zlem, k jehož páchání používal mé tělo. Všechny mé děti byly obětovány. A teď zahynuly tisíce lidí a město Usa trpí.“

Nyní už mohu udělat jen málo, abych věci napravil. Moje moc je omezená - ano, a slábne. Smrt mě volá a nebudu tady, abych viděl, jak to skončí.

Avšak po tu dobu, která mi zbývá, tě mohu učit, Ulmenetho. Mohu tě vzdělat v zemních kouzlech. Naučím tě používat *halignat* ~ svatý oheň. Ukážu ti, jak léčit menší zranění.“

„Já nikdy nebyla v takových věcech moc zběhlá,“ namítla kněžka.

„No, tak se to teď musíš naučit,“ sdělil jí. „Už nemohu déle používat to dítě. Je podvyživená a má slabé srdce. Málem jí selhalo, když jsem spálil most. Nevezmu si na svědomí další nevinný život.“

„To nemůžu udělat,“ řekla Ulmenetha. „Nedokážu se to naučit za den!“

„Tomuto místu nevládne čas, Ulmenetho. Vznášíme se v otevřeném srdci věčnosti. Věř mí. Co si odsud odneseš, bude životně důležité pro bezpečí dítěte a budoucnost světa.“

„Nechci na sebe vzít takovou zodpovědnost. Nejsem... dost silná.“

„Jsi silnější, než si myslíš!“ vyhrkl prudce. „A budeš

muset být ještě silnější.“

Ulmenetha, nyní rozzlobená, vstala z lavičky. „Přiveď sem Nogustu. Už jeho! On je válečník. Ví, jak bojovat!“

Kalizkan zavrtěl hlavou. „Ano, on je válečník. Já ale nepotřebuji někoho, kdo umí zabíjet. Potřebuji někoho, kdo umí milovat.“

• • •

Noční vzduch byl studený, ale Conalin, zamlklý a spokojený, s pokrývkou kolem ramen, seděl vedle Kebry. Lučištník nemluvil, a to samo o sobě Conalina těšilo. Společně mlčeli. Společníci. Conalin mrkl na Kebrův profil a všiml si, jak se starci leskne měsíční světlo v bílých vlasech.

„Nač myslíš?“ zeptal se chlapec.

„Vzpomněl jsem si na otce.“

„Nechtěl jsem tě rušit.“

„Jsem rád, žeš to udělal,“ řekl Kebra. „Nebyly to příjemné vzpomínky.“ Obrátil se k chlapci. „Mám dojem, že je ti zima. Měl by ses posadit k ohni.“

„Není mi zima.“ Otravovaly ho otevřené boláky na pažích a zádech. Vyhrnul si rukáv a poškrabal si stupy. „Co budeš dělat, jestli se dostaneš do Drenanu?“

„Zkusím to se sedlačením. Mám v horách poblíž Sentranské planiny sto akrů. Postavím tam dům. Možná,“ dodal nepřesvědčivě.

„Tohle bys vážně chtěl?“

Kebra se jenom lítostivě usmál. „Třeba ne. Je to sen. Můj poslední sen. Sařhulové mají takové přání: Kéž se ti splní všechny sny - až na jeden.“

„Proč je to přání? Copak by člověk nebyl šťastnější, kdyby se mu splnily všechny sny?“

„Ne,“ řekl Kebra a zavrtěl hlavou, „to by byla hrůza. Co by to pak bylo za život? Právě naše sny nás pohánějí kupředu. Putujeme ode snu ke snu. Právě teď je tvým snem oženit se s Pharis. Jestli se tenhle sen splní a ty budeš šťastný, budeš chtít děti. A potom budeš mít sny i za ně. Člověk beze snů je mrtvola. Může chodit a mluvit, ale je neplodný a prázdný.“

„A tobě zbývá už jenom ten jeden sen? Co se stalo s těma ostatníma?“

„Kladeš nepříjemné otázky, kamaráde.“ Kebra se odmlčel. Conalin ho nerušil. Cítil uvnitř teplo, které téměř přehlušilo noční chlad. Kamaráde. Kebra ho nazval kamarádem. Chlapec hleděl na siluetu hor a díval se, jak se kolem měsíce jasně třpytí hvězdy. Byl tu klid, velká prázdnota,

kteřá plnila duši hudbou ticha. Ve městě nikdy takový klid nebyl a Conalinův život byl jen nekonečným bojem o přežití uprostřed krutosti a bídy. Brzy zjistil, že nikdo nejedná bez sobeckých motivů. Všechno mělo svou cenu. A Conalin si ji většinou nemohl dovolit.

Přirazoval si to k nim Nogusta. Conalin cítil stoupající podráždění. Nechtěl, aby ho v téhle chvíli někdo vyrušil. Ale černý válečník jen kolem nich mlčky prošel do tábora.

„On je tvůj nejlepší kamarád?“ zeptal se Conalin.

„Nejlepší kamarád? Nevím, co to znamená,“ odpověděl Kebra.

„Máš ho radši než Bizona?“

„Tak na to se odpovídá snáz,“ usmál se Kebra. „Koneckonců, Bizonu nemá *rád* nikdo. Ale ne, on není *lepší* kamarád.“ Sklonil se a utrl dvě stébla trávy. „Které to stéblo je lepší?“ zeptal se Conalina.

„Ani jedno. Je to jenom tráva.“

„Právě.“

„Tomu nerozumím.“

„Já tomu taky nerozuměl, když jsem byl mladší. V těch dobách jsem si myslel, že každý, kdo se na mě usměje, je můj kamarád. Každý, kdo mi nabídl kus žvance, byl kamarád. To slovo nemělo skoro žádný skutečný význam. Jenže skutečné kamarádství je vzácnější než bílý krkavec a cennější než hora zlata. A jakmile si to jednou uvědomíš, neexistuje způsob, jak ho odstupňovat.“

„Co udělal, aby se stal tvým kamarádem? Zachránil ti život?“

„Několikrát. Na tu otázku ti ale odpovědět neumím. Vážně neumím. Stejně tak by to, myslím, neuměl ani on. A teď potřebují moje staré unavené kosti odpočívat. Uvidíme se ráno.“

Kebra vstal a protáhl se. Conalin se zvedl a společně došli do tábora. Bizon už spal u ohniště, hlasitě chrápal. Kebra do něj šťouchl špičkou boty. Bizon zachrul a obrátil se na druhý bok.

Conalin přihodil pár klacíků do skomírajícího ohně, posadil se a díval se, jak plameny tančí. Kebra se uložil vedle Bizona. Štíhlý lučištník si přes sebe přetáhl pokrývku a potom se opřel o loket. „Jsi bystrý mládenec, Conaline,“ řekl. „Můžeš být, čím se ti zachce, pokud máš dostatečně vznesené sny.“

Conalin chvíli seděl mlčky u ohně. Z houští se vynořil Dagorian a došel k vozu. Mladý důstojník vypadal utahaný, pohyby měl ztěžklé únavou. Conalin ho pozoroval, když si

bral z pytle s jídlem jablko a zakousl se do něj. Dagorian si chlapce zdánlivě nevšímal. Vrátil se k ohni, kde se zastavil a zadíval se na spící Axianu. Vedle ní ležela Pharis a maličká Sufia se choulila opodál. Dagorian chvíli jenom mlčky stál, potom si povzdechl a připojil se ke Conalinovi u pohasínajících plamínků. Bizon začal znovu chrápat. Conalin vstal a strčil do obra nohou, přesně jako to udělal Kebra. Bizon se poslušně obrátil a chrápání ustalo.

„Dobrá práce,“ prohodil Dagorian, natáhl se a přihodil do ohně poslední dříví. Conalin neodpověděl. Vstal a místo do pokrývek zašel k lesu, kde nasbíral nějaké suché kladky a větvičky. Ještě se mu nechtělo spát, hlavu měl plnou otázek, a jediný muž, jemuž věřil, že je zodpoví, usnul. Několikrát se vrátil s nákladem dříví k ohni a s radostí si všiml, že se Dagorian již také uložil.

Conalin došel k nedaleké bystřině a napil se, pak znovu vyšel z tábora a procházel se lesem zalitým měsíčním světlem. Noční větřík šustil v listoví, žádný jiný zvuk se však neozýval. Denní drama teď bylo vzdálené, střet z jiného života. Pak si vzpomněl, jak se kolohnát rozběhl na rytíře na koni, sehnul se pod koněm a mrštil nepřítelem zpět do plamenů. Věděl, co měla Ulmenetha na mysli, když říkala, že ji překvapil. Conalin od nechutného staříka takovou vzácnou ukázkou odvahy rozhodně nečekal. Jenomže ostatní překvapení nebyli. Conalin šel dál a svému okolí nevěnoval pozornost. Noční vzduch byl plný nových pachů, svěžích, tetelících se a tak nepodobných zatuchlému zápachu města. Chlapec dorazil k mezeře mezi stromy a zahlédl měsícem ozářenou paseku. Na trávě se pásli králíci a on se zastavil a pozoroval je. Bylo zvláštní vidět tyhle tvory tak plné života. Předtím je viděl pouze pověšené za zadní nohy na jarmarku. Tady, stejně jako on, byli i králíci volní.

Nad paloukem proletěl temný stín a na pasoucí se králíky se snesl veliký dravý pták. Králíci se rozprchli, ale ptačí pařáty se jednomu prchajícímu zvířátku zaťaly do zad a převrátily ho. Než mohl králík vstát, dravec byl nad ním, pevně ho popadl a zakřiveným zobanem mu z těla vyrval život.

Conalin se díval, jak se pták krmí.

„To bylo neobvyklé,“ ozval se hlas. Conalin nadskočil jako polekaný jelen a otočil se, pěsti zdvižené. Za ním stál Nogusta. Chlapci prudce bušilo srdce. Vůbec černocho neslyšel přicházet. Nogusta si Conalinovy reakce nevšímal. „Jestřábi se obvykle krmí na pernaté,“ pravil černocho. „Na srstnatou je musí naučit sokolník.“

„Jak by mohli přežít na peří?“ zeptal se Conalin a snažil se, seč mohl, aby to vypadalo, že ho válečníkův tichý příchod nevzrušil.

Nogusta se zasmál, „Tím se nemyslí peří jako takové.

Znamená to, že se obvykle krmí jinými ptáky, holuby a - když je jestřáb dost chytrý, kachnami. Tenhle dravec nejspíš uletěl sokolníkovi a vrátil se do divočiny.“

Conalin si povzdechl, „Myslel jsem, že králíci jsou tady volní.“

„Jsou volní,“ řekl Nogusta.

„Ne. Já myslel doopravdy volní. Že jim nehrozí nebezpečí.“

„Nic, co chodí, lítá, plave nebo dýchá není nikdy zcela v bezpečí. Když už o tom mluvíme, neměl by ses toulat daleko od tábora.“

Nogusta se obrátil a zmizel zpátky v temnotě. Conalin ho dohonil. „Jestli zachrániš královnu,“ zeptal se, „jakou dostaneš odměnu?“

„To nevím. Nepřemýšlel jsem o tom.“

„Budeš bohatý?“

„Možná.“

Dorazili na kraj tábora a Nogusta se zastavil. „Běž si odpočinout. Zítra nás čeká pěkná dřina.“

„Proto to děláš?“ naléhal Conalin. „Kvůli odměně?“

„Ne. Moje důvody jsou mnohem sobečtější.“

Conalin udělal krok k táboru. Pak ho napadla ještě jedna otázka a on se otočil. Ale Nogustu nebylo nikde vidět.

Conalin si vzal pokrývky a uložil se vedle Pharis. Bylo toho tolik, čemu nerozuměl. Co mohlo být sobečtější než dřina kvůli osobní odměně?

Život ve městě byl krůty a tvrdý a Conalin byl sám po většinu svého mladého života. Přesto měl pocit, že chápe podstatu lidského bytí. Štěstí znamenal plný břich, radost mít dost jídla, aby si mohl břich naplnit i zítra, a láska bylo zboží nejčastěji spojované s penězi. Dokonce i jeho láska k Pharis byla nakonec sobecká, protože Conalin z její přítomnosti čerpal veliké potěšení. Byl přesvědčen, že právě pro to potěšení po ní touží. Jako muži a ženy, kteří se scházeli v Kiatzanově domě a kouřili dlouhé dýmky, platíce za příjemné sny - přicházeli znovu a znovu s očima štvanců a smrskávajícími se měšci.

Conalin si vůbec nevzpomínal na rodiče. První vzpomínky měl na malý pokojík nacpaný dětmi. Některé plakaly. Většina byla špinavá. Conalin byl tenkrát malý, mohly mu být tak tři čtyři roky. Vzpomínal si na nemluvně ležící na potřísněné pokrývce. Vzpomínal si, jak do něj šťouchá prstem. Nepohnulo se. Ta nehybnost ho překvapila. Na otevřené pusince děťátka přistála moucha a pomalu se procházela po promodralých rtech. Po nějaké době dlouhán dítě od-

stranil.

Conalin se nedokázal upamatovat na jeho tvář. Byla tak vysoko, tak daleko. Ale vzpomínal si na jeho nohy, dlouhé a hubené, navlečené do špatně padnoucích černých kamaší. Pobyt v šerém domě pro něj nebyl šťastný, protože měl zřídka plný žaludek a často ho tloukli.

Pak byl v několika domech. Alespoň v jednom bylo teplo a pohodlí. Jenomže cena za teplo byla příliš vysoká a on tyhle vzpomínky zahnal.

Život na ulici byl lepší.

Conalin se dokonce začal považovat za moudrého muže. Věděl, kde si má ukrást snídani, a vždycky dokázal najít teplé, bezpečné místo na spaní, dokonce i v drsné zimě. Vojáci hlídky ho nikdy nechtyli a potíže s pouličními gangy v podstatě skončily, když zabil Zaječího pyska. Pak se mu kluci z gangů vyhýbali, protože Zaječí pysk byl obávaný a s někým, kdo ho dokázal zabít v souboji kluk proti klukovi, nebylo radno si zahrávat. Conalin na ten souboj vzpomínal bez nadšení. Nechtěl nikoho zabít. Chtěl jediné, aby ho nechali na pokoji. Ale Zaječí pysk to nedovolil. „Kradeš na mým území, budeš cálovat,“ prohlásil. Conalin si ho nevšímal. Potom, jedné noci, po něm rozložitý mladík vyrazil s nožem. Conalin však byl neozbrojený a utekl. Vzpomínal si, jak ho při jeho útěku pronásledoval smích. Rozzlobil se, ukradl řeznický sekáček a vrátil se k místu, kde se gang usadil na noc, v jedné opuštěné zadní uličce. Došel až k místu, kde odpočíval Zaječí pysk, zavolal jej jménem, a když se mládenec otočil, vrazil mu sekáček do spánku. Čepel zajela hluboko, mnohem hlouběji, než zamýšlel. Zaječí pysk byl okamžitě mrtev.

„Teď mě nechte na pokoji,“ řekl Conalin ostatním.

Poslechli.

Conalin nemohl usnout, tak odhrnul pokrývky a vstal, došel ke stromu a vymočil se. Když skončil, vrátil se k ohništi a přihodil pár větviček, které nasbíral dříve. Klacíkem se přehrabal k posledním žhavým uhlíkům, přisunul je k sobě a chvíli se je snažil rozfoukat. Nakonec si přiznal, že oheň vyhasl, a tak se posadil.

Tehdy si povšíml záře na druhé straně tábora, tělo spící kněžky zalévalo měkké bílé světlo. Conalin se na to chvíli díval, pak došel ke Kebrovi a probudil ho.

„Co se děje, mládenče?“ zeptal se Kebra ospale.

„Něco se děje s kněžkou,“ hlásil Conalin. Kebra se posadil a odhrnul pokrývky. Vzbudil se i Dagorian, uviděl záři a s Conalinem a Kebrou došli k místu, kde ležela Ulmenetha. Světlo zesílilo, bylo téměř zlaté. Vyzařovalo z její tváře a rukou. Kebra si k ní klekl.

„Ona hoří,“ řekl lučištník. Conalin se podíval lépe. Tlusté ženě se po tvářích řinul pot a stříbrné a plavé vlasy měla mokré. Kebra se ji snažil probudit, ale k ničemu to nebylo. Světlo bylo stále jasnější a kolem jejích pokrývek se začaly objevovat malé bílé kvítky a tlačily se trávou. Vzduch byl plný opojné vůně a Conalin uslyšel vzdálenou hudbu. Kebra z kněžky stáhl pokrývky. Tehdy zjistili, že se vznáší pár palců nad zemí.

Došel k nim Nogusta, klekl si a uchopil Ulmenethu za ruku. Záře zesílila a vznesla se Nogustovi po ruce, světlo zalévalo i jej. Černocho pustil ženinu ruku a uskočil.

„Někdo na ni útočí?“ zeptal se Dagorian.

„Ne,“ řekl Nogusta. „Tohle není krvavé kouzlo.“

„Co budeme dělat?“ připojil se Kebra.

„Nic. Zakryjeme ji a počkáme.“

Conalin se kněžce podíval do upocené tváře. „Ona hubne,“ zašeptal. Byla to pravda. Byla celá zalitá potem a ztrácela se před očima.

„Jestli to bude pokračovat, umře,“ podotkl Kebra.

„To, co se s ní děje, není zlého původu,“ tvrdil Nogusta. „Kdyby bylo, vycítil bych to skrze svůj talisman. Myslím, že nezemře. Zakrej ji.“

Conalin přes Ulmenethu přetáhl pokrývku. Přitom se dotkl jejího ramene. Světlo se znovu rozlilo a přešlo i na něj. Naplnil ho nádherný pocit tepla a bezpečí. Záda ho svrběla a brněla, jen sténal potěšením. Zatočila se mu hlava a chlapec upadl do trávy. Stáhl si špinavou košili a zadíval se na své ruce. Otevřené boláky zmizely, kůže mu přímo zářila zdravím. „Hele!“ obrátil se na Kebra. „Jsem zdravý.“

Lučištník neříkal nic. Natáhl ruku a také se kněžky dotkl. I jeho zahalilo světlo. Před očima mu zazářila jasná světélka a zprvu se mu zdálo, že se dívá ledovou clonou, která mu křiví vidění. Led pomalu roztál a on se podíval na vzdálené hory. Jejich vrcholky byly na pozadí nového úsvitu ostré a jasné. I Kebra se posadil. „Já vidím!“ zašeptal. „Nogusto, já vidím! Jasně!“

Jak vycházelo slunce a pozlatilo oblohu, světlo kolem Ulmenethy se vytratilo a ona se pomalu položila na koberec bílých květin.

Otevřela oči a vyšlehlo z nich poslední zlaté světlo.

„Na pobřeží se nedostaneme,“ řekla. „Pán démonů vede vojsko přes hory a cesta k moři je pro nás uzavřená.“

Nogusta si k ní klekl. „Já vím,“ prohlásil unaveně.

Ulmenetha se chtěla posadit, avšak vyčerpaně se sesula zpátky. Rty měla suché. Nogusta odběhl k vozu a vrátil se s

měchem vody a hrnkem. Pomohl jí se zvednout a přidržel jí hrnek u úst. Trochu upila. „Musíme zkusit... dostat se... do města duchů,“ vydechla. „Ale teď mě nechte si odpočinout.“ Nogusta jí položil. Okamžitě usnula.

„Co tím myslela?“ chtěl vědět Kebra. „Moře je naše jediná naděje.“

„Nikdy bychom se tam nedostali. Krayakinové jsou jen o den za námi a ventrijské vojsko postupuje přes hory. Na pochodu jsou tři tisíce mužů a další dva tisíce jezdců poslali, aby nás odřízli od pobřeží.“

Kebra znal sílu Nogustova třetího oka a chvíli seděl mlčky a vstřebával informace. „Co můžeme dělat?“ zeptal se. „S vojskem bojovat nemůžeme a nemůžeme mu ani uniknout. Máme snad v plánu utíkat, dokud nebudem u konce sil jako los stopovaný vlky?“

„I toho stopují vlci?“ optal se Bizon, vylezl z pokrývek a připojil se k nim. Než mu Nogusta stačil vysvětlit situaci, obrovi padl zrak na spící kněžku. „Kreyiny cecky!“ vykřikl. „Koukněte na ni! Je hubená jako oštěp. Co mi uniklo?“

„Hodně, příteli,“ pravil Kebra. Pomalu vysvětlil události posledních několika minut, záři kolem kněžky, jak se jemu uzdravily oči a Conalinovi boláky na zádech a pažích, a nakonec novinky o pochodu Ventrijského vojska. Bizon si toho posledního nevšímal.

„Ona tě uzdravila? A co moje ucho? Bolí mě jako dřas. Mohli jste mě vzbudit. Co jste to za kamarády?“ Padl vedle kněžky na kolena a zatřásl s ní. Ulmenetha se neprobudila. „No, to je krása,“ vrčel Bizon a ohlédl se na Kebru. „Mě zatím pokousali vlci, popálilo mě kouzlo a kopl mě kůň. A ty máš uzdravený oči. Je tohle spravedlivý?“

„Život není spravedlivý, Bizone,“ opáčil Kebra s úsměvem. „Jak by dosvědčila každá ze všech tvých žen.“ Kolo-hnátův úsměv pohasl. „Otázkou je, co budeme dělat?“ Právě v té chvíli vykřikla Axiana. Vedle ní se probudila Pharis a posunula se blíž.

„Co se děje, má paní?“ zeptala se.

„Myslím... že dítě je na cestě,“ vyhrkla Axiana.

• • •

Axiana byla vyděšená a volala Ulmenethu. Zašel za ní černý válečník Nogusta. „Ona za tebou teď přijít nemůže,“ sdělil jí a vzal královnu za ruku. „Spí a nedá se vzbudit.“

Axianin strach se změnil v děs.

„Dítě je na cestě! Potřebuji ji!“ Tvář její stáhla křečí, jak jí tělem projela bolest.

„Ustup, chlape,“ zvolal Bizon a padl vedle vylekané dív-

ky na kolena.

„Tebe já nechci!“ ječela Axiana. „Tebe ne!“

Bizon se zasmál. „Jak mi právě bylo řečeno, život není spravedlivější. Já už ale děti rodil, a taky spoustu koní, krav a ovcí. Takže mi prostě budeš muset věřit.“ Pak se obrátil k Nogustovi. „Chci, abyste kolem ní postavili zástěnu. Dejte nám kapku soukromí. A ty, holka,“ obrátil se na Pharis, „mi pomůž.“ Bizon z královny stáhl pokrývku. Šaty měla mokré. „Už jí praskla voda,“ řekl. Podíval se na Nogustu. „Šlo by s tím trochu pohnout?“

Nogusta kývl a vstal. Nogusta s Dagorianem nasekali ze stromů větve a zbavili je listů. Zarazili je kolem královny do země a přivázali k nim pokrývky, čímž vytvořili jakýsi stan bez střechy. Královna několikrát vykřikla. Objevila se Pharis, došla k potoku, nabrala vodu do mísy a vrátila se ke stanu.

Malá Sufia seděla ve vchodu do stanu a s vykulenými očima zírala dovnitř. Došel k ní Conalin, zvedl ji do náručí a odnesl k vozu. Děvčátko bylo nervózní a vyděšené. „Oni jí ubližují,“ plakala Sufia a po tvářích se jí koulely slzičky.

„Neubližují jí,“ uklidňoval ji Conalin. „Rodí se dítěátko. Má ho v bříšku a teď půjde ven.“

„Jak se tam dostalo?“ chtěla vědět holčička.

„Vyrostlo z moc malého semínka,“ vysvětloval jí Conalin. „A teď je připravený žít.“

Ze stanu se ozvalo dlouhé zavřískání. Sufia nadskočila. „Proč ji to bolí?“ Nyní se rozplakala naplno. K vozu došel Kebra. „To je v pořádku,“ řekl a prohrábl holčičce plavou kšticí.

„Ona chce vědět, proč to královnu bolí,“ vysvětloval Conalin.

„No,“ začal nejistě Kebra, „ona... má hubené boky a -“ Sufia upírala jasně modré oči do Kebrových, „- a...“ Otočil se a zavolal si Nogustu. „Tady malá má pár otázek,“ řekl.

„Odpověz jí,“ prohodil Nogusta cestou k potoku.

„Tak ti teda pěkně děkuju,“ zavolal za ním Kebra. Obrátil se zpátky k Sufii. „Neumím to vysvětlit,“ řekl jí. „Rození dětí občas bolí, ale královna bude brzy v pořádku a ty uvidíš chlapečka. To bude hezké, ne?“

Královna znovu zaječela a Sufia se rozkřičela.

Kebra odešel, aby se pustil do přípravy snídaně. Nogusta s Dagorianem se posadili na břehu potoka a tiše spolu rozmlouvali. „Ví Bizon, co dělá?“ optal se mladý důstojník.

„Ano. Věř tomu nebo ne, ale spousta táborových holek chtěla Bizona, když došlo na porod.“

„Neumím si představit proč.“

„Třeba většinu těch dětí zplodil,“ odvážil se Nogusta. „Já si ale myslím, že královna je v bezpečných rukou.“

„V bezpečných rukou? Ale v jakém bezpečí je kdokoliv z nás?“

Nogusta v jeho hlase zaslechl strach. Dělal mu to starosti, protože od útoku vlků byl mladý důstojník stále napjatější. „Od chvíle, kdy jsi královnu zachránil, se nic nezměnilo,“ poznamenal.

„Já ji nezachránil — to Ulmenetha. A děti. Já jenom přišel později. A všechny by nás zabili, kdybyste nepřijeli a nezlikvidovali ty kopínky. Nemyslím, že bych tady byl něco platný.“ Dagorian si povzdechl. „Já nejsem jako ty, Nogusto. Nebo ostatní. Vy jste tvrdí chlapi. Materiál na hrdiny. Já...“ zajíkl se. „Já jsem jenom neúspěšný mnich.“

„Prokazuješ si medvědí službu,“ řekl Nogusta. Dagorian potřásl hlavou.

„Vzpomínáš si, jak jsi mě varoval, že chtějí zabít Baneliona? Šel jsem za ním, jak jsem ti řekl.“

„Ano. On ti poradil, aby ses od něj držel dál. To byla moc dobrá rada.“

„Možná byla - ale hrdina by ho neposlechl. Copak to nevidíš? Já byl rád, že jsem se zbavil zodpovědnosti. Poděkoval jsem mu a odešel. Udělal bys totéž?“

„Ano,“ řekl Nogusta.

„To ti nevěřím.“

„Já bych ti nelhal, Dagoriane.“

„Ale cítil bys úlevu?“

„Mučíš se úplně zbytečně,“ prohlásil černoch. „Co je doopravdy v jádru všech těch řečí?“

„Bojím se.“ Podíval se Nogustovi do očí. „Co vidíš? Musím to vědět.“

„Tohle *nepotřebuješ* vědět,“ ujistil ho Nogusta. „A i kdybych ti to řekl, stejně by to ničemu neprospělo. Můj dar je jako ostrý meč. Může zachránit život, nebo život vzít. Právě teď jsme oba dva naživu a máme poslání. Můžeme se jenom snažit zůstat naživu dál. Nezáleží na tom, co jsem viděl nebo neviděl.“

„Tohle prostě není pravda,“ prohlásil přesvědčivě Dagorian. „Budoucnost není daná. Například bys mohl vidět, jak jdu nahore po útesu. Utrhne se svah a já spadnu a zabiju se. Kdybys mě však varoval, tak na ten útes nepůjdu. A budu žít.“

Nogusta zavrtěl hlavou. „Už jednou jsem ti řekl, že ten-

hle dar není přesný. Já si nevybírám, co uvidím.“

„Jenom jsem chtěl vědět, jestli to přežiju,“ řekl Dagorian. „Viděl jsi aspoň tohle?“

„Nakonec nepřežije nikdo,“ zasyčel Nogusta. „Tak už to v životě chodí. Narodíme se, žijeme a umíráme. Počítá se jenom způsob, jakým žijeme. A dokonce ani na tom nezáleží moc dlouho. Dějiny na nás zapomenou. Nakonec se zapomene na všechny lidi. Chceš jistotu? Tohle je jistota.“

„Bojím se, že jsem zbabělec,“ řekl Dagorian. „Mohlbych z téhle výpravy utéct.“

„Ty neutečeš,“ prohlásil Nogusta. „Ty jsi muž, co má odvalu a čest. Vím, že se bojíš. Taky by ses bát měl, já se taky bojím. Našich nepřátel je velká síla a přátel máme málo. Přesto uděláme, co musíme, poněvadž jsme muži a synové mužů.“

Královna znovu vykřikla. Dagorian sebou při tom zvuku trhl, pak vstal a odešel z tábora.

• • •

Skupinka čekala déle než hodinu a ze stanu bez střechy se skoro nic neozývalo. Nakonec se vynořil Bizon, došel k ohni a snědl něco kaše, kterou Kebra připravil ke snídani. Lučištník za ním došel.

„Co se děje?“ zeptal se Kebra.

„Trochu odpočívá,“ sdělil mu obr.

„Za jak dlouho se dítě narodí?“

Bizon pokrčil rameny. „Obaly se protrhly a dítě je na cestě. Jak dlouho? Já nevím. Možná hodinu. Možná dvě nebo tři. Možná víc.“

„To není zrovna přesné,“ štěkl Kebra. „Myslel jsem, že na tohle jsi odborník.“

„Odborník? Párkrát z tebe odborníka neudělá. Já jenom vím, že porod má tři stadia. První probíhá teď. Dítě se hýbe.“

„A druhé?“

„Stahy budou silnější, jak se dítě dostane do porodních cest a do pochvy.“

Kebra se usmál. „To je poprvé, co tě slyším použít správný výraz.“

„Zrovna teď nemám náladu na vtipy,“ ucedil Bizon. „Má úzký boky a tohle je její první dítě. Nejspíš bude mít hodně rozervaný tělo. A jestli se něco zvrtně, tak nevím, co dělat. Už někdo zkusil znovu vzbudit tu kněžku?“

„Sednu si k ní,“ slíbil Kebra.

„Udělej to. Vraž jí pár facek. Polej ji vodou. Cokoliv.“

„Jakmile se probudí, pošlu ji za tebou.“

Bizon vstal a odšoural se zpátky do stanu. Kebra si šel sednout ke spící kněžce. Už nebyla zpocená. Kůži měla čistou a pevnou a Kebra si překvapeně uvědomil, jak hezká je teď, když přebytečný tuk zmizel. A vypadala o tolik mladší. Myslel si, že jí bude po čtyřicítce, jenže teď viděl, že i přes prošedivělé plavé vlasy, je nejméně o deset let mladší. Vzal ji za ruku a stiskl. „Slyšíš mě, paní?“ zeptal se. Ona se však nehýbala.

Dopoledne ubíhalo a slunce se škrábalo k nadhlavníku. Nogusta - obvykle tak klidný a vyrovnaný - přecházel sem a tam po táboře. Jednou se přiblížil ke stanu a zavolal na Bizona. Odpověď byla krátká, hrubá a k věci. Nogusta odešel k potoku. Kebra, který stále nedokázal Ulmenethu probudit, se k němu připojil.

„Ztrácíme čas, který jsme získali u mostu,“ procedil Nogusta mezi zuby. „Jestli to bude trvat ještě dlouho, nepřítel se k nám dostane.“

„Bizon neví, jak dlouho porod potrvá. Mohlo by to být ještě pár hodin.“

Nogusta se náhle usmál. „Chtěl bys Bizona jako porodní bábu u svého prvního porodu?“

„Je to dost příšerná představa,“ připustil Kebra.

9

AXIANA JEŠTĚ NIKDY NEZAŽILA HORŠÍ NOČNÍ můru, než byla tahle. Byla svlečená, bosé nohy vtisknuté do země a v podbřišku měla moře pravidelně se vracející bolesti. Dřepěla jako selka pod širým nebem. Ve zjitřeném duševním stavu byla od hrůz, které prožila v Kalizkanově domě, a vše od té doby se spiklo, aby v ní vyvolávalo hrozný strach. Její manžel byl mrtev a na život vznešené princezny jí zbývala jen vytrácející se vzpomínka. Celý život ji rozmazlovali, nikdy nepoznala hlad a bídu. Horké léto zaháněli sluhové s vějíři z pávích per, chladnou zimu vyháněly z paláce horké ohně a jemné vlněné šaty.

Ještě před několika málo dny seděla v křesle s měkkou saténovou poduškou uprostřed nádhery královských komnat a všude byli sloužící. A přes manželovo přezírání byla královnou veliké říše.

Nyní, nahá a vyděšená, dřepěla v lese, zmítána bolestí, a čekala, až do mokra a hlíny porodí krále.

Vedle ní dřepěl obr Bizon a podpíral ji. Jeho odpornou tvář měla těsně u sebe, a když otočila hlavu, cítila, jak se jí o límec otírá jeho drsný, zježený knír. Levou rukou jí jemně třel kostrč a uvolňoval bolest. V Use jí Ulmenetha ukázala

saténem potaženou porodní stoličku a tiše jí vysvětlila proces rození. Tenkrát to vypadalo skoro jako dobrodružství.

Tělem jí projela nová bolest a Axiana vykřikla.

„Nedýchej moc rychle,“ varoval ji Bizon. Jeho drsný hlas k ní pronikl i zvětšující se panikou. Stahy pokračovaly, bolest rytmicky sílila a slábla. Ta dívka, Pharis, jí podala pohár k ústům. Voda byla chladná a sladká. Axianě stékal do očí pot. Pharis jí ho otřela látkou.

Do pravého stehna dostala křeč. Vzepjala se proti Bizonovi a zavřískla: „Moje noha! Moje noha!“ On ji bez námahy zvedl, obrátil na záda a opřel o padlý strom. Klekl si k ní a mohutnými rukama jí začal hníst svaly nad kolenem. Pharis jí podávala další vodu. Královna zavrtěla hlavou. Pokoření bylo ohromné. Nahou ji kromě manžela neviděl žádný muž a té noci se vykoukala v provoněné lázni a čekala v místnosti osvětlené jen třemi barevnými lucernami. Světlo teď bylo drsné a ostré a ošklivý rohlík jí třel stehna obrovskými mozolnatými dlaněmi.

A přesto, uvědomila si náhle, mu na ní záleží! Skandovi na ní nikdy nezáleželo.

Axiana si vzpomněla na noc, kdy za ní král přišel. Nezáleželo mu na tom, že je ještě panna, neznalá a nezkušená. Nepokoušel se uklidnit její strach, dokonce ani ji vzrušit. V tom aktu nebylo žádné potěšení. Bylo to bolestivé a - díky Světlu - krátké. Za celou dobu neřekl jediného slova, a když skončil, vstal z její postele a odkráčel z místnosti. Proplakala pak celé hodiny.

Axianě se zatočila hlava. Otevřela oči a přes zorné pole jí tančila jasná světylka. „Dýchej pomalu,“ radil Bizon. „Jinak omdlíš. A to my nechceme, víd?“

Znovu pocítila bolest, dostoupila nových výšin. „Je tady krev! Je tu krev!“ kvílela Pharis.

„Jasně že je tu krev,“ odsekl Bizon. „Jenom klid, holka. Běž pro další vodu!“

Axiana zasténala. Bizon se k ní naklonil. „Snaž se myslet na něco jiného,“ poradil jí. „Jedna z mých manželek zpívala. Neznáš nějakou písničku?“

Bolest nahradil hněv a vzplál jako lesní požár. „Ty osle! Ty hloupý...“ Náhle z ní vyletěl proud drsných a neslušných nadávek, v drenajštině i ventrijštině, slova, která zaslechla, ale ještě nikdy předtím nevyslovila. Byl to, jak byla dosud přesvědčená, jazyk spodiny. Na Bizona to neudělalo nejmenší dojem.

„Moje třetí žena taky mluvívala takhle,“ prohodil. „Je to stejně dobrý jako zpívání,“ dodal vesele.

Axiana se o něj vyčerpaně opřela. Celá ta léta strávená

mezi šlechtou, vzdělání a všřípené přesvědčení, že šlechtici jsou jiný druh než pouzí smrtelníci, se z ní loupala jako slupky z cibule. Bylo z ní zvíře, zpocené, chrčící a sténající. Tvor bez pýchy. Jak bolest dostoupila nového vrcholu, vyhrkly jí z očí slzy. „Já to nevydržím!“ zašeptala. „Nevydržím!“

„Jasně že vydržíš. Jseš kurážná holka. Jasně že to vydržíš.“ Znovu mu vynadala, opakovala stejná slova pořád dokola.

„To je dobrý,“ řekl s úsměvem. Hlava jí sklesla na jeho rameno. Bizon jí odhrnul z čela propocené vlasy. Právě tohle malé gesto jí víc než co jiného vrátilo odvahu. Nebyla sama. Bolest na chvíli ustoupila.

„Kde je Ulmenetha?“ zeptala se Bizona.

„Bude tady, až se probudí. Nevím, proč pořád spí. No-gusta si myslí, že je to nějaký kouzlo. Ale jsem tady já. Starýmu Bizonovi můžeš věřit.“

Naklonila se k ní Pharis a otřela jí obličej, pak jí podala vodu. Axiana vděčně pila.

Dopoledne končilo, slunce prošlo polednem a pomalu se sunulo po obloze. Bizon Axianu na chvíli zvedl do kleku, ale svalová křeč se vrátila a v půlce odpoledne už zase seděla zády opřená o padlý strom. Síly ji téměř opustily a ona se vznášela v moři bolesti, jen zpola při vědomí. Vzpomněla si na svou matku, její nezdravě bledou mladou tvář a černé kruhy pod očima. Zemřela při porodu. Její syn se narodil mrtvý a potrhal ji, vykrvácela k smrti. Axianě bylo šest. Chůva ji přinesla, aby se rozloučila. Ale matka byla v deliriu a vůbec ji nepoznala. Vykřikovala jméno, ječela ho nahlas. Nikdo nevěděl, koho volá.

Pohřbili ji jednoho jasného letního odpoledne se synkem po boku.

„Umřu jako ona,“ napadlo Axianu.

„Ne, neumřeš,“ ujistil ji Bizon.

„Nechtěla... jsem to říct... nahlas,“ vydechla Axiana.

„Ty neumřeš, holka. Za chvíli ti k prsu položím tvýho synáčka a slunko bude svítit na vás oba.“

„Můj... syn.“ Ta představa byla zvláštní. Během svého těhotenství Axiana myslela jen na *dítě* ve svém lůně. Skandovo dítě. Něco stvořeného doslova při znásilnění, které tak změnilo její mladý život.

Můj syn čeká na své narození.

„Už vidím hlavičku,“ vykřikla nadšeně Pharis. „Děťátko je na cestě!“

Bizon Axianě otřel pot z čela. „Netlač,“ řekl. „Ještě ne.“

Slyšela radu, ale touha vytlačit překážku z těla ji přemáhala. „Nemůžu... přestat!“ vyhrkla a zhluboka se nadechla.

„Ne!“ zakřičel na ni. „Hlavička ještě není úplně venku.“ Tvář jí zrudla námahou z tlačení. „Fuň!“ nařídil jí. „Fuň. Takhle!“ Vyplázl jazyk a rychle, mělce dýchal.

„Nejsem... pes!“ zasyčela na něj.

„Jestli to neuděláš, poraníš dítě. Má ještě měkkou hlavičku. Ted' fuň, zatraceně!“ Zavolal na Pharis, aby královně podepřela ramena, a přesunul se, aby se podíval, jak porod postupuje. Hlavička už byla skoro venku a jedno ramínko taky. Pak uviděl pupeční šňůru, děcko ji mělo těsně ovinutou kolem krku jako modrošedého hada a dusilo se. Na to, aby šňůru uvolnil, měl příliš silné a neohrabané prsty. Polekal se. Už dvakrát viděl něco podobného. Poprvé lékař šňůru přerízl. Děcko přežilo, avšak žena zemřela. Podruhé šňůra novorozeně uškrtila. „Netlač!“ nařídil královně. Zhluboka se nadechl, levou rukou podržel děcku hlavičku a pak, jak nejjemněji dokázal, zasunul pod šňůru malíček pravé ruky. Dvakrát mu uklouzla zpátky, ale potřetí ji zachytil a opatrně přetáhl přes hlavičku.

Když byla hrozba odstraněna, Bizon zavolal: „Ted' můžeš tlačit! Tlač jako bēs!“

Axiana zavrčela a pak vykřikla, když dítě vyklouzlo Bizonovi do dlaní, celé pokryté mastnotou a krví. Bizon pupeční šňůru rychle zavázal a potom ji přerízl. Otřel chlapečkovi nos a pusinku a vyčistil mu dýchací cesty. Děťátko pohnulo ručičkou a poprvé se nadechlo.

Lešem se rozlehl slabý pláč.

Bizon zaslechl dusot běžících nohou. Blížily se ke stanu. „Zůstaňte venku!“ křikl. Otočil se k Pharis. „Dones čistou vodu.“ Na kolenou se posunul a položil dítě Axianě k prsu. Dívka je objala. Pharis s otevřenou pusou zírala na malíčkého svraštělého tvorečka v královnině náruči. „Dones vodu, holka,“ zopakoval Bizon. „Čučet můžeš později, budeš na to mít spoustu času.“

Pharis se vyškrábala na nohy a vyběhla ze stanu.

Axiana se na Bizona usmála. Pak dítě zavzlyklo. Stařec políbil královnu na čelo. „Vedla sis dobře,“ pronesl drsně.

„Ty taky,“ ozvala se za ním Ulmenetha.

Bizon se zhluboka nadechl a pustil královnu. S nuceným úsměvem ke kněžce vzhlédl. „No, jestli mi chceš vážně poděkovat...“ začal.

Ulmenetha zvedla ruku, aby ho umlčela. „Nepokaž tuhle chvíli, Bizone,“ řekla, nikoliv nelaskavě. „Vrať se ke svým kamarádům. Já dokončím, co jsi tak dobře provedl.“ Bizon si povzdechl a vyškrábal se na nohy. Byl unavený, utahaný

do morku kostí.

Chtěl něco říci královně, něco, co by ukázalo, jak moc pro něj poslední hodiny znamenaly, jak je na ni pyšný a jak nikdy nezapomene, co se tady odehrálo. Chtěl říci, jak je poctěn, že jí pomáhal.

Ale Ulmenetha už prošla kolem něj a královna ležela na zádech se zavřenýma očima a v náručí držela novorozeného krále.

Bizon mlčky vyšel ze stanu.

• • •

Bakilas seděl ve světle hvězd, bledé tělo měl nahé, spáleniny od vody na kotnících a chodidlech se mu pomalu hojily, puchýře se ztrácely. Jeho tři společníci seděli opodál. Draskovy popáleniny byly vážnější, ale krvácení ustalo. Jeho kůň upadl, když se brodili přes řeku, a zachránila ho jen rychlá práce Lekora a Mandraka. Vytáhli ho ven, ale říční voda pronikla černou zbrojí a spálila mu kůži na prsou, břiše a pažích. Jak tak Drasko seděl s ostatními, neměl právě nejlepší náladu.

Pelicatorova tělesná smrt a návrat do Velké prázdnoty byly zábavné. Válečník byl vždycky trouba a Bakilas k němu nikdy necítil sebemenší náklonnost. Ale zničení Nemora na mostě vrhlo na celou společnost mrak. Dívali se, jak mohutný stařec útočí na válečníka na koni, a cítili hrůzu svého bratra, když padal skrze plameny do rozbouřených vod. Cítili bolest z jeho spálenin, jak mu voda jako kyselina rozežírala kůži a rozpouštěla maso a kosti.

I když bylo pravděpodobné, že Anharatovo Velké kouzlo uspěje a přivede illohiry zpátky na zemi, potrvá stovky let, než Pelicor a Nemor získají dostatek psychické energie, aby opět dostali tělo. Dva z bratří se znovu vrátili k větrům a nepřítel zůstal nedotčen. Bylo to pokořující.

Přesto aspoň teď znali zdroj kouzel proti nim použitých. Plavovlasé dítě. To samo o sobě vedlo k dalším otázkám. Jak mohlo dítě tak útlého věku zvládnout moc *halignaf*.

„Co podnikneme teď, bratře?“ zeptal se Drasko.

„Podnikneme?“ opáčil Bakilas. „Nic se nezměnilo. Najdeme dítě a vrátíme ho Anharatovi.“

Drasko si mimoděk poškrabal hojící se ránu na rameni. „Se vší úctou, já nesouhlasím. Všichni tady jsme válečníci a v bitvě se dokážeme postavit deseti lidem. Tohle ale není bitva. Dva z našeho středu se vrátili do zásvětí. A nejsme o nic blíž dokončení našeho úkolu.“

„Budou s námi muset bojovat,“ řekl Bakilas. „Nemůžou utíkat věčně. A jakmile se jim postavíme, zemřou.“

„Nejsem si tak jistý,“ podotkl Mandrak. „Možná jsou

staří, ale cítil jsi sílu jejich ducha? Tihle muži jsou rození válečníci. Ti se nepoddají. Takoví lidé jsou nebezpeční.“

Bakilas byl překvapený. „Myslíš, že se mohou postavit krayakinům?“

Mandrak pokrčil rameny. „Nakonec? Samozřejmě že ne. Ale nejsme nezranitelní, bratře. Svá těla mohou ztratit další, než bude tento úkol dokončen.“

Bakilas jeho slova zvážil, pak se obrátil ke čtveřici. „Co říkáš ty, Lekore?“

Válečník s úzkým obličejem vzhlédl. „Souhlasím s Mandrakem,“ řekl hlasem hlubokým jako vzdálené hromobití. „Já taky viděl na mostě duchy. Tito muži nezemřou lehce. Vyberou si vlastní bitevní pole, a my nebudeme mít jinou možnost než je následovat. Pak je tu otázka čarování. Kdo je tou mocí za dítětem?“

Noční vítr se změnil. Mandrak rozšířil chřípí. Jediným plyným pohybem se vrhl doprava a zvedl se vedle místa, kde ležela jeho zbroj. Ostatní se pohnuli skoro stejně rychle, a když se z lesa vynořili muži, nazí krayakinové je čekali s meči v rukou.

Ve skupině bylo na deset chlapů, všichni v hrubém oděni z doma tkaného sukna a v kazajkách ze zvířecích kůží. Vůdce, chlapisko s rozdvojenou černou bradkou, měl přílbu ve tvaru vlčí hlavy. Tři muži měli natažené luky, ostatní drželi nože či meče a jeden potěžkával srp. „No, co to tady máme?“ pronesl vůdce. „Čtyři nahatý rytíře na dostaveníčku při měsíčku. Zvrhlost, říkám já.“ Jeho muži se poslušně zachechtali. „Odložte své meče, pánové,“ nařídil krayakinům. „Stojíte proti přesile a my si jen vezmeme vaše koně a zlato a pak vás necháme běžet.“

Promluvil Bakilas, ale ne k muži. „Zabijte je všechny, až na vůdce.“

Čtyři krayakinští válečníci se vrhli na překvapené muže. Jeden lučištník vypustil šíp, jenže Bakilas švihl mečem, až zasvištěl nočním vzduchem, a přesekl dřík ve dvě. Vzápětí byl krayakin mezi loupežníky a sekal nalevo napravo. Jeden muž zemřel s přeseknutým krkem, druhý padl s otevřeným hrudníkem. Mandrak lehce odrazil prudký sek vůdcova meče, přikročil a levačkou praštil muže do obličeje, takže mu přerazil nos. Vůdce se zapotácel. Mandrak se zaklonil, skočil a pravou nohou kopl vůdce do brady. Chlap šel k zemi jako podřaty. Drasko zabil dva muže a pak probodl zezadu dalšího, který se otočil a chtěl uprchnout.

Ve chvíli bylo po bitvě. Čtyři přeživší utekli do lesa a v trávě leželo sedm mrtvých. Bakilas došel k vůdci v bezvědomí a nohou ho převrátil. Vůdce zachrčel a snažil se posadit. Stále trochu omámený si třel bradu. Potom začal ne-

smyslně hledat svou přílbu. Nasadil si ji na hlavu a vstal. Uviděl mrtvé, ležící tam, kam upadli. Chtěl utíkat, ale Mandrak byl rychlejší, popadl ho za kazajku a mrštil jím o zem. „Co se mnou uděláte?“ zakvílel lupič.

Bakilas k němu přistoupil a vytáhl ho na nohy. „Potřebujeme se spojit s naším vůdcem,“ pronesl potichu. „Ty nám s tímto úkolem můžeš pomoci.“

„Cokoliv,“ vyhrkl muž. „Jenom si řekněte.“

Bakilas muže popadl za košili, roztrhl ji a odhalil tak nahou hrud'. Podíval se na kůži a našel konec hrudní kosti. Prorazil prsty hrudník pod hrudní kostí, nejdřív měl ruku jako čepel, dlouhé prsty spojené, pak je roztáhl a uchopil stále tlukoucí srdce. Jediným trhnutím je vyrval z hrudi. Nechal tělo sklesnout do trávy a svíral orgán, z něhož kapala krev. „Anharate!“ zvolal. „Promluv ke svým bratřím!“

Srdce se vzneslo do vzduchu a vzplálo jasným plamenem, který vyletěl vysoko nad palouk. Pak se srazil do koule a ta se pomalu snesla a vznášela se nad válečníky.

„Jsem zde,“ řekl hlas šeptající jako studený vítr na hřbitově.

Krayakinové se kolem tohoto plamene rozesadili do kruhu. „Dva z našich bratří se vrátili do větru,“ začal Bakilas. „Ocenili bychom tvé rady.“

„Dítě se narodilo,“ ozval se Anharatův hlas. „Cesta k moři je odříznutá a oni se musejí vydat na jih. Já pochoduji s vojskem do města Lemu. Tam obětujeme dítě. Jeho krev vyteče na můj starý oltář.“

„A co ten čaroděj, který jim pomáhá?“ zeptal se Drasko.

„Žádný čaroděj není. To dítě posedl Kalizkanův duch, ale už se odebral do síní mrtvých. Nevrátí se. Pokračujte k jihu. Do lesa před nimi jsem navíc vrátil *gogarina*. Kolem něho neprojdou.“

„Nepotřebujeme žádnou pomoc, bratře,“ namítl Bakilas. „A *gogarin* by je mohl pozabíjet všechny - včetně toho dítěte.“

„Nebudou tak hloupí, aby se pokoušeli projít kolem toho zvířete,“ tvrdil Anharat. „Ne, jakmile se dozvědí, že tam je. A já dohlédnu na to, aby se to dozvěděli.“

„Hodně riskuješ, Anharate. Co když dítě přece jen zabije?“

„Už jsem začal kouzlo,“ pověděl jim hlas pána démonů. „Visí ve vzduchu a čeká jen na smrt třetího krále. Bude-li dítě zabito před časem oběti, stále se uvolní dost energie, aby přivedla zpět dvě třetiny illohirů. Teď je najděte a přineste dítě na můj oltář.“

Plamen pohasl, změnil se v hustý černý kouř, který se chvíli nesl vzduchem, než se rozptýlil.

„Město Lem,“ řekl Drasko. „To není místo dobrých znamení.“

„Pojed'me, bratří,“ vybídl je Bakilas.

• • •

V ústí velké soutěsky Nogusta přitáhl koni otěže a všechen jeho strach a napětí se na chvíli vytratily, přemohla ho úchvatná krása toho, co měl před sebou. Na staré mapě byla soutěska zaznačená, i obchodní stezka, která tudy vedla, ale nic načmáraného na papíře nemohlo Nogustu připravit na čirou velkolepost toho, co tady uviděl: vysokánské štíty hor se sněhovými čepicemi, zalesněná úbočí, hluboká údolí mezi nimi, porostlá šťavnatou trávou a protkaná třpytivými bystřinami a říčkami.

Cesta se vinula po širokém hřebeni, stoupala a ovíjela se kolem hory. Na každé zatáčce ho přivítala nová vyhlídka. Soutěska byla úžasná.

Nogusta jel dál, zcela ztracený v krásách přírody této vysoko položené krajiny. Znovu se cítil mlád, plíce mu plnil čistý vzduch a ze zaprášených síní jeho paměti se vynořovaly dávno zapomenuté sny. Na tomhle místě mohl muž žít!

Hvězdnému ohni se jízda zřejmě líbila. Velký vraník nabíral už několik dní síly, a i když byl stále jen stínem svého bývalého já, kuň se z plicní infekce, která ho odsoudila na jatka, rychle vzpamatoval. Nogusta sesedl a dovedl ho k okraji, odkud se zahleděl na lesy a řeku dole. Co jsou sny lidí v porovnání s tímhle? napadlo jej.

Vůz byl hodinu cesty za ním a Nogusta se začínal zlobit. Jak se vůbec mohl nechat uvrtat do téhle předem k nezdaru odsouzené práce? Odpovědi byly zřejmé, nenabízely však příliš velkou útěchu. Aby měl život smysl, potřeboval muž pravidla, podle nichž žil. Bez nich byl jen malým chamtivým tvorečkem, který se řídil svými rozmary a touhami ke škodě všech okolo. Nogustova pravidla byla ze železa. A to znamenalo, že nemohl jenom tak odjet a nechat své přátele a ostatní osudu, jaký je očividně někde na cestě čekal.

Řekl tomu chlapci, Conalinovi, že důvody, proč pomáhá královně, jsou sobecké - a také byly. Vzpomněl si na den, kdy jeho otec vzal celou rodinu do Velkého muzea v Drenanu. Zhlédli výstavu, starobylé meče a sochy, zlacené svitky a spousty kostí, a nakonec je otec zavedl k Půlměsíčnímu jezeru, kde se posadili a snědli oběd, chleba a studenou pečení. Bylo to o Nogustových desátých narozeninách. Vypptával se otce na hrdiny, jejichž životy byly v muzeu oslavovány. Přemýšlel nad tím, co je vlastně přimělo zůstat stát a zemřít pro svou víru. Otcova odpověď byla dost rozvláčná a většina šla chlapci jedním uchem tam a druhým ven. Zůstala mu však jedna překvapivá vzpomínka na něco, co viděl. Jeho otec si od matky vzal příruční zrcátko a vložil je Nogustovi do ruky. „Podívej se do něj a řekni mi, co vidíš,“ vybídl hoch. Nogusta uviděl vlastní odraz a taky to řekl.

„Líbí se ti, co vidíš?“ zeptal se otec. Byla to zvláštní otázka. Viděl přece sebe.

„Ovšemže. Jsem to já!“

Tehdy jeho otec řekl: „A jsi hrdý na to, co vidíš?“ Na to ale Nogusta odpovědět nedokázal. Jeho otec se usmál. „To je skutečné tajemství, co hrdinu dovede k činům, které mu ostatní lidé můžou jenom tiše závidět. Vždycky musíš být schopný podívat se do zrcadla a být pyšný na to, co uvidíš. Když budeš čelit nějakému nebezpečí, zeptej se sám sebe, jestli uteču, schovám se, budu žebrať nebo prosit o život, budu se pak schopný podívat do zrcadla a být na sebe pyšný?“

Nogusta nasedl a jel dál. Cesta z hřebene prudce klesala a Hvězdnému ohni klouzaly podkovy na kamenech. Černý válečník opatrně dorazil na dno soutěsky až ke starému kamennému mostu přes řeku. Nyní projížděl pod stromy, zastavil se, aby si znovu prohlédl mapu. Byl tu označený druhý most o tři čtyři míle dál na východ. Rozhodl se, že ho prozkoumá, než se vrátí zpátky k vozu. Na svazích hor ještě místy ležel sníh a vzduch byl chladný, když pobízela vraníka dál. Stará silnice vedla podél příkrého svahu a pak mizela za úbočím kopce.

Věda, že shora přehlédne větší kus krajiny, se Nogusta chytil sedlové hrušky a pobídl valacha do kopce. Hvězdný oheň na vrcholku kopce už dýchal ztěžka a Nogusta ho zastavil, aby mohl popadnout dech.

Potom dál mezi stromy zahlédl srub, zdi byly postavené z přírodního kamene a střecha pokrytá drny. Po stěnách se plazil břečťan a pod okny byly zasazeny okrasné keře, které nyní kvetly. Půda kolem srubu byla udržovaná a z kamenného komína líně stoupal kouř. Nogusta zaváhal. Nechtěl ohrozit žádné nevinné horaly, ale oni zase museli znát hory a mohli by mu poradit nejlepší cestu do Lemu. Pobídl vraníka do kroku, ale když vyjeli z lesa, kůň znejistěl a začal couvat.

Nogusta zvíře uklidňoval, mluvil na ně a hladil ho po dlouhé černé šíji. Na mýtině před srubem pochopil, proč se Hvězdný oheň nechtěl k domu přiblížit. Zpola zakryto vysokým kvetoucím keřem leželo zakrvácené tělo. Černoch poznal, že to je muž - nebo spíš pozůstatky muže. Mrtvola byla roztržená na dva kusy. Nogusta sesedl a drže otěže přiblížil se k domu a prohlédl stopy kolem. Hlína byla tvrdá, vidět nebylo skoro nic. Muži bylo asi dvacet let. V pravé ruce držel rezavý meč. Věděl tedy, že je v nebezpečí, a svému vrahovi se postavil. Na hrudi a na břiše byly vidět nerovné škrábance. Byl doslova přerванý vej്പൂ့ jedinou ranou. Nogusta pohlédl napravo. Krev potřísnila zemi nejméně dvacet stop od místa vraždy. Tohle nemohl udělat žádný medvěd. Nogusta, stále drže otěže, došel ke srubu. Dveře byly

vyvrácené dovnitř, silné trámy rozervané na třísky. Napravo byl vytržený i dveřní rám a kus zdi se propadl dovnitř. V obývacím pokoji leželo zpola sežrané tělo ženy.

Nogusta přehodil otěže přes zábradlí a vstoupil do domku. Za svůj život už viděl dost hrůz, od zavraždění své ženy a rodiny po oběti vyrabovaných měst a děsivé, krvavé následky velkých bitev. Ale tady, na této ponuré scéně, ho hluboce zasáhl smutek. Srub byl starý, ale tenhle mladý pár ho s láskou opravil. Přeměnili opuštěnou trosku v domov. Zasadili tu krásné květiny, ale některým se v lesní půdě nedařilo, rostliny zde nikdy nezapustí kořeny, jenom tu zvadnou a zahynou. Tihle dva mladí nebyli zkušení, ale byli romantičtí a pracovití. Nakonec tu mohli dobře žít. Něco sem za nimi ale přišlo. Něco nečekaného a smrtonosného. Muž vzal meč a snažil se bránit svou lásku. Neuspěl a zemřel s vědomím, že selhal.

Žena se schovávala za silnými zamčenými dveřmi a viděla, jak jsou roztříštěny na kusy. Šelma ale byla příliš velká, aby prošla dveřmi, a tak vyvalila stěnu. Žena se snažila uprchnout dozadu. Drápy ji *zezadu* rozervalo vejspůl. Smrt byla pro oba milosrdně rychlá.

Nogusta se vrátil do slunečního svitu a obhlížel mýtinu. Krev již téměř zaschla, útok na ty dva však přišel teprve nedávno. Zadíval se k lesu. Uviděl zlomený mladý stromek. Nogusta přeběhl mýtinu. Tady byla půda měkčí, takže našel otisk. Drápy v hlíně vytvořily deset hlubokých rýh. Stromek, silný jako lidská paže, byl zlomený čistě a útočící šelma vedle vyrvala velký keř i s kořeny. Na mýtině Hvězdný oheň zařehťal. Hrabal kopytem a uši měl přitisknuté k hlavě. Nogusta došel ke koni a zvedl otěže. Vítr se změnil. Hvězdný oheň se náhle vzepjal. Nogusta se zachytil hrušky a vyhoupl se do sedla. Začalo ho pálit na prsou a on si uvědomil, že talisman, který nosí, září.

Všiml si, že za srubem na severu se kymácejí stromy, a zaslechl praštění dřeva. Ozvalo se příšerné vřeštění a země se pod koněm otřásala. Černoch otočil vraníka a nechal ho běžet podle své vůle. Hvězdný oheň nepotřeboval pobízet - vyrazil rovnou cvalet. Za nimi se z podrostu vyřítilo něco obrovského. Nogusta by se nemohl ohlédnout, ani kdyby se toho odvážil, jak se kůň hnál cestou necestou k lesu. Slyšel však, jak se za nimi šelma žene děsivou rychlostí. Černý válečník se sehnul pod převislou větví a navedl vraníka na cestu, pobízející ho k ještě větší rychlosti. Hvězdný oheň již byl unavený, přesto však zrychlil, jeho kopyta na tvrdé zemi dusala. Nogusta se hnál ze svahu krkolomnou rychlostí, vraník až přisedl na zadní. Jedině vynikající jezdecké umění Nogustu zachránilo, aby koni nepřeletěl přes hlavu. Pak se dostali na rovinu a mířili směrem k cestě na hřeben. Tady Nogusta vraníka znovu otočil.

Po pronásledovateli nebylo ani vidu, ani slechu a talisman už nežhnul.

Jaké zvíře bylo tak silné, aby přetrhlo člověka vejpůl, dost rychlé, aby uštvalo koně tak rychlého, jako byl Hvězdňý oheň, a tak zlé, že vyvolalo reakci talismanu?

Nogusta odpověď neznal.

Věděl jen, že tahle šelma stojí mezi vozem a mostem.

A žádná jiná známá cesta do bezpečí tu nebyla.

• • •

Axiana spala na voze pomalu hrkotajícím po staré silnici. Ulmenetha položila nyní štíhlou ruku královně na čelo. Axiana měla plno životní síly, přímo z ní vyzařovala. Kněžka se opřela o prázdné pytle, sloužící jako polštář, a vzhlížela k blankytné obloze. Probuzení po dlouhém životě s Kalizkanem ji nesmírně vyvedlo z míry. Starý čaroděj jí řekl, že tam, kde spolu sedí, nemá čas žádný význam, jenže ona to plně pochopila, teprve když se probudila. Vzpomínky na útěk z paláce jako by patřily do jiného života, do vzdálené existence. Ulmenetha se na ten život snažila rozpomenout. Stejně si nedokázala tak docela vzpomenout na tlustou, vyděšenou ženu, jíž bývala.

Mladička Pharis držela nemluvně a malá Sufia spala vedle ní.

„Není překrásný?“ ozvala se Pharis. „Tak maličký, tak sladoučký.“

„Je krásný,“ souhlasila Ulmenetha. „A ty taky.“ Dívka zmateně vzhlédla. Obličej měla hubený, zarudlý a umazaný, špinavé vlasy jí visely v mastných myších ocáscích. Šaty měla rozedrané a na kostnatých ramenou boláky. „Nedělám si z tebe legraci, Pharis,“ pravila Ulmenetha. „Máš v sobě velkou lásku a ta má velikou moc. Nezapomeň mu držet hlavičku, ještě nemá dost silný krček.“

„Dám pozor,“ vyhrkla dívka šťastně. „Držím přece krále.“

„Držíš malé děcko. Tituly udělují lidé a jeho teď žádný titul nezajímá. On potřebuje lásku a mateřské mlíko.“

Ulmenetha se podívala na Kebru a Conalina, jedoucí za vozem. Chlapec se držel u Kebry a poslouchal, co lučištník říká. Díky nadání, které v ní vzbudil Kalizkan, teď Ulmenetha viděla mnohem víc, než bylo vidět prostým okem. Conalin celý život hladověl po náklonnosti a nikdy nepoznal otcovskou lásku. Kebra zas byl docela opuštěný muž, bál se vydat na pospas manželce a rodině. Ti dva se k sobě dokonale hodili. Kněžka přenesla pohled na Dagoriana. Mladý důstojník byl o hodný kus vzadu a vedl pět náhradních koní. Byl vyděšený a snažil se zachovat odvalu.

Měl jsi zůstat mnichem, pomyslela si Ulmenetha, máš tak něžnou duši.

Zvedla se a přesedla si na kozlík vedle Bizona. Ten se na ni ohlédl a pokřiveně se usmál. „Jak se vede mému klučičnovi?“ zeptal se.

„Spí. Kde ses naučil rodit děti?“

„Tady a támhle. Markytánky mě vždycky zavolaly, když se mělo děcko narodit. Jenom jedno mi umřelo. Uškrtila ho pupeční šňůra. To se skoro stalo našemu princátku. Kromě toho si markytánky myslely, že jsem u porodu šťastný znamení.“

Vůz se dostal na rovinu a Ulmenetha v dálce rozeznávala úžasný majestát soutěsky. „Jak to, žes tak zhubla?“ vyzvídala Bizon.

„To je dlouhý příběh. Jak to, že z tebe je takový šereda?“ Řekla to s úsměvem a Bizon se zasmál.

„Já se ošklivej narodil,“ prohlásil, „ale taky jsem se narodil při síle. Pořád jsem silnej. Silnější než většina chlapů, co jsou o polovičku mladší než já.“

„Kolik je tobě?“

„Padesát,“ zalhal.

„Je ti šestašedesát,“ opravila ho, „a já nevidím ani jediný důvod, proč se za to stydět. A máš docela pravdu, jsi silnější než většina mužů o polovinu mladších. Taky jsi mnohem lepší muž, než jsi ochotný připustit. Tak už nech těch hloupostí.“

„No, jsem hloupej,“ pravil, „Vždycky jsem byl. Nogusta a Kebra mluví o věcech, jimž nerozumím. O cti a tak. Filozofii. Mně to přeletí nad hlavou jako hejno husí. Jsem prostě voják. Nic jinýho neznám. Nechci nic jinýho znát. Jím, když mám hlad, chčiju, když mám plnej měchýř, a se ženskou jdu, když si ji můžu dovolit. To je pro mě celej život. A víc nechci.“

„To ale není pravda,“ opáčila Ulmenetha. „Máš přátele a stojíš při nich. Máš ideály a žiješ podle nich. Nejsi nijak přehnaně poctivý, ale jsi věrný.“ Odmlčela se a prohlížela si jeho profil, pak se soustředila, jak ji tomu naučil Kalizkan. Před očima jí tančily živé obrazy v jasných barvách. V zorném poli se jí míhaly náhodné výjevy z Bizonova života. Soustředila se ještě víc a zpomalila je. Většina byla taková, jak očekávala, chtíč a násilí, opilost či smilstvo. Ale občas našla i povznášející scénu. Znovu promluvila. „Před šesti lety jsi narazil na ženu, kterou znásilňovali čtyři muži. Zachránil jsi ji a vysloužil sis dvě bodné rány, které tě téměř zabily.“

„Jak to víš? To ti vykvákal Kebra?“

„Nikdo mi to nemusel vykládat. Teď vím hodně věcí, Bizzone. Vidím nyní jasněji než kdy dřív. Vlastně jasněji, než bych chtěla. Co je tvým největším snem?“

„Já nemám sny.“

„Když jsi byl dítě. O čem jsi snil?“

„Že umím létat jako pták,“ odpověděl se širokým úsměvem, v němž mu chybělo několik zubů. „Že roztáhnu křídla a lítám si po obloze, cejtím vítr ve tváři. Že jsem volnej.“

Na kozlík zezadu přelezla malá Sufia. „Opravdu jsi měl křídla?“ zeptala se Bizona, když se mu vyškrábala na klín.

„Měl jsem hodně velký křídla,“ vykládal jí. „Bílý a lítal jsem nad horama.“

„Já bych měla ráda velká křídla,“ řekla Sufia. „Moc ráda bych bílá křídla. Vezmeš mě létat s sebou?“

„Já už nelítám,“ vysvětlil jí a prohrábl jí plavé vlásky. „Když zestárneš a ztloustneš, křídla ztratíš.“ Mrkl na Ulmenethu. „Není to tak?“

„Občas,“ souhlasila.

Sufia se přitulila k Bizonovi, držela se jeho těžké černé vlněné kazajky. Bizon se podíval po kněžce. „Děti mě mají rády. Nejsou moc bystrý, co?“

„Děti dělávají chyby,“ souhlasila. „Ale většinou prostě poznají ochránce.“ Ulmenetha se s láskou podívala na holčičku. Měla slabé srdíčko a za normálních okolností by se nejspíš nedožila puberty. Kněžka natáhla ruku, položila ji Sufii na hlavu a poprvé vypustila moc, jak ji tomu naučil Kalizkan. „V nás všech je síla,“ pověděl jí Kalizkan. „Kia-tzané to nazývají *čchi*. Je neviditelná, a přesto úžasně mocná. Udržuje naše životy a zdraví. Pomáhá nám spravit poškozené tkáně.“

„Proč to nefungovalo pro tebe?“ chtěla vědět.

„Člověk není nesmrtelný, Ulmenetho. A rakovina přišla příliš rychle, byla příliš silná. Ale ovládnutí *čchi* je pro léčitele neocenitelným nástrojem.“

Ulmenetha soustředila svou energii, proudění svého *čchi*, do dítěte.

„Máš hodně horkou ruku,“ poznamenala Sufia. „Je to velice hezké.“

Ulmenetha se uvolnila, když pocítila, jak slabé srdíčko dítěte sílí. Zatím nebylo vyléčené, ale bude.

„Víc ses mi líbila, když jsi na sobě měla víc masa,“ prohlásil Bizon. „Ale vypadáš mladší.“ Už chtěl znovu promluvit, ale Ulmenetha po něm vrhla varovný pohled. „Nezapomeň,“ upozornila ho, „žádné hlouposti.“

„Když se nezeptáš, nic nedostaneš,“ utrousil s úsměvem.

Vepředu zahlédla Nogustu, jak se krokem vrací. Ulmenetha vycítila jeho starosti. Černý válečník byl silný muž, nebyl náchylný k zoufalství a sklíčenosti. Teď však byl velmi skleslý. Dagorian, Kebra a Conalin projeli kolem vozu, aby se s ním setkali. Bizon přitáhl opratě. Nogusta jim rychle pověděl o zabíjení ve srubu a šelmě, která ho pronásledovala.

„Prohlídl sis ji?“ chtěl vědět Bizon.

„Ne,“ řekl Nogusta. „Kdybych byl čekal o chvíličku dříve, byl bych stejně mrtvý jako ti dva milenci, co jsem našel.“

„Jsi si jistý, že to nebyl jenom velkej medvěd?“ ujišťoval se Bizon.

„Kdyby ano, tak je to pramáti všech medvědů. Ale ne, nemyslím, že to byl tvor z tohoto světa. Žádné zvíře, co znám - nebo o čem jsem slyšel - by nemohlo jedinou ranou přetrhnout dospělého člověka vejpl.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se Dagorian. „Najdeme jinou cestu?“

Nogusta se zhluboka nadechl. „Nevím, jak bychom mohli. Za prvé, na mapách žádná jiná cesta není. A za druhé, i kdyby tady nějaké jiné cesty byly - jestli byla ta potvora poslaná zvlášť proti nám, tak by jí podobné mohly strážit i ostatní cesty. A navíc, a rozhodně to není nejmín důležitě, nemáme sílu ani zbraně, abychom to mohli porazit na otevřeném prostranství, a navíc nás sledují ti válečníci. A musejí se k nám blížit.“

„No, tohle je všechno docela veselý,“ vyjel Bizon. „Jakou další pitomou smůlu ještě můžem čekat? Že mezi náma propukne mor?“

„Jakou máme jinou volbu?“ zeptal se Kebra. „Nemůžeme se vrátit, nemůžeme dopředu, a jestli zůstaneme tady, zabijí nás krayakinové. Pro jednou souhlasím s Bizonem - štěstí nás zřejmě opustilo.“

„Pořád jsme naživu,“ ozval se Nogusta. „A máme možnost volby. Otázkou je, která nám nabídne největší naději na úspěch.“

„Vrátit se nemůžeme,“ připojila se Ulmenetha. „Proto se musíme postavit té obludě.“

„A s čím?“ optal se Bizon.

„S kouzly a kopími,“ odpověděla.

„Ta kouzelná část se mi moc líbí,“ zabručel Bizon.

„Co máš na mysli, paní?“ chtěl vědět Kebra.

„Vysvětlování bude muset počkat. Jedna skupina kraya-

kinů je jen asi dvě hodiny za námi. Zajeďte zpátky do lesa a udelejte tři dlouhé dřevce. Ať je dřevo pevné a silné.“

Kebra otočil koně a odjel do lesa. Dagorian ho následoval, ale Nogusta zaváhal.

„Zavez vůz do soutěsky, neopouštěj však hlavní cestu,“ nařídila Ulmenetha Bizonovi. Ten se podíval na Nogustu, zda to schvaluje. Černocho přikývl. Pak také zajel do lesa.

„Jestli dokážeš zabít kouzlem,“ podotkl Bizon, „tak nač potřebujem kopí?“

„Já nedokážu *zabít*“ vysvětlila mu. „Můžu jenom seslat kouzlo, které zamaskuje náš pach a učiní nás téměř neviditelnými.“

„Téměř neviditelnými?“

„Jestli se ta šelma dostane hodně blízko, uvidí narušení vzduchu kolem nás jako když se chvěje vzduch z horka.“

„Já nechci chodit někam za zvířaty,“ zafňukala Sufia. Bizon si ji zvedl na ramena.

„Žádný zvíře se k tobě nedostane, dokud je tady starej Bizon,“ uklidňoval ji. „Ukousnu mu hlavu.“

„Vždyť nemáš vepředu žádné zuby,“ poukázala.

„To ne, ale mám tvrdý dásně,“ zachechtal se.

• • •

Dřevce, které nasekali, byly asi osm stop dlouhé, silné, ale neohrabané. Nogusta a Kebra přivázali na špičku nože a kolem dolní části omotali provaz, čímž vytvořili rukojeti. Dagorianovo kopí bylo primitivnější, sedm stop naostřeného dřeva se zubatou špicí. Když vůz pomalu vyjel na cestu na hřebeni, Nogusta a Kebra popojeli dopředu a dřevce měli opřené o třmeny. Moc toho nenamluvili. Axiana, Pharis a Sufia seděly na voze spolu s Conalinem, jenž uvázal koně dozadu.

„Moh jsem si uříznout dřevce,“ prohodil chlapec.

„Ještě to tak s koňma neumíš,“ sdělil mu Bizon. „Když se koně poplaší, dá spoustu práce je uklidnit. Tohle nedokážeš, abys přitom ještě mával kopím.“ Conalina nepřesvědčil, ale už nic neříkal.

Když se blížili do údolí, světlo sláblo. Nogusta a Kebra přitáhli otěže, černý válečník obrátil koně a zajel k vozu. Už se chtěl zeptat, kdy bude Ulmenetha muset seslat své kouzlo, ona mu ale dala pokyn, aby mlčel. Na chvíli byl zmaten. Pak se ho zeptala. „Co tvoje prsa?“

„Moje prsa? Jsou v pořádku.“

„Necítíš teplo? Zvláštní, protože bys měl.“

Napadlo ho, že přišla o rozum. Pak cítil, že talisman září.

Ulmenetha se prstem dotkla svých rtů, pak ucha. Nogusta okamžitě pochopil. Někdo je pozoroval a odposlouchával.

„Cítím se o moc líp,“ řekl. „Myslím, že to musela být jarní chřipka.“

„Jarní chřipka?“ ozval se Bizon. „Co...?“ Ulmenetha ho prudce šúpla do ruky.

„Nemluv,“ *zarazila* ho tiše. Bizon loupł okem po Nogustovi a už chtěl kněžku neposlechnout, když se Kebrův kůň náhle vzepjal a málem lučištníka vyhodil ze sedla. Kebra pustil dřevce a chytil se sedlové hrušky. Kůň couval.

Na cestě se objevila zářící postava skoro sedm stop vysoká, s černými křídly, která se ve větru vlnila jako těžký plášť. Obličej měla dost tmavý, se širokým čelem a úzkou bradou, obrácený čemý trojúhelník se širokou mezerou úst a vysoko posazenýma zešíkmenýma očima, žhnoucíma jako uhlíky.

„Je to jenom obraz,“ šeptla Ulmenetha. Jenže Nogusta ji neslyšel. Vytáhl vrhací nůž a hodil ho vší silou. Čepel proletěla šerem, prosekla zjevení a dopadla na cestu za ním.

„Mně nemůžeš ublížit, člověče,“ promluvil démon. Černá křídla se roztáhla a netvor se vznesl do vzduchu a popoletěl blíž k vozu. Tvor nahlédl dovnitř a upřel zrak na nemluvně v Axianině náručí. Sufia zaječela a schovala se pod pokrývky. Koně začínali jančit. Démonická stvůra se chvíli jenom vznášela a potom odletěla zpátky. „Není nutné, abyste všichni zemřeli,“ pravila. „Čeho tím dosáhnete? Copak mě můžete zastavit? Ne. Tak proč se rvát dál? Za vámi - ach, tak blízko za vámi - jsou moji krayakinové. Vepředu je *gogarín*. Potřebujete, abych vám vysvětlil podstatu těchto tvorů? Nebo báje přetrvaly?“

„Byla to šestinohá šelma,“ řekl Nogusta. „Prý vážila tolik, co tři vysocí koně.“

„Pět by odpovídalo spíš,“ opravilo jej zjevení. Vznášelo se kousek od Nogusty, hořící oči se mu třpytily. „Ano, vypadáš jako on,“ řeklo a Nogusta z hlasu cítil nenávist. „Poslední z jeho křiváckého rodu.“ Znovu odletělo dál. „Já ale mluvil o *gogarínovi*. Jemu se žádný tvor na téhle zemi nepodobá. Je věčně hladový a žere všechno, co žije a dýchá. Nic se k němu nedokáže přiblížit, poněvadž z něj vyzařuje hrůza. Silní muži padají při jeho příchodu na kolena a pouštějí moč, která jim smáčí kamaše. Svými ubohými oštěpy ho nedokážete porazit. Díval jsem se, jak jsi před ním tuhle prchal. Aspoň ty chápeš, co říkám. Tvoje srdce bilo jako válečný buben - a to jsi šelmu ani nezahlédl. Brzy ji uvidíš. A pak všichni zemřete.“

„A jaká je ta druhá možnost, co nabízíš?“ zeptal se Nogusta.

„Pouze život. Protože vy jste již prohráli. Kdybyste měli sebestnější naději na úspěch, možná bych vám nabídl bohatství nebo třeba i dalších sto let mládí navíc. Vím, že tohle by se tvému holohlavému příteli líbilo. Já ale nemusím nic víc nabízet. Dítě je mé. Nechejte je a matku u silnice. Pak smíte odjet tam, kam se vám zlíbí. Moji krayakinové vám neublíží a já odvedu *gogarina* zpátky do paláce. Také máte mé slovo, že královně se nic nestane.“

„Nevěřím ti,“ prohlásil válečník.

„Ani se ti nedivím,“ odušilo zjevení, „ale je to pravda. Mohu taky říci, že nebudu nepotěšen, pokud mou nabídku odmítnete. Nemůžete mi zabránit, abych dítě dostal, a bude mi výsostným potěšením vidět tě umírat, Nogusto. Tvůj předek - budiž proklet do skonání světa - poštal na můj lid převeliké zlo, vyrval jejich duše z radostného žití na této planetě a odsoudil je k věčnosti v *nicotě*. Není tam dech, dotek těla na tělo, hlad, bolest ani pocity - není tam život!“ Zjevení se na chvíli odmlčelo a zřejmě se snažilo ovládnout svůj hněv. „Jed’ dál,“ řeklo nakonec. „Jed’ tedy a zemři pro mne. Vážně chceš vzít své přátele na smrt? Oni nemají tvou prokletou krev. Oni svoji rasu nezradili. Nezaslouží si tedy šanci žít?“

„Moji přátelé můžou mluvit sami za sebe,“ prohodil Nogusta.

Okřídlený démon zalétl k Bizonovi. „Chceš žít?“ zeptal se ho. Bizon si však démona nevšímal, zvedl pozadí z kozlíku a hlasitě vypustil větry.

„Nebesa, už je mi líp,“ prohlásil. „Tak jedem dál nebo co?“

„Myslím, že bychom měli,“ řekla Ulmenetha, „ten smrad se nedá vydržet.“

„To ta divoká cibule,“ omlouval se Bizon.

„Ne tvůj... ňoumo!“ vyštěkla.

Démon se teď stáhl a vznášel se nad Nogustou. Hvězdný oheň zařehotal a couvl. Nogusta koně uklidnil. „Rád bych zůstal, abych tě viděl umírat,“ řeklo zjevení. „Ale tělo, jež jsem si vyvolil, na mne čeká o pár mil dál - s ventrijským vojskem. Nicméně si buď jist, že tvůj odchod ze světa bude bolestivý. Ne tak bolestivý, pochop, jak jsem to zařídil pro rvou rodinu. Měl bys je vidět, když se snažili uniknout plamenům. Tvoje žena utíkala chodbou, hořely jí vlasy a šaty. Její křik byl tak sladký. Tělo jí hořelo jako velká svíce.“

Závan větru, a zjevení zmizelo.

„To byl Anharat, pán démonů,“ ozvala se Ulmenetha. „To on posedl Kalizkana a přivedl na město zlo.“

Nogusta nejdřív nereagoval. Tvář měl zalitou potem a

velice zachmuřenou. Když promluvil, měl hlas studenější než hrobka. „Zabil mou rodinu. Díval se, jak hoří.“

„Zabil mnoho rodin. Tisíce tisíců,“ opravila ho Ulmenetha. „Jeho zlo je bez hranic.“ Nogusta se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„Co myslel tím, jak mluvil o mém předkovi?“

„Mluvil o Emsharasovi - byl to jeho vlastní bratr. To on seslal první Velké kouzlo.“

„Jeho bratr? Chceš říct, že můj předek byl démon?“

„Neznám žádné odpovědi, Nogusto. O Emsharasovi je známo málo, jen snad to, že je považován za otce léčitelů a že jeho kouzelná moc byla svatá. Zcela jistě to byl illohir, z větru zrozený.“

„Takže mám v žilách krev démona?“

„Zapomeň na demony!“ vyjela kněžka. „To teď není důležité. Proč myslíš, že za námi přišel? Chtěl jen zasít strach, způsobit muka a obavy. Hněv nebo vztek, který cítíš, jenom zhorší nebezpečí, které nám hrozí, *gogarin* bude mít jenom větší šanci vycítit naši přítomnost.“

„Rozumím,“ řekl Nogusta. „Pojedme.“

„Až dorazíme dolů,“ podotkla Ulmenetha, „musíte se držet co nejbliž u vozu. Kouzlo má dosah jenom pár stop. Taky musíme být co nejvíc potichu.“ Nogusta kývl a vyjel dopředu, cestou sebral své kopí a vrhací nůž.

„Dokážeme toho *gogarina* zabít, když to bude třeba?“ zeptal se Ulmenethy Bizon.

„To nevím.“

„Vážně by mi mohl dát sto let mládí?“

„To taky nevím. Záleží na tom?“

„Hezká představa,“ utrousil Bizon, zvedl opratě a plácl jimi čekající spřežení po hřbetě. Koně se napřeli do postroje a vůz pomalu sjížděl na dno soutěsky.

V dálce se sbírala bouřková mračna a nad horami se rozlehlo dunění hromu.

• • •

Na úpatí svahu Ulmenetha slezla z vozu a skopla střevíce - pod nohama cítila měkkou prst'. Uvolnila se a natáhla sílu země. Kouzlo tu bylo slabé a to ji překvapilo. Jako by byl proud přehrazen. Napadlo ji, zda snad Anharatova moc kouzlo nějak ovlivňuje. Určitě ne. Dřepla si a zaryla prsty do hlíny. Narazila na něco tvrdého a plochého. Úlevou se usmála. Byli na staré obchodní silnici. Během staletí překryla dlažební kameny hlína a právě tyhle zasypané kameny tvořily blok. Sestoupila ze staré silnice a došla k nedale-

kému hájku. Tady bylo kouzlo starobylé a silné a ona ho natáhla do sebe, cítila, jak jí proudí do nohou a nahoru žilami a tepnami, sílí a řítí se stále rychleji. Bylo skoro příliš silné, jako skvělé víno, a ona se musela přidržet kmene stromu.

V tom na jihu zaduněl hrom. Ulmenetha odešla od stromu a vrátila se k vozu, kde se postavila nalevo od koní. Nogusta, Kebra a Dagorian na její povel přijeli blíž. Knězka zvedla ruku a seslala kouzlo. Nebylo zvlášť obtížné ho vytvořit, ale jak bylo jednou sesláno, bylo třeba je udržovat. Vzduch kolem vozu se zavlnil. Ulmenetha se ohlédla. Už ostatní neviděla. Zvedla ruku, pohládla štíhlý krk téměř neviditelného koně vedle sebe a uchopila ho za uzdu. „Odted' nikdo nepromluví, dokud neřeknu,“ nakázala ostatním.. „Jedeme!“

Zaslechla, jak o zadek koní plácly opratě, a držíc se uzdy velice pomalu vykročila k lesu. Měkké kroky koní jí připadaly hlasité jako vzdálené hromobití, a tiché vrzání kol vozu pro ni nabývalo na síle. Jen klid, říkala si, hromy a vítr v lese ty zvuky překryjí.

Obloha potemněla a bouře dorazila až nad les. Vepředu se nad lesní cestou zablýsklo. Jeden z koní strachy zafrkal a knězka slyšela, jak ho Kebra uklidňuje tichými, šeptanými slůvky. Před nimi byl svah, po kterém prchal Nogusta. Vůz pomalu pokračoval v cestě.

Z těžkých mraků začalo pršet. Ulmenetha liják přivítala. Hluk deště je přikryl jako pokrývka.

Držíc kouzlo šla dál.

Shora se ozvalo tříštění dřeva a vysoký pronikavý jekot, který knězce trhal bubínky, až se jí z toho zvuku roztřásla kolena. Zatahala za uzdu a spřežení zastavila. Vřískot pokračoval. Jeden kůň zařičel hrůzou. Vřískot okamžitě ustal a následovalo děsivé ticho. Ulmenetha vzhlédla do kopce. Kývaly se tam stromy. Hrozilo, že ji přemůže strach, kouzlo však držela pevně dál.

Zablýsklo se. Dva koně zafrkali a zadupali kopyty.

Asi třicet stop před vozem se mezi stromy vynořila obrovská klínovitá hlava. Ulmenetha proti tmavé obloze viděla jenom siluetu, ale i přes poryvy větru slyšela funění, jak tvor větřil v pachu lesa a hledal kořist.

Děšť polevil a mezerou v mracích vykoukl měsíc, jehož světlo zalilo celou scénu. Ulmenetha stála úplně nehybně a pozorovala obrovskou hlavu v lese. Z jejího hadovitého tvaru předpokládala, že zvíře bude šupinaté jako plaz. Jenže ono nebylo. Kůži mělo mrtvolně bílou a téměř průsvitnou, takže bylo vidět, jak se mu proti kůži tlačí velké krční kosti. Bledá hlava se zkroutila na dlouhém krku a knězka

hleděla do šikmého modrého oka velkého jako lidská hlava. Zornička byla kulatá a černá a strašlivě lidská. *Gogarín* bez mrknutí sledoval silnici. Pak hlava zmizela v lese, bylo slyšet praštění dřeva, jak se ohromné tělo dralo mezi stromy. Ulmenetha zatahala za uzdu a vůz se znovu rozjel po silnici kolem kopce.

Bouře se hnala k severu, déšť ustal. Mezery v mracích byly stále častější a společnost mířila ke vzdálenému mostu a bezpečí.

Asi hodinu se ploužili po silnici. Ulmenetha už byla hodně unavená a udržovat kouzlo pro ni nebylo zrovna snadné. Dlažba pod hlínou na silnici jí neumožňovala obnovit síly a kouzlo dvakrát zakolísalo. Zastavila spřežení a tiše zavolala na Nogustu.

„Září ten tvůj talisman?“

„Ne,“ zněla odpověď.

„Musím natáhnout sílu ze země. Potřebuji sejít ze silnice.“

Pustila uzdu a odběhla stranou. Vůz a jezdci okolo byli okamžitě vidět. Ulmenetha padla na kolena a zaryla ruce do hlíny. Na rozdíl od minule do ní síla pronikala dost pomalu a kněžka byla stále nervóznější. Strach proud zpomaloval ještě víc. Snažila se uklidnit, ale nešlo to. „Pospěš si!“ volal Nogusta. „Talisman se ohřívá!“

Ulmenetha se zhluboka nadechla a v duchu rychle odříkala modlitbičku. Energie, již hledala se jí dostala do krve, ale nebylo jí dost! Vstala, doběhla zpátky k vozu a znovu popadla uzdu. Už slyšela, jak se bestie blíží, z podrostu se neslo praskání. Strachy zakolísala při třetím verši a musela začít znovu od začátku.

Kouzlo z ní vyletělo a zalilo vůz a jezdce.

V jasném měsíčním světle se před nimi z lesa vynořil *gogarín* a došel na silnici. Teď ho viděli celého. Na délku měl přes dvacet stop. Nogusta ho prve popsal jako šestinohého, Ulmenetha si ale všimla, že to tak docela není. Zadní a prostřední nohy měl silné, se třemi klouby, ale končetiny na ramenou spíš připomínaly dlouhé paže vybavené vražednými drápy, každý byl dlouhý jako jezdecká šavle. Postavil se na zadní nohy a věřil v nočním větru. Jeden z náhradních koní uvázaných vzadu se v hrůze vzepjal a přetrhl oště. Otočil se a odcválal ze silnice do lesa.

Gogarín zareagoval děsivě rychle, spustil se na všech šest a skákal s neuvěřitelnou silou. Když se obluda hnala k vozu, Ulmenetha stála jako přimražená. Příšera však zamířila za koněm. Mohutným ramenem se otřela o mladý strom a vyvrátila ho. Pak byla za nimi.

Kůň cválal dál, po chvíli Ulmenetha zaslechla jeho smr-

telné zařičení.

Kněžka se nedokázala pohnout, jen stála vedle spřežení a celá se třásla. Nogusta sesedl a opatrně došel až k ní. „Musíme dál,“ šeptl. Ulmenetha neodpověděla. I přes svou hrůzu kouzlo udržela. Nogusta ji dovedl ke kozlíku a zvedl ji nahoru vedle neviditelného Bizona. Nogusta pak nasedl na svého koně, dojel před tahouny a natáhl se pro uzdu. Na jeho pobídku koně vykročili.

Ulmenetha nedokázala ovládnout třas. Oči měla zavřené a skoro se rozplakala, když se Bizon natáhl a položil jí svou tlapu na nohu. Kolohnát se k ní naklonil a šeptl: „To teda byl velkéj parchant.“

Hlas měl naprosto klidný, a při tom zvuku jako by do ní proudila síla. Ulmenetha se začala uklidňovat. Otočila se na kozlíku a ustrašeně se ohlédla po stezce. Vůz jel velmi pomalu a kněžka čekala, že každou chvíli uvidí, jak se za nimi žene obrovský sinalý *gogarín*.

Ujeli další půl míle. Silnice začala pomalu stoupat a oni se dostali na druhou hřebenovou silnici. Vůz ji zabíral téměř ze dvou třetin. Koně byli unavení a Bizon je musel dvakrát plácnout opratěmi, aby pokračovali v cestě. Ulmenethu již síla opouštěla docela. Snažila se natáhnout čerstvou sílu z hor, ale starý kámen se kouzlu odmítal poddat.

Olízla si prst a zkusila vítr. Vál zezadu. Jejich pach už se do lesa nemohl dostat. S novou úlevou nechala kouzlo spadnout.

„Nebesa, to je lepší,“ vydechl Bizon.

Silnice se na hřebeni narovнала a Bizon zastavil spřežení, aby koně mohli popadnout dech. Nyní jasně svítíl měsíc a les byl hluboko pod nimi.

Zezadu z vozu se ozvalo slabé zapípání, jak se dítě probudilo hladem. Bizon zaklel a otočil se. Axiana si rozepínala šaty. Dětský pláč se odrážel od hor. Královna poslední dva knoflíčky utrhla a přiložila si dítě k levému prsu. Nemluvně se uklidnilo a začalo sát. Bizon zaklel znovu a ukázal zpátky na les.

Daleko za nimi se mezi stromy vynořil *gogarín* a rychle se hnál po silnici.

• • •

Nogusta seskočil ze sedla. „Všichni ven z vozu!“ křikl. „Kebro, pomoz mi vypráhnout koně.“ Lučištník pobídl koně k vozu a sesedl. Koně nevypřahoval, prostě vytáhl dýku a odřízl je. Dagorian navedl koně kolem vozu a seskočil, aby mu pomohl. Pharis pomohla slézt královně a Conalin sundal malou Sufii a sám přešel přes bok. Bizon se přesunul dozadu, popadl pytle s jídlem a pokrývky a vyházel je na zem.

Obr se ohlédl z příkrého svahu. *Gogarin* se řítíl k nim. Na takovou dálku vypadal malý, bílý pes na měsícem ozářené šedé kamenné silnici. Spřežení bylo volné. Nogusta se postavil vedle Bizona. V ruce držel těžké kopí s ostrým vrhacím nožem na špici.

„Víš, co je třeba udělat,“ řekl Nogusta. Bizon se příteli podíval do světle modrých očí.

„Já vím. Ukaž, vezmu to kopí.“

„Ne! Talisman mě ochrání před hrůzou, kterou vyzařuje. Teď se do toho pořádně opři a na moje znamení pošleš vůz dolů z kopce.“

Bizon přiskočil k silnici a zavolal si Kebru a Dagoriana. „Co to dělá?“ chtěl vědět mladý důstojník, když se Nogusta usadil na zadku vozu.

„Hodlá do něj narazit,“ sdělil mu Bizon. Couvl a klekl si za přední kola. Odhadl, kudy bude muset vůz jet, jakmile se spustí z kopce. Asi šedesát yardů před ním byla mírná zatáčka doprava. Tady se vůz - pokud špatně odhadnou rychlost - překotí přes okraj a spadne stovky stop ze svahu. Bizonovi na čele vyrazil pot a on si ho otřel rukávem.

„Připravte se!“ křikl Nogusta. Trojice mužů se rameny zapřela do vozu.

Na voze Nogusta potěžkal kopí. Také viděl zatáčku na silnici a snažil se odhadnout rychlost blížícího se netvora. Nesměli udělat chybu. Kdyby se vůz rozjel příliš rychle, dostal by se k zatáčce před *gogarinem* a Nogusta by zemřel zbytečně. Kdyby se rozjel příliš pozdě, vůz by nemusel získat dostatečnou rychlost, aby tvora svrhl do propasti. Nogustovi vyschlo v ústech a srdce mu prudce bušilo.

„Rozjed'te to,“ křikl. Tři muži se zapřeli do vozu. Ten se nehnul ani o chlup.

„Je zatažená brzda!“ zařval Bizon. Nogusta přeběhl dopředu, přehoupl se na kozlík a brzdu uvolnil. Vůz poskočil dopředu. Nogusta málem spadl, ale pak chytil rovnováhu a odběhl dozadu, kde zvedl svoje kopí. Byly ztraceny cenné vteřiny.

„Zatlačte víc!“ zavelel. Vůz začal nabírat rychlost. *Gogarin* proběhl zatáčkou a uviděl, jak se k němu valí hrkotající vůz. Tvor se postavil na zadní nohy a příšerně zaskučel. Nogusta pocítil vlnu hrůzy, zasáhla ho jako fyzický úder. Projela mu myslí a břichem, černoch zaječel a padl na kolena. Za celý život nepoznal takový strach. Kopí mu vypadlo z třesoucích se prstů a on chtěl padnout za ním, zabořit hlavu do dlaní a pevně zavřít oči. Cítil, jak ho talisman hřeje na prsou, ale žádnou pomoc mu neposkytl. V té chvíli, kdy hrozilo, že ho přemůže hrůza a děs, znovu uviděl tvář své ženy a vzpomněl si na slova pána démonů,

jak utíkala skrze plameny. Zachránil ho hněv, vzplál mu v útrobách a propálil se až do mozku. Černý válečník popadl dřevce a vymrštil se na nohy.

Vůz už byl téměř u netvora. *Gogarin* se vztyčil na zadní, potom se spustil na všech šest a zaútočil. *Nogusta* se připravil na náraz. V poslední chvíli se *gogarin* znovu postavil na zadní a máchl drápy. Dřevěná bočnice vozu se rozletěla. Pak vůz do šelmy narazil plnou silou. *Nogustu* to, s napřaženým kopím, vymrštilo dopředu. Dýka přivázaná na špičce dřevce se zabodla do těla obludy a váha vozu ji zarazila hluboko do ramene. *Nogusta* se zapřel veškerou silou a dřevo zajelo ještě hlouběji. Pak prasklo. *Nogustovo* letící tělo zasáhlo *gogarina* do krku, potom přes něj černocho přeletěl a srazil se se stěnou útesu. Když dopadl na silnici a klouzal k okraji skály, ramenem mu projela prudká bolest. Nohy mu přepadly přes okraj a on se snažil našmátrat nějaký chyt. Ohlédl se přes rameno a hluboko dole uviděl borovice. Rameno měl ochrnuté a v levé ruce žádnou sílu. Polekal se, ale strach potlačil a uvolnil se. Pak se pomalu vytáhl zpátky na hřeben.

Gogarin byl zatlačen na kraj silnice a zuřivě se oháněl po dřevěném nepříteli, drápy rval vůz na kusy, až třísky létaly. *Nogusta* se vyškrábal na nohy, zapotácel se, ale tasil meč a připravil se k útoku.

Na dohled přiběhl Bizon s kopím, následovaný *Kebrou* a *Dagorianem*. *Lučištník* vyslal střelu do *gogarinova* krku. Pak Bizon přelezl zbytky vozu a vrhl se na šelmu. Když se *gogarin* otočil, aby čelil novému útoku, uklouzla mu pravá noha na kameni. Zvíře se zapotácelo a snažilo se narovnat. *Bizonova* zbraň mu narazila na hrud' a jen tak tak prorazila kůži. *Obrova* váha ale narušila rovnováhu a kopí potvoru zatlačilo zpátky. *Gogarin* spadl, jen se ve vzduchu převracel. Dvakrát narazil na úbočí, potom letěl rovnou a propadl větrovým vysoké borovice, přičemž strom přelomil.

Bizon okamžitě odskočil, když zničený vůz sklouzl přes okraj. Rozběhl se k *Nogustovi*. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Černocho tiše zasténal, když se pokoušel pohnout levým ramenem. „Jenom modřiny, doufám,“ procedil mezi zuby. „Je mrtvý?“

Bizon nahlédl přes okraj útesu. „Nic nevidím,“ řekl. „Ale ten pád nemohl určitě přežít.“

• • •

Antikas Karios se obvykle nepoddával výčitkám svědomí. Život byl takový, jaký byl, a muž si z něj vybral to nejlepší. Nicméně bylo zvláštní, že toho mlžného rána, když tak seděl na kamenné zídce starého mostu, se přistihl, že ho straší duchové ztracených snů. Nikdy příliš nepřemýšlel o názorech jiných lidí nebo o jejich kritice sebe. Považovali

ho za krutého, mstivého a nemilosrdného. Tyhle urážky mu nikdy nikdo neřekl do očí, ale Antikas se je stejně doslechl, a myslel si, že je proti nim imunní. Žádného silného muže by neměly ovlivnit jízlivosti nižších bytostí. Jak říkával jeho otec: „Za lvem se vždycky táhnou šakalové.“

Antikas Karios byl muž s posláním, umanutě sledující úzkou cestičku. Na sebezpytování prostě neměl čas. Neměl čas na bezvýznamné zdvořilosti. Neměl čas na přátelství. Myšlenky a čas mu beze zbytku zabíraly úvahy o tom, jak vysvobodit Ventrii z pařátů útočníka.

Ne tak nyní, když se díval, jak se v kopcích převaluje mlha. Tady v této osamělé krajině v podstatě neměl na práci skoro nic kromě sebezpytování.

Čekal na tomto mostě už dva dny, dovedl ho sem Kalizkanův duch. Proč mě k nim nezavedeš rovnou?“ vyptával se Šermíř.

„Tady tě budou potřebovat ze všeho nejvíc.“

„Ať jsou kdekoli, hrozí jim nebezpečí. Můj meč by mohl zvrátit rovnováhu.“

„Věř mi, Antiku. Čekej na mostě. Dostanou se k němu za dva dny.“ Tehdy ho Kalizkanův duch opustil a Antikas Karios čekal.

Nejdřív byla krása hor příjemná pro oko, on cítil klid, byl připravený obětovat královnině věci svůj život. Ale jak mýjely hodiny prvního dne, zjistil, že přehodnocuje svůj život. Stalo se to mimoděk. Seděl na mostě a najednou přemýšlel o Káře a o tom, jak plánovali, že si postaví dům u moře. Sladká, poddajná, něžná Kara. Dal jí hodně slibů a žádný z nich nedodržel. Ne že by jí chtěl lhát. Ale válka s Drenají byla důležitější. Měla to pochopit.

Sny o lásce a rodině smetla přílivová vlna vlastenectví a pak ji nahradil sen o nezávislosti. Nyní se oba sny obrátily v prach.

V posledních pěti letech se mu vzpomínky na Karu často vracívaly, ale jak byl zaneprázdněný, bylo snadné je potlačit. Vždycky zde byly plány a intriky, které vyžadovaly jeho pozornost. Ale tady, během dvou osamělých dní, kdy pátral ve své duši, zjistil, že se pocitu viny už tak snadno zbavit nedokáže.

Vzpomněl si, jak ji viděl naposledy.

„Nebyla to krutost ani pomsta,“ podotkl nahlas. „Přivodila mi ponížení. Co jiného mohla čekat?“ Ta slova visela ve vzduchu a honila se mu, nepřesvědčivá, hlavou. Kara mu napsala, ukončila jejich zasnoubení. Psala, že čekala tři roky. Poukázala na to, že Antikas slíbil, že se do roka vrátí domů. Neučinil tak. Ani jí nenapsal už víc než osm měsíců. Bylo zřejmé, že ji už déle nemiluje, a ona se teď zamilovala

do mladého šlechtice ze sousedního panství. Do měsíce měla být svatba.

A taky byla. Antikas na obřad dorazil pozdě. Přistoupil k nim, když již ruku v ruce vycházeli z kostela s květinovými věnci kolem krku. Sundal si těžkou jezdeckou rukavici a uhodil s ní ženicha do tváře. Souboj se odehrál večer a Antikas soupeře zabil.

Té noci ho zavolali do Kařina domu. Našel ji sedět ve ztemnělé místnosti, lucerny byly nezapálené, těžké sameťové závěsy zastíraly měsíční světlo. Na stolku hořela jen jediná svíce a v jejím mihotavém světle ji spatřil, zabalenou do těžké pokrývky. Antikas si vzpomněl, jak zatvrzelý byl a jak se rozhodl, že se jí za její ztrátu neomluví. Byla to její vina, ne jeho. Hodlal jí to dát jasně na vědomí. Ona ho ale neobviňovala. Jenom se na něj v šeru dívala, hleděla mu do tváře. Uvědomil si, že u ní nevidí nenávist, jen veliký smutek. Ve světle svíčky vypadala neobyčejně krásná a on zvažoval, jak ji mohl opustit na tak dlouho. Ve své nadutosti věřil, že druhého muže skutečně nemilovala, ale přijala jeho nabídku s přesvědčením, že se k ní Antikas kvůli tomu vrátí. Teď se tedy vrátil, a pokud ho poprosí, vezme ji zpátky i přes ponížení, jež mu způsobila. Byl připravený jí odpustit. Avšak takovou scénu nečekal. Slzy ano. Hněv? No ovšem. Tohle strašidelné ticho však bylo nesnesitelné.

„Co ode mne chceš, paní?“ otázal se.

Když promluvila, hovořila jen slabým šepem. „Ty jsi... zlý člověk... Antiku. Ale nám už... neublížíš více.“ Chvilí se mu dívala do očí, pak zavřela oči a hlava se jí zvrátila dozadu. Napadlo ho, že omdlela. Pak uviděl kaluž krve rozlévající se kolem křesla. Popošel dopředu a strhl z ní pokrývku. Měla podřezaná obě zápěstí a šaty měla nasáklé krví. Stále na sobě měla svatební šaty a věnec, zemřela bez dalšího slova.

Antikas se snažil tu vzpomínku zahnat, visela však na něm jako jedovatá liána. „Na tom nebylo nic zlého,“ řekl. „Měla jsi na mě počkat. Pak by se to nestalo. Není to moje vina.“

A čím tedy? Ta myšlenka mu nezvaně vyskočila z podvědomí.

Tady to však neskončilo. Její bratr Antika vyzval. Také zemřel. Antikas se chlapce snažil odzbrojit, zranit ho, zastavit souboj. Jinoch však zaútočil až příliš zuřivě a vytrval.

A když přišel ten okamžik, Antikas reagoval instinktivně, ne uvědoměle, jeho čepel projela protivníkovi srdcem.

Antikas Karios vstal ze zídky a obrátil pohled k rychle proudící vodě dole. Na hladině uviděl plout ulomenou větev

starého dubu, ženoucí se s proudem. Na okamžik uvízla mezi vyčnívajícími balvany, pak se vykroutila a pokračovala v cestě. O kus dál na břehu se z lesa vyšoural hnědý medvěd a vstoupil do vody. Antikas ho pozoroval. Dvakrát máchl prackou naprázdno. Na třetí pokus chytil rybu a vyhodil ji na břeh. Ryba se na břehu mrskala, divoce mávala ocasem. Medvěd vylezl z vody a rybu sežral.

Antikas se otočil a došel ke svému koni, který se pásł opodál. Ze sedlových brašen vyndal poslední potraviny.

Jídlo mu narušily myšlenky na Karu, tentokrát je však zahnal a místo toho se soustředil na únik z Usy. Kalizkanův duch ho nejdřív dovedl do starého kostela u jižní hradby, odtamtud ho navedl do tajné místnosti za oltářem. U protější zdi stála stará truhla. Nebyla zamčená, avšak závěsy byly skoro zrezivělé. Když Antikas zvedl víko, jeden praskl. V truhle byly tři krátké meče v pochvách, každý zabalený ve lněném plátně. Antikas je vyndal.

„To jsou poslední z Bouřných mečů,“ vysvětlil mu Kalizkan, „vytvořené, když byl svět ještě mladý. Vyrobil je Emsharas Čaroděj, aby byly použity proti démonům krayakinům.“

Antikas je vynesl z města k místu, kde tábořilo vojsko. Tady získal koně a zásoby a vydal se do hor.

První noc jeden z mečů vybalil. Do hlavičky byl zasazený modrý drahokam - těžký a kulatý - na místě ho držel zlatý drátek. Jílec byl dřevěný, ovinutý světlou šedobílou kůží, a nahoru vytočená ramena záštity byla zdobená zlatými písmeny. Pochva byla prostá, bez ozdob. Antikas meč pomalu vytáhl.

„Nesahej na čepel!“ varoval ho Kalizkanův hlas. V měsíčním světle byla čepel černá a Antikas si zprvu myslel, že je to zčernalé stříbro. Když ho však obrátil, viděl, že měsíční světlo se na tmavém povrchu jasně odráží.

„Co je to za kov?“ zeptal se Kalizkana.

„To není kov, dítě, ale kouzelný eben,“ odpověděl čaroděj. „Nevím, jak to Emsharas udělal. Dokáže přeseknout kámen, a přitom je ze dřeva.“

„Proč se mu říká Bouřný meč?“

„Vstaň a podrž dlaň těsně nad čepelí.“

Antikas poslechl. Po ebenu se roztančily barvy, potom mu do dlaně vyletěl bílý blesk. Šermíř překvapeně uskočil a upustil meč. Hrot zmizel v zemi, jenom zahnutá záštita zabránila, aby se meč ztratil z dohledu. Antikas ho vytáhl. Na čepeli nebyl ani kousek hlíny. Antikas znovu podržel ruku nad mečem. Na kůži mu tančily blesky. Necítil bolest. Měl zvláštní pocit, všiml si, že se mu ježí chloupky na hřbetě ruky.

„Co vyvolává ty malé blesky?“ zeptal se Kalizkana.

„To bych taky rád věděl. Emsharas byl z větru zrozený. Znal mnohem víc než kterýkoliv lidský čaroděj.“

„Démon? A přesto vyrobil meče k boji proti démonům? Proč to?“

„Máš dar klást otázky, na něž neumím odpovědět. Ať už se Emsharas se Třemi králi spojil z jakéhokoliv důvodu, byl to on, kdo seslal Velké kouzlo, které vyhnalo všechny demony ze světa.“

„Včetně jeho?“

„No ovšem.“

„To nedává smysl,“ namítl Antikas. „On zradil víc než jen svůj vlastní lid, zradil celou svou rasu. Co může člověka pohnat k tomu, aby spáchal takový čin?“

„On nebyl člověk, byl - jak správně říkáš - démon,“ opáčil Kalizkan. „A kdo může vědět, co mají takoví tvorové v hlavě? Já tedy určitě ne, protože jsem byl natolik hloupý, že jsem jednomu z nich uvěřil a zaplatil jsem za to svým životem.“

„Nesnáším záhady,“ prohlásil Antikas.

„Já si na ně docela potrpěl,“ přiznal Kalizkan. „Jenomže abych se pokusil zodpovědět tvou otázku, nejspíš to byla prostě nenávist. On a jeho bratr Anharat byli nepřátelé na život a na smrt. Anharat toužil zničit celou lidskou rasu. Emsharas se mu to rozhodl překazít. Znáš to staré rčení, že nepřítel mého nepřítele musí být mým přítelem? Emsharas se tudíž spřátelil s lidmi.“

„To je nepřesvědčivé,“ podotkl Antikas. „Mezi jeho lidmi museli být i tací, které miloval - on přesto způsobil i jejich zkázu.“

„On je nezničil - jenom je vyhnal ze země. Pokud se ale ptáme po motivech, copak ty jsi nezpůsobil zkázu té, kterou jsi miloval?“

Antikas byl zděšen. „To bylo něco úplně jiného,“ vyštěkl.

„Rád se nechám poučit.“

„Promluvme si však o důležitějších věcech,“ zavrčel Šermíř. „Ti válečníci, s nimiž mám bojovat, to jsou krayakino- vé, ano?“

„Vskutku - největší válečníci, kteří kdy kráčeli po zemi.“

„Tak to ještě nepotkali mě,“ poukázal Antikas.

„Věř mi, chlapče, jim se nezačnou podlamovat kolena.“

„To by tedy měla,“ řekl Antikas. „A teď mi o nich pověz něco víc.“

Když se z mlhy vynořili jezdci, Antikas už znovu seděl na zídce. V čele jel černý válečník Nogusta. Antikas viděl královnu, seděla bokem v sedle a jejího koně vedla vysoká štíhlá plavovláška v rozevlátém modrém rouše. Za nimi jel Bizon. Antikas ho naposledy viděl, když ho přivazovali ke kůlu v den, kdy Nogusta zabil Cereze. Před ním seděla malá světlovlasá holčička. Za kolohnátem jely na jednom koni další dvě děti, ryšavý chlapec, asi čtrnáctiletý, a jako tyčka

hubená dívka s dlouhými tmavými vlasy. Pak zahlédl Da-goriana. Důstojník měl v náručí malý raneček. Jako poslední jel lučištník Kebra.

Nogusta ho zpozoroval a odjel od skupinky, klusem sjel z mírného návrší.

„Dobré ráno přeji,“ pozdravil Antikas, vstal a uklonil se. „Jsem rád, že vás vidím živé.“

Nogusta sesedl a s nečitelným výrazem popošel blíž. Antikas promluvil znovu. „Nejsem tu jako nepřítel, černochu.“

„Já vím.“

Antikas byl překvapen. „Kalizkan ti o mně řekl?“

„Ne. Měl jsem vidění.“ Skupina vjela na most. Nogusta jim pokynul, ať jedou dál, a oni projeli kolem obou šermířů. Antikas se hluboko poklonil Axianě, která odpověděla úsměvem. Byla bledá a příšerně unavená.

„Královna je nemocná?“ zeptal se Nogusty, když projela.

„Porod nebyl nijak jednoduchý a ona ztratila příliš mnoho krve. Kněžka ji vyléčila, ale aby se plně uzdravila, potřebuje čas.“

„Dítě je silné?“

„Chlapec je silný,“ odvětil Nogusta. „A doufáme, že tak i zůstane. Víš, že nás sledují?“

Antikas kývl. „Krayakinové. Kalizkan mi to řekl. Zůstanu tady a zahradím jim cestu.“

Nogusta se poprvé usmál. „Dokonce ani ty neporazíš čtyři takové bojovníky. Ani s černými meči ne.“

„To jsi tedy měl vskutku dobré vidění,“ poznamenal Antikas. „Byl bys tak laskav a prozradil mi, o čem bylo?“ Nogusta zavrtěl hlavou. „Aha.“ Antikas se široce usmál. „Takže mám zemřít. No, proč ne? Je to něco, co jsem ještě nikdy neudělal. Třeba se mi ta zkušenost bude líbit.“

Nogusta chvíli mlčel. Zpátky po mostě příběhli Dagorian, Kebra a Bizon a postavili se mu po boku. „Co tady dělá on?“ dožadoval se Dagorian, vzteky rudý ve tváři.

„Je tady, aby nám pomohl,“ vysvětlil mu Nogusta.

„To není moc pravděpodobné,“ syčel Dagorian. „Poslal na mě vrahy. Je spřáhnutý s nepřítelem.“

„Taková nedisciplinovanost ve tvých řadách, Nogusto,“ napomenul válečníka Antikas. „Možná proto tě nikdy nepovýšili.“

„Mám mu zlomit vaz?“ přeptal se Bizon.

„Jaká novinka,“ zamumlal Antikas, „opičák mluví.“ Bizon vyrazil. Nogusta napřáhl ruku. Jak se snažil obra zaražit, trhl sebou, protože mu zraněným ramenem projela nová bolest.

„Uklidni se,“ pravil. „Tady žádná zrada nečihá. Antikas Karios je jedním z nás. Pochop to. Na minulosti *nezáleží*. Je tady, aby bránil most a získal nám čas. Už *žádné* další urážky.“ Obrátil se k Antikovi. „Krayakinové přijdou dnes v noci. Nemají rádi slunce a počkají, až se mraky roztrhají a bude jasně svítit měsíc. Budou čtyři. Jenomže s nimi pojede jednotka ventrijské kavalerie, poslal ji démon, který přebývá v Malikadovi.“

„Tak ty říkáš, že je sám neporazím? Takže budeš stát po mém boku?“

„Nic jiného bych si nepřál víc.“

„Ne,“ ozval se náhle Dagorian. „Máš poraněné rameno. Dával jsem se, jak jedeš. Hodně to bolí a pohybuješ se pomalu a neobratně. Zůstanu já.“

„Já taky,“ přidal se Kebra.

Nogusta zavrtěl hlavou. „Nemůžeme vsadit všechno na jednu kartu. Přímou za námi jsou jenom čtyři krayakinové. Další čtyři se nám snaží odříznout cestu. Musíme se od nich dostat co nejdál. Antikas Karios se rozhodl bránit tenhle most. Dagorian se nabídl, že bude stát po jeho boku. A tak to bude.“ Otočil se na Kebru. „Ty a Bizon pojedete s ostatními. Zamířte k jihu. Asi míli odsud se cesta větví. Jeďte stezkou nalevo. Přejedete nejvyšší hřeben. A jeďte opatrně, protože bude zima a cesta bude *zrádná*. Já se k vám brzy připojím.“

Oba muži odešli a Nogusta se posadil na zídku a třel si zraněné rameno. Ulmenethina nově nalezená kouzla spojila zlomenou klíční kost a černocho cítil, že se rána rychle hojí. Ale ne dost rychle, aby byl k něčemu mužům, kteří budou bránit most.

„Přines černé meče,“ nakázal Antikovi. Šermíř zašel ke svému koni a sundal ranec přivázaný za sedlem. Upozornil Nogustu a Dagoriana, aby dali pozor na čepele, a meče rozbil. Byly stejné, lišily se jen drahokamy na hlavicích. Jeden byl modrý, druhý bílý jako čerstvý sníh, třetí karmínový.

vý. Meč s modrým kamenem si Antikas vyvolil pro sebe. Nogusta čekal na Dagoriana. Mladý důstojník si vybral ten s bílou hlavicí. Nogusta přijal třetí.

„Moc ti toho poradit nemůžu,“ řekl Dagorianovi. „Drž se u Antika Karia a hlídej mu záda, jak jen to půjde.“

„Ty jsi ten boj viděl, že?“

„Jen útržky. Neptej se mě na výsledek. Jsi dobrý chlap, Dagoriane. Jen málokdo by měl kuráž, aby se postavil válečníkům, kteří přicházejí.“

„Tohle je všechno vážně moc dojemné, černocho,“ utrousil Antikas, „ale proč už nejedeš dál? Vezmu Dagoriana pod křídlo, neboj.“

„Já tvoji ochranu nepotřebuji,“ vyštěkl Dagorian.

„Vy Drenajci jste tak vztahovační a vznětliví. To nejspíš pochází z nedostatku skutečné vznešenosti, řekl bych.“ Antikas se vrátil ke svému koni, nasedl a projel kolem nich na most.

„Jsi si jisty, že se mu dá věřit?“ zeptal se Dagorian. Nogusta kývl.

„Nenech se oklamat jeho chováním. Je to velmi čestný muž a nese břímě hanby. Je také vyděšený. To, co vidíš, je jen maska. Pochází ze staré ventrijské šlechty a čerpá z jejích ctností, aby se mohl postavit strašlivému nepříteli.“

Dagorian si přisedl k černochovi. „Já nikdy nechtěl být voják,“ řekl.

„To jsi mi říkal, chtěl jsi být mnichem. No, vezmi to takhle, příteli, není snad povinností duchovního udržovat světlo v lucerně proti temnotě? Copak není jeho cílem postavit se zlu ve všech jeho podobách?“

„To je pravda,“ souhlasil Dagorian.

„Tedy jsi dnes mnichem, neboť přicházejí démoni. Touží po nevinné krvi.“

Dagorian se usmál. „Nepotřeboval jsem povzbudit, stejně ti však za to děkuji.“

Nogusta se zvedl. „Až tvůj úkol tady skončí, zamiř na jih, sleduj horní stezku. V dálce uvidíš strašidelné město Lem. Tam se sejdeme.“

Dagorian neříkal nic, ale vědoucně se usmál. Pak napřáhl ruku. Nogusta mu ji pevně stiskl, nasedl na vraníka a odjel po cestě.

Černoch vedl koně krokem na konec mostu. Před něj se postavila Ulmenetha.

„Řekl jsi mu to?“ zeptala se.

„Ne,“ sdělil jí smutně.

„Proč? Copak nemá právo to vědět?“

„Bojoval by líp, kdyby to věděl?“ opáčil.

• • •

Když ostatní odjeli, Dagorian se zhluboka nadechl a prohlédl si most. Byl postavený z kamene, asi osmdesát stop dlouhý a dvacet široký. Viděl ho na dvou Nogustových mapách. Kdysi musel mít jméno, poněvadž byl dobře navržený a pečlivě postavený. Jméno se však ztratilo v minulosti, stejně jako jméno řeky, jejíž břehy spojoval. Byl postaven v dobách, kdy Lem byl vzkvétajícím městem a musel stát celé jmění, říkal si důstojník a představil si stovky mužů, kteří tu museli pracovat. Na obou stranách mostu stávaly sochy, teď však zůstaly jenom podstavce. Bylo to, jak říkal Nogusta: „Dějiny na nás nakonec na všechny zapomenou.“

Došel k zábradlí a zadíval se do vody. Z bahna trčela kamenná paže. Dagorian sešel dolů, odhrabal hlínu a odhalil mramorové rámě. Hlava scházela. Rozhlédl se a zahlédl kus kamenné nohy pokryté rostlinami. Někdo sochu svrhl ze zábradlí mostu. Dagorian by byl rád věděl proč.

Napil se z řeky a vylezl zpátky na most. „Je čas trochu pracovat, Drenajče,“ poznamenal Antikas.

Kolem severního konce mostu leželo plno těžkých kamenů a balvanů. Dagorian a Antikas se dřeli asi dvě hodiny, přivalili velké kameny na most, aby zabrzdlili nepřátelské koně.

Muži při práci mnoho nemluvili, protože Dagoriana přítomnost Ventrijce s jestřábím pohledem vyváděla z míry. Tento muž ho chtěl nechat zabít a byl nástrojem zkázy drenajského vojska a zavraždění krále. Teď měl stát po jeho boku proti děsivému nepříteli. Nebyla to moc příjemná myšlenka.

Antikas nařezal několik velkých keřů a s pomocí koně je dovedl k mostu, kde keře zaklínal mezi kameny a upevnil je tak, aby vyčnívaly mezi balvany. Když byl konečně spokojený, opatrně provedl svého koně mezi překážkami a uvázal ho na druhém konci mostu vedle Dagorianova oře.

„Víc udělat nemůžeme,“ řekl mladému důstojníkovi. „Nyní budeme čekat.“ Dagorian kývl, poodešel stranou a sedl si na zídku. Mlha se rozplývala a na světle modré obloze jasně zářilo slunce.

„Měli bychom cvičit,“ navrhl Antikas.

„Já cvičit nepotřebuju,“ odsekl Dagorian.

Antikas Karios chvíli mlčel, pak přistoupil blíž. „Tvoje nenávisť, Drenajce, je pro mne míň než nic,“ řekl tiše. „Ale tvoje nedůtklivost mě rozčiluje.“

„Jsi vrah a zrádce,“ odsekl Dagorian. „Mělo by ti stačit,

že jsem připraven stát po tvém boku. Nemusím se s tebou bavit a rozhodně se nehodlám věnovat zbytečnému cvičení. Já už bojovat umím.“

„Opravdu?“ Antikas vytáhl meč. „Sleduj!“ nařídil. Zvedl kus dřeva a přidržel u něj černý meč. Čepel do starého dřeva zajela jako horký nůž do másla. „Ty a já,“ řekl potichu Antikas, „budeme bojovat bok po boku. Jedno neohrabané máchnutí, jeden bezstarostný pohyb a mohli bychom se zabít navzájem. Kolikrát v boji nablízko zranil nešťastné druh druhů?“

Měl pravdu, Dagorian to věděl. Slezl ze zídky a vzal si svůj meč. „Co navrhuješ?“ zeptal se.

„Kterou stranu bys raději chránil, pravou, nebo levou?“

„Pravou.“

„Nuže dobrá, zaujmi postavení a projdeme si pár jednoduchých pohybů.“ Oba muži došli na most. „Nepřítel bude muset postupovat pěšky, přelézat kameny a keře. Počkáme na ně a napadneme je tady,“ řekl. „Bez ohledu na to, co se stane, musíš stát po mé pravici. Nechod’ napříč. No, jsi méně dovedný než já, takže se mi za žádnou cenu nepokoušej pomáhat. Když se pohnu na tvou stranu, zavolám, takže budeš vědět, kde jsem.“

Chvíli procvičovali pohyby, procházeli znamení a probírali taktiku. Pak šerm přerušili, aby se najedli, Dagorian měl nějaké sušené hovězí. Mlčky seděli na kamenech, oba ztraceni ve vlastních myšlenkách.

„Ještě nikdy jsem nebojoval s démony,“ prohodil Dagorian nakonec. „Ta představa mě trochu znervózňuje.“

„Je to jenom jméno,“ řekl mu Antikas. „Nic víc. Chodí, mluví, dýchají. A my máme zbraně, které je dokážou zabít.“

„Mluvíš dost sebejistě.“

„Copak ty nejsi?“

Dagorian si povzdechl. „Já nechci umřít,“ přiznal. „Zní to zbaběle?“

„Nikdo *nechce* umřít,“ odvětil Antikas. „Jestli ale během boje začneš myslet na přežití, smrt přijde zcela jistě. Pro válečníka je životně důležité, aby při bitvě potlačil svou představitost. Co když mě bodnou, co když mě zchromí, co když mě zabijí? Takové myšlenky narušují válečnickou dovednost. Nepřátelé přijdou. My je pobijeme. Na víc se soustředit nepotřebuješ.“

„To se snáz řekne, než udělá,“ podotkl Dagorian.

Antikas se pousmál. „Smrti se neboj, Dagoriane, protože ta čeká úplně každého. Já sám raději zemřu mladý a silný, než aby mi vypadaly zuby a byl ze mě senilní dědek, co blá-

bolí o svém úžasném mládí.“

„S tím nesouhlasím. Já bych raději žil a viděl vyrůstat své děti a vnuky. Chci také poznat lásku a radosti rodinného života.“

„Už jsi byl někdy zamilovaný?“ vyptával se Antikas.

„Ne, ne. Myslel jsem...“ zaváhal. „Myslel jsem, že miluji Axianu, ale to byl sen, ideál. Vypadala tak křehká, skoro ztracená. Ale ne, nikdy jsem nebyl zamilovaný. A ty?“

„Ne,“ odvětil Antikas, a ta lež mu uvízla v hrdle, vzpomínka na Karu ho páčila na duši.

„Myslíš, že i démoni milují?“ zeptal se Dagorian znena-dání. „Žení se a vdávají a mají děti? Asi musejí.“

„O tomhle jsem nikdy moc nepřemýšlel,“ připustil Antikas. „Kalizkan mi řekl, že Emsharas Velký čaroděj se zamiloval do lidské ženy a ona mu porodila děti. A on byl démon.“

„Já o něm vím jenom to, že před tisíci lety seslal Velké kouzlo.“

„Ano, a to mi připadá zvláštní,“ řekl Antikas. „Podle Kalizkana vyhnal celou svou rasu do světa nicoty, prázdného a pustého. Stovky tisíc duší byly vyrvány ze země, aby se navěky vznášely bez těl. Existuje vůbec horší zločin?“

„Ty to nazýváš zločinem? To nechápu. Tím činem bylo zachráněno celé lidstvo.“

„Lidstvo ano, ale Emsharas nebyl člověk. Proč to tedy udělal? Proč neseslal kouzlo, které by do prázdnoty poslalo *lidstvo*, a nenechal zemi svým lidem? Nedává to smysl.“

„Jemu to smysl dávat muselo. Třeba to bylo proto, že jeho lidé byli zlí.“

„Ale no tak,“ štěkl Antikas, „to dává ještě menší smysl. Pokud máme jeho činy považovat za dobré, tak musíme přimout, že on nebyl zlý. Proč by měl být na celém světě jeden jediný dobrý démon? Co třeba dryády, které žily, aby chránily hvozdy, nebo krandylové, kteří se starali o pole a louky? To jsou taky tvorové z bájí, duchovní bytosti, démoni.“

Dagorian se náhle rozesmál a potřásl hlavou. „Co je tu tak zábavného?“ zeptal se Antikas.

„Tobě nepřipadá zábavné, že dva muži, sedící na mostě a čekající na smrt, mohou probírat činy čaroděje, který zemřel před tisíci lety? Takový rozhovor bych očekával snad při návštěvě knihovny v Drenanu.“ Smích ho přešel. „Je mi jedno, proč to udělal. Co na tom teď záleží? Nám?“

„Copak ses rozhodl, že budeš celý den morbidní?“ opáčil Antikas. „Pokud ano, budeš rozhodně jenom málo veselým

společníkem. Nemusíš tu zůstat, Dagoriane. Nejsou tady žádné řetězy.“

„Proč zůstáváš ty?“ chtěl vědět mladší muž.

„Rád sedávám na mostech,“ sdělil mu Antikas. „Uklidňuje mě to na duši.“

„No, já zůstávám, protože víc se bojím nezůstat,“ prohlásil Dagorian. „Rozumíš?“

„Ne,“ přiznal Antikas Karios.

„Před pár dny jsem zaútočil na pět ventrijských kopiníků. Myslel jsem si, že zemřu. Ale měl jsem rozbouranou krev a zaútočil jsem na ně. Potom mi na pomoc přijeli Nogusta a Kebra a porazili jsme je.“

„Ovšem,“ přerušil ho Antikas. „Viděl jsem, že máš Velianova koně. Jaký je ale smysl toho příběhu?“

„Smysl?“ Dagorianovi se tvář stáhla úzkostí. „Smysl je, že strach nezmizel. S každým dnem jenom sílí. Pronásledují nás démoni. Neporazitelní a nečistí. A kam máme namířeno? Do města duchů, a nemáme naději na záchranu. Už bych ten strach déle nesnesl. Takže jsem tady. A podívej se na mě! Podívej na moje ruce!“ Dagorian natáhl ruce, které se mu neovladatelně třáslly. „Tak mne pobav, Antiku Karie. Pověz mi, co děláš ty na tomhle zatraceném mostě!“

Antikas se prudce předklonil a vytáhl Dagorianovi políček. Plesknutí jako by zůstalo viset ve vzduchu. Dagorian se vymrštil na nohy a hrábl po meči. „Kde je tvůj strach nyní?“ otázal se tiše Antikas. Takto pronesená slova pronikla Dagorianovým vztekem, mladý Drenajec zůstal stát s rukou na jílci meče a hleděl do tmavých krutých očí Antika Karia. Ventrijec znovu promluvil. „Tvůj strach je pryč, ne-ní-liž pravda? Pohltil ho vztek.“

„Ano, je pryč,“ ucedil Dagorian chladně. „Co to mělo znamenat?“

„Měl jsi pravdu, že jsi tu zůstal, Dagoriane. Muž by musel být hadí tanečník, aby dokázal svému strachu čelit a zároveň před ním prchat.“ Antikas vstal, došel až k zábradlí, opřel se o ně a zadíval se do vody. „Pojď sem a podívej se,“ řekl. Drenajský důstojník se k němu připojil.

„Na co se dívám?“

„Na život,“ odpověděl Antikas. „Začíná vysoko v horách v tajícím sněhu. Malé potůčky se spojují, slévají, stékají dolů, aby se připojily k většímu proudu, a pak se jako řeka vlévají do teplého moře. Tam na vodu svítí slunce a ta stoupá jako pára a odplouvá zpátky nad hory, kde padá jako sníh nebo déšť. Je to kruh, nekonečný nádherný kruh. Dávno poté, co odejdeme a zemřou i děti našich vnuků, bude tahle řeka proudit dál až do moře. Jsme malí tvorečkové, Dagoria-

ne, s maličkými sny.“ Obrátil se k mladému důstojníkovi a usmál se. „Podívej se na své ruce. Už se ti netřesou.“

„Budou - až přijdou krayakinové.“

„Nemyslím,“ prohlásil Antikas.

• • •

Zkušenosti získané v Kalizkanově těle pánu démonů Anharatovi poskytly velmi hluboký pohled do fungování lidského těla. Jelikož nedokázal vyléčit rakovinu, která se šířila čarodějnickým tělem, Anharat všechny tělesné funkce prostě zastavil a pak použil kouzlo, aby uchoval iluzi života. Ne tak s tímto tělem!

Když byl Malikada zabit a odpraven, Anharat spravil probodené srdce a nechal ho pumpovat, výživa z krve tak krmila buňky a udržovala tělo naživu - jistým způsobem. Kouzlo bylo potřeba neustále udržovat. Kdyby kouzlo přestalo proudit, tělo by se začalo okamžitě rozkládat. Tohle však nebyl problém, protože kouzlo bylo nepatrné. Větší potíže měl s autonomními funkcemi, jako je dýchání a mrkání, ale po několika pokusech to překonal. Používat Kalizkanovu mrtvolu byla námaha, zvláště když rozklad a hniloba postupovaly stále rychleji. Bylo třeba stále víc síly, aby kolem odporného těla udržel maskovací kouzlo. Teď však stačilo pouze udržovat proudění krve a dodávat vzduch do plicních sklípků. Tahle nová metoda měla ještě další výhody. Chut', hmat a čich měl neuvěřitelně zesílené.

Nyní Anharat seděl ve svém stanu a popíjel víno, které válel po jazyku a vychutnával si ho. I když dával přednost své přirozené formě, Anharat si řekl, že tuhle si na pár let nechá, aby plně ocenil radosti lidského těla. Byly mnohem vybranější, než by si byl pomyslel. Možná proto, že lidé žijí tak krátce, napadlo ho, je to dar přírody pro stvoření, jež existují jenom pár krátkých okamžiků. Emsharas tyto radosti objevil a Anharat je teď pochopil. Nebylo divu, že jeho bratr strávil tolik času s tou černoškou.

Zvenčí slyšel hluk vojska chystajícího tábor na noc, řinčení kotlíků a talířů, jak se muži řadili pro menáž, smích vojáků naslouchajících vyprávění, a cítil vůni hořícího dřeva.

Zřekl se svých nemrtvých stráží. Jejich prázdné nechápané výrazy důstojníky vyváděly z míry. Stejně tak stáhl entukku z města a dovolil vyděšenému obyvatelstvu vrátit se k něčemu, co trochu připomínalo běžný život, než vojsko vytáhlo. Během pouličních bouří zahynuly tisíce lidí a nikdo z přeživších neměl tušení, co jejich záchvaty vražedného vzteku způsobilo. Zvláštní... entukku, kterým se normálně dařilo v ovzduší strachu a bolesti, se stejně přežrali vlnami lítosti, které městem stoupaly. Tihle lidé byli neustálým zdrojem všech možných druhů obživy.

Anharat se nemohl dočkat, až na nich bude moci dělat

další pokusy.

Stěnami stanu za ním prosvítala slabá záře. Zasvrběla ho kůže. Otočil se ke světlu, roztáhl ruce a na rtech měl první slova zaříkávadla. Objevila se světlá postava. Anharat viděl, že je to jenom obraz, protože nohy postavy splývaly se železným ohřívadlem naplněným řezavými uhlíky. Pán démonů se uvolnil, vzbudilo to jeho zvědavost. Copak se Kalizkan vrátil?

Pak začalo světlo slábnout a objevily se rysy muže. Anharat dostal záchvat vzteku, pak se roztrásl. S pokřivenou tváří popošel blíž, toužil rozervat srdce postavy svými drápy. Nově příchozí byl oděn v bílém rouše, pleť měl černou a oči světle modré. Na čele měl zlatý kroužek. „Zdravím, bratře,“ pronesl.

Anharat se zlobil tolik, že ze sebe skoro nedokázal vypravit kloudného slova, ale snažil se ovládnout. Kdyby tady dokázal obraz chvíli zadržet, mohl by spíchnout kouzlo, jež by ho vysledovalo ke zdroji. „Kde ses skrýval, Emsharasi?“ zeptal se.

„Nikde,“ odpověděla postava.

„Lžeš, bratře. Protože já byl odsouzen k bytí v pekle Nikde, se všemi illohirskými stvořeními. A ty jsi tam nebyl. Ani jsi nebyl mezi lidmi, protože tě ty poslední čtyři tisíce let hledám.“

„Já se neskrýval, Anharate,“ řekla postava mírně. „Ani nebylo - a není - mým úmyslem, aby naši lidé přebývali v prázdnotě navěky.“

„Mě tvoje úmysly nezajímají, zrádce. Věděl jsi, že jsem zničil všechny tvoje potomky?“

„Všechny ne. Jeden zbývá.“

„Zařídím, aby zemřel, a dostanu i dítě. Potom bude tvoje zlo odestáto. Lidé illohirští budou svobodně kráčet po zemi.“

„Ano, to budou,“ pravil Emsharas. „Ale nebudou schopni dotknout se vody nebo vína, ani se nebudou povalovat na slunci.“

Anharat zuřivě přemýšlel a pátrací kouzlo bylo téměř dokončeno. „Nuže, bratře, nepovíš mi, kde jsi byl po všechna ta staletí? Užíval sis života jako člověk? Okusil jsi vína a líhal s velikými krasavicemi?“

„Nic z toho jsem nedělal, Anharate. Kde myslíš, že jsem našel sílu na Veliké kouzlo?“

„To nevím a *nezáleží* mi na tom,“ zalhal Anharat.

„Ale *záleží*, bratře, protože víš, že ty a já jsme si téměř rovni, a já přesto objevil zdroj síly doposud neznámé. Taky

bys ji mohl používat. Dobrovolně ti to prozradím - pokud mi pomůžeš dokončit mé dílo.“

„Dokončit...? Jakou novou hrůzu jsi pro illohiry vymyslel, bratře? Nechceš třeba vytvořit ohnivé řetězy, abychom naše lidi mučili celé věky?“

„Nabízím jim svět, kde mohou líhat na slunci a plavat v řekách a jezerech. Jejich vlastní svět.“

„Vážně? Jak jsi laskavý, Emsharasi. Třeba bys mi mohl vysvětlit, proč tam už nejsou. A proč jsme na tenhle rozovor čekali tak dlouho.“

„Neměl jsem sílu kouzlo dokončit. Potřeboval jsem tebe, Anharate.“

Anharat ukázal prstem a dokončené pátrací kouzlo proplulo kolem Emsharase a zalilo ho namodralým světlem. „Teď tě najdu,“ zasyčel Anharat. „Najdu tě a zničím. Přísahám! Nejdřív ale zabiju třetího krále a dokončím proroctví.“

Emsharas se usmál. „*Moje* proroctví,“ upozornil ho. „Zanechal jsem ho zde pro tebe, bratře. A je pravdivé. Po smrti třetího krále se illohirové znovu pozvednou. Brzy si opět promluvíme.“

S tím postava zmizela.

Anharat zavřel oči a upjal se na pátrací kouzlo. Cítil, jak slábne stále víc, jako by k němu přicházelo z veliké dálky. Pak bylo pryč.

Pán démonů se vrátil ke svému vínu a zhluboka se napil. Během těch tisíců let, kdy byl uvězněn v prázdnotě, použil každé známé kouzlo, aby Emsharase našel, vysílal pátrací kouzla do celého vesmíru. A přesto nic neobjevil. Emsharas jako by neexistoval.

A teď, když se hodina Anharatova vítězství blížila, se jeho bratr vrátil.

Anharat by vydržel hrozby, ale Emsharas mu ničím nehrozil. A co znamenalo to, jak popíral, že by se schovával? Do mysli mu proniklo maličké semínko pochybností. Jeho bratr nikdy nelhal. Anharat si dolil pohár a znovu se napil, opakoval si Emsharasova slova. „Ale záleží, bratře, protože víš, že ty a já jsme si téměř rovni, a já přesto objevil zdroj síly doposud neznámé. Taky bys ji mohl používat. Dobrovolně ti to prozradím - pokud mi pomůžeš dokončit mé dílo.“ Jaký zdroj síly? Anharat došel ke kavalci a posadil se. *Prozradím* ti to. Tohle Emsharas řekl. Ne *dám* ti to. Ne prozradím ti, kde to je. Ten tajemný zdroj síly tedy nebyl předmět, jako talisman, ale něco, co se dalo předat pouze slovy. Nemožné.

A přesto... *byli* si téměř rovni. Kde jeho bratr našel sílu

vyhnat celou rasu?

Bude mít dost času ten problém probrat. Prozatím si Anharat přál vidět, jak se blíží jeho vítězství. Uvolnil se a jeho temný duch se volně vznesl a letěl nad horami ke kamennému mostu.

10

ANTIKAŠ KARIOS SI SUNDAL ČERVENÝ PLÁŠŤ, úhledně ho složil a nechal ho ležet na kamenné zídce. Pak si svázal dlouhé vlasy do culíku a začal se rozcvičovat, aby si protáhl záda a ramena a uvolnil kyčle. Zpočátku se pohyboval pomalu, půvabně, jako při baletu. Pak zrychlil, jako by tančil, samý skok a otočka. Dagorian ho pozoroval s rostoucím smutkem. Takový tanec, říkal si, by měl oslavovat život a mládí, ne být předeherou k násilí a smrti.

Slunce zapadalo za hory na západě a po fialové obloze plula zlatá oblaka. Antikas došel k čekajícímu Dagorianovi. „Jaký krásný *západ* slunce,“ řekl.

Mladý důstojník neodpověděl. Z lesa se vynořilo deset jezdců, v řadě mířili k mostu. Když vyjeli z lesa, objevili se další čtyři jezdci, vysocí muži v černé zbroji a s přílbami s uzavřeným hledím.

Ventrijský kapitán dojel k první překážce a zavolal na Antika. „Ustupte císařským jezdcům.“

„A kteréhopak císaře jsou?“ opáčil Antikas.

„Ustup, Antiku Karie, nám všem se postavit nemůžeš. A já nemám rozkaz tě zatknout.“ Kapitán si celý nesvůj poposedl a neustále se ohlížel ke krayakinům v černé zbroji.

„Obávám se, že nemohu uposlechnout, kapitáne,“ odvětil Antikas. „Víš, sloužím nedospělému králi a dostal jsem rozkaz udržet tenhle most. Smím navrhnout, abys se svými muži odjel. Protože ty se mýlíš -“ hlas mu ztvrdl, „- já se vám *můžu* postavit. Víc než to, mohu ti slíbit, že každý muž, který vstoupí na tento most, zemře.“

Kapitán si olízl suché rty. „Tohle je šílené,“ namítl. „Co tu chceš dokázat?“

„Už jsem ti řekl co. Teď zaútočte - nebo se ztrat'te!“

Kapitán zatahal za otěže a otočil koně. Dagorian viděl, že žádnému z ventrijských vojáků se do prance moc nechce. Tak děsivá - a oprávněně - byla pověst muže, který tu stál proti nim. Přesto sesedli a tasili meče, protože to byli odvážní a disciplinovaní muži.

„Pamatuj,“ šeptl Antikas. „Zůstaň napravo.“

„Zůstanu.“

„Třesou se ti ruce?“

„Ne.“

„Dobrá. To je pro mě jistá úleva - protože sám bych se deseti mužům postavil jen nerad.“ Zazubil se na Dagoriana a pak vytáhl oba meče, jeden z lesklé oceli, druhý temnější než noc, a postavil se nalevo.

Most byl dost široký na to, aby po něm mohli přejít čtyři válečníci vedle sebe a ještě se mohli rozpřáhnout mečem. Ventrijci postupovali pomalu a hledali si cestu mezi kame-ny.

Antikas stál bez hnutí. Když se dostali blíž, náhle mezi ně skočil s pronikavým bojovým pokřikem. Ocelovým mečem probodl jednomu vojákovi krk, černou čepelí pak prosekl hrudník druhému, čímž ho na místě zabil. Ventrijci se rozběhli. Tři se dostali kolem šermíře. Vstříc se jim vrhl Dagorian. Černá čepel se mihla a muž zemřel. Meč Dagorianovi probodl rameno. Drenajec couvl. Šermíř zakopl o kámen a ztratil rovnováhu. Dagorian mu probodl srdce a zabil ho. Potom utržil Dagorian další zásah, tentokrát ho dostal třetí voják. Měl pocit, jako kdyby ho kopl kůň, a zprvu ani nevěděl, kam byl zasažen. Nevšímaje si zranění zaútočil, odrazil prudký sek a provedl protiútok, který skončil v protivníkových žebrech. Voják bez hlesu padl.

Dagorian vzhlédl a viděl, jak Antikas zuřivě bojuje, jeho čepele byly vidět téměř rozmazaně, jak sekal a odrážel vý-pady. Na tváři a levé paži měl krev, ale pět mužů bylo na zemi. Zbývali jen kapitán a jeden voják.

Antikas se k nim rozběhl - a oni se obrátili a utekli.

Daleko se nedostali.

Cestu z mostu jim zahradili čtyři krayakinští válečníci. Dva popošli a prchající vojáky zabili.

„To není moc sportovní,“ křikl Antikas Karios. „Často zabíjíte vlastní muže?“

„Bojuješ dobře, člověče,“ ozval se tlumený hlas. „A vi-dím, že máš Bouřný meč. Mělo by to být zajímavé střet-nutí.“

„Všichni najednou - nebo jeden po druhém, mně je to jedno,“ prohlásil Antikas.

Jeho výzvu přivítal smích. Pak po mostě vykročil nej-vyšší z válečníků. „Líbíš se mi, člověče,“ řekl. „Ale do očí ti teče krev. Ustup a uvaž si kolem hlavy šátek. Počkám na tebe.“

Antikas se zazubil a couvl k místu, kde zády k zídce se-děl Dagorian. „Odpočíváš, Drenajce?“ zeptal se. Když uvi-děl Dagorianovu zakrvácenou tuniku, jeho úsměv pohasl.

„Nedělej si se mnou starosti,“ pravil Dagorian s chabým

úsměvem. „Dělej, co ti řekl.“ Antikas měl jen šrám nad levým obočím. Rána byla dva palce dlouhá a do oka mu stékala krev. Dýkou si prořízl rukáv a utrl si ho. Uškubl z něj pruh a ovázal si jím čelo.

„Strašná věc, udělat tohle košili,“ prohodil. „Můj krejčí bude velmi rozezlen.“

Pak vstal a podíval se na Dagoriana. „Nechod pryč,“ nakázal mu. „Brzy se vrátím.“

„Myslím, že nikam nepůjdu,“ odvětil Dagorian. „Vezmi Bouřný meč. Mám takový pocit, že ho budeš potřebovat.“

Antikas, vyzbrojen dvěma černými čepelemi, se vrátil doprostřed mostu. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se vysokého válečníka.

„Jsem Golbar,“ odpověděl krayakin.

„Tak pojď, Golbare, zatančíme si gigu.“

„Drž se mě, člověče,“ pravil Golbar a sundal si plechové rukavice. Pomalu si stahoval černou zbroj, odepjal si kyrys a nárameníky, chrániče holení a předloktí. Nakonec si sňal přílbu. Vlasy měl bílé, oči tmavé, plet' bledou. Vytáhl meč a obrátil se k jednomu ze svých druhů, jenž mu hodil druhý. Antikas pozoroval, jak se pohybuje. Pohyboval se rychle a plavně.

Antikas zaútočil, a jak se jejich meče dotkly, vyletěly z čepelí blesky. Útok byl snadno odražen a Antikovi se jen tak tak podařilo vyhnout vražednému protiútoku, který mu ještě dál zničil potrhanou saténovou košili. Krayakin se na něj hnál ohromující rychlostí a Antikas musel bojovat o holý život. Ještě nikdy nestál proti dovednějšímu protivníkovi, ani se nesetkal s někým, kdo by měl tak rychlé reflexy jako tenhle krayakin. Antikas se kryl a odrážel útoky s rostoucím zoufalstvím a pomalu byl zatlačován dál po mostě. Začínal se ho zmocňovat hněv, poněvadž krayakin si s ním pohrával. Již dvakrát měl příležitost bodnout přes člověkův kryt a dvakrát protivníka jen lehce škrábl na prsou.

„Jsi velmi dobrý,“ prohodil Golbar konverzačním tónem při útoku. „Sice ne nejlepší, jakého jsem kdy zabil, ale dost blízko. Dej mi vědět, až budeš připraven zemřít.“

Antikas neodpověděl. Přes rostoucí únavu a zoufalý boj o přežití sledoval protivníkovy pohyby, hledal jeho slabosti. Ten muž uměl používat obě ruce stejně dobře — stejně jako Antikas - ale dával přednost pravé, a aby zabil, snažil se bodnout a ne seknout. Antikas odskočil.

„Už jsem připravený,“ řekl. Krayakin zaútočil. Místo aby couvl, Antikas se náhle pohnul dopředu. Jak čekal, Golbar provedl bleskový výpad pravou čepelí. Antikas uhnul napravo a nepřítelův meč ho jen škrábl na žebrech. Nevšímaje si bolesti prohnal černou čepel krayakinovou

hrudí. Zasáhl srdce. Golbar bolestí a úlekem vykulil tmavé oči, meče mu vypadly z rukou. Beze slova přepadl na kamenný most.

Antikas se postavil ostatním třem.

„Kdo přijde na řadu teď?“ zeptal se.

„Nikdo,“ zněla odpověď. „Golbar měl vždycky rád drama.“

Potězkávající meče se na člověka vrhli zároveň. Antikas je pozoroval, byl rozhodnut vzít alespoň jednoho dalšího s sebou.

Ted' nad horami vysvitl měsíc a nad mostem zavál chladný vánek. Bylo by tak snadné odběhnout zpátky ke koni a odjet odsud, bojovat později, za lepších podmínek. Vrhł rychlý pohled na Dagoriana. Mladý důstojník se nehýbal a dlaně tiskl na strašlivou ránu v břiše. Antikas náhle zatoužil povědět mu, proč se rozhodl bojovat na mostě, promluvit o vykoupení a ztrátě Kary. Jenže na to nebyl čas.

Krayakinové si vybírali cestu mezi kameny. Antikas se napjal, byl připraven zaútočit.

Z podrostu vyrazila obrovská bílá postava a cestou srážela stromy. Rozběhla se k mostu a vyrazila děsivý vriskot. Antikas jen nevěřicně zíral na obludu s obrovskou klínovitou hlavou a rozevřenou tlamou. Pohybovala se s udivující rychlostí. Z rány vysoko na rameni crčela šelmě krev a Antikas viděl, jak z ní trčí zlomené ratiště kopí.

Tři krayakinové se otočili, aby čelili hrozbě, která se na ně hnala. Nebylo kam utéci, mohli jen skočit do řeky. Neustoupili, vedle obludy, jež se nad nimi tyčila, vypadali jako trpaslíci. Jeden z krayakinů chtěl zaútočit, jenomže netvor mu prackou serval hlavu z ramen. Sklonil klínovitou hlavu, zaťal zuby do ramene druhého válečníka a zvedl ho do vzduchu. Krayakin vrazil obludě meč hluboko do krku. Nestvůra švihla hlavou a válečník odletěl a spadl do řeky, zazmítal se v proudu a zmizel ve vlnách. Třetí krayakin se rozběhl a vbodl meč hodně hluboko do břicha bílého jako břicho rybí, čímž vytvořil velkou ránu, z níž se marnotratně vyřinula krev. Do bojovníkova těla se zaryly drápy, snadno prorazily zbroj. Byl odhozen na kamenné podpěry mostu, meč mu vypadl z ruky. Obluda k němu sklonila hlavu. Snažil se jí vyhnout, ale děsivé zuby ho zachytily v pase, vzápětí byl překousnut vejpůl.

Nestvůra se vztyčila a kámen mostu se roztřásl, když bolestí zavyla. Rána v břiše se roztrhla ještě víc a na most se vyhrnul vnitřnost. Obluda zkroutila hlavu a všimla si Antika, jak stojí uprostřed mostu. Udělala dva vrávoravé kroky směrem k němu, potom přepadla na bok. Boční podpěry mostu se pod její váhou provalily a tvor přepadl do prudké

řeky.

Antikas došel na kraj a zadíval se do vody. Proud těla pomalu odnášel z dohledu ke vzdáleným vodopádům.

Vtom si Antikas připomněl, jak ho Kalizkan upozornil na téměř zázračnou schopnost uzdravování krayakinů, rozběhl se k prvnímu tělu a oba kusy hodil do řeky. U druhého se zastavil a zadíval se na utrženou hlavu. Hledí bylo stále zavřené. Antikas ho otevřel a hleděl do žhnoucích očí, byly živé a plné nenávisti. Ústa se pohybovala, ale bez hlasivek ze rtů nevyšla ani hláska. Antikas hlavu zvedl a hodil ji do vody, pak za ní svalil i tělo. Nakonec došel k mrtvému Golbarovi beze zbroje a také ho hodil do vody.

Vrátil se k Dagorianovi a klesl vedle umírajícího důstojníka na kolena. „Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Nebolí to, ale už nepohnu nohama. Umírám, Antiku.“

„Ano, umíráš. Ale vyhráli jsme, Drenajce.“

„Možná. Ale možná jsme jenom oddálili nevyhnutelné. Jsou tu ještě další čtyři krayakinové a ventrijské vojsko uzavřelo silnici k moři.“

„Ať se o sebe zítřek postará sám, Dagoriane. Bojoval jsi dobře a udatně. Bylo mi ctí stát po tvém boku. Nevím toho moc o tvém náboženství. Je v něm i něco o síni hrdinů?“

„Ne.“

„Tak by ses měl obrátit na mou víru, příteli. V něm najdeš palác plný mladých panen, připravených vyplnit každý tvůj rozmar. Bude tam víno a písně a nekonečné slunečné dny.“

„To... zní... moc hezky,“ šeptl Dagorian.

„Pomodlím se za tvého ducha, Drenajce, a ta modlitba ti bude svítit na cestu jako lucerna. Jdi za ní do paláce, který na mne čeká. Uvidíme se tam.“ Antikas natáhl ruku a zatlačil mrtvému oči. Pak vrátil Bouřné meče do pochev a pomalu došel ke koním. Šrám na žebrech začínal pálit, když na něm zaschla krev. Vyhoupł se do sedla a podíval se na most.

Potom splnil svůj slib a pomodlil se za světlo pro Dagoriana.

Otočil koně a vyjel za ostatními.

• • •

Jeskyně byla hluboká a zahnutá jako roh. Kousavý vítr se k nim nedostal a skupina se choulila u dvou ohňů. Nogusta seděl stranou od ostatních a bylo mu těžko u srdce. Dagorianovi nezalhal. *Nevídel* ho umírat. Přesto věděl, že mladý muž střetnutí na mostě nepřežije, protože v živých záblescích budoucnosti, které vídal, nebylo po drenajském důstojníkovi ani stopy.

Od ohně k němu přišel Kebra. „Za jak dlouho se dostaneme z hor?“ chtěl vědět.

„Někdy pozdě zítra.“

„Dal jsem koním poslední oves, ale potřebují si odpočinout, Nogusto, a dobrou pastvu a vodu.“

Nogusta rozbalil pergamen s mapou a podržel ho tak, aby ve světle ohně viděli oba. „Zítra se dostaneme na nejvyšší místo. Bude tam pěkná zima, cesta bude zledovatělá a zrádná. Pak přijde dlouhý sestup do pěti údolí a k Lemu.“

„Ohně celou noc nevydrží,“ řekl Kebra, „a bez nich tu bude mrznout.“ V posledním údolí nasbírali dříví a Bizon také svázal několik ranců suchého dřeva z rozbitého vozu. Právě to teď hořelo.

„Tak nám bude zima,“ prohlásil Nogusta. „I když ne tak velká jako Dagorianovi.“

„Myslíš, že jsme tam měli zůstat?“

Nogusta zavrtěl hlavou. „Ostatní krayakinové jsou poblíž.“

„Co jsi viděl?“

„Příliš mnoho,“ řekl mu Nogusta smutně. „Nadání je teď ještě větším prokletím než dřív. Vidím, ale nemůžu změnit, co vidím. Dagorian se mě zeptal, jestli zemře. Neřekl jsem mu to. Myslím, že to stejně věděl. Byl to dobrý chlap, Kebro, muž, který si zasloužil žít, budovat, zplodit děti a učit je ctnostem upřímnosti, odvahy a poctivosti. Neměl by ležet mrtvý na nějakém zapomenutém mostě.“

„Nezapomeneme na něj,“ pravil stříbrovlasý lučištník.

„Ne, nezapomeneme. A k čemu to všechno? Jsme starci, ty a já. Náš čas se krátí. A když se ohlédnu na svůj život, napadá mě, jestli byl dobrý či špatný. Většinu života jsem bojoval. Bránil jsem drenajskou věc, i když se mě většina mých druhů bála nebo mnou opovrhovala pro barvu kůže. Pak jsem se zúčastnil tažení do Ventríe a stal se svědkem zničení starobylé říše. Všechno pro marnivost jednoho nadutého muže. Co řeknu strážci knihy, až před ním stanu? Jaké důvody mu pro svůj život uvedu?“

Kebra se na přítele pozorně podíval a zamyslel se, než promluvil. „Tohle nejspíš není nejvhodnější chvíle nad tím přemýšlet,“ řekl nakonec. „Jsi zoufalý a v trudnomyslnosti není žádná útěcha. Za svůj život jsi zachránil mnoho lidí a riskoval svůj život kvůli ostatním. Stejně jako to děláš teď. Takové činy jsou taky zaznamenávány. Já nejsem žádný filozof, Nogusto, ale některé věci vím. Jestli nám tvé nadání ukazuje, že neuspějeme, a dítě je odsouzeno padnout do zlých rukou bez ohledu na to, co uděláme, odjedeš a po-

necháš ho jeho osudu? Ne, to neuděláš. Dokonce ani tehdy, jestli jsou smrt a porážka nevyhnutelné. A já taky neodjedu. Víc od nás nikdo žádat nemůže.“

Nogusta se usmál. Byl by druhého muže objal, jenomže Kebra nebyl na doteky a vůbec nebyl rád, když na něj někdo sahal. „Otec mi jednou řekl, že když muž dokáže spočítat opravdové přátele na prstech jedné ruky, dostalo se mu požehnání, že to žádné bohatství nevyváží. A já byl požehnan, Kebro.“

„Já taky. Ted' si trochu odpočiň. Já budu chvíli hlídat.“

„Snaž se zaslechnout jednoho koně, protože Antikas Karios nás bude hledat.“

„Musím říct, že toho chlapa nemám rád,“ připustil Kebra. „Jeho nadutost mi vážne v krku.“

Nogusta se znovu usmál. „Připomíná ti nás tak před dvaceti lety, co?“

Kebra kývl a odešel k ústí jeskyně. Posadil se v závětrí, zadíval se na vrcholky hor a zachvěl se. Byli tisíce stop nad dnem údolí a mraky tu byly téměř na dosah. Přitáhl si plášť k tělu a opřel se o stěnu jeskyně. Dagorianova smrt ho velmi rozesmutnila, neboť měl mladého muže rád. Velmi se bál, ale ještě větší měl odvahu. Byl by zplodil skvělé syny, pomyslel si Kebra.

Skála byla studená a on si proto přetáhl přes hlavu kapuci. Skvělé syny. Z toho pomyšlení ho přepadl smutek. Jaký otec by byl ze mě? napadlo ho. Nikdy se to nedozví. A na rozdíl od Bizona nebo Nogusty neměl ani naději, že zplodil nějaké děti s některou z nevěstek, které za třicet let vojákování potkal, protože se žádnou z nich nikdy nespál. Samozřejmě navštěvoval nevěstince s oběma kamarády, jenomže když došel do tichého pokojíku, prostě děvčatům zaplatil, aby s ním poseděla a popovídala si s ním. Aby se pomiloval, musel by na sebe nechat sáhnout, a Kebra nesnesl ani jen pomyšlení na něco takového. Tělo na tělo? Otrásl se.

Z minulosti se náhle vynořila vzpomínka. Přepadla jej nepřipraveného, poněvadž ji pohrbil už dávno, mimo dosah své představivosti. Tmavé stěny stodoly, obrovské a chlupaté pracky jeho otce, bolest a děs a hrozné výhrůžky, pokud o tom někdy jen cekne. Zamrkal a soustředil se na horské štíty.

Přikradl se k němu Conalin a posadil se vedle něj s pokrývkou těsně ovinutou kolem útlých ramen. „Přinesl jsem ti luk a šípy,“ řekl chlapec.

„Děkuju - myslím ale, že dneska v noci je nebudu potřebovat.“ Potom se podíval na chlapce a uviděl v jeho očích strach.

„Antikas Karios a Dagorian most udrželi. Antikas sem

brzy dorazí.“

„Jak to víš?“

„Nogusta měl vidění. Jeho vidění se vždycky vyplní.“

„Říkáš, že přichází Antikas. A co Dagorian?“

Neexistoval žádný jiný způsob, jak to vyjádřit. „Zemřel pro nás,“ sdělil mu Kebra. „Bojoval jako muž a zemřel jako muž.“

„Já nechci umřít,“ řekl Conalin nešťastně.

„Ale jednoho dne zemřeš taky,“ poznamenal Kebra. Náhle se zasmál. „Jeden můj starý strýček říkával: „V životě je jistá jediná věc, synku, nedostaneš se z něj živý,“ Každý den žil naplno. Miloval život. Chvilí byl voják, pak kupec a nakonec sedlák. Nikdy nic nedělal nějak chytře, ale vždycky do toho dával srdce. Měl jsem ho rád - a jednou mi prokázal velkou službu.“

„Co udělal?“

„Zabil mého otce.“

Conalin byl zděšen. „A to byla služba?“

„To tedy byla. Naneštěstí ho zabil příliš pozdě, nebyla to ale jeho chyba.“ Na chvíli se odmlčel. Conalin se ho chtěl ptát dál, ale v očích starého pána uviděl smutek. Pak Kebra znovu promluvil. „Čím bys chtěl být, Conaline?“

„Oženěný s Pharis,“ odpověděl chlapec bez váhání.

„Ano, to já vím. Myslel jsem, jakou životní dráhu by sis vybral?“

Nad tím se Conalin zamyslel. „Něco s koňma. To bych vážně rád.“

„Dobré zaměstnání. Nogusta má stejné plány. Jeho rodina byla kdysi vyhlášena svými koňmi. Jenomže jeho ženu a všechny jeho příbuzné povraždili, velký dům vypálili do základů a stáje zničili. Stádo uteklo do hor. Nogusta má sen, že se vrátí na rodinné panství a znovu ho vybuduje. Prý je hluboko v horách spousta údolí a tam se stádo muselo zatím pěkně rozrůst. Hodlá ty koně najít.“

Conalinovi se leskly oči. „To bych moc rád. Nechá mě, co myslíš?“

„Budeš se ho muset zeptat.“

„Nemohl by ses ho zeptat za mě?“

„To bych sice mohl,“ souhlasil Kebra, „jenže tak by to být nemělo. Silný muž si ve světě razí vlastní cestu. Nežádá ostatní, aby za něj udělali to, čeho se sám bojí.“

Conalin uhnul před větrem. Byl teď příliš blízko a lučištník byl celý nesvůj. „Zeptám se ho,“ řekl chlapec. „Budeš

tam s náma?“

„Mohl bych - bude-li si Pramen přát.“

Chlapcovo vzrušení náhle opadlo. „Co se děje?“ chtěl vědět Kebra.

„Jaký má smysl povídat si o koních? Stejně tady umřeme.“

„Dostali jsme se až sem,“ poukázal Kebra. „A já ještě neviděl nepřítele, který by dokázal porazit Nogustu. A co se Bizona týče... no, to je nejsilnější muž, jakého jsem kdy viděl, a má větší kuráž než deset démonů. Ne, Conaline, neodepisuj je tak rychle. Možná jsou staří, ale jsou mazaní.“

„A co ty?“

„Já? Já jsem prostě nejlepší lučištník, jaký kdy chodil po této zemi. Ze třiceti kroků trefím mouchu do koulí.“

„Mají mouchy koule?“ zjišťoval Conalin.

„Ne, když jsem nablízku,“ odpověděl Kebra s úsměvem.

• • •

Antikas Karios dorazil k jeskyni před půlnocí. Vous měl pokryty ledem, stejně jako jeho kůň hřívou, a on i jeho zvíře byli k smrti utahaní. Poslední dvě míle se Šermíř jen kymácel v sedle a zoufale se snažil zůstat vzhůru.

Kebra vyšel ven do kousavého větru, uchopil koně za uzdu a odvedl ho do jeskyně. Antikas potřeboval dva pokusy, než dokázal sesednout. Přistoupil k němu Nogusta.

„Sedni si k ohni a ohřej se,“ vybídl šermíře.

„Nejdřív koně,“ zamumlal Antikas. Zezadu od sedla odvázal otep dříví a podal ji Nogustovi. „Napadlo mě, že by vám mohlo docházet palivo,“ poznamenal. Stáhl si plechové rukavice a třením se snažil vrátit život do prochladlých prstů, pak začal odsedlávat kaštanového valacha. Pohyboval se ztuhle a pomalu.

„Dovol, pomůžu ti,“ nabídl se Kebra, sundal sedlo z koně a položil ho na kámen. Antikas mu nepoděkoval, místo toho si zašel pro sedlové brašny. Studenými, nateklými prsty zápasil s přezkami, nakonec se mu podařilo brašny otevřít. Vyndal hřebílko a látku. Vrátil se ke koni, vytřel ho do sucha a pak ho ráznými kruhovými pohyby vyhřebelcoval. Conalin ho se zájmem pozoroval. Už pár hodin předtím viděl Kebru a Nogustu, jak dělají to samé, když dorazili do jeskyně. „Proč je pro koně tak důležitý mít vykartáčovaný kožich?“ optal se šeptem lučištníka.

„Koně se nehřebelcují jen kvůli srsti,“ odpověděl Kebra. „Tomu koni je zima a je unavený. Hřebelcování pomáhá obnovit krevní oběh a svalové napětí.“

Antikas ustoupil od koně, vyčistil hřebílko a vrátil ho do

sedlové brašny. Potom si sundal karmínový plášť a přehodil ho valachovi přes záda. Tehdy si ostatní všimli zaschlé

krve na jeho potřhané saténové košili. Ulmenetha vstala od prvního ohně a vybídla Antika, aby si svlékl košili. V rátech uvízla hedvábná vlákna, a když si Šermíř košili stahoval, malé šrámy na prsou a dlouhá klikatá rýha na žebrech začaly znovu krváčet. Ulmenetha si ho posadila až k ohni a prohlédla mu zranění. Menší šrámy mu dokázala vyléčit okamžitě bez šití, ale rána způsobená Golbarovým posledním výpadem vyžadovala tradičnější ošetření. Nogusta Antikovi podal misku vývaru, což on vděčně přijal. Zatímco si Ulmenetha připravovala jehlu a nit, Antikas se rozhlížel po ohněm osvětlené jeskyni. Ten opičák Bizon spal u protější stěny. Vedle něj, přitulené k němu kvůli teplu, ležely mladá dívka a děcko. Za nimi seděla v šeru královna a u prsu držela nemluvně. Antikas si všiml, že se malé krmí, a provinile odvrátil zrak.

„Vstaň,“ nařídila mu Ulmenetha. Antikas hned poslechl. Knězka si klekla a začala mu zašívát ránu, nejdřív uprostřed, přitáhla odchlíplé kusy kůže k sobě. Antikas se podíval na Nogustu a jejich pohledy se setkaly.

„Zemřel dobře,“ řekl Antikas.

„Já vím.“

„Dobrá, protože jsem příliš utahaný, abych to probíral dál,“ Trhl sebou, když Ulmenetha dotáhla prostřední steh. „Nepleteš předložku, ženská,“ utrl se na ni.

„Vsadím se, že jsi tolik nefňukal, když proti tobě stáli ti krayakinové,“ utrousila. Antikas se zakřenil, ale nic neříkal. Ještě tři stehy, pak Ulmenetha na ránu položila svou štíhlou ruku a *začala* tichým hlasem propěvovat. Antikas se na knězku podíval a pak tázavě pohlédl na Nogustu. Černoch se odvrátil a rozvazoval otep dříví.

Antikas v ráně ucítil brnění, pak teplo. Bylo to trochu nepříjemné, ale ne bolestivé. Po několika minutách Ulmenetha ruku sundala, nožkem přeřízla stehy a vytáhla je. Antikas si sáhl na ránu. Byla skoro zahojená. Víc než to, cítil se zvláštně omlazený, jako by prospal několik hodin.

„Jsi velmi nadaná, paní,“ poznamenal.

„Měl bys mě vidět plíst předložky,“ opáčila a vstala. Zopakovala léčivou modlitbu i na menší rány na jeho hrudi, pak natáhla ruku a sundala mu zakrvácený pruh saténu z čela. „Skloň hlavu,“ nařídila mu. Antikas poslechl.

Když mu vyléčila ránu, znovu promluvila. „Jsi šťastný člověk, Antiku. Kdyby ten úder šel o dva palce níž, byl bys přišel o oko.“

„Zvláštní, čím víc cvičím, tím větší štěstí mám,“ prohodil.

Ulmenetha couvla a prohlédla si svou práci. Pak se spokojeně vrátila k ohni a posadila se. „Kdybys byla zůstala na mostě, mohla jsi Dagoriana zachránit.“ poznamenal. Ulmenetha zavrtěla hlavou.

„Jeho vnitřní zranění byla nad moje schopnosti.“ S tím se k němu otočila zády. Kebra mu podal čistou složenou košili z nebělené vlny. Antikas mu poděkoval. Zvedl si ji k nosu a usmál se. „Voní růžovým dřevem,“ podotkl. „Jak civilizované. Ty jsi muž podle mého gusta.“

„Spíš ne,“ opáčil Kebra.

Antikas si košili natáhl. Rukávy byly příliš dlouhé, takže ohrnul manžety. „No, Nogusto,“ pravil, „co teď? Co ti řekla tvá vidění?“

„Jedeme do města duchů,“ odvětil Nogusta. „Víc ti říct nemůžu. Ještě nevím, jak tahle výprava dopadne. Ale v Lemu budou zodpovězeny všechny otázky.“

Dítě spící vedle Bizona najednou vykřiklo a posadilo se. Dívka vedle se probudila a popadla holčičku do náručí. „Co se děje, Sufie?“ vyptávala se a hladila děvčátko po plavých vláscích.

„Něco se mně zdálo. O démonech. Odnegli mě.“ Dívka se rozplakala. Pak uviděla Antika a vykulila oči.

„Nazdar,“ pozdravil Antikas a předvedl jí svůj nejlepší úsměv. Sufia zakvílela a zabořila hlavičku Pharis do prsou. „Vždycky jsem to s dětmi uměl,“ prohlásil suše Antikas.

Ten hluk probudil Bizona, který zív, pak si hlasitě říhl. Taký uviděl Antika a rozhlížel se po Dagorianovi. Vstal, poškrábal se v rozkroku a došel k ohni, kde si znovu říhl. „Pobili jste je všechny, jo?“ zeptal se Antika.

„Jednoho. Potom z lesa vyrazila hrozná obluda a zabila ostatní.“

Bizon se polekal. „Ještě je naživu?“

„Ne. Spadla do řeky a utopila se.“

„No, to je úleva,“ prohlásil Bizon. „Skoro to vyrovná skutečnost, žeš to přežil. Kdepak je ten mládenec, Dagorian?“

„Padl.“

Bizon toto sdělení vstřebal bez poznámky a otočil se ke Kebrovi. „Zůstala ještě nějaká polívka?“

„Ne, Antikas ji dojedl.“

„A co suchary?“

„Pár jich tu je,“ řekl Kebra. „Ale schováváme je na ráno. Děti si je můžou dát ke snídani.“

Antikas si odepjal opasek s mečem a položil ho vedle se-

be. „Jsou tu čtyři další krayakinové,“ podotkl. „Věř mi, Nogusto, to je o čtyři víc, než je dobré. Já s jedním bojoval. Měl smysl pro čest a sundal si zbroj, než začal souboj. Byl rychlejší než všichni muži, co jsem kdy poznal. Nejsem si jistý, jestli bych dokázal porazit dalšího, a rozhodně nedokážu porazit víc než jednoho.“

„Co navrhuješ?“ zeptal se Nogusta.

„Nemám žádný nápad. Jenom říkám, že jsem je bral na příliš lehkou váhu. Považoval jsem je jen za lidi a neexistuje muž dovednější, než jsem já. Oni ale nejsou lidé. Mají úžasné reflexy a ohromnou sílu.“

„Přesto se jim musíme postavit,“ řekl Nogusta. „Nemáme jinou volbu.“

„Cokoliv řekneš,“ opáčil Antikas. Natáhl se vedle ohně a vzhlédl k Bizonovi. „Vždycky proti nim můžeme poslat jeho,“ podotkl. „Ten jeho tělesný odér by složil i vola.“

Bizon se za něj škaredě zamračil. „Začínáš mi vážně lízt krkem, člověče,“ zavrčel.

• • •

Snídaně byla dost ubohou záležitostí, poslední ovesné suchary si rozdělili Sufia, Pharis a Conalin. Pharis svůj nabídl královně, ale Axiana se jen usmála a zavrtěla hlavou. Bizon při sedláni koní vrčel cosi o smrti hladem.

Když dožvýkala těch několik soust, malá Sufia vylezla na klín kněžce. „Vyspala ses nakonec dobře, prcku?“ zeptala se Ulmenetha.

„Ano. Už se mi nic dalšího nezdálo. Je tu hrozná zima,“ dodala a přitulila se blíž. Poslední dřevo shořelo už dávno a teplota v jeskyni rychle klesala.

„Dnes sjedeme dolů do údolí,“ řekla jí Ulmenetha. „Tam bude mnohem tepleji.“

„Mám ještě hlad.“

„Všichni máme hlad.“ Sufia se nervózně ohlédla na Antika. „Vypadá jako démon,“ zafňukala. Antikas ji zaslechl a zazubil se na ni. Dívenka se na něj zlobně mračila z bezpečí Ulmenethina klína.

„Já nejsem démon,“ sdělil jí Antikas. „Jsem na zemi zrozený, stejně jako ty.“

„Co to znamená?“ vyptávala se Sufia kněžky.

„Znamená to, že pocházíme ze země, kdežto démoni pocházejí ze vzduchu. My jsme pevní. Můžeme se dotýkat věcí. Démoni jsou jako vítr. Můžou na nás zafoukat, ale nežijí a nedýchají tak jako my.“

Došla k nim Pharis a přisedla si. „Jestli je to pravda, tak jak s náma můžou krayakinové bojovat? Copak oni nejsou

pevní?“

„To je starý příběh,“ řekl Antikas, „který nám vyprávíval můj otec. Je to součást ventrijských dějin a bájesloví. Žili byli dva z větru zrození bohové, velcí a mocní. Vznášeli se nad zemí a dívali se na jeleny a lvy, orly a jehňata. *Záviděli* jim jejich schopnost chodit po zemi. Tito bohové měli mnoho z větru zrozených poddaných a ti také pohlíželi na zemi se žárlivostí. Jednoho dne se tito dva bohové - kteří se navzájem neměli v lásce...”

„Proč se neměli rádi?“ chtěla vědět Sufia.

„To není důležité. No, takže...”

„Já myslím, že to je důležité,“ ozvala se Pharis. „Proč by se bohové neměli mít navzájem rádi?“

Antikas potlačil podráždění. „No dobře, řekněme, že jeden z těch bohů byl zlý a druhý dobrý. Jeden byl pánem chaosu a zkázy, kdežto druhý miloval světlo a radoval se, když viděl, jak všechno roste. Byli jako den a noc.“

„Tak jo,“ řekla Pharis. „Tomu rozumím. Pokračuj.“

„Děkuji. Jednoho dne se tito dva bohové rozhodli použít kouzlo, které by dovolilo jejich lidu, ilohirům, přijmout těla. Tyto duchovní bytosti slétly na zem, a kdekoliv přistály, přijímaly do sebe hmotu, vytvářely těla, která mohla chodit po zemi.“

„Jak to udělaly?“ vyptávala se Sufia.

„Nevím, jak to udělaly,“ utrl se na ni Antikas.

„Já vím,“ připojila se Ulmenetha. „Každá hmota je tvořená malíčkými molekulami - tak malými, že je lidské oko nevidí. Ony do sebe doslova natáhly tyto molekuly, jako spousty cihlíček, a vystavěly si tak těla.“

„Tak,“ obrátil se Antikas na Sufii. „Už jsi spokojená?“

Holčička se tvářila dost zmateně. Axiana, která vyprávění rovněž poslouchala, k nim došla, se spícím kojenátkem v náručí. Antikas vstal a poklonil se jí. Ona mu odpověděla úsměvem. „Já tento příběh slyšela též,“ řekla tiše. „Je v něm ohromná krása. Někteří z větru zrozených přistáli v lesích a natáhli sílu ze stromů. Staly se z nich dryády, ochránkyně hvozdů, jejich duše se propletly se stromy, které milovaly. Jiní slétli v horách a vystavěli si těla ze skal a kamení. To byli velcí trollové. Některé skupiny se objevily poblíž živých tvorů, jako byli vlci. Protože všichni z větru zrození vytahovali částčky ze všeho okolo, stali se z nich tvaroměničci, ve dne vypadali jako lidé, ale v noci se z nich stávali vlci. Po celém světě illohirové nabírali různé tvary a radovali se ze své nově nalezené svobody.“

„Stali se z některých ptáci?“ optala se Sufia.

„Nejspíš ano,“ řekla Axiana.

„To znamená, že Bizon je démon,“ prohlásila Sufia, „páč měl kdysi bílý křídla a lítal nad horama.“

„To musel mít *opravdu* velká křídla,“ podotkl Antikas.

Připojil se k nim Conalin. „Když byli všichni tak šťastní, tak pročpak začínali válku s lidima?“

Odpověděla mu Ulmenetha. „Nebyli tak šťastní *všichni*. Někteří z větru zrozených přistáli na místech, která byla... nečistá. Na bojištích, hřbitovech, místech, kde se odehrálo násilí nebo nějaký zlý čin. To, co do sebe natáhli, bylo temné a děsivé. Z těch se stali dutozubci, kteří spáčům vysávali krev. Nebo krayakinové, kteří žili pro válku a zabíjení.“

„A to byli ti, co začali válku?“ naléhal Conalin.

Ve vyprávění pokračoval opět Antikas. „Ano. Skutečný problém bylo v podstatě kouzlo, které přivedlo z větru zrozené na zem. Byli to... jsou to... tvorové ducha, a ačkoliv svá těla vytvořili s pomocí kouzel, nedokázali je udržet pohromadě dlouho. Nemohli se krmít jako my, a jak mívěla léta, někteří illohirové se začali vytrácet a vraceli se do vzduchu. Ti, kteří zůstali, si potřebovali najít nový zdroj výživy. Tou výživou jsme byli my. Illohirové se začali krmít lidskými pocity. Dryády, faunové a další tvorové z lesů nasávali energii z lidského štěstí a radosti. Proto existuje tolik příběhů o divokých oslavách, kterých se zúčastnili faunové a lidé. O faunech se povídalo, že vynalezli víno, aby dál posílili lidskou radost. Ale temnější démoni se krmili strachem a zoufalstvím - jak jsi viděl v Use. Povídá se, že strach a bolest vyvolané v člověku mučeném k smrti mohly démona živit celá léta. A protože měli kouzla - která jim nad námi poskytovala nadvládu - zacházeli s námi jako s dobyt看, jako se zdrojem potravy. Lidstvo pod jejich knutou trpělo celá staletí, až se proti nim nakonec vzbouřili tři králové. Válka byla dlouhá a strašná, bylo vybojováno mnoho bitev.“

„Jak jsme vyhráli?“ vyzvídal Conalin.

„To nikdo doopravdy neví,“ řekl mu Antikas, „protože to bylo tak dávno a existuje tolik pověstí. Nicméně Kalizkan mi vykládal, že Emsharas Čaroděj - sám démon - zradil vlastní lid a seslal Velké kouzlo, jež vyhnalo všechny jeho bratry ze země. Znovu z nich udělal z větru zrozené a uza-vřel je ve velké prázdnotě.“

„A oni se teď vracejí,“ dodal Conalin.

Došel k nim Nogusta. „Je čas vyjet,“ prohlásil.

• • •

První hodinu jeli v řadě za sebou po úzké silnici vedoucí po hřebeni, Nogusta jel v čele, za ním Kebra a Conalin. Ulmenetha šla pěšky a držela za uzdu královnina koně. Za ní

šel Bizon a vedl koně, na němž jely Pharis a Sufia. Antikas Karios jel vzadu a vedl dva náhradní koně. Vál studený vítr, hvízdal nad zubatými skalisky a hnál jim do tváří snůh.

V poledne dorazili na nejvyšší bod a Nogusta přitáhl otěže a obhlížel cestu vepředu. Mírně se svažovala a zahýbala kolem úbočí hory k vysokohorské tajze, začínající o několik set stop níž. Ze svého místa Nogusta viděl vodopád a řeku vtékající do velkého jezera. Sklonil hlavu proti větru a pobídl vraníka do kroku. Cesta se tu rozšiřovala a kolem ostatních projel Antikas Karios a přitáhl otěže vedle černého válečníka.

„Musíme nechat odpočinout koně,“ navrhl Antikas. Nogusta kývl a ukázal k vzdálenému vodopádu.

„Prozkoumám to tam,“ řekl Antikas a vyjel dopředu.

Na silnici byly kusy ledu a královnin kůň uklouzl. Axia na sedle nadskočila a zrak jí padl na hlubokou propast.

Volnou rukou se zachytila sedlové hrušky a narovнала se. Prudké trhnutí probudilo dítě. Když se však chlapec znovu ocitl v bezpečí a teple pokrývky, zase usnul.

Kebra mezi stromy pod nimi zahlédl nějaký pohyb. Z lesa vyšlo několik jelenů. Lučištník vzal luk a dojel k Nogustovi. „Uvidíme se u vodopádů,“ vyhrkl a následoval Antika Karia dolů ze stráně.

Jeli ještě asi hodinu, než dorazil k vodopádu. Stále bylo chladno, protože byli několik tisíc stop nade dnem údolí, ale hustě rostoucí stromy bránily větru a bylo tu dost suchého dříví, aby mohli zapálit oheň. Kebra se vrátil s jelenem, kterého již stáhl a rozčtvrtl, a brzy se vzduchem nesla vůně pečeného masa.

Nogusta se rychle najedl, odešel od ostatních a zastavil se na kraji vodopádu. Tam se k němu připojil Antikas Karios. „Vidím, že jezdíš na králově koni,“ poznamenal. „Myslel jsem, že je na umření.“

„Měl plicní infekci, způsobenou špatným ustájením.“

„Kdysi to býval skvělý kůň,“ pokračoval Antikas. „Je už ale starý.“

„Starý možná je, Antiku, ale předběhne každého koně ve ventrijské kavalerii, a s jezdcem, kterému věří, projede i pekelnými ohni.“

„Věří? Je to jenom kůň, černocho. Nic víc, nic míň. Soumar.“ Nogusta neodpověděl. „Myslím, že je čas, abys mi pověděl, co jsi viděl,“ připojil Ventrijec.

Nogusta se k němu otočil. „Chceš vědět, jestli budeš žít, nebo zemřeš?“

„Ne. To ukáže čas. Ty ale nosíš velké břímě. To poznám.“

Mohlo by být lepší, kdyby ses o ně se mnou podělil.“

Nogusta se nad tím zamyslel. „Moje nadání,“ řekl nakonec, „není přesné. Kdyby bylo, byl bych zachránil svou rodinu před vyvražděním. Vidím jenom vytržené, živé výjevy. Vzpomínáš na oslavu králových narozenin? Mluvil jsem s Dagorianem. Viděl jsem ho bojovat s tebou ve finále na šavle. Neviděl jsem, jestli vyhraje nebo prohraje. Vidění trvalo jenom okamžik. Ale pak jsem ho viděl vedle tebe na mostě. Seděl u zídky, těžce raněný. Nemohl jsem tušit, co je to za most, ani kdy v budoucnosti se to stane. Věděl jsem jen, že Dagorian nejspíš zemře po tvém boku. Tu ránu jsi mu dokonce mohl zasadit ty.“

„Chápu,“ řekl Antikas. „Tak mi teď pověz, co ještě jsi viděl.“

Nogusta chvíli mlčel, jen stál a díval se na jezero. „Viděl jsem smrt přítele,“ řekl nakonec a ztišil hlas. „A otázka, která mě pronásleduje, zní takhle: Můžu změnit jeho osud? Mohl jsem zabránit Dagorianovi postavit se na tom mostě vedle tebe? A kdybych to byl udělal, byl bys zvítězil sám?“

„Nejspíš ne. Dagorian dostal tři vojáky. Deset by bylo příliš - dokonce i na mě.“

„To jsem si myslel,“ řekl Nogusta. „Což by mohlo znamenat, že ačkoliv bych mohl změnit budoucnost a zachránit přítele, taky bych tím mohl přivodit návrat démonů.“

„A zase obráceně, tím, že bys změnil budoucnost, mohl bys přivodit opak,“ poukázal Antikas. „Pokusil ses někdy změnit události založené na svých viděních?“

Nogusta kývl. „Viděl jsem, jak před hostincem přejede vůz malé dítě. Ten hostinec jsem znal a dalo se poznat, že se ta událost stane těsně před setměním. Šel jsem tam a hledal to dítě. Čekal jsem u hostince. Holčička přišla na druhý den a já si s ní promluvil. Řekl jsem jí, že nikdy nesmí vběhnout před vůz. Pak, jednou odpoledne, jsem viděl, jak běží ke mně, a tehdy jsem uviděl, jak zpoza rohu zahýbá vůz. Zakřičel jsem na ni a ona se zastavila. Ten vůz ji minul.“

„Takže můžeš změnit budoucnost k dobrému,“ řekl Antikas.

Nogusta zavrtěl hlavou. „Ne. Myslel jsem, že jsem úkol splnil. Příštího dne ji zasáhl jiný vůz a zabil ji. To ale nebylo nejhorší. Utíkala na schůzku se *mnou*, poněvadž si se mnou ráda povídala. Kdybych ji nevyhledal, tak možná vůbec nemusela být před tím hostincem.“

„Je to všechno velice složité,“ prohlásil Antikas. „Jsem rád, že žádná vidění nemám. Ale mám jednu poznámku. Pán démonů musí obětovat dítě, aby dokončil kouzlo. Jestli dítě zemře před obětováním, kouzlo bude zmařeno,“

„To mě taky napadlo,“ přiznal Nogusta.

„A k jakému závěru jsi došel?“

„Ať už pro mne má osud schováno cokoliv, nestanu se vrahem dětí. To, co pán démonů plánuje, je zlé. Nevěřím, že způsob, jak bojovat s větším zlem, je spáchat zlo menší. Mým současným úkolem je chránit dítě. To taky udělám.“

„Jsi ve svém smýšlení velmi nesmlouvavý,“ poukázal Antikas. „Zabít dítě, abys zachránil svět? To mi připadá jako docela nepatrná cena.“

„Není to otázka měřítka,“ řekl Nogusta. „Kdyby ano, tak by deset tisíc dětí byla malá cena za takhle velký svět. Je to otázka toho, co je správné a co špatné. Z toho děcka může vyrůst jeden z největších mužů, jací kdy žili, mírotvůrce a stavitel, prorok nebo filozof. Kdo může říct, jaké divy by mohl přinést?“

Antikas se zasmál. „Spíš z něj bude další Skanda, marnivý a nadutý.“

„Takže ty, Antikas Karios, radiš zabít dítě?“

„Nejdřív mně však odpověz na tohle,“ odvětil Ventrijec. „Kdyby ti tvé vidění řeklo, že dítě určitě padne do spárů pána démonů, zvažil bys to znovu?“

„Ne. Budu ho bránit do poslední kapky krve. Teď mi odpověz na otázku.“

„Já už nejsem generál, Nogusto. Jsem jenom člověk. Tady velíš ty. Dokud žiješ, budu se řídit tvými rozkazy a také budu bránit dítě až do konce.“

„A když nebudu žít, když mě přežiješ?“

„Pak udělám, co budu považovat za správné podle mých vlastních zásad. Stačí ti to?“

„Zajisté.“

Antikas se usmál a obrátil se k odchodu, ale ještě se zarazil. „Jsi romantik, Nogusto, a idealista. Častokrát mě napadlo, jak muži jako ty najdou v tomto zkaženém a sobeckém světě štěstí.“

„Třeba to jednoho dne zjistíš,“ odpověděl mu s úsměvem Nogusta.

Poté se Antikas vrátil do tábora. Conalin hřebelcoval koně a Bizon seděl u ohně a cpal se pečínkou, až mu šťáva stékala po bradě a třísnila mu již tak špinavou halenu. Antikas došel k místu, kde s Ulmenethou a mladou Pharis seděla Axiana. Kněžka držela spící nemluvně a královna se elegantně krmila.

„Je to hodně vzdálené palácovým hostinám,“ poznamenal Antikas a hluboko se poklonil.

„A přesto velmi příjemné, pane,“ odvětila královna a je-

jich pohledy se setkaly. „Děkujeme ti, že jsi nám přišel na pomoc.“

„Potěšení je na mé straně, Výsosti.“

Když Antikas odešel, ke královně se naklonila Ulmenetha. „Věříš mu, dítě?“ zeptala se.

„Je to ventrijský šlechtic,“ odpověděla Axiana, jako by to odpovídalo na otázku. Natáhla se, vzala si synáčka zpátky a pevně ho objala, přičemž mu pečlivě přidržovala hlavičku. Chlapeček z pokrývky vystrčil drobnou ručku. „Koukni na jeho nehtíčky,“ vyhrkla, „tak malé a tak dokonalé. Tak mrňavé. Tak krásné.“ Zadívala se mu do tvářičky. „Jak by mu někdo mohl chtít ublížit?“

Ulmenetha neodpověděla. Natáhla se na studenou zemi, vypustila svého ducha a vzlétla vysoko nad stromy. Zuřivý vítr tu byl jenom zvukem a ječel, jako by se zlobil, že nemůže jejího ducha rozfoukat. Jako paprsek světla se hnala k jihu, pátrajíc v kraji po stopách krayakinů.

• • •

Její duch se hnál nad hvozdy a údolími, nad maličkými osadami a statky. Nikde nenašla ani stopy po jezdcích v černé zbroji. Vydala se k severu, zpátky nad soutěskou a podél Veliké řeky. Tudy pochodovalo ventrijské vojsko v trojstupu, kavalerie kryla boky. Ulmenetha se stáhla, bála se, že pán démonů vycítí jejího ducha.

Letěla zpátky až k soutěsce a dál, až hluboko pod sebou spatřila tábořiště. Bolest ji zasáhla jako šíp, do její duchovní podstaty se zaryly drápy. Ihned přivolala světlo *halignat* — vzplálo kolem ní. Drápy se stáhly, ona však nedaleko cítila něčí přítomnost. Vznášela se ve vzduchu a rozhlížela se kolem, nic však neviděla.

„Ukaž se,“ nařídila.

Těsně za hranicí bílého ohně, tak blízko, až ji to polekalo, se zhmotnila postava. Byl to muž se strašidelně bílými vlasy a bledou tváří. Oči měl modré a velké, rty tenké a křuté. „Co ode mě chceš?“ zeptala se ho.

„Nic,“ řekl jí. „Chci jen to dítě.“

„Nemůžeš ho dostat.“

Tehdy se usmál. „Šest mých bratří se vrátilo do veliké prázdnoty. Ty a tvoji společníci jste si vedli dobře a jednali jste s prevelikou udatností. To obdivuji. Vždycky jsem obdivoval. Přežít ale nemůžete, ženo.“

„Zatím jsme přežili,“ poznamenala.

„Díky útěku. Díky tomu, že jste uprchli do divočiny. Pomyšli na to, kam máte namířeno. Do města duchů, jehož hradby se dávno zbouraly. Je to kamenná skořápka, nenabí-

zející nížádného útočiště. A co je za vámi? Vojsko, které do města dorazí zítra za soumraku. Kam utečete pak?“

Ulmenethu nenapadla žádná odpověď.

„Snažíte se zachránit květinu ve vánici,“ připojil démon. „A jste připraveni za ni položit život. Ale květina stejně zahyne. To je její osud.“

„To *není* její osud,“ odsekla kněžka. „Ty a tví druhové máte velkou moc. Zatím jste ale nezvítězili. Jak jsi řekl, šest tvých bratří je pryč. Ostatní z vás je budou následovat. Nogusta je velký válečník. Zabije vás.“

„Aha, ano, ten Emsharasův potomek. Poslední potomek. Stařec, unavený a sešlý. On že porazí krayakiny a Anhara-tovo vojsko? To nemyslím.“

Ulmenetha si připomněla slova pána démonů, když přiletěl k vozu. Podíval se na Nogustu a řekl: „Ano, vypadáš jako on, poslední z jeho křiváckého rodu.“ Ulmenetha se usmála a podívala se krayakinovi přímo do očí. „Nepřipadá ti poněkud zvláštní, že Emsharasův potomek je právě teď tady a vzdoruje ti, jako vám vzdoroval jeho předek? Copak ti to nedělá starosti? Copak nemáš pocit, že tady pracuje osud?“

„Ovšem, to mám,“ přiznal démon. „Výsledek to však nezmění. Nemá kouzla. Není čaroděj. Všechno jeho nadání vzchází z talismanu, jež nosí. Dokáže odvrátit kouzla, ale nedokáže odrazit čepel meče.“

„Vaše zlo nezvítězí,“ trvala na svém kněžka.

Vypadal upřímně překvapený. „Zlo? Proč vy, lidé, vždy mluvíte o zlu jako o něčem, co existuje mimo vás? Copak vás váš dobytek považuje za zlé, protože jej jíte? Copak vás za zlé považují ryby v oceánu? Taková nadutost. Nijak se nelišíte od dobytka, a my nejsme zlí, když se vámi krmíme. Chceš vědět, co já považuji za zlé? To, co udělal Emsharas, když vyhnal svůj lid do bezduchého pekla, prázdnoty beze zvuků, chutí a radostí. Náš návrat považuji pouze za spravedlnost.“

„Nebudu se s tebou bavit, démone,“ sdělila mu, a přesto se nehýbala.

„Ne že *nebudeš*, ženo. *Nemůžeš!* Jakým právem nám odpíráš naději na život pod měsícem a hvězdami?“

„Já vám nic neodpírám,“ vybuchla. „Ale jakým právem chcete zabít dítě?“

„Zabít? Další zajímavá představa. Věříš na duši?“

„Ano.“

„Tak my nic nezabíjíme. My jenom ukončíme smrtelnou existenci lidí. Jejich duše budou žít dál. A jelikož je jejich

smrtná existence stejně křehká a krátkodobá, co jim tedy vlastně vezmeme?“

„Tvůj druh je nesmrtelný. Nikdy nepoznáte cenu toho, co tak lhostejně berete jiným. Smrt je vám cizí. Já věřím na duši, ale nevím, jestli je nesmrtelná. Zním jenom bolest, kterou způsobujete těm, kteří tu zůstanou. A zoufalství.“

Démon se znovu usmál. „Ty věci, o kterých mluvíš, jsou zdrojem naší potavy.“

„Tenhle rozhovor nemá smysl,“ prohlásila Ulmenetha.

„Počkej! Ještě neodcházej!“

Ve chvíli, kdy se mu podívala do očí, zakusila Ulmenetha nával paniky. Proč chce, aby zůstala? Mohla se k němu dostávat, nějakým neurčitým způsobem? Uvolnila se a připravila se mluvit dál. Pak, ačkoliv se to snažil zakrýt, zahlédla v jeho očích vítězoslavný pohled. A pochopila! Byla jediná z celé skupiny, kdo dokázal vycítit kouzla. Chtěl ji jenom zdržet.

Otočila se od něj a hnala se zpátky ke svému tělu.

Bylo příliš pozdě. Tři krayakinové vyrazili z houští a zaútočili na tábor.

• • •

Na palouk vyšel Drasko, Mandraka měl po levici a Lekora po pravici. Meče drželi v rukou a Drasko cítil, jak mu vše krev dávno zapomenutou bitevní horečkou. Vyběhl na něj plešatý obr, který zabil Nemora. Drasko se otočil, vrazil mu meč do žeber a hřbetem ruky ho udeřil do obličeje, čímž ho srazil na zem.

Na druhé straně ohně vyskočil na nohy Šermír s jestřábíma očima. Drasko si všiml, že má dva Bouřné meče. Za ním se doleva překulil stříbrovlasý muž - zvedl se už s lukem v ruce a na tětivu nasadil šíp. Drasko rozevřel ruku a hodil na palouk kuličku z černého křišťálu, načež zavřel oči.

Výbuch byl ohlušující a Draskovy oči, i když je měl pevně zavřené, zasáhlo oslepující světlo. Když pak oči otevřel, viděl, že šermíře výbuch odmrštil na druhou stranu mýtiny, kde bezvládně ležel pod vysokou borovicí. Lučištník byl rozplácnutý o kus dál. Královnu výbuch také zachytil a ležela v bezvědomí v křoví s dítětem po boku. Z lesa vyběhl ryšavý mládenec, popadl za ruku hubenou dívku a táhl ji pryč. Draska v nejmenším nezajímal.

Obrátil se ke královně. V té chvíli ze země vyskočila plavovlasá žena, která prve ležela vedle ní. Kolem Draskovy přílby vzplálo posvátné světlo *halignat*. Krayakin vrávoravě couval. Kněžka vykročila a z prstů jí prýštil posvátný oheň. Všude okamžitě zavládl zmatek. Jedna ohnivá koule obklopila Mandraka, který přepadl do podrostu. Potom Le-

kor hodil nožem, který ženu zasáhl jílcem do spánku. Plavovláska padla na kolena a oheň náhle pohasl. Omámený Šermíř se hýbal a Drasko se znovu obrátil k bezvědomé královně.

Otevřel hledí své přílby a hledal dítě. Nebylo nikde v dohledu. Přemohl ho nesmírný šok. Nemluvně nemohlo zmizet. Znal lidi dost na to, aby věděl, že novorozené děti se neumějí plazit! Rozhlížel se kolem. Ten obrovský člověk také zmizel, a na místě, kde upadl, byla nyní na trávě pouze jasně rudá skvrna od krve.

„Plešoun má dítě,“ sdělil Drasko ostatním. „Najděte ho, zabijte ho a pak se vraťte sem.“

Lekor a Mandrak se obrátili a rozběhli se do houští, sledující ponurou krvavou stopu.

Drasko došel k šermíři, který se zatím zvedl na kolena a mohutně lapal po dechu.

„Posbírej si meče a postav se mi,“ vyzval ho Drasko. „Už je to dávno, co jsem zabil Bouřného šermíře.“

„Tak se postav mně, démone,“ ozval se za ním hlas.

Drasko se otočil na patě a uviděl černého válečníka. Nogusta stál vedle ohně. Také držel v ruce Bouřný meč.

„Nuže dobrá, starče,“ řekl Drasko. „Bude z tebe, jak vy lidé říkáte - předkrm před hlavním chodem.“

Antikas Karios za ním opět upadl a převrátil se na bok, vidění měl rozmazané.

Drasko se vydal vstříc Nogustovi. Černoch se přiblížil a potom hbitě uhnul před prudkým sekem. Meče se srazily a z čepelí vyskočilo světlo. Pasekou se rozlehlo řinčení čepelí jako divoká, nelibá hudba. Když se mu zrak pročistil, Antikas Karios se díval, jak se válečníci obcházejí kolem dokola, jejich čepele se ve slunečním světle leskly, při každé srážce od nich odletovaly jasné jiskry. Věděl, čím Nogusta prochází, a horší bylo, že věděl, jak to skončí.

Drasko také věděl, že stařec je stále unavenější. Byl vždy opatrný Šermíř a zbytečně neriskoval. Okamžik, kdy se Šermíř rozpřáhne k zabítí, je také z celého souboje nejnebezpečnější. Byl-li však takový útok špatně načasovaný, mohl po krytu následovat osudný protiútok. Proto Drasko bojoval dál a nesnažil se souboj ukončit, jenom čekal, až mu unavený stařec poskytne příležitost.

Nogusta uskočil, potom zakopl, jeho únava byla víc než zřejmá. Antikas ho ze země pozoroval. Pomalu se mu na rtech objevil úsměv, jak si vzpomněl na souboj s Cerezem. Nogusta zkoušel stejnou taktiku. A fungovala. Drasko náhle vyrazil do útoku. Nogusta před výpadem uhnul, ale nebyl dost rychlý. Čepel ho zasáhla do ramene, přerazila kost a

vyjela mu ze zad. Potom sám švihl Bouřným mečem a zasáhl Draskovu ruku, v níž svíral meč, v lokti. Kouzelná čepel projela zbrojí, svaly i kostí a hladce končetinu oddělila. Drasko zaječel bolestí. Oddělený úd dopadl na zem a černoch stál nehybně čelem ke svému nepříteli, z ramene mu trčel meč.

„Je čas,“ řekl Nogusta, „vrátit se, odkud jste přišli.“

Drasko levou rukou vytáhl dýku a zaútočil, ale Bouřný meč se mihl ve třpytivém oblouku a čistě válečníkovi srazil hlavu. Když tělo dopadlo, Nogusta se zapotácel a padl na kolena vedle něj. Otočil meč, držel ho jako dýku a vrazil ho Draskovi do srdce.

Antikas Karios se zvedl na nohy a dovrávoral ke klečícímu Nogustovi. „Ukaž, pomůžu ti,“ nabídl se.

„Ne. Sleduj stopu. Bizon má dítě.“

Antikas se rozběhl do lesa. Viděl Bizona probodeného. Ta rána byla smrtelná. A Bizonův meč stále ležel tam, kam dopadl.

Neozbrojený a umírající, byl teď obr pro dítě jedinou nadějí.

• • •

Bizon klopýtal dál, tělo zmítané bolestnou křečí. Do očí mu při běhu stékal pot. Sufia se ho držela kolem krku a plakala. Nevzpomínal si, že by ji zvedal. Nicméně si vzpomínal, jak zdvihá dítě a potácí se do lesa. Všechno to bylo tak matoucí. Podíval se dolů. Děťátko mělo na hlavičce krev. Lekl se. Pak si uvědomil, že to je jeho krev a že chlapeček je v pořádku. S úlevou pokračoval v cestě. Proč vlastně utíkám? napadlo ho náhle. Proč jsem zraněný? Ramenem narazil do kmene stromu, otočilo ho to, málem upadl. Znovu získal rovnováhu a dral se dál.

Přišli krayakinové. Jeden z nich ho bodl, pak ho udeřil do spánku. Za celý život nedostal tak silnou ránu.

Cesta pod nohama mu stoupala. Doškrábal se na kopec, kde se zastavil a ztěžka dýchal. Pak se rozkašlal. Cítil v hrdle teplou tekutinu, dusila ho. Vyplivl ji a nadechl se. Sufia se v jeho náručí odtáhla a zadívala se na něj, modrá očka měla vykulená a plná strachu. „Teče ti krev z pusy,“ vykřikla.

Nevzpomínal si, že by ho zasáhli do úst. Znovu zakašlal. Na bradu mu stékala krev. Zatočila se mu hlava. „Oni přicházejí!“ vyvrískla malá. Bizon se hned otočil. Cílevědomě se k němu blížili dva krayakinové v černé zbroji, s černými meči v rukou. Bizon pevně držel obě děti a dral se dál. Neměl tušení, kam jde. Věděl jen, že musí děti zanést do bezpečí.

Ale kde bylo bezpečí?

Vynořil se z lesa a uviděl vysokánský útes a úzkou římsu vedoucí podél skály. Zamrkal, aby dostal pot z očí, a klopýtal dál.

„Kam jdeme?“ vyptávala se Sufia. Bizon neodpověděl. Cítil se slabý a zmatený a krátce, bolestně lapal po dechu. Už jsem byl zraněný předtím, říkal si. Vždy jsem se uzdravil. Uzdravím se zas. Ohlédl se a viděl, že krayakinové dorazili na návrší asi sedmdesát yardů daleko. Kde je Nogusta? podivil se. A Kebra?

Oni přijdou! Poté si budu moct odpočinout. Nogusta mi může zašít ránu. Krev mu prosakovala do boty a kamaše měl celé promáčené. Tolik krve. Vrávorat dál. Římsa tu byla úzká, jen asi tři stopy našir. Podíval se dolů ze srázu. Byl nemožně vysoký. Pod sebou Bizon viděl řídké mraky držící se po stranách propasti a skrze ně jen tak tak rozeznával uzounkou říčku protékající soutěskou. „Jsme nad mraky,“ řekl Sufií. „Koukni!“ Ona mu ale visela na rameni a hlavu mu zabořila do krku. „Nad mraky,“ zopakoval. Zakymácel se a skoro upadl. Novorozeně se rozplakalo. Bizon se soustředil na pohyb a pokračoval dál po římse.

Přepadl ho další záchvat kašle a tentokrát mu z úst v karmínové spršce vyletěl proud krve. Sufia se znovu dala do pláče. Bizon se zastavil. Tady římsa končila v bezútěšné, šedé skalní stěně. Jemně položil dítě na zem a stáhl si Sufiiny ručky z krku.

„Starý Bizon si potřebuje odpočinout.“ pokračoval. „Ty... se pro mě postarej o maličký.“

Byl na kolenou, ale nevzpomínal si, že by upadl, „Je tu spousta krve,“ kvílela Sufia.

„Postarej... se o dítě. Hodná holka.“ Bizon se doplazil na okraj římsy a zadíval se dolů. „Nikdy... jsem nebyl... tak vysoko,“ zachrčel.

„A co tehdy, jak jsi měl křídla?“ zeptala se ho.

„Velký... bílý... křídla,“ vydechl. Pak se ohlédl na římsu. Krayakinové už museli být blízko, zatím je však neviděl.

Nechci umřít! Byla to strašná představa, a příliš děsivá, aby o ní dál přemýšlel. Já neumřu, říkal si. Budu v pořádku. Pár stehů. Slunce svítilo, avšak tady na holé skále byla zima. Studený vítr byl příjemný. Vítr v Mellicane byl studený. Tehdy byla zima, třesutá zima. Řeky zamrzly a nikdo nečekal, že vojsko bude pochodovat i v zuřících vánicích. Jenomže Drenajci to dokázali, překročili hory a zamrzlá jezera. Ventrijské vojsko v Mellicane bylo překvapené. Tam jsem dostal ten metál, připomněl si. Medaili prodal kvůli noci strávené s tlustou nevěstkou.

Byla to ale dobrá nevěstka, upamatoval se.

Posadil se zády ke skále a spočinula na něm veliká úna-
va, jako teplá přikrývka. Spánek, to potřeboval. Léčivý spá-
nek. Až se probudím, rána bude zahojená. Ta kněžka mne
může vyléčit. Pár dní odpočinku a budu jako nověj. Kde je
Nogusta? Proč mě tu nechal samotnýho?

Dítě zakvílelo. Bizon si řekl, že nejlepší bude vzít si ho,
ale nějak na to neměl sílu. Sufia zaječela a ukazovala zpátky
po římse. Na dohled se dostali dva krayakinové, blížili se a
po úzké římse museli jít za sebou.

Bizon se otočil, zašátral po skále a vyškrábal se na nohy.
Tak takhle to skončí, pomyslel si. A tentokrát se nebál. Po-
díval se po Sufii. Holčička byla strachy bez sebe. Bizon se
nuceně usmál. „Neboj se... prcku,“ řekl. „Nikdo ti... neublí-
ží. Jenom se... postarej... o to princátko, dokud... nepřijde
Nogusta.“

„Co chceš dělat?“ zeptala se ho.

Krayakinové už byli blíž. Římsa se rozšiřovala a oni teď
postupovali bok po boku.

Bizon se odstrčil od skály a postavil se jim do cesty.

„Víte,“ oslovil je, „že mám křídla? Velký bílý křídla? Lí-
tám... nad... horama.“

Náhle k nim přiskočil a rozpřáhl paže. Krayakinové ne-
měli kam uprchnout. V zoufalství ho bodli, vrazili mu meče
do prsou. S posledním zoufalým vypětím sil se vrhl celou
svou vahou dopředu, do chladného kovu, který mu prosekl
srdce. Umíraje sevřel mohutnými rukama zbroj a svrhl bo-
jovníky přes okraj.

Sufia se ohlédla a viděla, jak se snášejí dolů, pořád níž a
níž, Bizon s rozpřaženými rukama. Padali do bílých řídkých
mraků.

Antikas Karios dorazil právě včas, aby viděl, jak padají.
Rozběhl se k Sufii a klekl si k ní.

„Dostal svoje křídla zpátky,“ řekla holčička s očima vy-
kulenými údivem. „Velká bílá křídla.“

• • •

Malá Sufia objala kolem krku Antika Karia. On ji in-
stinktivně podepřel. Pak se podíval na nemluvně. Tohle byl
zdroj všech jejích potíží, tenhle mrňavý balíček svalů, měk-
kých kostí a tkání. Pořád ještě plakal, slabé pípavé kvílení se
odráželo od okolních skal. Bylo by tak snadné jeho křik
utišit. Krček měl chlapeček tak tenký, že z něj mohl Antikas
vymáčknot život jen tím, že by ho sevřel mezi palcem a
ukazováčkem.

Svět by tak byl zabezpečený před démony. Natáhl ruku.
Když se prstem dotkl jeho tvářičky, chlapeček otočil hla-
vičku, pusinku otevřenou, chtěl pít.

„Musím se postarat o malého,“ zašeptala Antikovi Sufia do ucha.

„Cože?“

„Tohle Bizon řekl, než odletěl.“

Šermíř přemítal, co dělat. Zabije-li dítě, bude muset zabít i Sufii. Mohl je oba shodit z římsy a pak tvrdit, že dorazil příliš pozdě, aby jim pomohl. V duchu se vrátil k Bizonovi. Ten směšný stařík uběhl skoro půl míle s ránou, která ho měla na místě zabít. Pak strhl dva krayakiny a zabil je. Prokázal nesmírnou odvahu, a Antikas si v té chvíli uvědomil, že pokud by nyní dítě zabil, poskvnilo by to vzpomínku na Bizonův čin. Zvedl chlapečka a vracel se po římse, dolů z kopce a do tábora. Kebra a královna byli stále v bezvědomí a Conalin s Pharis seděli ruku v ruce u ohně. Když do tábora vstoupil Antikas, dívka vzhledla. Široce se usmála. Vyskočila, rozběhla se k němu a vzala si Sufii. Holčička jí začala okamžitě vykládat o Bizonových křídlech.

Ulmenetha seděla vedle Nogusty. Antikas k nim došel. Nogusta vypadal o dvacet let starší, jeho ebenová plet' měla našedlý nádech. Světle modré oči měl nepopsatelně unavené. Z ramene mu stále ještě trčel černý meč.

„Dokážeš vyndat ten meč?“ zeptala se Antika Ulmenetha. Šermíř odložil dítě do trávy a uchopil jilec. Nogusta zaskřípal zuby.

„Připrav se,“ varoval Antikas černocho a opřel se mu nohou o prsa. Jediným prudkým škubnutím vytáhl čepel z rány. Nogusta vykřikl a zhroutil se na Ulmenethu. Ta mu okamžitě dlaněmi zakryla ránu na prsou a na zádech a začala prozpěvovat.

Antikas se vydal za ležícím Kebrou. Poklekl a nahnatal mu tep. Byl pravidelný a silný. Vedle něj se objevil Conalin. „Jenom spí,“ sdělil mu chlapec. „Ulmenetha už se nad ním pomodlila.“

„Dobře.“

„Viděl jsi Bizonova křídla?“ vyptával se Conalin.

„Ne.“ Náhle rozzlobený se na chlapce podíval, „Žádná křídla neměl,“ vyštěkl. „Takové příběhy jsou jen pro děcka, jež se nedokážou vyrovnat s drsnou realitou života. Chrabrý muž obětoval život, aby zachránil ostatní. Spadl z výšky několik tisíc stop a jeho mrtvé tělo se rozbilo na skalách dole.“

„Proč to udělal?“

„No proč asi? Běž pryč, nech mě být, chlapče.“

Conalin se vrátil k ohni a k čekající Pharis. Antikas se zvedl a došel k vodě, zhluboka se napil.

Bizonova smrt jím pohnula způsobem, jemuž dokázal jen těžko porozumět. Ten chlap byl zvíře, nevychovaný, necivilizovaný, neotesaný a hrubý. A přesto, když krayakinové zaútočili, byl první, kdo se do nich pustil, a nepochybně zachránil obě děti. Dobrovolně šel na smrt. Antikas se celý život učil, že ušlechtilost leží v pokrevní linii. Šlechtici a rolníci, myslící bytostí a tvorové jen o málo lepší než zvířata. Jen šlechta prý dokáže pochopit jemnější hlediska cti a rytířství.

Způsob, jakým se Bizon obětoval, byl znepokojivý. Axiana byla ventrijské princezna, její dítě synem muže, který zavrhl Bizonovy služby. Bizon jim nic nedlužil, ale dal jim všechno.

Bylo to víc než znepokojivé. Bylo to rozčilující.

Ve ventrijských dějinách byli hrdiny vždy šlechtici, odvážní a ctnostní. Nikdy to nebyli řihající prostáčci, kteří se škrábali v rozkroku. Così ho napadlo a Antikas se usmál. Možná že byli. Conalin se ho ptal, jestli Bizonovi narostla křídla. Jestli přežijí tuhle výpravu, tak se ten příběh rozšíří. Antikas ho bude vyprávět. Sufia ho bude vyprávět. A lidé uvěří Sufiině verzi. A proč? Protože bylo lepší věřit, že hrdinové neumírají, že nějak žijí dál, že se vrátí v jiné době. Za sto let si na skutečného Bizona nikdo ani nevzpomene. Stane se z něj zlatovlasý a švarný hrdina, snad nemanželský syn nějakého Ventrijského uroence. Antikas se podíval na spící královnu. S největší pravděpodobností se z něj v budoucích bájích stane Axianin milenec a otec dítěte, jež zachránil.

Antikas se vrátil do tábora. Nogusta mezitím usnul. Axiana byla vzhůru a krmila dítě. Ulmenetha na Antika kývla, aby se k ní připojil. „Ta rána je ošklivá,“ řekla. „Udělala jsem, co bylo v mých silách, ale je velmi slabý a pořád by mohl zemřít.“

„Rozhodně bych si vsadil proti, paní. Ten muž je bojovník.“

„A stařec zničený nejen zraněním, ale taky žalem. Bizon byl jeho přítel, a on věděl, že jeho přítel zemře.“

Antikas kývl. „Já vím. Co chceš, abych udělal?“

„Musíš nás dovést do Lemu.“

„Co je tak důležitého na městě duchů? Co vlastně hledáme v troskách?“

„Dostán nás tam a uvidíš,“ slíbila Ulmenetha. „Můžeme počkat ještě tak hodinu, pak probudíme spáče.“

Když otočila hlavu, všiml si na jejím spánku rudé, nateklé boule a vzpomněl si na to, jak ji složil jílec nože. „To byla ošklivá rána,“ poznamenal. „Jak se cítíš?“

Unaveně se usmála. „Trochu se mně zvedá žaludek, ale přežiju to, Antiku Karie. Mám tady mapy. Třeba by sis je chtěl prohlédnout.“ Vzal si je od ní a rozvinul první. Ulmenetha se předklonila. „Ventrijské vojsko postupuje odsud,“ ukázala mu prstem na mapě, „a roztáhlo se do půlměsíčné formace, chtějí nás nahnat k moři. Do dvou dnů budou mít zabezpečené všechny cesty vedoucí do Lemu.“

„Tahle mapa nemá pořádné měřítko,“ zabručel Šermíř. „Nepoznám, jak daleko jsme od těch trosek.“

„Necelých čtyřicet mil,“ sdělila mu. „Na jihozápad.“

„Promyslím si cestu,“ slíbil. Ohlédl se na Axianu, sedící právě na doslech. „Pro svět by bylo lepší, kdyby Bizon skočil s tím dítětem,“ podotkl tiše.

„Ani ne,“ opáčila kněžka. „Pán démonů již začal Velké kouzlo. Smrt dítěte ho dokončí s obětí nebo bez ní.“

Antika náhle zamrazilo. Odvrátil zrak a vzpomněl si, jak sahal mrněti po krku.

„No,“ zmohl se nakonec na slovo, „to aspoň dodává smrti toho staříka zlatý lesk.“

„Takový čin lesk nepotřebuje,“ prohlásila Ulmenetha.

„Možná ne,“ souhlasil. Pak odešel, vydal se k ohni. Malá Sufia mlčky seděla s Conalinem a Pharis. Nyní přilezla k Antikovi. „Přiletí k nám zpátky?“ zeptala se ho. „Pořád hlídám oblohu.“

Antikas se zhluboka nadechl a podíval se na Conalina.

„Jednou přiletí zpět,“ řekl dítěti, „až ho bude nejvíc zapotřebí.“

11

NOGUSTA SI JEN NEJASNĚ UVĚDOMOVAL, ŽE jede na koni. Někdo seděl za ním a přidržoval ho v sedle. Otevřel oči a viděl, že společnost pomalu projíždí štávnatým zeleným údolím. Vepředu jel Antikas Karios na jeho vraníkovi. Nogustu to podráždilo, ale pak si vzpomněl, že Ventrijci nařídil, aby si koně vzal. Hvězdný oheň byl živé zvíře a Nogusta nebyl ve stavu, aby na něm mohl jet.

Podíval se, čím ruce ho podpírají. Byly štíhlé a ženské. Poplácácal je a šeptl: „Děkuji.“

„Potřebuješ zastavit a odpočinout si?“ zeptala se Ulmenetha.

„Ne.“ Zatočila se mu hlava a opřel se o ženu.

Bizon byl pryč a jeho ztráta prudce bolela. Černoch se zakymácel v sedle a cítil, jak ho Ulmenetha pevně zachytila. Pak odplul do snů o minulosti. Zbytek dne byl rozmazaný. Když se zastavili, aby nechali odpočinout koně, Kebra mu

pomohl na zem. Nogusta nevěděl, kde je, jen to, že ho ve tváři hřeje slunce a pod zády má chladivou trávu. Bylo tu krásně a on by nejradši usnul a spal navěky. Odněkud zblízka se ozval dětský pláč. Poté uslyšel jiné dítě zpívat. Nějak si vzpomínal, že holčičku zabil vůz, ale zřejmě se to nestalo. Ulevilo se mu —jako kdyby mu z beder sňali těžké břemeno.

Někdo ho nakrmil hodně hustou polévkou. Vzpomínal si, jak chutnala, ale nedokázal se rozpomenout, kdo ho nakrmil nebo proč se nenajedl sám.

Pak uviděl svého otce. Všichni seděli v obývacím pokoji, jeho bratři a sestry, jeho matka a stará teta. „Ukážu vám jedno kouzlo,“ řekl otec a vstal ze starého ušáku potaženého koňskou kůží, který nade vše miloval. Sundal si z krku talisman. Řetízek byl dlouhý a zlato se lesklo ve světle luceren. Otec došel k nejstaršímu z Nogustových bratrů a snažil se mu natáhnout řetízek. Avšak ten se smrskl a nebylo možné ho dostat přes hlavu. Každý z bratrů se divil tomuto zázraku. Potom přišla řada na Nogustu. Řetízek mu hladce sklouzl přes hlavu a talisman se mu usadil na prsou.

„V čem je ten trik?“ chtěl vědět nejstarší z bratrů.

„Žádný trik to není,“ řekl otec. „Talisman si zvolil. To je všechno.“

„To není spravedlivé,“ vyhrkl nejstarší. „Já jsem dědic. Měl by být můj.“

„Já nebyl dědic,“ poukázal vzápětí otec. „A přesto si vyvolil mne.“

„Jak si vybírá?“ vyptával se nejmladší z bratrů.

„To já nevím. Ale muž, který ho vyrobil, byl naším předkem. Byl větší než kterýkoliv král,“

Té noci, když osaměli v pokoji, ho nejstarší bratr udeřil do tváře. „Měl by být můj,“ vyjel, „Byl to trik, protože tě má otec radši.“

Nogusta stále cítil bolest z té rány. Jenomže teď, z nějakého zvláštního důvodu, nedokázal přijít na to, proč mu bolest vychází z ramene.

Už zase seděl na koni, a když otevřel oči, uviděl na noční obloze zářit hvězdy. Nad horami visel srpek dorůstajícího měsíce, vypadal přesně jako jeho talisman. Skoro čekal, že uvidí, jak se po něm natahuje zlatá ruka. Vysoko nad hlavou mu na bílých křídlech přelétla sova.

Bílá křídla...

„Chudák Bizon,“ řekl nahlas.

„Už má klid,“ ozval se hlas. Ten hlas Nogustu zmátl. Ulmenetha se nějak přeměnila v Kebru.

„Jak jsi to udělala?“ zamumlal. Pak znovu usnul a probudil se u táborového ohně. Z Kebry se znovu stala Ulmenetha a ruku měla položenou na jeho ráně. Tiše prozpěvovala.

Před očima mu proplula jakási postava, rozmazaná a nezřetelná, a Nogusta znovu upadl do hlubokého spánku.

Seděl doma na Dlouhé louce a slyšel, jak si máma v kuchyni zpívá. Vedle něj seděl vysoký muž, černoch, ale jemu neznámý.

„Tohle pro tebe byly klidné časy,“ poznamenal ten muž.

„To byly nejlepší časy,“ odtušil Nogusta.

„Jestli přežiješ, musíš se vrátit a znovu to tu postavit. Potomci vašich stád se vrátili do hor. Jsou tu skvělí hřebci, stáda jsou silná.“

„Ty vzpomínky příliš bolí.“

„Ano, bolí, ale je tu mír, pokud ho najdeš.“

Nogusta se na muže podíval. „Kdo jsi?“

„Jsem Emsharas. A ty jsi poslední z mých lidských potomků.“

„Ty jsi seslal Velké kouzlo.“

„Začal jsem. Ještě není dokončeno.“

„Zemře to dítě?“

„Všechny lidské děti zemrou, Nogusto. V tom je jejich slabost - i síla. Ve smrti je veliká síla. Ted' si odpočiň, protože tě čeká ještě jedna zkouška.“

Nogusta otevřel oči. Nad horami se objevilo nádherné světlo nového úsvitu. Černoch zasténal a posadil se. Kebra se na něj zazubil,

„Vítej zpátky, bratře,“ řekl. Kebra měl v očích slzy, když se předklonil a poprvé Nogustu objal.

• • •

Anharat se trochu uklidnil, když seděl ve stanu a poslouchal hlášení svých zvěďů. Uprchlíci již překonali poslední most před Lemem a byli od města necelých dvanáct mil. Napadl je pětičlenný výzvědný oddíl, jenže dva vojáky zabil Antikas Karios a třetího sestřelil ze sedla lučištník. „Přiveďte ty, co přežili,“ nařídil Anharat.

Do stanu vstoupili dva podsadití zvěďové, okamžitě se vrhli na podlahu a čelem se dotkli houně u Anharatových nohou.

„Vstát!“ rozkázal jim. Muži vstali a tvářili se ustrašeně. „Povězte mi, co jste viděli.“ Oba muži promluvili najednou a potom se na sebe podívali. „Ty,“ řekl Anharat a ukázal na

muže nalevo. „Mluv.“

„Sjížděli z dlouhého svahu, můj pane. Vedl je Antikas Karios. Za ním jel bělovlasý muž, pak královna a její služebná. Bylo tam malé dítě a dva dorostenci. A také černocho s obvazem kolem hrudníku. Byla na něm krev. Kapitána Badayena napadlo, že je překvapíme náhlým útokem. Tak jsme to udělali. Kapitán umřel první. Antikas Karios otočil koně a zaútočil na nás! Kapitán šel k zemi, pak Malik. Potom ten lučištník prostřelil krk Validovi. Tak jsme s Cuptou otočili koně a odcválali pryč. Mysleli jsme si, že bude nejlepší, když ohlásíme, co jsme viděli.“

Anharat se mu zahleděl hluboko do tmavých očí. Oba čekali smrt. Pán démonů by jim byl moc rád vyhověl. Ale morálka u lidí byla nízká. Většina z nich měla ve zmučeném městě Usa přátele a rodiny a nechápali, proč mají divočinou pronásledovat nějakou malou skupinku. K tomu si Anharat všiml, že když s ním důstojníci hovoří, mají se na pozoru. Nejdřív ho to mátl, protože i když obýval rozkládající se tělo Kalizkana, Hřejivé kouzlo udržovalo oblibu, jíž se čaroděj těšil. To samé kouzlo ale mělo na Malikadovy muže jen nepatrný vliv. Nakonec usoudil, že je to proto, že Malikada nebyl nikdy zvlášť oblíbený. Byl obávaný. To nebyl tak úplně nežádoucí stav, jelikož ale byla morálka na dně, nezíská Anharat od těchto lidí žádnou další podporu, když zabije dva bezmocné zvědy.

„Jednali jste správně,“ řekl jim. „Kapitán Badayen neměl útočit. Měl jet dopředu, jak měl nařízeno, a udržet poslední most. Vaše vina to není. Kdyby byl kapitán přežil, byl bych ho nechal oběsit. Jděte se najíst.“

Muži vstali a nevěřícně mrkali. Pak se uklonili a rychle vycovali ze stanu. Anharat se podíval na důstojníky a vy cítil, jak se jim ulevilo. Jací zvláštní tvorové jsou tihle lidé, pomyslel si.

„Teď **mě** nechte,“ nařídil jim.

Nikdo však neodešel. Nikdo se vůbec nepohnul. Všichni stáli jako sochy, nikdo nehnul ani svařem, nehnul ani brvou. Jako z velké dálky zaslechl Anharat tiché cinkání zvonkohry. Otočil se a uviděl ve vchodu do stanu stát Emsharase. Jeho bratr měl na sobě blankytně modré roucho a čelo ozdobené zlatým kroužkem. To nebylo vidění! Emsharas tu byl v těle.

Anharata zachvátil chladný hněv a začal povolávat svou sílu. „To není moudré, bratře,“ řekl Emsharas. „Na dokončení kouzla budeš potřebovat všechnu svou sílu.“

Byla to pravda. „Co tu chceš?“ chtěl vědět Anharat.

„Mír mezi námi - a záchranu pro náš lid,“ vysvětloval Emsharas.

„Mezi námi dvěma nikdy nebude mír. Ty jsi nás všechny zradil. Budu tě nenávidět, dokud hvězdy nedohoří a nezahynou a vesmír se nevrátí do temnoty.“

„Já k tobě nikdy nechoval nenávist, Anharate. Ani teď, ani nikdy jindy. Ale žádám tě - jako jsem tě žádal už jednou — abys zvážil, co uděláš. Illohirové nemohli vyhrát. Je nás málo, jich je mnoho. Jejich zvláštní mysl roste s každým dalším pokolením. Tajemství kouzel před nimi nebude možné utajovat věčně. Kde budeme pak? Čím se musíme stát, kromě zaprášených pověstí z jejich minulosti? Otevřeli jsme brány, ty a já. Přivedli jsme illohiry na tento nepřátelský svět. Když jsme byli ve větru, nezabýjeli jsme, neprahli jsme po hrůzách a smrti.“

Anharat se opovržlivě zasmál. „A neznali jsme žádné potěšení, jen to intelektuální. Nepoznali jsme žádné radosti, Emsharasi.“

„Nesouhlasím. Viděli jsme zrod hvězd, honívali jsme se na kosmických bouřlivých větrech. Byla tam radost. Copak nevidíš, že na této planetě jsme cizí? Celá je proti nám. Vody nám spalují kůži, sluneční světlo vysává naši sílu. Nemůžeme se tu krmit jinak než z pocitů lidí. Jsme pro tento svět parazité. Nic víc.“

Emsharas vstoupil dál do stanu a zblízka se podíval na ztuhlé důstojníky. „Jejich sny jsou jiné než naše. Nikdy mezi nimi nebudeme žít. A jednoho dne nás zničí všechny.“

„Jsou slabí a ubozí,“ prohlásil Anharat a pomalu sunul ruku k dýce u pasu. Na to, aby bratrovi vrazil dýku do srdce, nebude potřebovat žádné kouzlo, a pak konečně skončí i Emsharas v nicotě.

„Nabízím našim lidem nový svět,“ řekl Emsharas.

„Prozrad' mně zdroj své síly,“ zašeptal Anharat a sevřel prsty jilec.

Emsharas se k němu otočil čelem. „Proč jsi ho již neuhádl?“ opáčil. „Máš všechna vodítka, hledej v tom, jak neuspěla tvá pátrací kouzla, a v podstatě Velkého kouzla samotného.“

„Našel sis skryš. To je vše, co vím.“

„Ne, Anharate. Já se neskrývám.“

„Lháři! Vidím tě tu stát před sebou, dýchat vzduch.“

„To skutečně vidíš. Dneska v noci jsem otevřel bránu, Anharate, aby mě přivedla za tebou. Ale kde je *dneska* v *noci*! Je to před čtyřmi tisíci lety a já jsem s vojskem Tří králů a zítra budeme ty a já bojovat nad bitevním polem. Ty prohraješ. Pak se připravím na Velké kouzlo. Můžeš mi pomoci ho dokončit. Naši lidé pak budou mít svět jen sami pro sebe!“

„Já chci tenhle svět!“ zařval Anharat a vytáhl dýku. Skočil ke svému bratrovi a sekl jí po něm. Emsharas uhnul. Jeho tělo se rozmazalo.

A byl pryč.

• • •

Bakilas seděl potmě. Illohirové nepotřebovali spát. Nebylo třeba obnovovat tkáň. Všechno drželo na místě kouzlo doplňované potravou. Pán krayakinů nepotřeboval odpotčívát. Čekal tady, protože unavený byl jeho kůň.

Pravdou bylo, že ho nepřekvapilo, když byli jeho bratři poraženi. Tahle výprava byla špatná už od začátku. Kněžka měla pravdu. Nebyla to žádná shoda náhod, že dítě chrání Emsharasův potomek. Byl v tom nějaký větší plán, jehož význam Bakilas nechápal.

Co udělám teď? přemítal. Kam půjdu?

Vstal a došel na kopec, odkud se zadíval na trosky Lemu. Vzpomínal si na dobu, kdy město bylo jako klenot, do noci zářilo stovkami tisíc světél.

Vzhlédl ke hvězdám a v duchu si přeříkával jejich jména, vzpomínal na dobu, kdy je, beztvarý, navštěvoval. V této chvíli si přál, aby mu dar těla nikdy nenabídl.

Illohirům ho přinesli Anharat a Emsharas. Dvojčata, bohové slávy. Jejich moc, když byla spojená, vytvořila propojení mezi větrem a zemí. Oni byli první. Emsharas přijal lidské tělo, kdežto Anharat zvolil křídla. Po nich následovali krayakinové.

Kdo mohl tehdy tušit, že ten dar je zároveň prokletím?

Pravda, sluneční světlo způsobovalo velkou bolest a voda v řekách byla smrtící, bylo tu však mnoho radostí a věcnost, během níž si jich mohli užívat.

Dokud je Emsharas všechny nezradil.

Dokonce i teď, po čtyřech tisíciletích rozjímání, Bakilas netušil, jaké k tomu měl důvody. Ani co se s ním stalo. Kde by se mohl illohir skrýt? Dokonce i v této chvíli Bakilas cítil své bratry v prázdnotě nicoty. Emsharas kdysi zářil jako nejjasnější hvězda. Bylo nemožné nevědět, kde se nachází. Bakilas cítil mocnou, pulzující přítomnost Anharata v táboře o pár mil dál. Anharat byl stejně z větru zrozený, takže mohl cítit jeho ducha v celém vesmíru. Kde tedy mohl přebývat Emsharas?

Jednoho dne bude odpověď jasná, pomyslel si. Jednoho dne, až skončí vesmír a illohirové zahynou s ním.

Bakilas se zachvěl. Smrt. Konec bytí. Byla to přímo děsivá představa. Lidé ani nemohou pochopit skutečný strach ze smrtelnosti. Oni žijí stále s vyhlídkou na smrt. Chápou

její nevyhnutelnost. Pár krátkých ročních dob, a jsou pryč. Horší, zakoušejí smrt skrze své kratičké bytí. S každým rokem získávají nové vrásky a pomalu jim ubývají síly. Kůže se jim prověsí, kosti jim vyschnou, až se bezzubí a senilní svalí do svých hrobů. Co mohou vědět o nesmrtelném strachu?

Žádný z illohirů ještě nikdy nezakusil smrt.

Bakilas si teď vzpomněl na velký zrod v příchodu světla, když se temnotou rozezněly první akordy vesmírné písně. Byl to čas objevů a souladu, čas soudruženství. Byl to život. Uvědomění a zvědavost. V tu dobu se rodilo všechno, hvězdy a pak planety, oceány lávy, a nakonec velká moře.

Tehdy byla radost jiného druhu. Zvyšování vědomostí a uvědomění. Nebyla však žádná bolest, žádná zklamání ani tragédie. Všichni illohirové se těšili - či trpěli? - naprosté vyrovnanosti. Teprve s příchodem těla se objevily rozdíly. Jak mohl někdo poznat skutečnou radost, když nepoznal skutečnou trýzeň? Kontrast byl vším. A byl také důvodem, **proč** illohirové dychtili po životě v *těle*.

Bakilas sešel z kopce a vytáhl svůj meč. Tiše došel ke spícímu koni a jediným máchnutím čepele mu srazil hlavu. Když kůň padl, Bakilas mu vyrval srdce a zvedl ho k noční obloze, volaje Anharatovo jméno.

Srdce se vzňalo.

„Jsem moc rád, že jsi mne zavolał, bratře,“ řekl Anharatův hlas. „Emsharas se vrátil.“

„Necítím ho.“

„Má převelikou moc. Ale je tady. Snaží se zabránit naplnění našeho osudu.“

„Ale proč?“ zeptal se Bakilas. „Jste dvojčata. Od počátku času jste byli jednotní ve všech věcech.“

„Už nejsme jednotní,“ odsekl Anharat. „A já ho porazím. Chytím jeho ducha do dlaně své ruky a budu ho mučit do konce věků.“

Bakilas neřikal nic. Vycítil z Anharata radost, která tu od zrady nebyla. Jeho *potěšilo*, že se Emsharas vrátil! Zvláštní! Bakilas cítil Anharatovu bolest i jeho ztrátu. Jeho nenávisť k Emsharasovi byla všestravující. Během staletí nikdy nepřestal bratra hledat, vysílal jedno pátrací kouzlo za druhým. Jeho nenávisť byla téměř stejně silná jako předtím jeho láska. Tehdy Bakilase cosi napadlo. Třeba jsou nenávisť a láska, jistým způsobem, stejné. V Anharatovi obě odrážely silnou potřebu. Jeho život bez Emsharase byl pustý a prázdný. Dokonce i teď snil pán démonů jen o tom, jak chytit ducha svého bratra do ruky. Nenávisť a láska. Nerozlišitelné.

„Musíš jít do Lemu,“ řekl Anharat. „Schovej se tam, do-

kud nepřijde čas k útoku! Až dítě zemře a moje síla nabyde, najdu Emscharase a dojde k zúčtování.“

• • •

Nayim Pallines Antika Karia neměl nikdy rad, ačkoliv si to moudře nechával pro sebe již několik let. Karu znal od dětství a byl hostem na její svatbě. Viděl, jak z ní vyzařuje radost, a záviděl jejímu manželovi zamilované pohledy, které po něm vrhala, i obřadní šňůru, kterou jim ovinuli kolem zápěstí.

Dva dny po svatbě byli oba mrtví, jejího manžela probdl zabiják Antikas Karios, Kara se zabila vlastní rukou.

Nayim věděl, že láska je příliš vzácná, aby ji někdo tak ledabyly zničil. Když došlo k těmto tragédiím, jeho nechuť k Antiku Kariovi se změnila v nenávist.

A přesto, jako plukovník u královských kopiníků, musel pod tímto mužem sloužit, přijímat jeho rozkazy a klanět se mu. Bylo to tvrdé.

Ale dneska - s pomocí Pramene a odvahou padesáti mužů, jedoucích za ním - skoncuje jak se svou nenávistí, tak s jejím zdrojem. Zvědové je zahlédli tři míle od trosek Lemu a Nayim byl jen asi půl míle za nimi.

Brzy uvidí jezdce, jež pronásledovali. Nayim si to dokázal představit. Prchající skupinka se bude do poslední chvíle pobízet v zoufalém pokusu vyhnout se zajetí. Jejich unavené koně však brzy dohoní silná zvířata kopiníků. Nayim zpola doufal, že Antikas Karios bude prosit o život. Přesto, i když ho to napadlo, věděl, že k tomu nedojde. Antikas, přes všechnu svou špatnost, byl odvážný. Zaútočí na ně na všechny.

Nayim byl víc než schopný Šermíř. Bude muset dát pozor, aby se, až dojde k útoku, držel vzadu. Sice se nebál smrti, ale nerad by si nechal ujít zajetí Antika Karia.

Po boku mu jel seržant Olion a bílá pláštěnka mu vlála ve větru. Na pláštěnce měl skvrnu od bláta. Olion byl skvělý jezdec a dobrý voják, ale řádně upravit se prostě nedokázal, bez ohledu na to, kolik disciplinárních řízení s ním bylo vedeno. Vysoká špičatá bronzová přílba a obřadní pláštěnka byly navrženy, aby zbroji kopiníků dodaly na velkoleposti. Jenomže u Oliona, malého, podsaditého, s kulatými rameny a obličejem neustále plným zanícených červených uhru, byl výsledný efekt směšný.

Nayim se na muže vedle sebe podíval. Olionovi se na krku objevil další nežit. „Mládenci si dělají starosti, pane,“ poznamenal seržant. „Nelíbí se mi jejich nálada.“

„Chceš mi říct, že padesát chlapů se bojí pustit do jediného šermíře?“

„To není kvůli nim, pane. Vlastně jim trocha akce jenom prospěje. Ne, tím to není, pane.“

„Tak ven s tím, člověče. Nepřijdeš kvůli tomu o hlavu.“

„Mohl bych, pane, jestli chápeš, co tím myslím?“

Nayim ho chápal dokonale. Výraz mu ztvrdl. „To tedy chápu. Proto bude lepší, když nic neřekneš. Zajed' támhle na ten kopec a podívej se, jestli už jsou na dohled.“

„Ano, pane.“ Olion odcválal k jihovýchodu. Nayim se ohlédl. Jeho muži za ním jeli v dvojstupu, patky kopí zapřené o třmeny. Dal jim znamení, aby pokračovali současnou rychlostí, pobídl koně a vyjel za Olionem.

Na návrší své zvíře zastavil a zahleděl se na zničené město Lem v dálce. Prý to bývalo jedno z největších měst, nyní to bylo místo patřící duchům a ztraceným vzpomínkám. Mohutné hradby ohlodal zub času, pobořila ho zemětřesení, mnoho kamenů odnesli lidé, kteří si na druhém konci údolí stavěli domy. Zbytky severní hradby stály před městem duchů jako rozlámané zuby.

Pak uviděli jezdce, stále měli asi půl míle náskok. Z téhle vzdálenosti jednotlivé jezdce nerozeznal, ale viděl, že jejich zvířata jsou unavená a do města jim pořád chyběl kus cesty. Jakmile sem jeho muži dojedou, bude jen otázkou několika minut, než je dohoní.

„Pospěš si, řekni, co mi chceš říct,“ nakázal Olionovi. „Protože pak musíme splnit svou povinnost.“

„Tohle je celé špatně, pane. Muži to vědí. Já to vím. Chci říct, co se stalo tam ve městě? Podle všeho umřely tisíce lidí. My bychom měli být tam. A proč vodit celé vojsko do téhle divočiny? Tady není s kým bojovat, pane. Tak proč jsme tady?“

„Jsme tady, protože jsme dostali rozkaz tady být.“ odpověděl Nayim, jenž se nemohl dočkat, až dohoní uprchlíky.

„A co zásoby, pane? Podle zásobovacího důstojníka máme jídlo jenom na dobu, než dorazíme do Lemu. Co máme dělat pak? Dokonce jsme ani nepřešli na poloviční dávky.“

Pozítří nebude mít všech tři tisíce chlapů co jíst. Je to šílené!“

„Povím ti, co je šílené, Olione. To je voják v Malikadově vojsku, který začíná roznášet vzbouřenecké řeči.“ Nayim se snažil, aby hrozba zněla přesvědčivě, ale nešlo mu to. Dělal si stejné starosti. „Poslyš,“ pokračoval smířlivějším tónem, „splníme tu svou povinnost a vrátíme zajatce Malikadovi. O pár mil zpátky jsme viděli losí stopy. Jakmile dostaneme zajatce, můžeš si vzít družstvo a vydat se za nimi. Pak se aspoň dneska večer pořádně najíme.“

„Ano, pane,“ řekl poddůstojník pochybovačně.

Nayim se nervózně ohlédl. Kopiníci byli téměř na doslechu. „Mám za to, že chceš ještě něco jiného. Tak honem!“

„Proč královna utíká? Malikada je její bratranec. Prý si vždycky byli blízcí. A proč by jí pomáhal generál, jako je Antikas Karios?“

„To já nevím. Můžeme se zeptat Antika, až ho chytíme.“

Když za ním oddíl zastavil, Nayim rychle zvedl ruku. „Za mnou!“ křikl.

Pobídl koně klusem po staré silnici a rychle zkracoval vzdálenost mezi ním a prchajícími jezdci. Zrzavý mládenec jedoucí na posledním koni se ohlédl a potom pobodl koně k rychlejšímu běhu.

Honička začala. Nayim vytáhl šavli. Už viděl Antika Karia, jel na mohutném vranílcovi. Teď otočil koně a Nayim si pomyslel, že na ně zaútočí. On místo toho odcválal, zařadil se za skupinu a pobízel ostatní k rychlejší jízdě. Nayim jemně zatahal za otěže a nechal se předjet několika svými muži.

Stříbrovlasý lučištník se otočil v sedle a vypustil dozadu šíp. Nayim uhnul a sklonil se. Za sebou zaslechl kohosi vykřiknout. Když se ohlédl, viděl, že šíp trčí jednomu jezdci z ramene.

Nayim chtěl uprchlíky chytit předtím, než se dostanou do trosek, poněvadž tam by mohli Antikas a ostatní sesednout a schovat se. Sice by nevydrželi dlouho, ale Nayima by to stálo muže. Jedním z důvodů, proč byl Nayim oblíbený velitel, byl ten, že dával pozor na životy svých vojáků. Žádné bezhlavé útoky, žádná snaha získat slávu. Byl profesionálním vojákem, jenž si svou taktiku vždy pečlivě promýšlí.

Rychle se blížili. Antikas Karios vepředu vedl druhého koně, na němž seděla mladá žena v modrých šatech. Nayim v ní s překvapením poznal královnu. Vždy ji vídal v hedvábí a brokátu, vypadala jako bájeslovná bohyně. Nyní to byla pouze žena na pomalém koni.

Dělilo je jen asi čtyřicet yardů. Antikas nebude mít čas hledat úkryt, protože ho chytí před hradbami!

Náhle jeden z jeho mužů varovně vykřikl. Nayim brzy pochopil proč.

Z trosek města se hrnuli ozbrojení muži a vytvořili před rozbitou hradbou bojovou formaci. Byli to drenajští vojáci s přílbami, kdy jim spuštěné hledí zakrývalo tváře, a v dlouhých rudých pláštích. Byly jich stovky a s disciplínou veteránů se hladce seřadili. Nayim nevěřil vlastním očím.

Drenajské vojsko bylo zničeno. Jak je tohle možné?

Pak si šokovaně uvědomil, že na ně útočí. Přitáhl otěže a zvedl ruku. Jeho muži zpomalovali koně.

Prchající skupinka mířila přímo k bojové linii, která se před nimi hladce rozdělila a umožnila jim přístup do města.

Nayim svým mužům nařídil, aby počkali, a pomalu jel k Drenajcům. „Kde je váš velitel?“ křikl. Jeho slova přivítalo mlčení. Nayim si prohlížel seřazené vojáky a počítal. V dohledu bylo skoro tisíc mužů. To bylo nepochopitelné!

Řady se znovu rozdělily a ven vyšel vysoký hubený stařec a zastavil se před ventrijským důstojníkem.

Nayima zamrazilo, když se zadíval do studených očí Bílého vlka.

• • •

Jakmile vjel do starého města, Conalin seskočil z koně, rozběhl se zpět, vyškrábal se na kus kamene a dřepl si, aby mohl sledovat vojáky. Ve svých bronzových korysech a přílbách se spuštěným hledím a v karmínových pláštích vypadali skutečně působivě. Oštěpy drželi pevně a jejich štíty tvořily silnou hradbu mezi Conalinem a těmi, kteří ho chtěli zabít. Poprvé za svůj mladý život se hoch cítil v naprostém bezpečí. Jaká síla na zemi by mohla proniknout takovou hradbou mužů? Chtěl vyskočit a tancovat, vykřičet své opovržení na čekající ventrijské vojáky. Vypadali nyní tak uboze. Conalin vzhlédl k blankytné obloze a ucítil ve tváři chladný vánek.

Byl v bezpečí — a svět byl krásný.

Nahoru se vyškřábala Pharis a přisedla si k němu. „Podívej se na ně!“ vyhrkl jinoch. „Nejsou to ti nejkrásnější vojáci, cos kdy viděla?“

„Ano,“ odvětila, „ale odkud se tu vzali? Proč jsou tady?“

„Komu na tom záleží? Budeme žít, Pharis. Dostaneme ten dům v Drenanu.“ Conalin se odmlčel, protože starý generál vyšel za ventrijským kopiníkem. Conalin se snažil zaslechnout, co říkají, ale mluvili příliš tiše.

Nayim sesedl, vyšel vstříc Banelionovi a uctivě se mu poklonil, což starý pán přijal s krátkým kývnutím. „Urozený pán Malikada nám nařídil, abychom královnu navrátili do paláce,“ řekl Nayim. „S vámi, pane, nemáme spor.“

„Královna a její syn jedou se mnou do Drenanu,“ odušil Bílý vlk. „Tam bude v bezpečí.“

„V bezpečí? Myslíš, že jí chceme ublížit?“

Banelion se mladému muži podíval do očí. „Co uděláte nebo neuděláte, je čistě vaše věc. Malikada - nebo netvor, který obývá Malikadovo tělo - hodlá novorozeně zabít. To mu já zabráním.“

Nayima jeho slova zasáhla, jenže když se nad nimi trochu zamyslel, nepřekvapila ho. Pokud chtěl Malikada získat

trůn pro sebe, určitě by zajistil, aby všichni ostatní uchazeči skončili pod zemí. „Dejme tomu, pane, kvůli další debatě, že máš pravdu. Podle mého soudu tady máš jen asi tisíc mužů a žádné jezdecktvo. Půl dne cesty na sever je ventrijské vojsko. Máme třikrát víc lidí. A cvičil jsi nás ty, pane. Nevydržíte.“

Banelion předvedl nepříjemný úsměv, z kterého mladšího muže zamrazilo. „Sledoval jsem tvou kariéru se zájmem, Nayime Palline. Jsi výkonný, odvážný a disciplinovaný důstojník. Kdybych byl zůstal u vojska, byl bych ti zajistil povýšení. Ale mylíš se, mladý muži. Vojska bojují nejlépe, když je důvod bojovat, něco, v co muži věří. Za takových okolností je početní převaha mnohem méně důležitá. Věříš v to, zač bojuješ, Nayime? Věříš, že dvě vojska by měla bojovat kvůli tomu, jestli půjde jedno dítě pod nůž?“

„Já věřím, že mám plnit své povinnosti, pane.“

„Tak se vrať k netvorovi a připrav se pro něj zemřít. Ne- nech se ale mýlit., Nayime, ty nejdeš za Malikadou. Malika- da je mrtvý. Jeho těla se zmocnil pán démonů.“

„Se vší úctou, pane, nečekáš, že tomu uvěřím, že ne?“

Bílý vlk pokrčil rameny. Nayim se znovu uklonil a vrátil se ke svému koni. „Vojsko tu bude se západem slunce, pane. Doufám, že znovu zvážíš své postavení.“ Otočil koně a odjel zpátky ke svým mužům, jež pak odvedl na sever.

Bílý vlk se za nimi díval, jak odjíždějí, a pak vydal rozkaz k rozchodu. Vojáci hned zrušili formaci, odkládali oštěpy a štíty a snímali si přilby. Conalin je pozoroval z rozbité hradby a začínal se ho zmocňovat děs.

Starci! Všechno to byli starí dědci, bělovlasí nebo plešatí. Na místě, kde před chvílí stál neporazitelný oddíl, nyní viděl jen šourající se staříky s klouby zasaženými revmatismem, pomalu se skládající na zem. Conalin měl pocit, že ho zradili. Pharis viděla, jak se zlobí, a natáhla k němu ruku.

„Co se děje, Cone?“

Mládenec neodpověděl, nedokázal odpovědět. Vzedmuly se v něm city. Seskočil z hradby a došel ke svému koni, vzal jej za uzdu a vedl ho dál do trosek. Zůstala zde jenom jedna budova, která byla skoro nedotčená, mohutná stavba

z bílého mramoru, a tady taky ostatní pevně spoutali koně. Popraskané schodiště vedlo k velkému oblouku vstupních dveří, Conalin vešel. Ocitl se v rozlehlé komnatě s vysokým klenutým stropem, jehož část se zborčila. Zbytky mozaiky, která kdysi zdobila podlahu, byly zasypané kamením. Nebyl zde žádný nábytek, jenom u protější stěny zůstalo pár rozbitých lavic. Světlo sem dopadalo vysokými obloukovými okny. V několika rámech ještě visely střepy barevných skel.

Conalin uviděl své společníky na druhé straně síně, seděli na vyvýšeném osmibokém stupínku. Kebra ho zahlédl a usmál se. Conalin došel k sedícímu lučištníkovi. „Jsou to všechno staří dědci,“ vyhrkl tepce.

„Byli to naši druhové,“ pravil Kebra. „Většina z nich je mladší než Bizon.“

„A Bizon je mrtvý,“ štkl Conalin. Okamžitě svých slov zalitoval, protože v Kebrových očích zahlédl bolest. „Mrzí mě to,“ řekl rychle. „Nemyslel jsem to tak. To jen... když jsme je uviděli prvně, vypadali tak silní.“

„Oni jsou silní,“ opáčil Kebra. „A mají Bílého vlka, aby je vedl. Ten nikdy bitvu neprohrál.“

„Měli bychom jet dál,“ řekl chlapec. „Nechat tu ty dědky, ať bojují.“

Kebra zavrtěl hlavou. „Tohle bude konečná bitva, Cone. Tady na tomto zničeném místě. Já už dál utíkat nebudu.“

Conalin se posadil vedle lučištníka, ramena měl ohnutá. „Kéž bych s váma nikdá nešel.“

„Jsem rád, že jsi šel. Hodně jsi mě naučil.“

„Vážně? Co jsem tě já mohl naučit?“

Kebra se smutně usmál. „Vždycky jsem chtěl vědět, jaké by to bylo, mít syna, kluka, na kterého bych mohl být pyšný. Někoho, koho bych viděl dospívat. Ty jsi mi ukázal, jaké to mohlo být. A máš docela pravdu, neexistuje důvod, proč bys tu měl zůstat. Nemůžeš nic dělat. Proč nevezmeš Pharis a Sufii a nějaké zásoby a nezamíříte do hor?“

Jestli pojedete na západ, nakonec dorazíte k moři. Dám vám peníze. Nemám moc, ale pomůže to.“

Pomyšlení na odchod Conalina zasáhlo jako studený vítr následující po bouři, odválo zároveň jeho hněv i strach. Budou s Pharis v bezpečí. A přesto mu to v této chvíli nestačilo. „Proč nemůžeš jít s náma? Jeden muž nebude znamenat žádný rozdíl.“

„Tohle jsou moji kamarádi,“ opáčil Kebra. „Pravý muž své přátele v nouzi neopouští.“

„Myslíš tím, jako že já nejsem muž?“ zeptal se Conalin.

„Ne, to ne! Promiň, nechtěl jsem, aby to tak vyznělo. Z tebe bude skvělý muž. Jsi ale ještě mladý a válka není pro...“ Chtěl říci děti, když se však podíval do Conalinovy mladé tváře, uviděl tam muže, čekajícího na své zrození. „Nechci se dívat, jak se ti něco stane, Cone,“ pravil nepřesvědčivě.

„Ani já se nechci koukat, jak se něco stane tobě. Ale asi tu zůstanu.“

Kebra si odkašlal a napřáhl ruku. Conalin se zatvářil rozpačitě, nicméně mu ruku pevně sevřel. „Jsem na tebe pyšný,“ řekl Kebra.

Malou chvíli seděli v družném mlčení a Conalin si prohlížel ohromnou budovu. „Co je to za místo?“ zeptal se pak.

„Nevím,“ přiznal Kebra. „Působí to ale jako chrám, nemyslíš?“

„Já ještě nikdá v chrámě nebyl,“ zahloubal se Conalin. Sufia seděla na podlaze opodál a otrhaným rukávem svých šatiček otírala kameny.

„Na podlaze je obrázek,“ promluvila šťastně.

Došla k ní Ulmenetha a klekla si. „Říká se tomu mozaika. Sestavuje se ze spousty barevných kamínků,“

„Pojď se kouknout!“ zavolala Sufia na Conalina. Mládenec poslechl. Nedalo se poznat, co původní mozaika zobrazovala, protože hodně barevných kamínků rozbily padající kameny ze stropu a zbytek pokrýval staletý prach. Byly tu modré skvrnky a červená čára. Mohla to být květina či kus oblohy.

„Je to moc pěkné,“ řekl jí.

„Očistím to celé,“ prohlásila se sebevědomím velmi mladých a začala otírat další kousky.

„To ti zabere týdny,“ řekl jí, rozhlížeje se po rozlehlém chrámu.

„Týdny,“ zopakovala. „To nevadí.“ Ještě nějakou chvíli otírala kamínky, pak se posadila. „Teď mám hlad.“

Conalin ji zvedl a políbil na tvářičku. „Tak půjdeme najít něco k jídlu,“ řekl. Posadil si ji na ramena a vyšel ven do slunce. Pharis seděla na schodech. Nalevo stálo sedm vozů, v jejich blízkosti hořely ohně na vaření, a tak se trojice vydala pátrat po potravě.

Když se přiblížili k ohňům, zavolal na ně postarší voják. Měl na tváři ošklivou jizvu a černý klípec přes pravé oko. Vedle sebe měl skládací stolek, naložený cínovými talíři. „Vypadáte, že potřebujete něco horkýho a dobrýho,“ poznamenal. Došel k velkému bublajícímu kotli, do tří hlubokých talířů nandal hustý vývar a podal je dětem. „Vezměte si lžíce,“ vybídl je, „ale přineste je zpátky i s talířema, až dojdete. Mám pro vás pár perníčků.“

Conalin muži poděkoval. Polévka byla hustá a výživná, ačkoliv na chlapcův vkus byla trochu moc slaná. Jenže Conalin byl vyhladovělý a s chutí všechno snědl. Starý voják nečekal, až mu vrátí nádobí, a zašel za nimi s talířem perníčků. Sufia dva popadla a pak se polekaně podívala na Conalina, čekajíc na vyhubování. Když žádné nepřišlo, spokojeně perníčky spolykala.

„Proč jste sem přišli?“ zeptal se Conalin vojáka.

„Bílý vlk nás přivedl,“ odpověděl muž.

„Ano, ale proč?“

„To neříkal. Jenom každému chlapovi nabídl dvacet zlatých. Prý by se tu mohlo bojovat.“

„To bude,“ ujistil ho Conalin.

„Dobrá. Nechtěl bych se táhnout celou tu dálku jen pro nic za nic,“ odpověděl voják; potom posbíral talíře a lžíce a odešel. O chvíli později začali k ohnům přicházet ostatní vojáci a brzy tu byla pěkná tlačénice. Všichni vypadali klidní a hodně vojáků si našlo čas a šlo si s mládeží popovídat. Conalin byl celý popletený.

„To vypadá, že se na bojování těší,“ řekl Pharis. „Tomu nerozumím.“

„To je pravda,“ odvětila dívka. „Proto jsou tady. Měli bychom zanechat něco k jídlu královně.“

„Můžu to nýst?“ optala se Sufia.

„Samozřejmě můžeš, prcku.“

„Nic nerozliju,“ slibovala holčička. „Ani kapičku.“

• • •

Axiana se dívala, jak čtyři veteráni staví na druhém konci chrámu Banelionův stan. Přinesli prostý nábytek, rozkládací postel, několik křesel potažených plátnem a skládací stolek. Pak uvnitř zametli podlahu a položili na ni prosté koberce. Na královnu se ani jednou nepodívali. Jako by byla neviditelná. Mezitím se vrátili mladí. Plavovlasá Sufia jí přinesla misku polévky. Královna jí poděkovala úsměvem a při jídle se k vojákům otočila zády.

O kus dál seděli u spícího Nogusty Antikas Karios a Kebra. Černochovi se rány hojily, ale starosti jim dělala jeho slabost.

Když Axiana dojedla, vstoupil do svatyně vysoký štíhlý Banelion ve zbroji se dvěma vojáky, kteří nesli dřevěnou truhlu. Bílý vlk došel ke královně a hluboce se jí poklonil. „Jsem rád, že jsi v bezpečí, Výsosti,“ pravil. „Můj stan je i tvůj a dovolil jsem si přinést ti nějaké náhradní šaty.“ Kývl a muži postavili truhlici na stupínek před královnu a otevřeli ji. První, co uviděla, byly šaty z nebesky modrého saténu. „Nemám oko na módu, Výsosti,“ pokračoval Banelion, „ale vypůjčil jsem si je od jedné urozené paní v Marainu. Je to malé městečko a nebylo z čeho moc vybírat.“

„To od tebe bylo laskavé, pane, a já ti děkuji.“ Vedle ní se objevila Ulmenetha a vzala královně z náručí spící nemluvně. Axiana natáhla ruku a pohladila šaty. Byly nádherně měkké. Pak si všimla - na pozadí čistého saténu - jak má

špinavé ruce. Poprvé po mnoha dnech pocítila rozpaky.

„Hned za stanem je předpokoj,“ řekl Banelion. „Je tam pramen. Moji muži připravili oheň a ohřáli vodu. Až budeš připravená, ty a tvoje komorná se můžete osvěžit. Přinesl jsem s sebou trochu voňavého oleje do vody.“

Než stačila Axiana odpovédět, přišel další voják s hrubě vyrobenou kolébkou a malou tkanou poduškou. Postavil kolébkou vedle královny a vyložil ji poduškou. „Nejlepší, co jsem tak rychle stihl, má paní,“ řekl s úklonou. Ulmenetha položila dítě do kolébky. Nemluvně se spokojeně uhnízdilo na podušce, aniž by se probralo ze spánku.

Z té nečekané laskavosti se Axiana málem rozplakala. Usmála se na vojáka. „Jsi neobyčejně laskav.“ Muž se začervenal a vycouval.

Bílý vlk se zadíval na děcko s nepřítomným výrazem ve svých očích. „Na dně truhly jsou i nějaké šaty pro dítě,“ poznamenal.

„Zřejmě jsi myslel na všechno,“ řekla Axiana. „Jsem ti nesmírně vděčná. Ale pověz mi, jak to, že jsi tu v hodině naší nouze? Jsme hodný kus cesty od moře.“

Generál se podíval na Ulmenethu. „Nejdřív se mi ve snu zjevil Kalizkan, potom přišla tahle dáma. Pověděla mi o vaší tísní a nebezpečí hrozícím tvému synovi. Požádala mě, abych své muže přivedl sem do tohoto města. Ochotně jsem tak učinil. A bude-li to v lidských silách, dovedu tě bezpečně do Drenanu.“

Axiana chvíli seděla mlčky, sbírala si myšlenky. Posledních pár dní byla jako stéblo ve větru, hnalo ji to kupředu bez ohledu na její přání. V divočině to, že byla královnou, neznamenovalo zhora nic, a dítě porodila, klečíc v blátě jako selka. Ale tady a teď přišla chvíle rozhodnutí. Je ještě královnou? Bude její syn žít, aby našel svůj osud? Podívala se do světlých očí Bílého vlka a spatřila v nich sílu, železnou vůli, která Skandovi přinesla dvě desítky vítězství. „A jestli nebudu chtít jet do Drenanu?“ zeptala se nakonec.

„V Drenanu bude nejbezpečněji,“ poznamenal.

„Složil jsi Skandovi přísahu. Přijímáš jeho syna jako jeho právoplatného dědice?“

„Ano, paní.“

„Tedy se tě ptám znovu, jako matka krále, co jestli si nepřeji jet do Drenanu?“

Věděla, že je to pro něj těžké. Obnovení války mezi oběma státy bylo víc než pravděpodobné. Pokud Axiana zůstane ve Ventrii, Drenaj zcela jistě vyhlásí nezávislost. Pokud odejde do Drenanu, Ventrijci si najdou jiného císaře. Bude-li ona a dítě v Drenanu, Drenaj bude mít přinejmenším

důvod znovu vpadnout do Ventrie. Axiana jeho železný pohled vydržela bez mrknutí. Banelion se usmál. „Jestli ne do Drenanu,“ pravil, „tedy tě doprovodím, kam si budeš přát. Nejsi mé rukojmí, Výsosti, ani můj vězeň. Jsem tvůj služebník a udělám, o cokoliv požádáš.“

Axiana vstala. „Promyslím, co jsi říkal, generále. Nejdřív bych se však ráda vykoukala a odložila toto cestovní odění.“ Uklonil se jí a jeden z vojáků přistoupil, aby královnu a Ulmenethu doprovodil do předpokoje.

Bílý vlk se vydal k ležícímu Nogustovi, Antikas Karios a Kebra vstali. Banelion na Antika vrhl chladný pohled a potom poklekl u zraněného válečníka. Když ho vzal Banelion za ruku, Nogusta otevřel oči. „To tě mám pořád zachraňovat, chlapče?“ zeptal se generál s láskou.

„Vypadá to tak. Jsem rád, že jste tady, generále.“ Nogustův úsměv pohasl. „Bizon to nezvládl.“

„To já vím. Kněžka mi ve snu ukázala jeho smrt. Bylo to chrabré a nic jiného bych od něj ani nečekal. Byl to neústupný muž a já ho vůbec neměl rád. Ale měl kuráž. To jsem obdivoval.“

Nogusta se uvolnil a zavřel oči. „Ještě to neskončilo, generále. S pánem démonů jsou tři tisíce Ventrijců. Myslí si, že je to pořád Malikada.“

„Kéž by byl,“ pronesl Banelion trpce. „Moc rád bych mu podřízl ten jeho proradný krk.“

„Mám pocit, že by to bylo určitě oboustranné,“ prohodil Antikas Karios. Bílý vlk si ho nevšímal.

„Mně nedělají starosti počty nepřátel,“ řekl Nogustovi. „Víc mi vadí, že jsou oklamáni. Ulmenetha mi pověděla, že jestli bude mít pán démonů úspěch, vojáci, kteří jsou s ním, skončí - jako Malikada — posedlí a zabítí. Už tak je dost špatné, když lidi zabiješ z dobrého důvodu. Ale tihle Ventrijci umřou ze špatných důvodů.“

„To je dobře, že si s tím děláš starosti,“ procedil Antikas sarkasticky mezi zuby.

Banelion si ho stále nevšímal, „Odpočiň si,“ řekl Nogustovi. „Naber síly. Udělám, co je třeba.“ Potom vstal a loup pohledem po Antikovi. „Viděl jsem, jak jsi na tom mostě bojoval po Dagorianově boku,“ řekl. „Toho chlapce jsem miloval a potěšilo mě, že ses za něj pomodlil. Já nejsem věřící, ale rád bych si myslel, že se mu to světlo zjevilo a dovedlo ho do tvého paláce.“ Aniž by počkal na odpověď, odešel a zavolal si k sobě vojáky.

„On mě nenávidí, a přesto mě chválí,“ šeptl Antikas. „Je vážně zvláštní.“

„Možná je, možná není,“ řekl Kebra. „Člověk nikdy ne-

ví, co si Bílý vlk myslí. Proto je nejlepší. Ještě se nenarodil generál jako on.“

„Myslíš, že mu vážně záleží na tom, co se stane s ventrijskými oddíly?“

„Och, to ano, to v každém případě,“ ujistil ho Kebra. „On nemá rád zabíjení. Nikdy se ho nezmocňuje bojové šílenství.“

Antikas sklopil zrak. Nogusta už zase usnul. Šermíř si klekl k černochovi a zadíval se mu do tváře. Kůži měl pokrytou tenkou vrstvičkou potu a na vyholené hlavě se mu objevovaly sněhobílé štětiny. „Je tak snadné zapomenout, jak je starý,“ povzdechl si Antikas. Vzhlédl a usmál se na Kebra. „Viděl jsem ho bojovat s Cerezem a žasl jsem nad jeho dovedností. Myslel jsem, že je mu tak čtyřicet. Kdybych byl věděl, že je takhle starý, poklekl bych před ním.“

Znovu se podíval dolů a uviděl, jak talisman na Nogustově hrudi začíná zářit, stříbrný půlměsíc ve zlaté ruce zářil jako malá lucernička.

„Co to znamená?“ zeptal se Antikas.

„Zlo je blízko,“ odvětil Kebra, zvedl ruku a udělal znamení ochranného rohu.

• • •

Bílý vlk stál před troskami a znovu přelétl pohledem krajinu. Nalevo a napravo se táhly řady pahorků, řídce porostlé stromy a keři, ale mezi kopci byla holá rovina. Ventrijské vojsko tvořilo převážně jezdeckto a generál si představoval všechny možné směry útoku.

Ohlédl se na trosky. Mohli se tu samozřejmě vyhnout přímé bitvě, obklíčit trosky a vrhnout se na něj ze všech stran zároveň, považoval to však za nepravděpodobné. Jezdeckto samo by v troskách nemohlo fungovat účinně, a kdyby se příliš rozestoupili, předali by výhodu drenajským pěšákům. Ne, největší naděje na vítězství nepřítele spočívala v přímém čelním útoku, kdy by rozmetali linii a obránce rozehnali.

Banelion si k sobě zavolal své důstojníky a začal vydávat rozkazy. Poslouchali bez poznámek a potom se rozešli ke svým mužům.

Slunce se sklánělo k horám a do setmění zbývala asi hodina.

Ke starému pánovi přistoupila Ulmenetha. „Jak se daří Nogustovi?“ zeptal se jí.

„Trochu líp, myslím.“

„Dobře. Už tak je dost špatné, že musel umřít Dagorian. Vážně bych rád, aby to Nogusta přežil.“

„Myslel jsi naprosto vážně, co jsi říkal královně?“ zeptala se ho a upřímné modré oči upřela do jeho železných zraků.

„Já vždycky myslím vážně, když něco řeknu,“ sdělil jí. „Myslím, že v Drenanu by pro ni bylo bezpečněji, ale jsem její služebník a není na mně, abych odporoval jejímu přání.“

„Vidíš ale problémy, které nastanou, jestli se rozhodne zůstat ve Ventrii?“

„Ovšem. Drenajští šlechtici si buď zvolí nového krále, nebo vyhlásí novou republiku. A Ventrijci - přijmou Skandova dědice bez toho, aby jeho nároky podpořilo vojsko? O tom pochybuji.“ Zvedl ruku a ukázal na krajinu. „Tyhle hory tu však budou pořád a řeky dál potečou do moře. Přírodě *nezáleží* na tom, kdo vládne nebo kdo zemře. Tohle jsou ale starosti na jindy.“

„To vskutku jsou,“ souhlasila. „Ještě jsem ti nepoděkovala, že jsi nám přišel na pomoc. Děkuju ti teď. Svou vděčnost ani neumím pořádně vyjádřit slovy.“

„Nemusíš mi děkovat, dámo. Mě celý život vedla povinnost a zodpovědnost. A nyní už jsem moc starý, abych se měnil.“

„Přesto jsi většinu svého majetku slíbil mužům, kteří jsou za tebou. To by udělal jen málokdo.“

„Myslím, že bys byla překvapená, *kolik* by jich udělalo právě tohle. Stalo se módou věřit, že všechny činy mají cynickou podstatu. To vzejde z toho, když člověk uvěří lžím politiků. Já žil dlouho, Ulmenetho, a hodně jsem již viděl. Spousta lidí ráda pomůže ostatním. Možná že to nás všechny spojuje. Dagorian a Bizon obětovali život, aby ochránili matku s dítětem. Udělali to dobrovolně, bez pomyšlení na zisk.“

„Říkáš tohle, a přesto sem tvoji muži přišli, protože jsi jim slíbil zlato. Copak to není v rozporu s tvou filozofií?“

„Ale vůbec ne. Já jim nabídl zlato, protože voják si žold zaslouží. Ale kdybych byl bez groše a požádal je, aby šli se mnou, většina by šla i tak. Nyní mluvíme o naléhavějších záležitostech. Viděl jsem tvá kouzla, ale ne tvou sílu. Existuje nějaký způsob, jak bys nám mohla dneska v noci pomoci?“

„Nemůžu zabít,“ vysvětlovala. „Zemní kouzlo má léčivou podstatu. Kdybych ze země natáhla oheň a použila ho proti Ventrijcům, okamžitě bych o svou moc přišla.“

„Já nemyslel, že bys ho použila proti lidskému nepříteli.“

„Anharatovi nemůžu nijak ublížit. Je příliš mocný.“

Banelion se odmlčel a znovu se zadíval na bitevní pole. „Není pochyb, že jejich útoky vydržíme,“ řekl. „Nabodnou se na naše oštěpy, až budou chtít prorazit. Neuspějí. Rád

bych se ale vyhnul zbytečným obětem.“

„Nevím, jak by se toho dalo dosáhnout,“ přiznala kněžka.

„Myslím, že já vím,“ řekl jí, „ale nevím, jestli to zvládne tvoje moc.“

• • •

Nogusta se probral těsně před svítáním. V ústech měl sucho a v levém rameni mu cukalo bolestí. Posadil se a zamrkal. V síni bylo šero, jen ve stanu u protější stěny zářily dvě lucerny. Nogusta se zvedl na nohy a zatočila se mu hlava. O dvacet stop dál seděl na hromadě kamení Conalin a popíjel vodu z hliněného hrnku. Nogusta na něj zavolal.

Černoch si znovu sedl, než chlapec došel. „Chci, aby sis vzal Bizonův meč,“ řekl.

„Proč?“

„Jestliže nepřítel prorazí, tak my budeme poslední řada obrany.“

Conalin si černého válečníka prohlédl a všiml si, jak je slabý. „Donesu ti vodu,“ řekl a odběhl do předpokoje, odkud se vrátil s plným hrnkem studené, čisté vody. Nogusta se vděčně napil. Potom podal Conalinovi krátký meč v pochvě. Chlapec si omotal opasek kolem pasu, jenomže byl příliš dlouhý. Nogusta mu nožem udělal novou díрку a řemen zkrátil. Conalin si zapjal přezku.

„Vytáhni ho,“ řekl Nogusta. Chlapec poslechl.

„Je těžší, než jsem myslel,“ řekl Conalin.

„Pamatuj, že je to meč na bodání, ne na sekání. Až se nepřítel přiblíží, bodni na srdce. Ukaž mi, jak cvičíš.“ Conalin provedl několik neohrabaných výpadů. „To je dobré,“ pochválil Nogusta. „Časem z tebe uděláme skvělého šermíře. Ale dej dopředu levou nohu. Tak do pohybu dostaneš váhu těla.“

Conalin se zazubil a zkusil to znovu. Tentokrát byl výpad hladký a rychlý. Podíval se na Nogustu. „Ten talisman ti svítí,“ poznamenal.

„Já vím.“

Ve dveřích chrámu se objevily Pharis a Sufia. „Jsou tady! Je jich tolik!“ zakřičela Pharis. Znovu odběhly ven.

Conalin se vydal za nimi, ale Nogusta ho zavolal zpátky. „Chci, abys tu počkal se mnou,“ řekl tiše.

„Jenom jsem se na ně chtěl kouknout.“

„Je moc důležité, abys zůstal.“ Nogusta se otočil, vylezl na osmiboký stupínek a posadil se na něm zády k oltáři. „Tohle je jedna z nejstarších budov na světě. Většinu města

postavili až pak. Jako o paláci v Use, i o téhle se vypráví, že ji nějaký obr postavil za jedinou noc. Já tomu ovšem nevěřím, ale je to hezký příběh, když ho slyšíš vyprávět celý.“ Zhluboka se nadechl. „Tahle rána mě rozčiluje,“ zavrčel.

„Proč nechceš, abych viděl bitvu?“ zeptal se Conalin a vylezl si k černochovi. „Antikas, Kebra i Ulmenetha, všichni jsou tam. Proč nejdeme my?“

„Já už bitvy viděl, Conaline. Doufal jsem, že již nikdy žádnou neuvidím. Kebra mi říkal, že chceš pracovat s koňmi. Není to tak?“

„Ano, chci.“

„Mám v plánu vrátit se do hor severně od Drenanu a najít potomky stád, která vychoval můj otec. Znovu postavím náš dům. Stál na krásném místě. Moje žena to tam milovala, zvláště na jaře, když kvetly ovocné stromy.“

„Ona umřela?“

„Ano, zemřela. Celá moje rodina je mrtvá. Já jsem poslední svého rodu.“ Viděl, že chlapec by nejraději odešel, a rozhodl se, že ho rozptýlí. „Chtěl bys vidět kouzlo?“

„Ano.“

Nogusta si opatrně sundal talisman a přetáhl ho chlapci přes hlavu. Úhledně se mu uložil na krku. „Kde je to kouzlo?“ chtěl vědět chlapec.

Nogusta byl překvapen, ale nedal to najevo. Pharis a malička se vrátily - přišly pro Conalina. Nogusta je zavolal. „Zkus ho dát kolem krku Sufií,“ vybídl hoch. Conalin si talisman sundal, ale když se ho snažil přetáhnout holčičce přes hlavu, zjistil, že zlatý řetízek je o několik palců kratší.

„Tomu nerozumím,“ vyhrkl hoch.

„Vrať mi ho,“ požádal Nogusta. Chlapec poslechl a válečník ke svému úžasu zjistil, že řetízek je pořád příliš krátký. „Teď je tvůj,“ řekl. „Vybral si tebe.“ Tiše pronesl slova, která použil jeho otec. „Tehle amulet nosil muž větší než králové, a pokud ho budeš nosit, ať jsou tvoje činy vždycky ušlechtilé.“

„Jak jsem to udělal?“ chtěl vědět Conalin.

„Dobrá otázka. Říd' se svým srdcem. Poslouchej, co ti říká. Nekraď a nelži, nemluv a nekonej se zlobou či nenávisť.“

„Zkusím to,“ sliboval chlapec.

„A uspěješ, neboť jsi vyvolený. Tento talisman byl v mojí rodině po celá pokolení. Toho, kdo jej bude nosit, si vždy vybíral. Jednoho dne, až budou tvoji synové téměř dospělí, zahrej si tu kouzelnou hru a uvidíš, jak si vybere

zas.“

„Proč sis ho nenechal?“ zeptal se Conalin. „Ještě jseš poměrně mladý, abys mohl mít syny. Mohl by ses oženit.“

„Stalo se,“ řekl Nogusta. „A já jsem rád. Jsi skvělý mládenec, odvážný a inteligentní. Jestli se budeš chtít vrátit do Drenanu se mnou, postavíme ten dům společně. Pak můžeme jít chytat koně.“

„Půjde Kebra taky?“

„Doufám, že půjde.“

Zvenčí se ozvaly břeskne polnice. Ze stanu se vynořila Axiana, oblečená do šatů z měňavého modrého saténu. Tmavé vlasy měla vyčesané a měla do nich vpletenou šňůru perel. Pharis při pohledu na ni zalapala po dechu. Královna přistoupila k Nogustovi. V náručí držela spící dítě.

„Jestli mám zemřít,“ prohlásila, „zemřu a budu při tom vypadat jako královna.“

Conalin na prsou ucítil teplo. Talisman teď zářil jasným světlem. Náhle se ho zmocnilo vidění. Muž v černé zbroji procházející troskami.

„Co jsi viděl?“ zeptal se Nogusta.

„Poslední krayakin přichází,“ odpověděl Conalin.

„Brzy bude tady,“ připojil válečník.

„Tys to věděl?“

„Bylo to moje poslední vidění. Teď jsi dar získal ty. Používej ho moudře.“

„Nemůžeš ho porazit. Jsi zraněný a slabý.“

„Blíží se převeliké zlo,“ odušil Nogusta. „Budeš potřebovat všechnu svou odvahu. Nikdy neztrácej hlavu. Slyšíš mě, chlapče? Neztrácej kuráž!“

• • •

Na kopcích po obou stranách se objevili ventrijští jezdci, kopiníci v bílých pláštích a špičatých bronzových přílbách, lehká kavalerie s proutěnými štíty a dřevěnými oštěpy, lučištníci na koních v jasné rudých košilích a těžce vyzbrojení šermíři v černých pláštích s leštěnými bronzovými kyrysy.

Drenajští vojáci čekali. Nikdo se nepohnul. Stáli mlčky s oštěpy namířenými k obloze, dlouhé obdélníkové štíty drželi vedle sebe.

Bílý vlk se podíval napravo a nalevo a při pohledu na připravené bojovníky pocítil příval pýchy. Slunce již bylo nízko, obloha zlatá a hory měly ohnivou korunu. Uprostřed Ventrijců přijížděl Anharat-Malikada; jel na bílém hřebci. Zvedl ruku, připraven dát znamení k útoku.

„Připravit!“ zařval Bílý vlk. Tisíc štítů vyletělo nahoru a tisíc oštěpů se sklopilo proti nepříteli. Pohyby byly dokonale sladěné.

Ventrijci pomalu sjížděli z kopců a vytvořili tak bojový klín.

Anharat docválal před vojáky a přitáhl otěže.

Z nejvyššího místa pobořené hradby ho pozorovala Ulmenetha. Jak povolávala síly země, cítila, jak nabývají, a její soustředění rostlo. Dostala třesavku a srdce jí bušilo stále rychleji. A síla v ní proudila dál. V hlavě jí vybuchla strašlivá bolest a kněžka vykřikla. Avšak i přes bolest natahovala stále víc ze síly země. Vyhrkly jí slzy, viděla zamlženě. Zvedla ruce a vypustila světlo *halignat*.

Z rukou jí vyletěla koule bílého ohně, s vytím se přehnal nad drenajskými obránci a proletěla mezi ventrijskými jezdci. Žádnému neublížila, i když se koně začali strachy vzpínat. Planoucí světlo *halignat* se hnalo dál a obalilo Anharata, zesílilo v bílou kouli, která ho zakryla před vojáky. Světlo *halignat* pomalu pohaslo. Anharatovu koni se nic nestalo a pán démonů se zasmál nahlas.

„Jsem v pořádku,“ pravil důstojníkům kolem sebe. „Teď zaútočte a všechny je pobijte!“

Nikdo se však nepohnul. Anharat se podíval na nejbližšího muže. Ten měl vykulené oči a zděšeně zíral. „Co se děje, člověče?“ vybuchl Anharat. Podíval se na ostatní. Všichni hleděli na něho. Několik mužů udělalo znamení ochranného rohu.

Pak si všiml, jak k němu míří Bílý vlk. Po jeho boku šli Antikas Karios a stříbrovlasý lučištník Kebra. „Támhle je nepřítel!“ křikl a ukázal rukou na tři válečníky. Teprve tehdy uviděl, co tak vyděsilo jeho muže. Maso na jeho ruce bylo šedé a zahnívalo. Světlo *halignat* spálilo kouzlo a Malikadovo tělo se rychle rozkládalo.

„To není Malikada,“ zvolal Antikas. „Je to démon. Podívejte se na něj!“

Všude kolem Anharata jezdci couvali.

Slunce zapadlo za hory a na tmavnoucí obloze vysvitl měsíc.

Anharat se náhle zachechtal a doširoka rozpráhl mrtvé ruce. Malikadovo tělo se rozprsklo a šaty se protrhaly a spadly na zem. Hlava přepadla dozadu a rozdělila se od čela po bradu. K noční obloze začal stoupat černý kouř. Tam se pomalu zhmotnil a vytvořil široká černá křídla na mocném těle. Křídla se pohnula a groteskní obluda vzlétla nad čekající vojska.

Kebra zareagoval první - nasadil šíp na tětivu a vyslal

střelu k obloze. Šíp Anharatovi probodl bok, ale jeho let nezastavil.

Přeletěl přes pobožené hradby a zamířil ke starobylému chrámu.

Antikas Karios doběhl k nejbližšímu jezdci a strhl ho na zem, vyhoupl se do sedla a pobodl koně do běhu. Proletěl drenajskými radami a vřít se do města duchů. Okřídlený netvor se vznášel nad svatyní.

Prackou ukázal k zemi. Do vzduchu vyletěl rudý oheň, dvacet stop vysoké plameny budovu zcela obklopily. Antikas Karios se snažil projet skrze ně, jenomže kůň se postavil na zadní a uhnul stranou. Antikas seskočil na zem a snažil se proběhnout ohněm. Košile mu chytla plamenem a on couvl, vrhl se na zem a válel se v hlíně. Rozběhli se k němu dva vojáci, hodili na něj své pláště a oheň utloukli.

Antikas vzhlédl a viděl, že okřídlený démon přistává ve vysokém okně a mizí uvnitř chrámu.

• • •

Nogusta stál na stupínku a rozhlížel se po svatyni. Asi třicet stop nalevo byl královnin stan a za ním vstup do předpokoje. Dvě stě stop před sebou měl hlavní vstup. Vzhlédl k vysokému obloukovému oknu nade dveřmi. Odtamtud přijde okřídlený běs.

Ze stanu vyšla královna. Nogusta se na ni usmál. Axiana přinesla dítě na stupínek. V jejích pohybech byla obnovena pýcha a síla a opět se nesla jako urozená dáma. Nogusta se jí poklonil.

„Děkuji ti za všechny služby, které jsi mi prokázal,“ pravila. „A omlouvám se za všechny případné nedostatky vděku během cesty.“

„Drž se na stupínku, Výsosti,“ vybídl ji. „Přišla poslední hodina.“ Pharis a Sufia seděly opodál. Nogusta jim nakázal, aby se přesunuly k protější zdi.

„Kam mám jít já?“ chtěl vedet Conalin.

„Zůstaň před královnou. Stvůra přijde tímto oknem.“

Conalin ustrašeně vzhlédl, ale potom došel ke stupínku a zaujal své místo.

Nogusta vytáhl Bouřný meč a sestoupil dolů. V té chvíli se ze stínu za královniným stanem vynořila postava v černé zbroji. Bojovník také držel meč.

„Tak konečně se setkáváme,“ řekl Bakilas a sňal přilbu. „Chválím tvou odvahu.“

Nogusta se zakymácel a musel se opřít. Zhluboka se nadechl, viděl rozmazaně.

„Jsi chorý, člověče,“ pravil Bakilas. „Ustup stranou. Netoužím tě zabít.“

Nogusta začal zase vidět jasně. Vytřel si z očí pot. „Tedy odejdi,“ řekl.

„To nemohu učinit. Můj pán Anharat si žádá oběť.“ „A já jsem tady, abych ti v tom zabránil,“ prohlásil Nogusta. „Tak pojď a chcípni.“

• • •

Zahnán zpět sloupy ohně, stál Antikas Karios před svatyní s Bílým vlkem a jeho muži. Přiběhla k nim Ulmenetha. „Copak tvoje kouzla nic nezmůžou?“ zasyčel Antikas.

„Nic,“ odpověděla kněžka stejně zoufalým tónem. Antikas zaklel a rozběhl se ke koním. Hvězdný oheň byl ještě nasedlaný a válečník ho otočil k chrámu. Do cesty se mu postavil Bílý vlk a chňapl po uzdě.

„Do těch plamenů nepůjde žádný kůň — a i kdyby, koně i jezdce by to spálilo na uhel.“

„Uhni mi z cesty!“

„Počkej!“ křikla Ulmenetha. „Sežeň vodu. Možná bych mohla něco udělat.“

Několik vojáků hned odběhlo a přineslo vědra vody. Pod dohledem Ulmenethy vodu vylévali na valacha. Antikas si sundal plášť a ten byl rovněž namočen do vody. Kněžka natáhla ruku a vzala Antika za ruku. „Poslouchej mě. Snížím kolem tebe teplotu, ale nedokážu kouzlo udržet dlouho. Musíš projet plným cvalet. I pak...“ Odmlčela se.

„Udělej, co můžeš,“ vybídl ji a tasil meč.

„Kůň uhne a shodí tě do plamenů!“ varoval ho Banelion.

Antikas se zazubil. „Nogusta mi řekl, že projede i pekelným ohněm. Teď uvidíme.“ Zatahal za otěže a odjel s obrovským vraníkem o padesát yardů dál, pak ho otočil k plamenům. Přehodil si promáčený plášť přes ramena a počkal, až mu dá Ulmenetha znamení.

Kněžka mávla a Šermíř cítil, jak se ho zmocňuje strašlivá zima. S hlasitým bojovým pokřikem pobodl vraníka do cvalu. Valach vyrazil, jeho ocelové podkovy vykřesaly z kamene jiskry.

Vojáci před ním se rozprchli. Antikas dál řval a Hvězdný oheň se hnal tryskem. Když se přiblížili k ohnivým sloupům, Antikas cítil, jak kůň zpomaluje. „Dál, můj statečný příteli!“ zvolal. „Dál!“

Valach na jeho volání odpověděl.

A oba obalily plameny.

• • •

Bakilas už chtěl zaútočit, když kolem chrámu vyšlehly plameny a okny dovnitř dopadla prudká záře a zalila chrám karmínovým světlem. Pak se ozval tlukot obrovských křídel a Nogusta viděl, jak se z horního okna snáší obludný Anharat. Prudce při sestupu mával křídly a svatyní zavál silný vítr a zvedl do vzduchu oblaka prachu, takže byla konečně vidět mozaika na podlaze uprostřed. Byl to nezemský výjev, poněvadž odhalená mozaika zobrazovala okřídleného tvora s dlouhými drápy a krvavě rudýma očima — zrcadlový obraz tvora, jenž se nyní vznášel nad ní.

Conalin stál na stupínku, královna s nemluvnětem byla za ním. Chlapec by nejraději utekl, ale v té chvíli se rozpomněl na udatnost Dagoriana a odvahu Bizona. Vytáhl meč a neustoupil, malý proti obludné nestvůře nad zemí. Netvor zaškrábal drápy o podlahu a křídla roztáhl do plného rozpětí čtyřiceti stop. Krvavě rudé oči upřel na Conalina. „Jak příhodné, že vás všechny nacházím ve svém vlastním chrámě,“ prohlásil. Podíval se za chlapce, upřel zrak na Axianu. „Tvoje práce skončila, má královno,“ pravil, „Přinesla jsi spásu pro můj lid.“

Nogusta už chtěl na stvůru zaútočit, když na hrdle ucítil studenou čepel. Promluvil Bakilas. „Vykonat jsi vše, co jsi mohl, člověče. A já si tě pro to vážím. Odlož meč.“ Nogusta prudce zvedl svou zbraň a odrazil krayakinův meč stranou. Ihned po válečníkovi v černé zbroji bodl, avšak Bakilas ustoupil a Bouřný meč odrazil, načež provedl protiútok, který Nogustovi skončil v žebrech. Když mu čepel zajela do prsou a tělem mu projela obrovská bolest, Nogusta se natáhl a popadl krayakina za paži s mečem. Pak mu z posledních sil *zarazil* čepel do břicha. Bakilas vykřikl, pak couvl a stáhl Nogustu s sebou. Společně dopadli na zem. Nogusta se snažil vstát, ale podlomily se mu nohy a zase upadl. Bakilas se nad něj postavil a vytáhl meč z Nogustova těla. Pak nejistě vstal a vydal se ke stupínku.

Anharat došel ke Conalinovi, jenž stál na stupínku a před sebou držel Bizonův meč.

„Zbývá ti jen chvíle života, dítě,“ řekl Anharat. „Vyrvu ti srdce.“

Pohnul se, když se náhle ozvaly vzdálené zvonečky. Ve vzduchu visela zrnka prachu a chlapec před ním stál, ani nemrkl.

Čas se zastavil a na stupínku se objevil Emsharas, hned vedle nehybné královny a ztuhlého krayakina ve zbroji.

„Přišel jsi právě včas, abys viděl moje vítězství, bratře,“ řekl Anharat.

„Ba právě, bratře. A pověz mi, čeho tím dosáhneš?“

„Odčiním kouzlo a illohirové budou zas kráčet po zemi.“

„A jeden po druhém budou odcházet do prázdnoty. Může to trvat pár staletí, ale nakonec se všichni vrátíte do zásvětí Nikde,“ vykládal Emsharas.

„A kde budeš ty?“ zařval Anharat. „Jaké veselé místo sis našel, o které ses nepodělil se svým lidem?“

„Ty to pořád nechápeš, Anharate,“ řekl Emsharas smutně. „Skutečně nevíš, co se se mnou stalo? Mysli, bratře můj. Co ti mohlo zabránit, abys mne našel? Jsme dvojčata, jedna duše. Od úsvitu věků jsme byli spolu. Kam jsem mohl odejít, že jsi necítil mou duši?“

„Nemám čas na hádanky,“ odsekl Anharat. „Pověz mi to a zmiz!“

„Smrt,“ řekl Emsharas. „Až sešlu Velké kouzlo v ten zítřek, který byl již před čtyřmi tisíci let, vložím do něj svou životní sílu. Zemřu. Vlastně v tuto chvíli jsem již mrtev. Proto jsi mne nemohl najít. Proto mě nikdy nenajdeš. Od zítřka už nebudu existovat!“

„Mrtvý?“ zopakoval Anharat. „To není možné. My nemůžeme zemřít!“

„Ale můžeme,“ opravil ho Emsharas. „Můžeme odevzdat svou duši všehomíru. A když to učiníme, síla, která se tím uvolní, je nesmírná. Právě tato síla vytáhla illohiry z povrchu této plameny a držela je v zásvětí Nikde. Byl to však teprve první krok, Anharate. Dokonce ani moje smrt nemohla vyslat náš lid do světa, který jsem našel, světa, kde můžeme získat tělo, jíst a pít a poznat radost skutečného žití.“

„Ne,“ namítal Anharat, „ty nemůžeš být mrtvý! To nedovolím. Já... já ti nevěřím!“

„Já nelžu, bratře. To přece víš. Byl to ale jediný způsob, na nějž jsem přišel, jak zachránit náš lid a dát mu šanci na život v radostech těla. Nechtěl jsem tě opustit, Anharate. Ty a já jsme součástí sebe navzájem. Společně jsme jednotní.“

„Ano, to jsme!“ zařval Anharat. „Ale teď tě nepotřebuji. Jdi a chcípni! A nechej mě mému vítězství! Nenávidím tě, bratře, víc než cokoli pod hvězdami!“

Zářící postava Emsharase jako by se vytrácela pod silou Anharatova vzteku a jeho hlas, když znovu promluvil, byl vzdálený. „Mrzí mě, že mě nenávidíš, protože já tě vždycky miloval, věz ale tohle: Se vší mocí, již jsi nashromáždil, čeho jsi dosáhl? Krayakinové se vrátili do prázdnoty, *gogarin* je mrtev a před chrámem na tě čeká vojsko. Jakmile zabiješ to dítě, všechnu svou moc budeš potřebovat, abys přitáhl illohiry nazpátek. Potom již budeš pouhým čarodějem. Vojáci tě zabijí a lidstvo na celém světě se sjednotí proti tvému lidu. Dosáhneš však toho, že zkrčíš moje plány. Dosáhneš toho, že moje smrt bude zbytečná a marná. Bude to

tvé konečné vítězství.“

„Tak to **mi** bude stačit!“ řval Anharat.

„Ano? Bude?“ opáčil Emsharas. „Náš lid má dva osudy a oba jsou ve tvých rukou, bratře. Buď mohou přejít do světa světla, nebo se navrátí do prázdnoty. Volba je tvá. Moje smrt samotná kouzlo dokončit nedokáže. Rozhodneš-li se, že ty budeš třetím králem, jenž zemře, náš lid pozná radost. Ať už se ale rozhodneš jakkoliv, já zde nezůstanu, abych to viděl. Už spolu nikdy nebudeme hovořit. Buď s pokojem, dvojče mé!“

Emsharas udělal krok zpět a zmizel. Anharat stál naprosto bez hnutí a obklopila ho veliká prázdnota. V té chvíli si uvědomil, co Bakilas vycítil předešlého dne. Jeho nenávisť k Emsharasovi se téměř rovnala jeho lásce. Bez bratra mu nezbylo nic. Nikdy nebylo. Poslední čtyři tisíce let měl hlavu plnou myšlenek na Emsharase a pomstu, kterou zakusí. Avšak nikdy netoužil po bratrově smrti. Ne po tom, aby ho ztratil navěky.

„Já tě taky miluji, bratře,“ řekl. Rozhlédl se po chrámu a viděl, že lidé stále stojí nehybně. U zdi dívka objímala kolem ramen malou holčičku, na stupínku stál jinoch s mečem v ruce. Za ním se začala odvracet královna a vlastním tělem chránila novorozeně. Bakilas stál poblíž s pozvednutým mečem. Černý válečník ležel vedle stupínku a jeho krev vytékala na mozaikovou podlahu.

Anharat zamrkal a rozpomněl se na radosti kosmických větrů, když byli s Emsharasem dvojčata, jedna duše, neoddělitelní.

Zemřít? Ta představa ho naplnila hrůzou. Ztratit věčnost? Ale zase, jaká radost by v nesmrtelnosti byla teď?

Pak začaly zvonečky utichat a lidé se pohnuli.

• • •

Conalin se díval, jak netvor přistává na mozaikové podlaze. „Zbývá ti jen chvíle života, dítě,“ řekl Anharat. „Vyrvu ti srdce.“ Zrůda se na okamžik rozmazala a pak pomalu přilétla blíž, vznášela se nad chlapcem. Náhle se spustila dolů s rozpraženými pažemi a vyceněnými zuby. Conalin vyskočil a vrazil meč hluboko do silného černého krku. Conalinovi na rameni spočinuly drápy. Kůži však neprobodly. Netvor Conalina jemně odstrčil stranou. Když byl meč vyrván z rány, ven se vyřinul smetanově zbarvený ichor. Anharat se vyvlekl na stupínek. Conalin mu sekl do hřbetu a čepel projela kůží. Démon prolezl kolem královny a vyškrábal se na oltář. Pootočil se, roztáhl křídla a lehl si na záda. Conalin vyskočil a oběma rukama *zarazil* meč Anharatovi do prsou. Chlapec se démonovi podíval do očí. Teprve tehdy si uvědomil, že na něj tvor vůbec nezaútočil.

Conalin zmateně pustil meč. Anharat sevřel drápy kolem jílce. Ale nesnažil se meč vytáhnout.

„Emsharasi!“ zašeptal démon.

Kolem Conalina se pohnul černý stín. Chlapec se otočil a viděl, jak rytíř ve zbroji míří ke královně. „Ne!“ vykřikl. Beze zbraně po rytíři skočil. Oplechovaná pěst ho zasáhla, až odletěl na zem.

Bakilas se škrabal dál. Bouřný meč mu stále trčel z břicha. Drže se života zuby nehty, pozvedl svůj meč, Axiana couvala. „Neubližuj mému synovi,“ zaprosila. O dvacet stop dál se Nogusta vyškrábal na kolena a vytáhl nůž. Mávl rukou. Čepel proletěla vzduchem a *zarazila* se krayakinovi do levého oka. Bakilas se zapotácel, potom vytáhl nůž z rány a odhodil jej na podlahu. Nogusta se snažil vytáhnout další. Pak omdlel.

Síní se rozlehl dusot cválajících kopyt. Bakilas se otočil a viděl, jak se na něj řítí jezdec s ohnivým pláštěm. Zoufale se otočil ke královně a učinil poslední pokus se k ní dostat. Antikas Karios vysoko zdvihl Bouřný meč a veškerou silou jím hodil. Čepel se otáčela ve vzduchu a *zarazila* se krayakinovi do zad. Bakilas se zhroutil a padl na Anharatovo tělo.

Antikas odhodil hořící plášť a seskočil z vraníka. Koni hořela hříva a válečník rukama oheň uhasil. Valach měl popáleniny na spodku těla a na nohou krvácející puchýře. Antikas sám měl poranění na pažích a rukou a na tváři ošklivou rudou spáleninu.

Na stupínku začalo Anharatovo tělo zářit jasným oslepujícím světlem, které naplnilo celý chrám. Dočasně oslepený Antikas padl na kolena a rukama si zakryl tvář.

Za sebou slyšel dupot nohou a usoudil, že ohnivé sloupky zmizely.

Kdosi ho popadl a zvedl na nohy. Antikas Karios otevřel oči. Nejdřív viděl jen nejasné obrysy. Po chvíli však v zorném poli rozeznal tvář Bílého vlka.

„To byla skvělá jízda,“ prohodil Banelion. Antikas se otočil k oltáři. Po pánu démonů ani po mrtvém krayakinovi nebylo ani stopy. Obě těla zmizela.

K ležícímu Nogustovi doběhl Conalin a klekl si k němu. „Zabil jsem ho,“ vyhrkl. „Zabil jsem netvora!“

Nogusta se chabě usmál. „Vedl sis dobře, příteli. Jsem... na tebe hrdý.“ Sevřel chlapci ruku a zvedl ji k talismanu. „Co... vidíš?“ vydechl slábnoucím hlasem.

Conalin zavřel oči. „Vidím divnou zemi s purpurovými horama. Jsou tam krayakinové. Jsou popletení.“

„Co... ještě?“

„Vidím ženu. Je vysoká, černá a krásná.“

Nogusta se o chlapce opřel. „Já... ji vidím taky,“ řekl. Kebra se rozběhl a padl vedle Nogusty na zem.

„Neumírej mi!“ zaúpěl.

Nogusta pustil Conalinovu ruku a sevřel Kebrovi loket. „Nemám... jinou... možnost,“ zašeptal. „Odved’ Hvězdný oheň... zpátky do hor.“

„Ulmenetho!“ zařval Kebra.

„Jsem tady,“ ozvala se kněžka. Conalin couvl a pustil Ulmenethu k umírajícímu.

„Můžeš ho uzdravit,“ prosil Kebra. „Polož na něj ruce.“

„Nedokážu ho uzdravit.“ řekla mu. „Teď už ne.“

Kebra se Nogustovi podíval do mrtvých očí. „To ne!“ vyhrkl. „Takhle mě nemůžeš opustit! Nogusto!“ Po tvářích se mu řinuly slzy. „Nogusto!“ Ulmenetha se zaklonila a zatlačila mrtvému jasně modré oči. Kebra mrtvého objal a kolébal mu hlavu. Ulmenetha poodešla, a když se Conalin snažil dostat ke Kebrovi, popadla ho za ruku a odtáhla ho dál.

„Nechej je chvílku spolu,“ řekla.

„Jenom jsem mu chtěl říct, co jsem viděl. Našel svou ženu. Na světě se dvěma měsíci.“

„Já vím.“ Ulmenetha došla až k místu, kde stál Hvězdný oheň. Kůň se třásl, měl velké bolesti. Kněžka ho pohladila po šíji a pak se pustila do práce na jeho zraněních, léčila mu puchýře a spáleniny. Nejhuř měl zraněné pravé oko, byl na ně téměř slepý. Ona mu však vyléčila i tohle.

Přistoupil k ní Antikas. „Je to skvělý kůň,“ pravil. „Nogusta měl pravdu.“

„Ukaž, vyléčím ti popáleniny,“ řekla a natáhla k němu ruku. Antikas zavrtěl hlavou.

„Tu bolest vydržím. Bude mi připomínat, co jsme tu dnes ztratili.“

Kněžka se na něj usmála. „To mi nebezpečně připomíná pokoru, Antiku Karie.“

Šermíř kývl. „Ano, to je pravda. Jak skličující. Myslíš, že to přejde?“

„Doufám, že ne,“ řekla mu.

„Zařídím, aby ne,“ opáčil. Uklonil se jí, otočil se a odešel za královnou.

• • •

Bílý vlk stál a s nevyzpytatelným výrazem se mlčky díval na Kebra s Nogustou. Potom se připojil ke královně.

„Kam bys chtěla odejít, Výsosti?“ zeptal se unaveným hlasem.

„Zpátky do Usy,“ řekla. „A byla bych ráda, kdybys mi se svými muži pomohl navrátit do města pořádek a přinést mír zemi. Uděláš to pro mne, Banelione?“

„Udělám, Výsosti.“

Královna si zavolala Antika Karia. Šermíř se jí hluboce poklonil. „Odpřísáhneš mi věrnost a slíbíš, že budeš bránit práva mého syna?“

„Svým životem,“ odpověděl.

„Tak převezmeš velení Ventrijského vojska.“

Nakonec si povolala Conalina. „Co můžu udělat pro tebe?“ zeptala se. „Řekni si a je to tvé.“

„Jedeme s Kebrou do Drenanu,“ řekl jí. „Najdem Nogustovy koně a postavíme znovu jeho dům.“

„Zařídím, aby ti na cestu dali peníze,“ pravila. Conalin se uklonil a odešel za Pharis a Sufií.

„Půjdete se mnou do Drenanu?“ zeptal se jich. Pharis ho vzala za ruku.

„Kde budeš ty, budu i já,“ řekla. „Vždycky.“

„A já! A já!“ přidala se Sufia.

Kebra vyšel do noci, zármutek jej přemáhal. Ulmenetha vyšla ze stínu a vzala ho za loket. „Věděl, že zemře,“ podotkla. „Viděl to. Viděl ale ještě něco jiného, něco neuvěřitelného. Chtěl, abych ti to řekla. Byl potomkem Emsharase, a to znamená, že byl částečně illohir. Stejně jako Ushuru, neboť byli bratranec a sestřenice. Viděl se, jak spolu krácejí po zvláštní zemi pod fialovou oblohou. Byli tam krayakinové a dryády a fauni a mnoho dalších illohirů. Myslím, že to viděl jako nějaký ráj.“

Kebra neříkal nic, jen vzhlížel ke hvězdám. „Vím, jakou bolest cítíš,“ pokračovala Ulmenetha. „Já také ztratila ty, co jsem milovala. Ale vy tři jste zachránili nás všechny. Na žádného z vás lidé nikdy nezapomenou.“

Kebra se k ní obrátil. „Myslíš, že mně sejde na slávě? Oni byli moje rodina. Já je miloval. Cítím jejich ztrátu, jako by někdo usekl kus ze mne. Kéž bych umřel s nimi.“

Ulmenetha chvíli mlčela. Z chrámu vyšel Conalin a za ruce držel Pharis a Sufií. Holčička se mu vytrhla a rozběhla se ke Kebrovi, který opět vzlykal. Natáhla se a vzala ho za ruku.

„Nebud' smutný,“ vyhrkla. „Prosím, nebud' smutný.“ Pak se rozplakala. Kebra si k ní klekl.

„Občas,“ odvětil, „je dobré být smutný.“ Shrnul jí plavé

vlásky z očí. Došel k němu Conalin a položil mu ruku na rameno.

„Ty nejsi sám, Kebro,“ poznamenala Ulmenetha. „Musíš se postarat o rodinu. O Conalina, o Pharis a Sufii. A já se k vám na chvíli přidám, protože toužím běhat po horských stezkách a vidět kvést luční kvítí.“

„Najdeme Nogustovy koně,“ připojil se Conalin. „A postavíme znova jeho dům.“

Kebra se usmál. „To by se mu líbilo.“